

САБИНЕ ТИСЛЕР

КОЛЕКЦИОНЕР НА ДЕЦА

Превод от немски: Ваня Пенева, 2012

chitanka.info

Благодаря ти, Клаус, за съветите и любовта.

ПРОЛОГ

Тоскана, 1994 г.

В долината цареше необичайна атмосфера. Всички прозорци и врати на двете къщи бяха затворени — Алора никога не ги беше виждала така. Мъжът и жената не се мяркаха по двора. Тя се постара да не мърда, затаи дъх — и тогава чу тихичко хленчене. Сякаш някъде жално мяукаше котенце.

Алора пхна пръст в носа си и зачака. Хленченето престана за няколко минути, после започна отново. И пак, и пак... Някъде нещо изскърца високо и пронизително, Алора се стресна и затрепери. По тила ѝ бавно пропълзя страх. Какво ставаше тук? Дали просто да не отиде до вратата и да почука? Не посмя. Ангелът не беше от хората, при които можеш да влезеш ей така и да кажеш „Алора“. У него имаше нещо, което я плашеше. Сякаш бе обвит с невидима бодлива тел и ако тя се приближеше, остриите крайчета щяха да разпорят кожата ѝ, да ѝ направят дълбоки рани.

За първи път през ума ѝ мина мисълта, че ангелът може би не е никакъв ангел.

Слънцето отдавна бе залязло. Настъпваше нощта. В гората бързо се стъмваше — по-бързо, отколкото в открито поле. Алора още не мислеше за обратния път. Продължи да се взира уплашено във воденицата. Фенерите вляво и вдясно от входната врата не бяха запалени. Къщата тънеше в мрак.

Алора престана да различава очертанията на къщата и разбра, че е забравила за времето. Вече не можеше да тръгне обратно. Налагаше се да пренощува в гората.

Внезапно чу писък. Дълъг, протяжен писък, който сякаш нямаше край. В този момент Алора разбра, че не пищи котка, а човек.

Тя запуши ушите си, докато писъкът замлъкна. След това настъпи мъртвешка тишина. От воденицата не идваше нито звук. Алора разтърка очи и усети парене, сякаш е седяла твърде дълго пред огъня и се е взирала в пламъците.

Цялата беше скована. Седеше в дупката, неспособна да се помръдне. Студът бавно пълзеше по босите ѝ крака към коленете. Алора се зарови още по-дълбоко в дупката и натрупа около себе си клони, листа и мъх — всичко, до което можеше да се добере, без да напусне убежището си. После обхвана коленете си с ръце, притисна брадичка към краката и зачака. Скоро задиша равномерно. Сърцето ѝ заби по-бавно. Въпреки това беше будна и нащрек. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху тихата воденица. Ала оттам не се чуваше нищо. Нито звук. Нито тон. Прозорците и вратите оставаха затворени. Мъжът не излезе от къщата.

Изпищя кукумявка. Точно така бе пищяла в нощта, когато умря Жулиета. Любимата ѝ баба.

На следващата сутрин Алора вече не знаеше дали е бдяла през цялата нощ, или по някое време все пак е заспала.

На разсъмване чу как изскърцаха пантите на дървената кухненска врата. Първите слънчеви лъчи тъкмо се бяха подали иззад планинския склон, когато мъжът излезе от къщата. В ръцете си носеше безжизнено момче — точно както тя бе носила скъпата си баба. Главата на момчето висеше над лявата ръка на мъжа, устата му беше отворена, утринният ветрец развяваше русите му коси. Дясната ръка на мъжа беше под коленете на момчето и детските крачета се полюляваха в такт със стъпките му. Мъжът отиде до изсъхналото езерце и внимателно положи тялото на земята.

Само след минута бетонобъркачката се завъртя с оглушително бръмчене. Алора скочи и побягна. Мъжът, когото от този миг нататък никога нямаше да нарече „Ангела“, не я забеляза.

Крайниците ѝ бяха сковани и студени, дишаше едва-едва, а в главата ѝ се гонеха толкова много мисли, че ѝ беше трудно да тича. Трябваша ѝ цели три часа до Сан Винченти. Никой не я попита къде е била през нощта.

Прибра се в стаята си и се пхна в леглото, без да измие пръстта от ръцете и краката си. Зави се презглава и се опита да разбере какво е видяла, но не успя.

АЛФРЕД

Берлин-Нойкьолен, 1986 г.

Днес не беше на лов. Нямаше никакво намерение да търси следващата си жертва през този мъглив и необичайно студен ноемврийски ден. Това просто се случваше, напълно неочаквано и за самия него. Сигурно бе знак от съдбата, а може би и просто глупава случайност, че тази сутрин се успа и излезе от къщи час и половина по-късно от обикновено.

Леденият вятър метеше улицата, от ниско надвисналото небе се ронеше лек дъждец. Алфред потрепери и вдигна яката на палтото си. Никога не носеше ръкавици, шал или шапка. Дрехите го притесняваха. Простият сив пуловер и тъмносините кадифени джинси му бяха достатъчни. Носеше ги през цялата година, макар да бяха прекалено дебели за лятото и твърде тънки за зимата. И днес не успяха да го опазят от студения вятър, който влизаше свободно през ръкавите на палтото.

От три години Алфред живееше в уединение. Никой в квартала не го познаваше. Нямаше приятели, нито близки познати, не посещаваше места за развлечения, не ходеше да се забавлява, не гледаше филми, нито театрални постановки. В оскъдно обзаведеното жилище с изглед към задния двор липсваше дори телевизор.

Едва бе навлязъл в трийсетте, но гъстата, леко начупена коса вече започваше да се прошарва и това правеше остро изсеченото му лице още по-интересно. На пръв поглед добре изглеждащ, даже симпатичен мъж. Бледосините, кристалнобистри очи винаги фиксираха човека насреща с мека настойчивост и сигнализираха искрен интерес. Но истината беше съвсем друга.

След като помисли малко, той зави надясно по следващата тясна пресечка и се запъти към канала. По това време улиците бяха почти пусти. Децата отдавна седяха в класните стаи, а хората, които нямаха спешна работа, предпочитаха да си останат вкъщи. Будка за дюнери, кръчма, пекарница — на тази улица нямаше нищо повече. Фризьорският салон, павилиончето за вестници и турското магазинче

за зеленчуци фалираха миналата година. Не се появиха нови наематели и помещенията си останаха празни. Веднъж в седмицата минаваха колите за боклука и толкоз. Старите умираха, млади не идваха. Не и в този квартал. Имаше много празни жилища. Никой не подменяше счупените прозорци. В мръсните стаи и входи гнездяха гълъби.

В слепоочията му запулсира глуха болка. Може би предвестник на мигрена. Снощи бе хапнал пред прозореца на кухнята и с часове се беше вирил в кафяво-жълтата, изпъстрена с петна фасада на напречната къща. И в сивата стена, разделяща задния двор от съседния имот. Дворът беше покрит с асфалт и някой бе поставил край кофите за боклук голяма саксия с линеен фикус. Сигурно за да се отърве от него, а не за да озелени двора. За наемателите в къщата жалкото растение, вехнещо от седмици, беше единствената зеленина на десетки метри разстояние.

В едната си ръка държеше писмото и го четеше отново и отново. В другата ръка държеше чашата с червено вино и често-често отпиваше по глътка. Двете му непоносими сестри, близначките Лене и Луизе, му съобщаваха делово, че майка им била намерена от една съседка. Мъртва. Във ваната. Едва след погребението, докато претърсвали наследството, близначките открили номера на пощенската му кутия и се сетили да го уведомят, че майка им е умряла. Пишеха му още, че са изгорили вещите на мъртвата и са продали къщата. Той сигурно нямал нищо против.

Поздрави.

Един ден, естествено, щяха да я намерят. Той отдавна очакваше това да се случи.

През октомври, когато имаше свободна седмица и скучаеше, реши да отиде при нея. Едит живееше в малка къща в края на селце в Долна Саксония. Той не бе виждал майка си от три години и искаше да провери как живее.

Влезе в двора с бялата си хонда и натисна клаксона, но никой не реагира. Цареше мъртвешка тишина. По-рано, щом се появише някой, кучето започваше да лае и майка му моментално се появяваше на прага с недоверчиво смръщено чело — тя никога не очакваше нещо добро, когато без покана ѝ идваха гости.

Този път обаче не се чу нито звук. Нищо не се раздвижи. Той изпита чувството, че дори вятърът за момент затаи дъх. Листата на

дърветата не помръдваха. Даже котка не се подаде иззад ъгъла на къщата.

Цяла сутрин бе валяло, но сега слънцето си проправи път между облаците и му показва колко прашни и замазани са прозорците на къщата. Очевидно не бяха мити от години. Някога майка му всеки ден скубеше плевелите между камъните на калдъръма, а сега растенията избуяваха на воля и бяха покрили почти целия двор. В цветните лехи стърчаха кафяви стъбла на герании, изсъхнали още преди няколко зими.

Гледката на бащината му къща го изпълни с ужас. Той се приближи бавно. Стъпваше тихо, за да не наруши гробната тишина, но и защото очакваше нещо страшно.

Мина покрай задната стена на обора и стъпи върху лехата, където копривата му стигаше до коленете. Някога майка му отглеждаше тук ягоди.

Зави зад ъгъла и го видя. Ринго. Кръстоска между овчарско куче и шнауцер, винаги верен и предан на майка му. Тя му показваше привързаността си само като пълнеше паничката му вечер, но Ринго въпреки това я обичаше. Не познаваше друго отношение.

Все още вързан, Ринго лежеше на една страна. Мършавите му крака бяха неестествено изпружени. На местата, където някога са били очите му, зееха дълбоки дупки, покрити с кървави корички. Гарвани бяха изкълвали не само очите, а и голяма част от мозъка му. В черепа се бяха загнездили червеи.

Алфред се наведе и помилва сплъстената козина. Тялото под нея се състоеше само от кости.

— Умрял си от глад, нали, старче — пошепна задавено той. — Онази те е оставила без храна.

Алфред въздъхна и се изправи. По-късно ще се погрижи за Ринго. Сега трябваше да влезе в къщата, колкото и да го беше страх от онова, което го очакваше вътре.

Входната врата беше заключена, а той отдавна нямаше ключ. Звъня продължително и настойчиво, но никой не му отговори. Повика няколко пъти. Същият резултат. Прозорчето до вратата, което някога не се затваряше и през което се прехвърляше като момче, когато си беше забравил ключа, също беше здраво затворено. Алфред намери камък и

разби прозореца. Влезе в къщата, изтупа стъклата от пуловера си, прекоси коридора и отвори вратата към дневната.

Едит Хайнрих седеше в кресло до прозореца, скрит зад спуснатото перде, и беше само сянка на самата себе си. Дребна, измършавяла до неузнаваемост, с почти незабележим силует, който се сливаше с облегалката на креслото. Когато влезе синът ѝ, тя не се помръдна. Лицето ѝ не трепна. Изобщо не изглеждаше изненадана. Сякаш Алфред е бил само до двора, за да набере магданоз.

— Аз съм, мамо — поздрави Алфред. — Как си?

— Блестящо — отвърна тя.

Цинизмът ѝ явно не бе пречупен, тонът ѝ все още беше твърд и студен — само гласът ѝ звучеше слабо. Полезрението ѝ беше силно стеснено, движеше главата си с мъка. Измъчи се, за да извие цялата горна част на тялото си и да го проследи с поглед, докато той прекоси стаята и вдигна тъмната завеса. Дневната светлина нахлу в помещението и разкри дебел слой прах, покрил пода и мебелите.

— Навън грее слънце — съобщи той.

— Все ми е едно — отвърна тя и затвори очи, заслепена от ярката светлина.

Алфред загаси лампите и отвори прозорците. В стаята миришеше на мухъл. Като във влажно мазе, където гният картофи.

Едит моментално се разтрепери и се сви в дълбокото кресло. Алфред видя на дивана старо одеяло, взе го и го хвърли отгоре ѝ. Тя не се възпротиви. През цялото време го следеше с мътни очи, отдавна изгубили някогашния си блясък.

Той ѝ кимна и отиде в кухнята. Майка му явно от цяла вечност не беше хапвала нищо — остатъците от ядене на масата и продуктите в хладилника бяха прастари и плесенявали. Алфред намери под мивката найлонова торба, събра всичко вътре, измете масата и излезе навън да изхвърли торбата.

С много усилия успя да отвори тежката, полуизгнила врата на обора, която едва не падна върху него. Само една свиня бе останала жива и тя лежеше апатично на пода, мършава като майка му. Той намери нож и преряза гърлото на животното. То изквича жално и с благодарност се раздели със своя самотен, жалък живот.

Градината представляваше жалка гледка. Ябълковото дърво, от което бе паднал като дете, беше нападнато от ужасна болест:

останалите по клоните ябълки бяха сбръчкани и покрити с черни корички.

— Трябва да отидеш в дом — каза Алфред на майка си. — Сама няма да се справиш.

— Никъде няма да ида — отговори тя.

— Ако останеш сама тук, ще умреш от глад! Не можеш дори да станеш и да отидеш в кухнята, за да си вземеш нещо за ядене.

— И какво от това?

— Няма да те оставя да пукнеш тук сама!

За момент животът се върна в очите ѝ. Зениците ѝ засвяткаха гневно.

— Дяволът ще дойде и ще ме вземе. Така трябва. Ти се дръж настрана.

Колко сила се крие в това мършава тяло, учуди се Алфред.

— Оставила си кучето да умре от глад. И свинете.

Едит вдигна рамене.

— Не си му давала дори вода. Горкият Ринго!

— Отначало лаеше непрекъснато, после утихна. Значи е заспал мирно и тихо.

Алфред не ѝ възрази. Виждаше колко е изтощена. Сигурно години наред не е разговаряла с никого. Тялото ѝ се отпусна, тя отвори уста и захърка тихо.

Той излезе отново навън и изкопа дълбока дупка за кучето и свинята. Избра място близо до ябълковото дърво. Погреба двете животни, измете двора и изчисти кухнята. После отиде при майка си, вдигна я от креслото и започна да я съблича. Едит отвори очи и изпищя стреснато. Писъкът ѝ прозвуча пронизително — като на птица в муцуната на лисица. Алфред продължи да я съблича, без да обръща внимание на съпротивата ѝ. Пуловер след пуловер, блуза след блуза, риза след риза. Едит се бе навлякла с всички дрехи, които притежаваше.

— Какво правят близначките? — попита той.

Едит не отговори. Продължи да пищя като набучена на кол.

Алфред вече бе изчистил ваната. Едва успя да изстърже многогодишната кал и мръсотия. Водата беше хладка, с ръждив оттенък. Изпълнен с отвращение, той вдигна старото, сбръчкано, леко като перце тяло. Майка му риташе, размахваше ръце, отдавна

неизрязваните ѝ нокти дращеха лицето му. Очевидно влагаше всичките си сили в тази съпротива. Не искаше той да я докосва, да я носи, камо ли да я къпе. Биеше се като подивяла и пищеше безспир. Алфред усети как по бузите му потече кръв, спусна се към шията и стигна до пуловера. Майка му беше като отвратително насекомо, което заслужава да го смачкаш безмилостно.

Винаги се беше отбранявала. През целия си живот. Срещу всяко докосване, срещу всяка милувка. Нито веднъж не бе преодоляла себе си и не бе прегърнала децата си. А в този момент притежаваше свръхчовешки сили и продължи да рита и да пищи дори когато той пусна тялото ѝ в мътната вода.

Тя се отпусна във ваната и за миг Алфред я оприличи на водно конче с мокри, тежки крилца, което никога вече няма да полети. Тънките бели плитки плуваха на повърхността. Клепачите ѝ бяха пламтящо червени, сякаш беше плакала дни наред.

— Мръсник! — развика се отново тя. — Веднага ме извади от водата!

Алфред не реагира. Взираше се в острите колене, стърчащи извън водата. Опита се да повярва, че този безпомощно лежащ във ваната скелет е неговата майка, но не можа. Потопи ръка във водата и я раздвижи, за да се образуват вълни. Тялото ѝ се заклати като сух листец.

— Околоплодните ти води бяха зелени — изграчи тя. — Ти си изрод!

— Знам, мамо — отвърна тихо той и се усмихна.

После излезе от стаята, опитвайки се да пренебрегне виковете за помощ. Отиде в дневната и намери ключа от колата си.

Тя нямаше да излезе от ваната без чужда помощ. Когато излезе от къщата, той знаеше какво я очаква. Само след четвърт час я забрави.

Алфред изпразни третата бутилка вино и разкъса писмото. Нямаше намерение да пише на сестрите си. И щеше да си вземе друга пощенска кутия.

Не се чувстваше пиан. Изключи осветлението в кухнята и остана да седи в пълен мрак. Започна да събира наум всички числа от едно до хиляда, за да тренира мисълта си, но не стигна дори до двайсет.

Алфред пхна ръце дълбоко в джобовете на панталона и се приведе напред. Вятърът го удряше право в лицето и не му позволяваше да диша. Болката в главата стана пронизваща. Имаше спешна нужда от няколко аспирина и от горещо кафе.

Само на няколко крачки се намираше кръчмата „Футболна среща“. Алфред погледна през прозореца. На бара бяха седнали двама мъже. Единият с дълга бяла коса, хваната на опашка. Вернер. По това време винаги беше тук. Вернер бе получил наследство и ако харчеше разумно и не напуснеше евтиното си жилище, парите щяха да му стигнат, докато навърши деветдесет и пет. Вернер, естествено, беше убеден, че няма да живее толкова дълго, затова гледаше с надежда в бъдещето. Всяка сутрин между девет и десет идваше във „Футболна среща“, започваше с две канички силно кафе, бъркани яйца и хлебчета и минаваше на бира. Пиеше бавно и последователно до края на деня. Обикновено седеше на бара, разговаряше с хората, които влизаха, знаеше всичко за всички от квартала. От време на време рисуаше портрети на гостите.

Прибираше се вкъщи към полунощ. С изправен гръб, със сигурна стъпка, никога пиян. Вернер беше от постоянния инвентар на „Футболна среща“. В тази кръчма щеше да получи удар и да падне от високото столче, оттук щяха да го изнесат с краката напред.

Откакто се запозна с Вернер, Алфред избягваше „Футболна среща“, макар че доскоро редовно закусваше там или хапваше кюфтета на обед. Един ден, докато седеше срещу Вернер, видя в очите му желание и въодушевление. Вернер явно беше възхитен от него и Алфред разбра, че много скоро ще получи предложение да му направят портрет. Това трябваше да се избегне на всяка цена.

След половин час Мили ще отвори будката си. Мили му поднасяше голяма чаша горещо кафе с мляко, най-хубавите наденички с къри в града и добавяше аспирин без пари. Плавателният канал в Нойкьолен не беше далече, затова Алфред реши да направи кратка разходка и после да закуси при Мили.

Дъждът бе престанал. Силният вятър гонеше облаците и от време на време отваряше дупки в плътната сива пелена. До канала оставаха само няколко метра. Покрай брега минаваше тясна пътека.

Алфред се обърна надясно, в посока Бриц. Сутрин между осем и десет по пътеката се разхождаха жени и мъже с кучета, но по това време беше почти пусто.

В момента самотните разходки покрай канала бяха единствените моменти в живота му, на които се наслаждаваше истински. Вървеше бавно, с прекрасното чувство, че не мисли за нищо. Понякога покрай него минаваше товарна лодка или влекач. Повечето плавателни съдове идваха от Полша или от Русия и сигурно бяха на път към Хамбург, Холандия или Франция. Алфред всеки път вдигаше ръка за поздрав и капитаните му отговаряха с отдаване на чест. От няколко дни размишляваше дали пък да не се наеме на някой кораб — но корабчетата, които плаваха по близките реки, бяха все семейна собственост и не наемаха повече от трима души. Капитанът, жена му и машинистът, обикновено брат или роднина — това беше целият екипаж. Външни хора почти нямаха шанс. А и какво друго би могъл да прави, освен да търка палубата? Ако един ден все пак реши да стане моряк, ще се наложи да замине за Хамбург и да се качи на някой презокеански търговски кораб. Така най-сетне ще види безкрайното море.

Спираше го единствено мисълта, че седмици наред ще остане затворен в ограничено пространство, без възможност да се усамоти, да слезе на сушата, да избяга. Не искаше още веднъж да се натъпче в една стая с куп непознати хора, да понася вонята и капризите им. Веднъж го бе преживял. Никога вече.

В този миг Алфред чу пронизителен писък на дете, който почти веднага бе задушен. Спря като наелектризиран и се обърна. На известно разстояние видя дребно русо момче, нападнато от двама младежи, поне пет-шест години по-големи от него. Заплашваха го с нож.

Алфред се затича. Това стана на 12 ноември 1986 година в единайсет и дваайсет преди обед.

От осем без петнайсет сутринта Бенямин Вагнер се мотаеше из града. Дъждът накъдри русата му коса. Едрите капки се стичаха по бретона му и го гъделичкаха по носа. Маратонките му бяха подгизнали. Странно защо, и двете се бяха прокъсали от вътрешната страна, и то така, че можеше да мушне линейка между стъпалото и кожата. Той го правеше често и с удоволствие, докато седеше в училище и скучаеше, затова дупките все повече се разширяваха. А това бяха единствените му маратонки. Майка му всяка сутрин се опитваше да му натрапи ботушите, купени от баща му, но той не можеше да ги търпи, защото му убиваха на петите.

Вече мръзнеше ужасно. Да, якето му не пропускаше вода, но дъждовните капки се стичаха във врата му и мокреха тениската, която бе залепнала за гърба му като леден плик. Зъбите му тракаха. Знаеше, че е направил грешка, като не си е сложил качулката, но мразеше качулки. Те ограничаваха полезрението, а когато въртеше глава, закриваха очите му. Освен това под импрегнирания плат не се чуваше добре. В града това беше опасно. Тук човек трябваше винаги да е нащрек.

В ученическата чанта, която от сутринта мъknеше със себе си, имаше две класни работи, които родителите му трябваше да подпишат. Двойка по математика, двойка на диктовка. Ако не се справи с пети клас, ще го пратят в дом — беше убеден в това, защото едно момче от класа миналата година не можа да завърши и го отведоха в дом. А Бенямин не искаше да отиде в дом. Навсякъде другаде, само не там.

Миналата вечер се скри в стаята си, нахлупи уокмена на ушите и застана до прозореца.

— Моля те, татко, ела! Моля те, моля те, татко, прибери се скоро!

После седна на леглото и разлисти броя на „Браво“, взет назаем от приятеля му Анди. Четеше все една и съща статия. За целувките. Все още не бе повярвал в написаното там. Не можеше да си представи как двама души взаимно си пъхат езиците в устата, и то, защото се обичат. Ала нямаше търпение да седи спокойно повече от няколко

минути. Скри списанието под матрака, за да не го намери майка му, и отново отиде до прозореца, за да изпрати същата молитва към небето.

— Моля те, татко, прибери се най-после! Моля ти се, Господи, направи така, че татко да си дойде вкъщи!

Но баща му не идваше.

През това време майка му Мариане седеше в инвалидния стол пред телевизора и гледаше поредния сериал. Допреди три години тя беше млада жена със спортна фигура, но една вечер просто падна в банята, защото престанала да усеща краката си. Дотогава не приемаше сериозно изтръпването и честите болки в ръцете и краката и не казваше нищо на мъжа си. Лекарите взеха Мариане Вагнер в болницата и диагностицираха множествена склероза. Въпреки физиотерапията и силните лекарства кризите зачестиха, докато накрая я сложиха в инвалиден стол. Все по-рядко можеше да става и да ходи нормално — само когато усещаше краката си. Започнаха депресии. Мариане страдаше, че не е пълноценна майка и съпруга, плачеше много и започна да пуши, макар че пушенето влошаваше състоянието ѝ.

Бенямин постоянно се страхуваше да не я разочарова. Винаги щом тя избухнеше в плач, момчето се чувстваше виновно. Обичаше я повече от всичко на света и не понасяше да я гледа как плаче. Знаеше, че тя страда много от проблемите му в училище, че обвинява себе си за неуспехите му. В никакъв случай не биваше да ѝ казва за класните работи. Всеки път, щом се развълнуваше, майка му получаваше нова криза и след това изглеждаше още по-болна отпреди.

И тази вечер тя седеше пред телевизора и пушеше цигара след цигара. Бенямин определяше състоянието ѝ по начина, по който майка му гасеше цигарите в пепелника. Ръцете ѝ трепереха, беше припряна и нервна, очите ѝ бяха зачервени. Очевидно беше плакала и се тревожеше, защото мъжът ѝ не се прибираще. За пореден път.

Бенямин се взираше в улицата и хипнотизираше ъгъла с оранжевата къща, боядисана едва миналото лято. Когато се връщаше от работа, баща му обикновено се подаваше от този ъгъл. Вървеше толкова бързо, че ако не гледаше все в една точка, момчето често го пропускаше. Петер Вагнер работеше в „Сименс“ на конвейер, работното му време приключваше в пет. Тогава отиваше на „Сименсдам“ и се качваше на метрото, линия седем, за да слезе на

улица „Карл Маркс“ или на метростанция Нойкьолен. Двете спирки бяха на еднакво разстояние от скромния блок, построен през шейсетте години, където семейството живееше от пет години. Пътуването беше дълго — цели двацет спирки, но ако влакът не потеглеше под носа му и всичко минеше гладко, Петер Вагнер се прибираще вкъщи преди шест. В последно време обаче често отиваше в кръчмата с колегата си Евалд, който живееше на „Херманщрасе“. Евалд слизаше с него на гара Нойкьолен, спестяваше си прекачването, а после се прибираще вкъщи пеша, макар да му беше далече.

Евалд беше трън в очите на Мариане. Вбесяваше я, че мъжът ѝ ходи в кръчмата и изпива част от малкото пари, които влизаха вкъщи. Сърцето ѝ болеше, че той не прекарва повече време с нея и със сина им. Нима не съзнаваше, че не им остава много време — тя вече не се съмняваше, че няма да доживее пълнолетието на Бенямин.

Петер се прибираще у дома пиан до козирката, но никога не ставаше агресивен. Вървеше покрай стената, за да има опора, и се хилеше глупаво, сякаш се забавляваше от несигурните си крачки. Главното беше да стигне до спалнята. Просваше се на леглото и веднага заспиваше. Не говореше, не реагираще на въпроси, не позволяваше да го предизвикат, само махаше да го оставят на мира. В това състояние никой не би могъл да стигне до него. Дори с най-сериозния проблем на света.

Бенямин често лежеше буден и подслушваше разговорите между родителите си. Те изобщо не си даваха труд да говорят тихо — очевидно вярваха, че той спи дълбоко. Баща му често го защитаваше пред майка му. Обясняваше ѝ, че момчетата на неговата възраст нерядко получават лоши оценки, защото това е просто фаза на мързел, която след година или две ще свърши. Майка му изразяваше съмнения, а и самият той не вярваше много в думите на баща си и се тревожеше за бъдещето си. Учителката му бе казала, че само чудо може да го спаси от оставане в същия клас.

— Ако не се научиш да пишеш правилно — обясняваше госпожа Блау, — ще ти пишат двойки по всички предмети. Това става автоматично, разбираш ли? Учителят няма да се мъчи да отгатне какво си написал, какво си искал да кажеш. Чети книги и ще запомниш как се пишат думите.

Бенямин не разбираше смисъла на правописа. Защо трябваше да пише „обед“ с „д“, а не с „т“? Защото казваме „обеди“ и не бива да ги бъркаме с „обети“, обясняваше госпожа Блау. Това обяснение не задоволяваше Бенямин и диктовките му се пълнеха с нови и нови грешки. Опитваше се да запомни правилата, но нищо не се получаваше. Несигурността му растеше, поправяше и зачеркваше и в крайна сметка допускаше още куп грешки от недоглеждане. На всяка диктовка получаваше двойка. Очевидно не беше в състояние да овладее правописа. Не му влизаше в главата и толкова.

Обърка и класната работа по математика, защото така и не бе научил таблицата за умножение. Сам си беше виновен, че и числата не му влизаха в главата. Никога няма да запомни, че две по седемнайсет е трийсет и четири, а седем по осем е петдесет и шест. Нито едно число нямаше значение за него. Казваше го и след три секунди го забравяше.

Бенямин бе взел твърдото решение да покаже класните на баща си и да му обясни. Баща му сигурно ще се разочарова не по-малко от майка му, но поне ще го разбере. И няма да плаче. Ще го погледне тъжно, но ще се подпише под двойката. И ще каже онова ужасно изречение, от което Бенямин всеки път се разтреперваше:

— Трябва да намерим решение, синко.

Малко преди осем момчето спря да се вира през прозореца. Надеждата, че баща му ще се прибере вкъщи трезвен и ще могат да си поговорят, рухна. Отиде в дневната при майка си, за да видят заедно новините. Майка му се радваше, че той се интересува от тях.

Седеше тихо, взрян в екрана. Майка му често-често го поглеждаше и се усмихваше. Когато новинарската емисия свърши, Бенямин каза:

— Не се притеснявай за татко. Сигурно ще се прибере скоро.

Мариане кимна смело и помилва ръката на сина си.

— Какво ще кажеш за филийки с лебервурст?

Бенямин засия.

— О, разбира се! Ей сега ще ги приготвя. — И се втурна към кухнята.

Когато се върна с две филии, намазани с лебервурст, и две чаши мляко, майка му бе задрямала. Постара се да постави таблата, на която беше изобразена обляна от слънце планина, съвсем тихо върху масата, но майка му се събуди и го прегърна.

— Голямото ми момче — пошепна тя. — Да знаеш колко те обичам...

— И аз теб, мамо — прошепна Бенямин. — И аз те обичам.

В този момент той беше напълно щастлив и силно се притисна до майка си. В същото време му се плачеше. Много искаше да ѝ излее сърцето си, но не посмя.

В девет тя го изпрати да си легне. Бенямин не се възпротиви и се прибра в стаята си. Ала не можа да заспи. Отново и отново скачаше от леглото и се втурваше към прозореца. Зад ъгъла завиваха все непознати хора. Баща му не идваше. Към единайсет умората го надви и той заспа. Реши на следващия ден да избяга от училище, за да спечели малко време — госпожа Блау сигурно ще го пита за подписите. Прегърна мечето си и потъна в дълбок сън.

На следващата сутрин отиде в кухнята точно в седем и петнайсет. Майка му тъкмо приготвяше сандвичите за училище. Изглеждаше бледа и уморена. Дългата ѝ коса падаше в безредие по раменете — явно не бе имала време да се среши, но Бенямин въпреки това я намери за прекрасна.

— Тук ли е татко? — попита той.

— Да.

— Кога се прибра?

— В три. Искаш ли какао?

Бенямин кимна.

— Сега радваш ли се?

— Облекчена съм. Естествено.

Бенямин се отпусна. Значи всичко беше наред. Следобед ще поговори с баща си.

— Ще ходи ли на работа?

— Не — отговори Мариане. — Има свободен ден. Тъкмо ще си отспи. Хайде, побързай, вече е седем и половина.

Бенямин не бързаше. Знаеше, че няма да закъснее, защото изобщо няма да ходи на училище, но не можеше да каже това на майка си. Погълна набързо хлебчето с мармалад и изпи какаото на един дъх. Грабна чантата, в която бе скрил списанието и двете тетрадки за класна работа, мушна вътре кутията със сандвичите, целуна майка си за довиждане, грабна якето си от закачалката и се спусна като вихър надолу по стълбите.

Мариане Вагнер се изправи от инвалидния стол и отиде до прозореца. Чувстваше се сравнително добре и успя да остане известно време права. Усещаше краката си и това ѝ вдъхна надежда. Имам чудесен син, каза си тя. Сигурно ще преодолее проблемите в училище. Ще му помогна да се справи.

Видя как Бенямин излезе от входа и заподскача по улицата. Това дете е дар, каза си Мариане. Знаеше, че никога няма да има друго.

Стана ѝ леко на сърцето и тя му махна за довиждане, макар че той не можеше да я види. После се запита дали има всички необходими продукти, за да сготви любимото му ядене. Печена кайма с червен сос и макарони.

В камерата на хладилника имаше още едно пакетче кайма. Яйцата не бяха свършили, в шкафа намери няколко стари хлебчета и бурканче галета. Значи можеше да превърне идеята си в действителност. Това я окрили. За първи път от много време насам се зарадва, че всички ще обядват заедно — днес и Петер си беше въщи. Започна да подрежда кухнята, внимавайки за всяка стъпка, за всяко движение на ръцете. И се зарадва още повече, защото днес се справяше по-лесно, отколкото през последните дни.

Направи си кафе и си наля пълна чаша. Седна отново в инвалидния стол и включи радиото. „Morning has broken“ — запя Кет Стивънс. Това беше песен от нейната младост и тя затананика доволно. Дъждът навън се засили.

До „Карщат“ не беше далеч. Бенямин ускори ход. Денят беше дяволски дълъг, когато нямаше какво да прави и не знаеше къде да отиде. Приятелят му Анди поне си имаше баба и можеше да ходи при нея по всяко време. Вече два пъти беше бягал от училище и бе прекарал времето при баба си. Така пропусна класните по биология и английски. При баба му винаги имаше вкусни бисквити и двамата играеха с часове карти или „Не се сърди човече“. Анди беше луд по баба си. Веднъж даже му бе позволила да пуши, но най-важното беше, че е дала честна дума да не го издава на родителите му. Такава баба струваше килограм злато. Особено при такова време. Бенямин реши да попита Анди дали не би могъл следващия път да отиде с него при баба му.

Дядото на Бенямин, бащата на майка му, бе починал преди доста години, а баба му живееше сама в малка къща с дакел и няколко кокошки в Любарс, на края на Берлин. Прекалено далеч, за да прекара деня при нея. Родителите на баща му живееха близо до Мюнхен. Бенямин беше прекарал две лета при тях. Дали пък да не предложи на Анди да се разменят? Анди ще дойде през лятото в Бавария, а за учебната година ще му „заеме“ берлинската си баба. Добра възможност и за двамата.

Топлият въздух в магазина се усети веднага след влизането през въртящата се врата и му се отрази много добре. Бенямин спря на входа и разкопча якето си, с надеждата топлината да изсуши тениската му. Само че не се получи. Тениската си остана студена и мокра. Момчето влезе в магазина, прекоси отделите за канцеларски материали и за чорапи, мина бързо покрай щандовете с модни бижута и стигна до ескалатора, скрит зад дрогерията. Качи се на четвъртия етаж, където бяха тоалетните.

Имаше късмет. Мъжката тоалетна беше празна. По това време в големия магазин нямаше много хора — бяха отворили едва преди половин час. Бенямин бързо съблече якето, пуловера и тениската. Облече отново пуловера, защото се срамуваше от голото си тяло, и

сложи тениската под сешоара. Наложил се да го включи десетина пъти, докато тениската най-сетне изсъхна. Бени побърза да я облече и веднага се почувства по-добре.

В този момент в тоалетната влезе възрастен, доста пълен мъж. Малкото коса по тила му беше сресана напред. Очичките му примигваха, макар че в тоалетната изобщо не беше светло. Измери момчето с подозрителен поглед, но не каза нищо, а се скри в една от кабините. Като чу, че мъжът заключи вратата на кабината, Бенямин сложи главата си под топлата струя. Подсуши се, доколкото беше възможно, облече якето, метна раницата на гърба и се запъти към отдела за играчки.

— Виж какво, млади човече, играеш повече от час. Мисля, че е достатъчно — каза зад гърба му млад продавач с прическа на Елвис Пресли. — Тук не ти е занималня. Не си ли на училище?

— Учителката ни е болна — заекна Бенямин и неохотно пусна дистанционното. Да го бяха оставили поне да довърши състезанието. — Добре де, отивам си.

— Хайде, чао — изръмжа продавачът и започна да вади количките от пистата.

Бенямин взе раницата си. Сега беше единайсет. Оставаха му повече от два часа и се чудеше как ще ги прекара. В „Карцат“ нямаше какво повече да прави. По-добре да излезе навън и ако не вали, да отиде на канала. Ще нахрани патиците. В раницата му имаше два сандвича — един за него и един за патиците. Точно така. Бедните патици нямаха много храна през зимата.

Миналата пролет бяха отсекли дърветата в непосредствена близост до канала, защото заплашваха да паднат във водата и да застрашат корабоплаването. Общинските служители нарязаха дебелия ствол и ги откараха някъде. Събраха и клоните, но по тревата все още имаше парчета кора.

Бенямин седеше на един пън. Само на два метра от него плуваше цяло ято патици. Поне двайсет, а може би и трийсет, изникнали

светкавично, буквално от нищото, когато момчето хвърли първите трохи на двойката, излязла на утринната си разходка.

Когато приключи с първия сандвич, отново заваля. Сложи си качулката, за да не се намокри пак, и започна да рони и втория сандвич, макар да му се искаше да го запази за себе си. Патиците ставаха все по-доверчиви, все по-нахални, идваха все по-близо до него. Някои грабеха трохите направо от шепата му, вместо да се бият за големите парчета във водата.

Бенямин отдавна искаше да си има домашен любимец, но не му разрешаваха. Майка му обясняваше, че животното създава много работа, цапа къщата и пренася болести. Баща му обеща, че ако завърши успешно пети клас, ще му донесе котенце, но Бенямин си знаеше, че няма да стане.

Момчето беше толкова задълбочено в храненето и така се радваше на прииждащите патици, че изобщо не забеляза двамата младежи, които безшумно се приближиха изотзад. Пък и почти не виждаше и не чуваше под качулката.

Двамата изглеждаха като скинари: обръснати глави, черни якета. По-дребният бе татуирал на главата си светкавица. Трудно беше да се разбере на колко са години. Може да бяха на шестнайсет или седемнайсет, а може би и по-възрастни. Едва когато някой го сграбчи за якето и го вдигна, Бенямин разбра какво му се готви. Погледна в две лица, разкривени в грозни маски, и изпищя. Патиците се разпръснаха уплашено. Чу се кратък, остър звук — по-едрият от двамата отвори автоматичен нож и го опря в гърлото му.

— Я да млъкваш! — озъби се той.

Бенямин затвори уста.

Момчето със светкавицата свали якето му, докато едрият го държеше здраво.

— Къде са ти парите?

— Нямам пари — изплака Бенямин. — Честно ви казвам. Не нося пари в училище, защото ме е страх да не ми ги откраднат.

— Жалък глупак!

Дребният вдигна раницата на момчето, отвори я и претърси съдържанието. Не намери портмоне.

— По дяволите!

Едрият заби юмрук в корема на момчето.

— Обърни си джобовете! — изрева той. — Не може да нямаш пари, гадино!

Бенямин се преви от болка. Не можеше да си поеме въздух и за секунди повярва, че ще се задуши. Когато дишането му се възстанови, побърза да обърне джобовете си. На земята паднаха две дребни монети — общо 70 пфенига — и кутийка от шоколадово яйце.

— Нямам повече — прошепна задавено момчето.

Вбесен, едрият го удари в брадичката и Бенямин отлетя на два метра настрани. Падна в калта и притисна ръка върху долната си челюст, защото болката беше непоносима. Скинарят със светкавицата взе ножа на големия, наведе се над Бенямин и отново опря острието в гърлото му.

— Дяволски опасно е да излизаш от къщи без парички — обади се големият. — Ние не понасяме такива неща.

— Дяволски опасно е да нападате малки деца — обади се неочаквано дълбок мъжки глас, вибриращ от гняв, и двамата скинари се втрещиха от страх. — Да знаете, че изобщо не мога да понасям такива неща.

Дребният моментално скочи и скри ножа зад гърба си.

Алфред застана пред скинарите с изваден пистолет и го насочи към тях.

— Ела при мен — каза той на момчето. — А вие двамата не мърдайте, че ще ви пръсна тъпите глави.

Бенямин се огледа несигурно, скри се зад Алфред и не мръдна повече.

— А сега изчезвайте, бързо! И не се мяркайте никога повече в този район. Ще броя до три и ако ви видя пак, тежко ви. Едно — две — три!

В мига, когато каза три, той стреля с газовия пистолет право в лицата им. Момчето със светкавицата изрева диво и хукна да бяга, сякаш дяволът беше по петите му. Едрият шумно пое въздух, опита се да разтърка парещите си очи и стисна ръце в юмруци.

— Стискай очи! — извика Алфред на Бенямин и стреля отново.

Скинарят изкрещя и се свлече на земята. Очите му пареха непоносимо. Ревейки, той се затъркаля по тревата с надеждата да потуши болката.

— Да се махаме оттук — рече Алфред. Прибра пистолета, хвана ръката на Бенямин, който едва успя да грабне якето си, и хукна да бяга. Бенямин се затича редом с него. Алфред зави зад ъгъла и спря. — Облечи си якето, че ще се разболееш!

Момчето трепереше неудържимо. Облече якето и нахлупи качулката.

— Чантата ми...

— После ще я вземем. Почакай онези гадни типове да се изнесат. Първо ще идем някъде на топло, за да не настинеш. Ще те почерпя горещ шоколад с много сметана. Обичаш ли шоколад?

В този момент Бени не можеше да си представи нищо по-добро.

Алфред отново забърза напред. Бенямин го следваше без усилие.

Мислите на Алфред се надпреварваха, сърцето му биеше възбудено в гърлото. Изобщо не забелязваше, че тича. Виждаше само малкото момче до себе си, усещаше физически присъствието му и не знаеше дали да крещи от щастие, или да трепери от започващия наново кошмар. От последния път в мочурището близо до Брауншвайг бяха минали три години и половина. Оттогава не бе посягал на малки момчета. Малкият Даниел остана два дни в изоставения фургон на някакъв строеж, преди да го убие. Никой не надуши следите му. Случаят си остана неизяснен. Алфред моментално прекъсна всички контакти с местните, премести се в Берлин и започна нов живот. Всеки ден работеше върху себе си и страдаше като дявол. Чувстваше се като алкохолик, който по цял ден седи пред бутилка с уиски и се мъчи да устои на изкушението. Стоеше далеч от училища, детски градини и площадки за игра, а през лятото се заключваше в жилището си, защото хората прекарваха дните и вечерите си в парковете и децата тичаха по поляните, докато родителите печаха наденички. Не смееше да отиде на някое езеро или на басейн и едва не полудя от мъка.

Същевременно беше дяволски горд със себе си. Когато дойде есента и захладня, му стана по-леко. Децата спряха да играят на улицата, парковете опустяха. Той беше твърдо решен да издържи, докато напорът отслабне. Всяка мания можеше да бъде победена със силна воля. Значи той беше длъжен да тренира волята си. Без прекъсване. Седмици наред не пиеше бира. През следващите седмици се отказваше от любимото си сутрешно кафе. После пък ядеше хляба си без масло, което се оказа невероятно трудно. Следобед често го

обземаше диво желание да хапне нещо сладко. Обикновено си позволяваше парче шоколад, малко сладкиш или шоколадов десерт. Реши изцяло да се откаже от този навик. Надяваше се, като се откаже от любимите си навици, да победи и пристрастеността си към малки момчета.

Като забеляза, че е свикнал всеки следобед да спи по един час, той си заповяда да остане буден. Чувстваше се длъжен да се бори с всеки навик. Успехите го изпълваха с гордост. Да, той беше човек със силна воля и заслужаваше възхищение. Съзнанието му беше стабилно. Само да не прояви слабост. Само да не се върне към убийствата.

А сега край него тичаше непознато малко момче. Случайно попадна на пътя му, доброволно тръгна с него. Не се наложи да го примамва, да го убеждава, да го упои. Момчето просто се появи и тръгна с него. От всички пори на кожата му бликаше пот. Алфред въздъхна и забърза към колонията с дървени къщички. През зимата там нямаше никой. Къщичките бяха празни.

Краката му се движеха като автомати. Не беше в състояние да им се противопостави.

След време забавиха ход. Нямаха причини да тичат — скинарите сигурно отдавна са избягали. Бенямин често-често поглеждаше към мъжа до себе си. Със сигурност беше по-стар от баща му. Изглеждаше доста по-силен. И по-строен. От монотонната работа на конвейера баща му бе станал мудар и дебелееше.

Какви странни очи, каза си Бенямин. Защо този човек гледа право пред себе си? Тук нямаше какво да се види. Гледа, сякаш решава много сложна задача, каза си момчето. Сякаш трябва да приземи самолет в мъгливо време и го е страх.

Мъжът беше страхотен, в това Бенямин не се съмняваше. В първия момент се бе уплашил, като видя пистолета, но само след секунда си каза, че това е велико преживяване. Все едно бяха в Америка. В Дивия запад. Сега никой не би посмял да ги спре. Защото имаха с какво да се защитават. Даже можеха да спасят още някого. Този мъж беше спасител на малки момчета.

— Защо не си на училище? — попита неочаквано Алфред.

— Ами... просто така — отговори засрамено Бени.

— Какво значи просто така? Да не си избягал?

Бенямин кимна безмълвно.

— Защо? Класно ли имате?

Момчето поклати глава и сведе поглед към земята.

— Не точно... Правихме две класни и аз се изложих. По немски и по математика.

— Аха. Значи си се изложил по немски и по математика. Такива неща се случват. Но все още не разбирам защо не си на училище.

— Защото мама и татко не се подписаха под класните.

— Това не е проблем. Не се притеснявай, ще измислим как да се справим.

Бенямин не отговори. Нямаше представа как ще се справят, но не искаше да задава въпроси.

Двамата стигнаха до моста и Бенямин спря.

— Трябва да си взема чантата. Онези типове сигурно са си отишли.

Обърна се и щеше да хукне, но Алфред го задържа с желязна хватка.

— Момент — изръмжа дълбокият глас и момчето замръзна на мястото си. — По-късно ще ти вземем чантата. Никой няма да я открадне. В такова гадно време никой няма да тръгне да се разхожда по канала, а и чантата ти лежи в храстите.

Алфред трепереше от напрежение. Знаеше, че няма право на грешки.

— В тетрадките ти сигурно има подписи на родителите? Например под предишни класни или контролни?

Бенямин кимна уплашено. Пръстите на непознатия стискаха рамото му като клещи.

— Много добре. Тогава аз ще се подпиша вместо родителите ти. Ще го направя толкова добре, че никой няма да забележи.

Момчето го погледна впечатлено.

— Хайде да вървим — нареди Алфред и го поведе към трамвайната спирка.

Зад нея започваше вилното селище. Рубецал, Щатбер, Килер Грунд, Георгина, Зоргенфрай... ама че глупави имена. Сигурно лесно ще намери подходящата къщичка. Не твърде западнала, лесна за

отваряне, не близо до улицата. Трябваше да реши бързо и спонтанно. Момчето не биваше да заподозре какво му се готви.

— Мисля, че е време да си вървя вкъщи — обади се Бенямин. — Много ви благодаря, че ми помогнахте. Беше много хубаво от ваша страна. — И се опита да се освободи, но Алфред не го пусна.

— Не е честно — рече мъжът. — Аз ти помогнах да се отървеш от онези негодници, дето искаха да те ограбят и да те пребият, а ти не желаяш даже да изпиеш едно какао с мен. Аз съм съвсем сам на света и ми е много приятно, когато имам компания.

Бенямин веднага изпита угризения на съвестта.

— Къде живеете?

— Далеч на север, на брега на Хайлигензее. Живея в голяма къща с две кучета.

— Какви кучета? — попита с интерес момчето.

— Далматинци. Мъжко и женско. Само да знаеш колко са добри. Нарекох ги Антон и Точица.

— Супер! — Бенямин се усмихна и веднага си представи как два далматинеца на черни и бели петна спят в леглото му.

— Леля ми има къщичка тук. Съвсем наблизко — продължи Алфред. — Поръчала ми е да идвам всеки ден и да храня морските свинчета. Защото я взеха в болницата, разбираш ли. Помислих си, че ще ти е приятно да ми помогнеш да нахраним животинките. Освен това трябва да се стоплиш. Наблизко е.

Умът на момчето работеше трескаво. Имаше чувството, че мислите в главата му се стрелкат във всички посоки, толкова бързо, че не беше в състояние да ги улови и подреди. Чуваше гласа на майка си, която не се уморяваше да му повтаря: „Никога не тръгвай с непознат човек, чуваш ли! Каквото и да ти обещава. Животни, сладкиши, играчки и така нататък. Това е лъжа. Винаги е лъжа. Не се впускай в разговори, а веднага бягай“.

Бени кимаше. Естествено. Другите деца сигурно биха тръгнали с някой непознат, но той не. Никога! Той не беше глупак. Нямаше да допусне някой да го подмами. Защото не искаше да създава грижи на родителите си.

Баща му също го предупреждаваше: „Не показвай пътя на непознат, ако те помоли. Не се качвай в чужда кола. Не влизай в чуждо жилище. Каквото и да ти разправят, не им вярвай. Особено ако някой

твърди, че е изпратен от нас. Че с мен или с майка ти се е случило нещо, затова се налага веднага да се качиш в колата и да отидете в болницата. Не им вярвай! Лошите мъже измислят какви ли не номера“.

Това звучеше разумно. Бенямин беше сигурен, че ще съумее да се оправи във всяка ситуация. Просто ще се обърне и ще побегне — това изглеждаше много просто, а се оказа дяволски сложно.

Но този мъж не ме е заговорил, мислеше си момчето. Той ми помогна, когато бях в затруднено положение. Той не е тръгнал да лови малки деца, а случайно се е озовал наблизко, видял е, че се нуждая от помощ, и ме спаси. Значи той не е от хората, за които ми говорят мама и татко.

Бенямин разбираше напълно, че мъжът се чувства самотен и иска малко компания като ответна услуга за оказаната помощ. Какво лошо има да му помогне да нахрани морските свинчета? Сигурно сам му е скучно.

Миналата седмица в часа по религия госпожа Блау им разказа, че много възрастни хора са ужасно самотни. Онези в старческите домове били по-добре, защото могли да играят на разни игри с други като тях, но много хора живеели съвсем сами в големи жилища и си нямали никого. Нито деца, нито роднини и приятели. Никой не знаел, че те са затворени в жилищата си. В Нойкьолен например живеели много стари хора, които не притежавали дори канарче, имали само телевизор и парите често не им стигали за храна.

Бенямин изпитваше дълбоко съчувствие към самотните стари хора, макар да смяташе, че е по-добре да имаш телевизор, отколкото канарче. До днес беше вярвал, че само старците са самотни. Мъжът, който му помогна, изобщо не изглеждаше стар, но въпреки това беше сам. Това беше най-страшното.

Какво да прави сега? За съжаление нямаше време да обмисли ситуацията. Непознатият го държеше здраво за ръката и го водеше по тясната уличка към вилното селище. Дали да се откъсне и да побегне? Този мъж изглеждаше много по-силен и бърз от баща му и сигурно щеше да го настигне. Бенямин си спомни как през лятото се бе надбягвал с баща си — баща му спечели и майка му ги почерпи със захарен памук, защото се бе обзаложила, че синът им ще излезе победител.

Точно така, ще побягна, каза си момчето. Ще опитам, щом стигнем до следващия разклон. Ще бягам с всички сили. Този човек сигурно няма да хукне след мен. Ще гледа тъжно подире ми или ще се ядоса, но какво ме интересува това! Никога няма да се срещнем отново, защото той не живее тук, а някъде далеч, на брега на Хайлигензее. Момчето изрита едно камъче от пътя си и то се затъркаля напред. Бенямин имаше желание да го догони и да го изрита отново, но непознатият го държеше здраво.

Татко сигурно ще побеснее, ако вляза с този човек в къщичката, помисли си Бенямин. Ще се ядоса много повече, отколкото на слабите оценки по немски и математика. Значи трябва да избягам. Още десет метра и ще побягна надясно. Без да кажа дума. Ей така, изведнъж.

— Ти си прекрасно момче — проговори внезапно непознатият и се усмихна. — Аз ти помогнах, а сега ти ми помагаш. Много мило от твоя страна. Смятам, че трябва да станем приятели. Какво ще кажеш?

Сърцето на Бенямин направи огромен скок. Не биваше да бяга. Би било подло. Този мъж беше мил и му вярваше. Не искаше да го разочарова. Ще изпие чаша какао, ще нахрани морските свинчета и ще си тръгне. Няма да се забави много. Ще се прибере навреме вкъщи и няма да каже нито дума на родителите си — иначе баща му ще си помисли, че синът му е глупак и непослушен, защото не се е вслушал в поученията му.

Бенямин погледна часовника си — подарък от баварската баба за Коледа. Съвсем обикновен и безинтересен. Сигурно затова скинарите дори не се опитаха да го откраднат. Такива часовници носят момичетата — смяташе Бенямин. Той искаше истински мъжки часовник. Със секундарник, с хронометър и будилник, да показва датата и времето по света, да е водоустойчив. Мечтаеше си за такъв часовник, но знаеше, че ще се наложи да чака още дълго, докато го получи.

Дванайсет и пет. Днес имаше шест часа и майка му щеше да го очаква малко преди два.

Имам време, помисли си Бенямин, защо да не направя услуга на този мил човек?

— Мили боже, колко си се потрудила! — рече Петер, щом влезе в кухнята. — Печена кайма, сос, макарони, зеленчуци! Страхотно! Значи днес си добре? — Той се наведе и целуна жена си по косата.

— Винаги съм добре, когато си у дома.

Петер веднага разбра, че го критикуват.

— Хайде, не ми създавай комплекси! Остави ми малко свободно пространство!

— Да, знам, че понякога имаш нужда от свобода. В това няма нищо лошо. Но не постоянно. Не три пъти в седмицата и дори по-често. Някога помислил ли си колко ни струва пианството ти?

Мариане видя, че Петер приема думите ѝ сериозно. Той помълча малко и каза:

— Добре. Ще се напивам веднъж седмично. Но няма да ми се караш, че веднъж в седмицата закъснявам, разбрахме ли се?

Мариане го дари с най-хубавата си усмивка.

— Разбрахме се.

— Защо си приготвила такъв разкошен обяд? Какво празнуваме?

— О, нищо. Просто тази сутрин Бени ми се стори тъжен. Тръгна на училище без никакво желание. Може би просто не се е наспал. Във всеки случай си помислих, че ще се зарадва на любимото си ядене. Откога не сме яли печена кайма...

— Каж ми честно: колко време ти отне приготвянето на обяда?

Мариане отмахна една влажна къдрица от челото си.

— Е, не беше чак толкова лошо.

Естествено, че беше лошо. Цялата сутрин прекара в кухнята. Каквото и да правеше, то се превръщаше в проблем. Всяка работа продължаваше много по-дълго, отколкото при здравите хора. Всяка стъпка ѝ костваше много усилия и сериозно обмисляне. От време на време сядаше в инвалидния стол, за да си почине. Мина повече от половин час, докато омеси каймата. Някога го правеше за десетина минути. Но Петер не биваше да знае колко ѝ е трудно. Тя не обичаше да говори за болестта си — тогава се чувстваше още по-слаба и

нещастна. Надяваше се мъжът ѝ да забрави, че жена му е болна, искаше той да я вижда каквато беше някога, когато се запознаха и когато се роди Бени.

Мариане се отпусна в стола си и запали цигара. Петер си взе бира от хладилника и седна насреща ѝ. Печеното беше на топло във фурната, макароните вдигаха пара под кърпата. Ако зеленчуците изстинат, ще се наложи да ги притопля, каза си Мариане и погледна часовника си.

— Къде се губи това момче? Вече е два и пет! Обикновено се прибира към два без петнайсет.

— Знае ли, че си сготвила за него?

Мариане поклати глава.

— Е, тогава... може да е решил да се поразходи. Нали знае, че обикновено се храним заедно вечер.

Петер отвори бутилката, надигна я и изпи половината на един дъх. От гърдите му се изтръгна дълбока, доволна въздишка.

— Пак ти се услажда, нали? — попита обвинително Мариане.

— По-скоро бих казал, че отново се чувствам добре. — Петер се засмя и отвори вестника. — Има ли нещо ново?

— Откъде да знам? Нямах време да го прегледам.

Мариане продължи да пуши мълчаливо. Всяка цигара я изнервяше още повече.

В два и половина се обади у Анди. Момчето отговори веднага.

— Здравей, Анди, обажда се майката на Бени. Знаеш ли къде е той? Още не се е прибрал.

Анди се стресна. Бени изобщо не бе дошъл на училище. Явно майка му няма представа, че се е провалил на класните. Той не биваше да го издава.

— Нямам понятие къде се е запилял — отговори Анди. — Тръгнахме си към къщи както винаги.

— Кога по-точно? В колко часа?

— Ами... свършихме в един и половина... и направо към къщи. Времето е ужасно.

— Минахте ли през Мили?

— Не, днес не.

— Бени смяташе ли да отиде някъде? Каза ли ти нещо?

— Не, нищо. Имаме много домашни по немски. Дадоха ни да пишем съчинение. Поне три страници. Ужас!

— Да, Анди, разбрах. Много ти благодаря. Дочуване. — Мариане остави слушалката.

Петер я погледна очаквателно.

— Знаеш, че двамата винаги слизат заедно по „Зоненалее“. После Анди завива по „Фулдащрасе“, а Бени продължава сам. Остават му най-много десет минути. А може и по-малко. И днес би трябвало да стане така. — Мариане отново погледна часовника. — Сега е три без двайсет. Цял час закъснение!

— Сигурно се мотае някъде...

Петер беше още по-объркан от жена си, но се опитваше да я успокои с безобидни обяснения. За съжаление я разгневи, защото създаде впечатление, че не приема случващото се на сериозно.

— Не погледна ли навън? Вали сняг! Мръсен, мокър сняг! Бени няма нито шапка, нито шал и ръкавици. Погледнах в коридора. Оставил ги е на шкафчето. Да не мислиш, че му е приятно да ходи по улиците в такова време? И то сам! Анди си е вкъщи!

— Нямах представа, че не е облечен. Как мислиш, къде може да е?

— Откъде да знам! — По бузите на Мариане бяха избили трескави червени петна и бледото ѝ лице изглеждаше като нарисувано.

Дано не получи пристъп, помисли си Петер.

— Какво да мисля! — изплака тя. Когато беше развълнувана, гласът ѝ се извисяваше и ставаше писклив като на малко момиче. — Да не съм врачка! Страх ме е, Петер! Стомахът ми се е свил на топка! Направи нещо!

— Добре — въздъхна мъжът ѝ. И той се разкъсваше между гнева и тревогата. — Ще обиколя квартала и дано го видя някъде. А ти се обади на класната му. Може пък да се е случило нещо в училище, но Анди да не иска да ни каже...

— Според теб Бени не смее да се върне вкъщи? — Мариане сърдито заклати глава. — Ние няма да му направим нищо! Това са глупости, Петер! Никога не сме му се карали!

— Откъде да знам? — почти извика Петер. — Нямаме представа какво става в главата му! — Допи бирата и остави бутилката. — Непременно се обади на госпожа Блау. Тя сигурно знае повече.

Мариане кимна и извади нова цигара. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че успя да я запали едва на петия път.

Петер излезе от жилището.

Печената кайма съхнеше във фурната.

Алфред веднага видя, че е попаднал на подходящото място. Скромна дървена къщичка, една от малкото, останала небоядисана в бяло, светлосиньо или зелено. Единствената без кепенци на прозорците. Лакираното дърво беше посивяло от времето, лакът се лющеше на големи повърхности. Въпреки това къщичката излъчваше топлина. Градинката изглеждаше добре поддържана и беше грижливо подготвена за зимата: чувствителните растения бяха наредени в големи саксии покрай задната стена под издадения покрив, а люлката бе увита с дебело покривало. Алфред бе убеден, че къщичката е чиста и обзаведена с всичко необходимо. В шкафчетата сигурно ще намери всичко, от което се нуждае.

На дървената портичка, през лятото обвита с катерливи рози, висеше табелка с името Близе.

— Така ли се казвате? — попита Бенямин и Алфред кимна. Това беше най-простото.

Портичката беше заключена. Алфред демонстративно прерови джобовете си. Момчето чакаше търпеливо.

— Ама че съм глупав! — изръмжа мъжът. — Забравил съм ключовете.

— Ами морските свинчета? — уплаши се момчето. — Нима ще ги оставите гладни?

— О, разбира се, че не. Ще влезем. Няма проблеми.

Алфред протегна ръце към Бенямин.

— Ела, ще те вдигна през оградата.

Момчето пристъпи към него, той го вдигна и с лекота го прехвърли в градината.

Божичко, какво нежно дете, помисли си Алфред. Толкова е лекичък!

Без да се бави, Алфред се прехвърли след Бенямин в градината. Гореше от нетърпение да остане насаме с малкото момче. Умираще от страх, че някой ще мине по улицата и ще запомни лицето му.

Обиколи къщичката в търсене на подходящ инструмент. Алеята, терасата, лехите и дори моравата бяха грижливо почистени. Никъде не се виждаше камък, нито парче дърво. Да не говорим за забравена лопата или гребло.

Докато Алфред търсеше, Бенямин стоеше кротко до люлката и чакаше. Страх го е, но се подчинява доброволно, помисли си Алфред. Мило момче, което вероятно се опитва да угоди на всички и се старае да не ядосва родителите си. Е, днес ще ги притесни ужасно, но това няма как да се избегне. Всъщност Алфред изобщо не се интересуваше от родителите на момчето. Само се учудваше колко лесно му се удаде да отвлече малкия. И сега той стоеше и го чакаше, без да помръдне. Мушнал ръце в джобовете, без да се опитва да погледне през живия плет. Чакаше търпеливо, защото нямаше ни най-малка представа какво предстои. Не пицеше, не риташе, не се бореше. Още не. С Даниел беше съвсем различно. Той не се поддаваше на уговорки и се наложи още в гората да го упои, за да може да го отнесе до фургона.

Алфред започваше да се ядосва. Най-сетне забеляза металния ангел, поставен до малкия градински фенер. Около 40 см висок и невероятно грозен. Абсолютно черен, с черти на монголоидно бебе, с гръден кош на момче и бедра на жена. Мъничкият пенис беше скрит между разкошните извивки на краката. Алфред се потресе вътрешно от толкова безвкусица, но тежкият ангел сякаш бе поставен тук специално за неговата цел. И най-важното — не беше забит в земята.

Алфред взе ангела и разби единствения прозорец, който не се виждаше от улицата. Отвори го и повика Бенямин.

— Ела, ще те прехвърля вътре!

Момчето бързо изчезна в къщичката и Алфред се промуши след него, треперещ от нетърпение.

Къщичката се състоеше от едно-единствено помещение. Под прозореца, гледащ към улицата, стоеше широко легло с разпростряна върху него агнешка кожа. В средата на стаята, точно пред входната врата, бе поставена малка маса с две кресла от ратан, боядисани в бяло. Очевидно собствениците на мястото обичаха да седят близо до отворената врата и да се наслаждават на лятото. В задната част на стаята беше кухненската ниша, отделена с ниска стена, пред която стояха две високи столчета. Алфред видя електрическа печка с два котлона, шкаф на стената и няколко етажерки на пода. За мивка

служеха два пластмасови легена, сега поставени един в друг. В стаята миришеше на мухъл и влага. Явно не беше проветрявано от доста време.

— Къде са морските свинчета? — попита Бенямин.

— Няма морски свинчета — отвърна Алфред и избягна погледа на момчето, което изведнъж го зяпна с див страх.

В този момент Бенямин разбра, че е паднал в капана. В капана на лошия мъж, както го описваха родителите му. Това беше невъзможно, това беше само лош сън! *Събуди се*, извика на себе си той, *събуди се най-после!* Изведнъж закопня да се промъкне в топлото легло на родителите си, да се сгуши до широкия гръб на татко си и да е сигурен, че нищо, ама нищо лошо няма да му се случи. Често страдаше от страшни сънища, но те не бяха действителност, те бяха само кошмари.

Този път Бенямин не се събуди. Това се случваше в действителност. Той беше отвлечен. Стана най-лошото. Онова, от което родителите му настойчиво го бяха предупреждавали да се пази. Бенямин не искаше и не можеше да повярва, че е загубен. Няма изход.

— Легни на леглото — заповяда Алфред.

Вцепенен, Бенямин не реагира.

— Като ти казвам да легнеш на леглото, изпълнявай! — нареди остро Алфред. — Ясен ли съм?

Бенямин кимна колебливо, отиде бавно до леглото и легна по гръб, сякаш очакваше лекарят да му бие инжекция.

Алфред отиде до малкия скрин срещу леглото и веднага намери каквото търсеше: кърпи, хавлии, покривки.

— Внимавай — заповяда той, извади от чекмеджето ножица и разряза покривката за маса на дълги ивици. — Много е просто. Няма да пициш, няма да се опитваш да избягаш и ще правиш каквото ти кажа. Тогава няма да има нужда да те връзвам и да ти запуша устата. И за двама ни ще е по-лесно. Ако обаче започнеш да викаш или да се отбраняваш, ще стане много, много лошо.

— Какво ще правите с мен? — пошепна Бенямин.

Коленете му трепереха неудържимо. Вече не беше в състояние да контролира движенията си. Слабичкото му телце се тресеше.

— Много скоро ще разбереш.

— Ще ме боли ли?

— Зависи.

Ама че съм глупак, помисли си отчаяно момчето. Защо си въобразяваше, че има сериозен проблем? Какво бяха две двойки на класно в сравнение с капана, в който бе попаднал? Защо не отиде при майка си, защо не поговори с нея? Защо реши да не ходи на училище? Съучениците му тъкмо имаха час по музика — какво не би дал, за да е с тях! Ще седи до Анди и двамата ще си играят с количките под чина. Може би господин Финкус ще им позволи да изпеят „Днес тук, утре там“ — любимата песен на класа. Един нормален час по музика. Всичко ще е както преди. И той ще продължи да живее.

Изведнъж Бенямин се сети, че някъде бе чул как попадналите в безизходно положение разговарят с престъпниците. Един вид се опознават, харесват се и престъпникът не им причинява болка.

— Съблечи се — заповяда Алфред, докато ровеше в кухненския шкаф. Имаше спешна нужда от алкохол, все едно какъв. Трябваше да му се замае главата, за да се успокои — напрежението беше ужасно. Имаше достатъчно време и искаше да му се наслади докрай. Ако не намери нещо за пиене, историята ще приключи за не повече от половин час.

— Дори не ме попитахте как се казвам...

Бенямин се опитваше да говори спокойно, но гласът му трепереше.

— Изобщо не искам да знам как се казваш — отвърна Алфред.

Най-сетне. В най-задното ъгълче на шкафа, зад бурканите с консервирани зеленчуци, белени домати и аспержи намери бутилка с черешов ликьор. От съдържанието не бе останала и една четвърт. Алфред изля течността във водна чаша и започна да пие. Бавно, но без прекъсване.

— Казвам се Бенямин Вагнер. На единайсет години съм, в пети клас. Живея на „Везерщрасе“ двайсет и пет. Обичам да...

Алфред скочи като ужилен и изрева:

— Ти глух ли си? Казах ти, че не искам да знам нищо! Какво ме интересува как се казваш? Не желая да знам на колко си години и в кое училище ходиш! Не искам да ми казваш дали родителите ти са дебели, или тънки, богати или бедни! Каквито ще да са, това не е важно! То няма нищо общо с мен! Ако не си затвориш устата, ще се погрижа аз да ти я затворя, разбра ли ме?

Бенямин кимна уплашено. Този човек никога нямаше да му стане приятел.

— Съблечи се най-сетне, гадино! Хайде, какво чакаш?

Бенямин свали пуловера си. В къщичката беше студено почти колкото навън. Прозорецът, през който бяха проникнали вътре, зееше отворен. Как да накара престъпника поне за малко да излезе навън? Да му остави време да се покатери през прозореца и да избяга! Не му хрумна нищо. Момчетата от детските книги много често изпадаха в безизходно положение, но всеки път успяваха да се изплъзнат от опасността. В последния момент ги осеняваше страхотна идея. Бенямин обаче не можеше да измисли нищо.

— Кога ще си готов? — попита строго Алфред.

Момчето свали джинсите и чорапите си. Кожата му настръхна.

— Продължавай! — заповяда Алфред.

Стоеше пред леглото, пиеше и наблюдаваше Бенямин. Кухненските кърпи и ивиците от покривката чакаха в готовност.

Бенямин се опита да забрави какво правеше в момента и какво се случваше с него. В мислите си беше у дома, при мама и татко. При своята красива и ужасно болна майка, която умееше да го утешава и му помагаше да забрави болката. Мама с дългата руса коса и невероятно меката кожа. Мама, която правеше най-страхотната печена кайма на света, с най-хубавия червен сос. Мама, която често шепнеше в ухото му: „Обичам те, милото ми момче“. Помисли и за баща си, който непрекъснато поправяше колелото му, без да мърмори, който умееше да имитира приятелите си, обичаше кънтри музика, а през зимата го водеше да се пързаят и да се спускат с шейната. Копнежът да се прибере у дома стана толкова силен, че не знаеше как ще издържи.

Бенямин свали тениската си.

— Свали и боксерките — заповяда Алфред и се наведе към него.

През отвора в пердето, окачено над леглото, Бенямин видя небето. Свали боксерките си и остана съвсем гол.

— Навън вали сняг — прошепна той. — Скоро ще дойде Коледа. — И се разплака.

Мили го гледаше стъписано.

— Бени не се е прибрал вкъщи? Невъзможно! Той е такова добро момче!

Мили беше на 57 години и изглеждаше точно на толкова. Вече 30 години павилионът ѝ стоеше в Берлинер Киц, а двайсет и две от тях бе прекарала в Нойкьолен на „Вилденбрухплац“. Пламтящата червена коса, грижливо боядисвана всяка седмица, бе вдигната на кок, който увенчаваше главата ѝ като корона и всяка година ставаше с един сантиметър по-висок. Мили знаеше всичко, което се случваше в Киц, и с удоволствие го разказваше на клиентите си.

— Кога за последен път беше при теб? — попита Петер.

Мили се замисли.

— Днес със сигурност не е идвал. Вчера? Да, сега си спомням. Вчера мина за малко, хапна едно кюфте. Къде може да се е запилял?

— Само да знаех...

Петер изглеждаше изтощен и примирен. Вече беше четири и половина — от два часа обикаляше квартала и разпитваше за сина си в кръчмите, будките за дюнери и павилионите за вестници, където продаваха и сладки неща, претърси целия „Карцат“, но без успех. Разпита всички продавачи в отдела за играчки, описа момчето, но никой не си спомни да го е виждал. Продавачът с прическа на Елвис работеше на половин ден и отдавна си беше отишъл.

През цялото време Петер знаеше, че е безсмислено да търси, защото Бенямин не беше дете, което се мотае по цял ден из града и не се прибира вкъщи. Бенямин се страхуваше за майка си и правеше всичко, за да е спокойна. Стараеше се да не я вълнува, да не я ядосва и натъжава. Знаеше, че когато не е точен, тя се тревожи. Винаги се обаждаше по телефона, когато отиваше у някой приятел или се налагаше да закъснее.

Бенямин беше добро дете и на него можеше да се разчита. Дете, което винаги се извиняваше. Което не се сърдеше на грешките на родителите си и с готовност им прощаваше. Щом видеше, че майка му

е тъжна, ѝ носеше цвете или рисунка. И не се срамуваше да прегръща баща си.

Такова дете не би останало далеч от къщи без сериозна причина. Дълбоко в сърцето си Петер знаеше, че се е случило нещо. Нещо страшно. Затова не смееше да се прибере вкъщи. Мариане винаги познаваше, когато нещо не е наред. Той не беше в състояние да ѝ даде надеждата, от която тя така силно се нуждаеше.

Мили му наля чашка ракия.

— Изпий това. Наведнъж. Ще ти стане по-добре. Поне за няколко минути.

Петер ѝ благодари и глътна ракията.

— Имаш ли телефонния ни номер, Мили?

Жената зарови пръсти във високия си кок, без да го разруши.

— Имам го, но не ме питай къде е. — Извади от чекмеджето лист и молив и му ги подаде. — По-добре ми го напиши пак.

Петер написа номера.

— Моля те да ни се обадиш, ако видиш момчето или ако чуеш нещо. Все едно какво. Даже да е посред нощ. Нали ще се обадиш?

Мили прибра листа в чекмеджето.

— Ама разбира се, че ще се обадя.

Петер ѝ кимна и се отдалечи с наведена глава.

— Ей, Петер! — повика го Мили и той се обърна стреснато. — Горе главата! — рече тя и се опита да се усмихне.

Петер отново ѝ кимна с благодарност.

Моля те, моля те, моля те, мили Боже, направи така, че да се случи чудо, молеше се Бенямин. Направи така, че татко да ме намери. Да дойде тук и да ме измъкне. Моля те, направи така, че да ми помогне. Моля те, мили Боже, моля те!

Бени лежеше на леглото, ръцете и краката му бяха разтворени, стегнати с ивиците от покривката за маса и вързани за дървените табли. В устата му бе напъхан парцал. Не можеше да вика, трудно поемаше въздух. Очите му бяха вързани с кухненска кърпа и не виждаше какво се случва около него.

Лежеше по гръб, голото му тяло бе покрито с дебело вълнено одеяло, което Алфред намери в скрина.

Онова, което така силно желаше, се беше случило: лошият мъж бе излязъл за малко от къщичката, за да си набави нещо за пиене. Само че Бени не можеше да избяга. Не знаеше как да се развърже.

Моля те, моля те, мили Боже, помогни ми! Не искам котка. Всеки ден ще изхвърлям боклука. Всеки ден през цялата следваща година. Ще направя всичко, което искаш. Моля те, мили Боже, моля те, ти сигурно имаш идея, ти ще намериш изход. Ако пък не намериш, направи така, че да умра. Само не позволявай на лошия мъж да се върне тук, моля те, мили Боже, моля те...

По същото време, когато Алфред се върна в къщичката с бутилка балантайнс, Петер Вагнер влезе в полицейския участък. Дирекция 5, отделение 54, „Зоненалее“ 107.

Никога не беше идвал тук и главата му бе пълна с клишета. Очакваше да види ревящи пияници, полуголи проститутки, пушещи по коридорите, мускулести работници от строежите, които заплашват да пребият полицаите, малолетни джебчии, разказващи всевъзможни лъжи, или поне пребити до смърт безделници.

Ала дългият коридор на първия етаж беше празен и абсолютно тих. Полицаят, който отговаряше за търсените лица, имаше приеман час само сутринта. Очевидно Петер Вагнер беше единственият, който спешно се нуждаеше от помощ.

— Какво има? — попита портиерът зад прозореца с решетка, без да го поздрави, вдигна поглед от вестника си и огледа влезлия с видимо неодобрение.

— Искам да подам молба за издирване. Синът ми изчезна — обясни Петер с необичайно тих глас, сякаш се страхуваше, че пречи.

— Стая осемнайсет А, най-отзад вдясно, една врата преди тоалетните. — Портиерът си сложи очилата и отново посегна към вестника.

Петер Вагнер прекоси коридора с тежки стъпки. Гумените подметки на обувките му скърцаха по линолеума на точки. Миришеше силно на лебервурст. Петер неволно си припомни отделението за безнадеждни случаи в болницата, където веднъж отиде да види своя умиращ от рак колега.

Ще убия свинята, която е причинила зло на малкия ми Бени, закле се Петер, докато вървеше към стая 18А. И нито за миг не се усъмни, че ще изпълни клетвата си.

Мариане Вагнер беше на път да полудее. Седеше в своя инвалиден стол и съсредоточено скубеше косата си. Болката притъпяваше мъчителните мисли и ужасните видения, но не беше в състояние да я освободи от тях.

Петер се върна вкъщи малко преди осем. Още щом го чу да хвърля ключа върху шкафчето в коридора, Мариане разбра, че не е намерил Бени. Страхуваше се да го погледне. Неговата тъга се понасяше по-трудно от нейната.

Той влезе мълчаливо в кухнята, където тя седеше до прозореца, отиде до хладилника и извади бутилка бира.

— Днес не е бил на училище — заговори в тишината Мариане. — Получил двойки по немски и по математика. Сигурно затова е решил да не ходи.

Беше си обещала да не плаче, но не издържа. Това беше най-страшното. Момчето ѝ е избягало, защото не е посмяло да покаже лошите оценки на родителите си. Каквото и да се е случило, вината е нейна. И на Петер.

Петер я остави да се наплаче. Плачът ѝ не го направи агресивен, както обикновено. Иначе тълкуваше сълзите ѝ като чисто женски опит за шантаж, но днес тя имаше всички основания да плаче. Само дето плачът ѝ го накара да се почувства още по-безпомощен, отколкото и без това беше. Нямахте сили даже да стане, да отиде при нея и да я утеши. Какво да ѝ каже? *Не плачи, той ще се върне. Ако се е случило нещо, досега щяха да ни уведомят. Липсата на новина почти винаги е добра новина. Повярвай, всичко ще свърши добре — всяка година изчезват хиляди деца и само след няколко дни се връщат вкъщи.*

Не. Това са само фрази. Не би могъл да ги произнесе. Те няма да я утешат. Ако искаше да бъде честен пред себе си, трябваше да ѝ признае, че не храни никаква надежда. Защото Бенямин не беше от децата, които търсят приключения. И през ум не би му минало да избяга от къщи. Той се страхуваше от големия свят навън. Страхуваше се да излиза сам.

Обяснил беше всичко това на полицая, докато той напълно безучастно попълваше данните на своята допотопна пишеща машина. Мъжът само вдигна рамене и Петер изтълкува жеста му съвсем правилно: *всички така казват*.

— Чак утре ще започнат да търсят. — Гневът на Петер избликна изведнъж. — Проклетите чиновнически задници предпочитат да си седят в меките кресла и не ти вярват, като им казваш, че синът ти не е момче, което би избягало от къщи. Те се ръководят само от тъпите си предписания, за тях Бенямин е само ново дело, което ще бъде обработено едва след двацет и четири часа. Толкова. Нямам думи да ти опиша колко жалък, колко равнодушен и колко упорит беше полицаят от участъка! Защо ли не му размазах нахалната физиономия! — Петер беше извън себе си.

— Представям си — прошепна Мариане.

— Имаше нахалството да ми заяви, че Бенямин сигурно е отишъл у някой приятел и ще ношува там. Че не е задължително да познаваме всичките му приятели. Или че се е качил на влака, за да отиде при баба си и дядо си. Или просто е решил да види големия свят. Да, точно така ми каза! Понеже деветдесет и пет процента от изчезналите деца се връщали след двацет и четири часа, издирването ще започне чак утре по обед. Така е в нашата чиновническа държава.

Петер отпи голяма глътка бира и се задави. Закашля се силно и мина доста време, докато се успокои.

— И този дебелак ще ми се прибере довечера вкъщи и ще заспи със съня на праведните. Обясни ми, че полицията ще се размърда само ако има доказателства за насилие, за извършено престъпление. Например, ако намерят дрехите му или нещо подобно. Нямали достатъчно хора, за да издирват всеки изчезнал. Така ми каза, проклетата му маймуна! Но имат достатъчно хора, за да записват кой паркира непозволено, нали?

— Нищо не разбирам — прошепна Мариане.

— И аз — призна уморено Петер.

— Божичко, навън е тъмно. И вали сняг...

Петер тресна празната бутилка на кухненската маса и скочи.

— Ако остана още малко тук, ще полудея. Няма да седя цяла нощ и да си представям къде е и какво му причиняват. Няма да издържа!

Сълзите се стичаха безспир по бледото лице на Мариане.

— Моля те — проплака тя, — моля те, кажи ми, че той е някъде на сигурно място. Че не му се е случило нищо лошо. Не ти ли хрумва нещо? Имам нужда от малко надежда.

Петер не отговори. Само помилва мократа ѝ буза. Тръгна към вратата и нареди:

— Остани до телефона.

След секунди вратата на жилището се затвори.

Мариане остана в своя инвалиден стол, впила поглед в телефона, и продължи да скубе косата си.

Петер излезе от „Футболна среща“ десет минути преди полунощ. Собственикът на заведението запомни часа съвсем точно, защото това беше моментът, когато Вернер се сбогува с гостите с величествени жестове и заяви:

— Отивам да спя, деца, и пожелавам на всички ви приятна нощна почивка. Обичам ви. Само поради тази причина утре отново ще съм тук.

С известни промени във формулировката това бяха фразите, с които Вернер всяка вечер приключваше петнайсетчасовото си пребиваване в кръчмата. Собственикът беше доволен, защото сбогуването на редовния клиент караше и другите гости да си тръгнат и той успяваше точно в полунощ да затвори заведението.

Петер не беше пиян, но изглеждаше по-спокоен.

— Изпрати ме, приятелю — помоли го Вернер и сложи ръка на рамото му. — Ужасно ми е студено.

Едва сега Петер осъзна, че е прекарал цялата вечер в кръчмата, вместо да търси сина си. Едва сега, в този миг, угризенията на съвестта го връхлетяха с огромна сила и му причиниха мъчително гадене. Имаше чувството, че през изминалите три часа е бил в безсъзнание.

Щом излязоха навън, Вернер посегна да се хване за ръката му.

— Къде отиваш, приятелю?

— На гробищата — изфуча Петер и побягна.

Не спря нито веднъж, за да си поеме дъх, и много скоро стигна до канала.

На последния ъгъл, съвсем близо до вадата, имаше телефонна кабина. Петер събра монетите от джобовете си и се обади на Мариане.

— Къде си? — попита тя. — Какво правиш?

— Търся го — почти изкрещя той, за да заглуши упреците на съвестта си.

— Моля те, върни се вкъщи — пошепна беззвучно тя. — Вече не издържам.

— Скоро — отговори Петер и окачи слушалката.

Добре че не беше забравил да вземе фенерчето, толкова малко, че се побираше в джоба на якето му, но невероятно силно. Бавно тръгна по тревата край канала, защото знаеше, че Бенямин обича да идва тук. Днес следобед бе минал по цялата алея край канала, без да намери нищо, и съзнаваше колко е абсурдно да продължи търсенето през нощта, но някакво необяснимо чувство караше сърцето му да бие ускорено. Осветяваше брега метър по метър и все повече се изнервяше. Сякаш зад следващия храст щеше да се появи Бенямин, седнал на някой голям камък, и да каже: „Здрасти, татко, много ми е студено. Какво имаме за вечеря?“.

Една патица бе заспала в храстите и избяга с укорително крякане, когато Петер едва не я настъпи. Той подскочи уплашено, изключи фенерчето, вслуша се за миг в мрака и продължи да търси.

Нощта беше ужасно студена. Петер вдигна ципа на ватираното яке и скри ушите и брадичката си. На някои места тревата беше покрита с тънък пласт сняг, на голата земя под храстите и дърветата снегът се бе стопил. Петер се спъна, понеже не внимаваше къде стъпва и осветяваше с фенерчето на няколко метра пред себе си.

И тогава я видя. Точно до водата, зад храстите, напълно скрита за всеки, който минаваше по алеята. Раница със светещи точки на капака, които блеснаха под светлината на фенерчето. Червената ученическа чанта на Бени с лилави и сини ивици отстрани, с щракащи заключалки, с които синът му обичаше да си играе. Бени бе изрисувал дръжката с химикал скоро след като му купиха раницата и Мариане много се ядоса. Споменът извика сълзи в очите на Петер. Около чантата бяха разхвърляни няколко тетрадки, несесерчето, учебници, моливи и електронната игра, полузарита в изгнилата шума.

Петер се разтрепери от вълнение. Чантата беше тук, значи и Бени беше някъде наблизо. Остави нещата по местата им и освети тревата и храстите, очаквайки да види тялото на детето си под някой клон. Пълзеше на четири крака, вдигаше увисналите клони и се ровеше в купчините шума. Накрая въздъхна примирено. Бени го нямаше. Никаква следа от него.

Когато спря за момент, Петер чу вълните на канала, които тихо се плискаха в брега. Някъде далеч излая куче. *Водата*, помисли си той.

Някой е хвърлил Бени в канала. Бени е някъде на дъното. В черните води на плавателния канал, вонящ на мъртва риба и дизел.

Петер се свлече на мократа земя и дълго седя, без да се помръдне. *Какво да правя*, питаше се отчаяно той. По това време на годината водата е много студена. С все сила притисна длани към слепоочията си. Веднага да се обади в полицията. Да дойдат тук и да търсят Бени в канала. Да докарат водолази. И полицейски кучета. Може пък момчето да се е свило някъде в храстите.

Петер Вагнер се изправи с мъка. Почти не усещаше вледенените си крака. Посегна да събере вещите на Бени, но се сети, че полицията трябва да ги завари в същия вид, в който ги е намерил, и ги остави в калта.

На няколко метра над него по алеята мина мъж. Носеше палто, но беше без шапка, шал и ръкавици. В началото на трийсетте, строен, с тренирано тяло, с леко къдрава коса. Вървеше, без да бърза, но стъпваше енергично. Забеляза светлия кръг на фенерчето близо до брега и неволно се усмихна. А, да, ученическата чанта — помисли си той. — Ето че са я намерили. Добре че не се подписах под двойките. Е, все едно. Милото ми момче вече няма проблеми. Нито с родителите, нито с училището. Мислено прати въздушна целувка към дървената виличка. Спи спокойно, мой малки принце!

Алфред ускори крачка.

Докато тичаше към телефонната кабина, Петер Вагнер видя черна мъжка сянка да завива в страничната уличка, но изобщо не ѝ обърна внимание.

На следващата сутрин Алфред се събуди точно навреме и се посвети със сърце и душа на упражненията по йога. Вчера бе пропуснал да се позанимава, но днес щеше да навакса. Усещаше как подвижността му расте с всяко упражнение. Постепенно тялото му се затопли и той се почувства здрав и силен.

Отиде до прозореца и се убеди, че гледката навън съвсем не е така безутешна като вчера. Времето бързо се подобряваше. Снегът бе престанал да вали, а към обед сигурно щеше да се покаже и слънцето. Време за дълга разходка, каза си Алфред. Разходка покрай канала.

Излезе от къщи в осем и половина. Вернер сигурно още спеше, следователно можеше да изпие сутрешното си кафе във „Футболна среща“.

Когато Алфред влезе в заведението, собственикът Карл-Хайнц тъкмо бършеше тезгяха и още не бе свалил столовете от масите.

— Ей сега ще те обслужа — изръмжа той вместо поздрав. — Имам кроасани, ако искаш.

— Прекрасно — отвърна Алфред и си свали палтото.

— Отдавна не си идвал — продължи Карл-Хайнц, докато нареждаше кроасаните в чиния и носеше каната с кафе. — Какво става?

— Нищо. Имам много работа.

Карл-Хайнц кимна.

— Добър апетит.

Алфред обичаше кроасаните в това заведение. С пълнеж от лек крем и със захарна глазура. Идеално допълнение към кафето.

— Беше ли вече на канала? — попита Карл-Хайнц.

Алфред дъвчеше и само поклати глава.

— Там е същински ад. Водолази, полицаи, кучета и какво ли още не. Търсят едно малко момче.

В този момент влезе Вернер и щом видя Алфред, лицето му светна.

— О, добро утро, скъпи ми Алфред! Каква приятна изненада!

Алфред изръмжа нещо неразбираемо и се насили да се усмихне.
Вернер се настани възможно най-близо до него.

— Липсваше ми, мили мой. Толкова искам да те нарисувам. Кога ще имаш време за мен?

— Няма да е скоро — отвърна Алфред и стана. — Отивам в Гьотинген. Мама почина.

— О, божичко — промърмори Вернер, видимо разочарован.

Карл-Хайнц безмълвно му подаде кафето през тезгяха.

— Колко струва? — попита Алфред.

— Две и четирийсет.

Алфред кимна и сложи монетите в ръката на собственика. Взе палтото си и махна любезно на Вернер.

— До следващия път, драги. Тогава ще ме нарисуваш. Даже в цвят, ако искаш.

Вернер шумно засърба кафето си.

— Не е хубаво да се подиграваш с хората — изръмжа той.

— Хубав ден — сбогува се Алфред с Карл-Хайнц и излезе от кръчмата.

Вече нямаше работа във „Футболна среща“. Гореше от желание да разбере какво става край канала.

Карстен Швирс работеше в полицията от трийсет години и отдавна се бе наситил на работата си, на проблемите и изобщо на живота. Преди три месеца жена му Хайди си стегна куфара, напълни чантата си с козметика, взе дакела Фрици и отиде да живее при приятелката си. От време на време се обаждаше да го пита дали е добре, но дори не намекваше, че има намерение да се върне. Междувременно му бе станало все едно, но настроението му не се подобряваше.

Работата му беше безсмислена. Водолазите цял ден бяха претърсвали канала за едно малко момче, което вчера не се прибрало вкъщи и родителите го обявили за издирване. През нощта бащата намерил ученическата чанта на сина си под един храст край канала. Тази „случайност“ изобщо не беше по вкуса на Карстен. Водил бе дълги разговори с родителите, без да стигне до разумно заключение. Бащата беше недоверчив и затворен — очевидно не вярваше, че полицията ще си свърши работата. Беше се писал болен, седеше си вкъщи и пиеше, за да убие времето. По обед вече не бе в състояние да води смислен разговор.

— Знам по-малко от вас. — Все това повтаряше. — Всъщност не знам нищо, абсолютно нищо. Знам само, че Бени не би избягал от къщи. Само си губите времето да ме разпитвате.

Мариане Вагнер бе откарана в Шарите. Болна от множествена склероза, тя получила пристъп плюс нервен срыв. Лекарите се принудили да я приспят и обездвижат и сега не беше в състояние да му даде никакви сведения.

Този следобед главният комисар Швирс си тръгна от работа точно навреме. Докато не намереха Бенямин, нямаше какво да прави. Искаше само да спи. Костваше му много усилия дори да държи химикалката.

Тръгна бавно към къщи. Снегът, паднал преди два дни, се беше стопил, но навън бе още по-студено. Е, поне не валеше дъжд, нито сняг. Комисарят дишаше дълбоко, но със затворена уста. *Дано не се*

разболея, повтаряше си унило той. Да се лекуваш от грип, когато няма кой да се грижи за теб, е крайно неприятно. Някога, щом вдигнеш температура, той лягаше в леглото, а Хайди му вареше чай и бульон, даваше му чиста пижама и сменяше спалното бельо. Пращаше го в банята, за да проветри спалнята, носеше му вестници и списания. Беше като добър домашен дух, който правеше боледуването едва ли не приятно. Винаги когато излизаше от стаята, му казваше с усмивка:

— Повикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Толкова му се искаше да чуе отново това прекрасно изречение, но не вярваше, че това ще се случи някога. Най-сетне трябваше да свикне с мисълта, че Хайди го е напуснала.

Днес за първи път забеляза, че на улицата, по която минаваше, няма нито едно дърво. *Ще се преместя, каза си комисарят. Щом Хайди няма да се върне, ще се преместя. Някъде по-далеч, в по-малко жилище, ако трябва, но пред прозореца ми задължително ще има дърво.*

Мина покрай „Футболна среща“ и му се прииска да влезе вътре и отново да поговори със собственика, но в крайна сметка се отказа и продължи пътя си. Карл-Хайнц беше потвърдил думите на Петер Вагнер, който заяви, че е бил в кръчмата почти до дванайсет.

Гадна история, повтаряше си Карстен Швирс, и на всичкото отгоре абсолютно неправдоподобна. Или по-скоро невероятна. Бащата, тръгнал да търси сина си, влиза в кръчмата и стои там почти три часа. После се сеца какво е трябвало да направи и отива на канала в пълен мрак. Пълзи през хрусталаците и намира училищната чанта на изгубеното дете!

Полицейският опит и инстинктът на криминален комисар му подсказваха, че бащата има нещо общо с изчезването и смъртта на детето. Защото Карстен беше убеден, че Бени вече не е между живите. И за това имаше инстинкт.

Спря за малко в магазинчето за вестници близо до дома си и си купи „Берлинер Моргенпост“, „Щерн“ и двойно блокче „Марс“. Копнееше за гореща вана, сладък карамел с шоколад и топло легло. Ако спи дванайсет часа, без да се буди, утре ще е бодър и ще работи с желание.

Както всяка вечер, влезе в празното жилище и се уплаши от тишината. Някога Фрици го посрещаше с радостен лай и събираше

вълнената афганистанска пътека в коридора, за да скочи на краката му и да му оближе ръката. Фрици вече не му носеше каишката, за да се помоли за разходка. Не хъркаше пред телевизора и не го принуждаваше да пусне звука по-силно. Фрици изчезна от живота му заедно с Хайди и Карстен често се питаше дали поне кучето понякога не тъгува за него.

Карстен влезе във ваната, пълна с гореща вода, и изохка стреснато. Пусна малко студена вода, отпусна се и блажено затвори очи. Какво ли би могло да извърши едно крехко, слабичко единайсетгодишно момче, та баща му да пожелае да го отстрани от пътя си? Слепоочията на комисаря пулсираха и той имаше чувството, че главата му е увеличила обема си поне с няколко сантиметра. Въпреки това продължи да размишлява напрегнато. Отговорът на този въпрос беше извън възможностите на въображението му.

„Беше такова мило, такова добро момче. Имаше голямо сърце“ — бе казал бащата на Бенямин. Още преди трийсет години, в полицейското училище, бяха научили Карстен да внимава много за формулировката. Петер Вагнер говореше в минало време: „беше“, „имаше“. Значи Бени беше вече мъртъв в мислите му. А кой би могъл да знае това по-добре от него.

Тялото на комисаря все повече натежаваше и се отпускате. Ръцете му увиснаха извън ваната, главата му се килна настрана.

Пронизителният звън на телефона го върна в действителността. Иначе щеше да заспи във ваната. Ругаейки, Карстен излезе от водата и заджапа гол и мокър към коридора. Не си даде труд да се подсуши, защото имаше намерение да се скара на натрапника и пак да легне във ваната.

— Намерихме труп на дете — съобщи делово колегата му Вацки. — В една от къщичките на колония Зоргенфрай. Парцел деветнайсет. Ела веднага. Искam да видиш детето. — И затвори, без да чака отговор.

— Каква гадост — изръмжа Карстен, върна се предпазливо в банята, за да не се подхлъзне на мокрия под, избърса се и се облече. Бельото полепна по влажното му тяло. Пъхна шоколадовото блокче в джоба си и затърси сивата си плетена шапка, защото косата му беше мокра. Откри я в най-долното чекмедже на гардероба. Сигурно лежеше там от години, защото комисарят не обичаше шапки.

Спусна се по стълбата и се затича към относително новия сребърносив голф, надявайки се, че някой от очарователните съседи не е пробил гумите му точно тази вечер.

Бенямин седеше с изправен гръб. Малкото му тяло беше притиснато така силно между плота на масата и стола, че не би могло да падне. Зад тила му имаше възглавница, главата му бе облегната на стената, очите бяха широко отворени, сякаш все още не можеше да проумее какво се случва с него. Ръцете му бяха положени върху масата, пръстите стиснати в юмруци и фиксирани с тиксо, за да не падат. Момчето беше напълно облечено, косата му бе грижливо сресана.

Единствената малка грешка в мирната гледка беше фактът, че Бени бе мъртъв от почти осемнайсет часа.

Масата беше наредена за двама души, но никой не бе използвал съдовете и приборите.

Полицейският фотограф снимаше вътрешността на къщичката и тялото на момчето от всеки ъгъл и всяка възможна перспектива. Цялото тяло отпред и отзад, а после всеки детайл от непосредствена близост. Имаше чувството, че никога не е документирал местопрестъпление така подробно и точно — а той беше видял много убийства и престъпления. От време на време изтриваше потното си чело, въпреки че в къщичката беше много студено, и мърмореше неразбираеми проклетия. Те не бяха предназначени за другите присъстващи, а просто му помагаша да издържи. Иначе щеше да се отпусне в някой ъгъл и да избухне в сълзи.

Колегите от следствието чакаха главният комисар Швирс да види местопрестъплението и тялото, а фотографът да си свърши работата. След това щяха да се заемат със съдовете, с покривката на леглото, с дрехите на момчето и с всички останали неща. Някои щяха да отнесат в лабораторията, а други щяха да изследват за следи на самото място. Знаеха, че могат да разчитат на фотографа. Той имаше богат опит, оставаха му само няколко години до пенсия. Отдавна се бе научил да не докосва нищо и да не променя местоположението на вещите. Той беше един от малкото, които се явяваха на работа в защитно облекло, каквото носеха служителите на следствието.

— Аз уважавам жертвите — обясняваше фотографът — и съм готов да понеса това малко неудобство.

Карстен Швирс постоя няколко минути пред тялото на малкото момче, очаквайки добре обученият му полицейски мозък да започне да работи. Този път обаче не се получи. В главата му цареше непоносима празнота. *Аз съм в шок, каза си ядно той. Аз, старият вълк, съм изпаднал в шок и вече не разбирам света. Никога няма да разбера този убиец.*

Вацки стоеше до прозореца, наблюдаваше шефа си и чакаше.

— Казах на водолазите да спрат търсенето — съобщи тихо той.

— Разбира се! — изгърмя Карстен. — Това е логично! Или ти трябва благословията ми?

Вацки не се разсърди на избухването му. Двамата се познаваха добре. Всеки път, щом се развълнуваше, шефът му ставаше нетърпелив и несправедлив. Често излизаше от релсите и по време на разпит и тогава Вацки трябваше да му напомня да се сдържа. Беше свикнал с ролята си на буфер и контролор едновременно. Съжаляваше гневния стар мъж, който беше мечтал да направи света по-добър с помощта на професията си, а сега, в края на петдесетте, бе принуден да признае, че не е постигнал нищо. Светът навън ставаше все по-брутален и беше много по-коварен отпреди.

— Кой го намери? — попита гневно Швирс. — Сигурно баща му по време на вечерната си разходка?

— Намерил го един пенсионер — отговори с подчертано спокоен тон Вацки. — Казва се Херберт Клат. Собственик на парцел двайсет и три. Често обикаля колонията, за да провери дали всичко е в ред. Направило му впечатление, че грозният ангел, поставен до фенера, липсва. Намерихме го отвън. С него са разбили прозореца. Клат огледал внимателно къщичката и видял счупения прозорец. Решил, че са били скитници, пожелали да нощуват на сухо — често се случва. Обадил се в полицията и колегите намерили Бенямин.

Карстен кимна.

— А на кого е къщичката?

— Семейството се казва Близе. Мъжът е електротехник. И двамата са пенсионери. Живеят в Щеглиц. Обадохме се у тях, но не ги намерихме.

Карстен се обърна към хората от следствието.

— Започвайте. Това ми стига.

И се запъти навън. Вацки го последва на почтено разстояние, за да не го дразни.

В този момент в градината се появи патологът. Беше закъснял.

— Ако преди половин час знаех кога е настъпила смъртта и кога са убили момчето, щях вече да съм хванал извършителя — посрещна го обвинително Карстен.

— Дайте ми две минути и ще ви кажа името, което момчето е произнесло с последния си дъх — контрира го патологът и изчезна в къщичката.

— Не мога да разчитам на този идиот — изсъска комисарят, — но го харесвам. Да вървим при родителите.

— Сигурен ли си? Не трябва ли първо да го идентифицираме?

— Сигурен съм — изфуча Карстен. — Видях снимките. Това дете не е като другите. Няма да забравя лицето му. Това дете е Бенямин Вагнер.

Телефонът извъня точно в шест и двайсет — толкова показваше радиобудилникът до леглото. Марайке Косвиг простена. В продължение на няколко секунди беше неспособна да реагира и да се раздвижи. Приятелката ѝ Бетина я прегърна и я привлече към себе си. Бетина развиваше неподозирана енергия даже насън, докато Марайке се разбуждаше едва след душ и две чаши кафе.

— Не вдигай — прошепна Бетина. — Остави проклетия телефон да си звъни. Не си вкъщи и точка.

— Трябва — отговори сънено Марайке и се опита да се освободи от яката хватка.

Телефонът стоеше на земята до леглото. Тя се добра до слушалката, блъсна я с два пръста и изръмжа от половин метър разстояние:

— Да?

Бетина се плъзна към нея и се опита да чуе какво казва обажданият се. Но това не ѝ се удаде, защото Марайке се разбуди моментално и скочи от леглото. Вдигна телефона и се отдалечи към прозореца. Облечена в тънка къса нощница, тя вървеше из стаята и често-често отмяташе дългата коса от челото си.

Бетина опря глава на ръката си и се загледа в приятелката си. *Остани при мен*, внушаваше ѝ отдалеч тя. *Следващата седмица ще отлетим за Индонезия. Не мисли за работа точно сега, остани при мен, иначе ще полудея.*

— Ако взема влака в осем, в единайсет ще съм в Берлин, в централата — рече Марайке и Бетина простена задавено. Отпусна се на леглото, взе възглавницата на Марайке и я притисна върху лицето си, за да покаже колко е отчаяна и да се порадва още малко на аромата на приятелката си.

— Разбира се — продължи Марайке. — Ще взема всички документи, които имам.

Тя остави слушалката, скочи при Бетина в леглото, дръпна възглавницата от лицето ѝ и го покри с целувки.

— Ужасно съжалявам, миа кара, но трябва да отида в Берлин. Обмен на информация. Убили са едно малко момче — почти по същия начин, както преди три години Даниел Дол. Може би няма да трае дълго. Надявам се да се върна вкъщи до два дни.

— Ще умра без теб. — Бетина погледна с копнеж Марайке и нежно помилва косата ѝ.

— Знам, знам...

Двете се целунаха дълго и страстно и Бетина се вкопчи в Марайке с такава сила, сякаш никога нямаше да я пусне. Но Марайке беше вече будна и се освободи без проблеми.

— Не искам да ми се сърдиш, скъпа. Аз ще отида под душа, а ти ще направиш кафе, нали?

Марайке скочи от леглото и изтича в банята. Бетина се възхити на подвижността ѝ — Марайке приближаваше края на трийсетте, а изглеждаше като младо момиче. Беше сигурна, че ако я помоли, ще изпълни задно салто от ръба на леглото.

Бетина се надигна доста по-тромаво от приятелката си и се уви в халата си. Отиде в кухнята и започна да приготвя закуската.

След двацет минути Марайке вече пиеше утринното си кафе. Черно, без мляко и захар, съвсем горещо. Беше облечена в джинси, блуза и сако, дискретно гримирана, между устните ѝ димеше първата цигара. Намаза си сухарче с нутела и заговори замислено:

— От една страна, ми се иска да е същият убиец — така ще имаме двойно повече информация за него и двойно по-голям шанс да открием къде е допуснал грешка. От друга страна обаче, това означава, че си имаме работа със сериен убиец, и тогава става много страшно.

— В такъв случай сигурно ще останеш в Берлин.

— Нямам представа. Още нищо не се знае. Искам да разбера какво са открили колегите, имат ли някакви подозрения. — Марайке погледна часовника и глътна остатъка от кафето си. — Трябва да тръгвам. Съжалявам.

— Проклетият убиец убива и връзката ни — изсъска Бетина, която изглеждаше смъртно нещастна.

— Не говори глупости. — Марайке я прегърна и я притисна до гърдите си. — Може би в Берлин ме очаква случаят на живота ми,

Бетина. Не забравяй това, скъпа, и не се опитвай да ме стресираш. Ще се върна възможно най-скоро, обещавам! — Тя мушна ръка под халата на приятелката си и помилва гърдите ѝ. — Много добре знаеш, че съм ти вярна. Не искам никоя друга, само теб.

Бетина се отдаде на целувката, сякаш им беше последната.

— Чао, любов моя — пошепна Марайке, грабна чантата си и забърза към вратата. — Ще ти се обадя веднага щом пристигна — извика тя от коридора и в следващия миг входната врата хлопна. Марайке вече я нямаше.

— Чао, любов моя — пошепна беззвучно Бетина и си наля още кафе.

Експресът от Гьотинген влезе в берлинската гара Цоо със седемнайсет минути закъснение. Марайке стоеше до вратата и се взираше с празен поглед през стъклото, докато влакът бавно тракаше покрай оживени улици, грижливо реставрирани стари здания, сиви задни дворове и огромни търговски центрове. Марайке се чувстваше разбита и се страхуваше от предстоящото съсредоточаване върху фактите и детайлите от поредното убийство на дете. Пътува в едно купе с баба и внуче. Почти през цялото време бабата се опитваше да втълпи на внука си една ужасно глупава скоропоговорка, а момчето все повтаряше, че не разбирало какво означава това изречение, затова не можело да го запомни. Бабата казваше скоропоговорката отново и отново, като автомат, а хлапето повтаряше само отделни срички и се цупеше. Марайке едва не полудя, но не се намеси, защото не ѝ се искаше да води безсмислени спорове. Ужасната скоропоговорка гърмеше в главата ѝ и тя не успя да прочете отново делото за убийството на малкия Даниел Дол, както си беше наумила. Сега се опитваше да си спомни някои подробности и се измъчваше, че ще пристигне в Берлин неподготвена.

Междувременно коридорът се бе напълнил с хора, които възнамеряваха да слязат на гара Цоо. Бабата и внучето също бяха сред слизащите. Точно когато влакът влезе в гарата, Марайке чу гласа на бабата:

— Как може да не знаеш какво е Улм! Улм е голям, красив град и в Улм растат брястове.

Родителите невинаги постъпват добре, като поверяват децата си на бабите, помисли си изнервено Марайке и слезе първа от влака. Бетина копнееше за деца и от две години насам я молеше да си осиновят бебе. Но Марайке не искаше. Постоянно се измъчваше от угризения на съвестта, че заради професията си няма много време за Бетина, и не искаше да страда, че занемарява едно невинно малко същество. Как ще се грижи за дете? От друга страна обаче, ако Бетина осъществи мечтата на живота си, ще престане да мисли само за нея и

ще има на кого да се посвети. Бетина работеше на половин ден в едно училище. Следобед беше свободна, през уикендите също и се чувстваше безполезна. Марайке въздъхна тихо. Много скоро трябваше да вземе решение.

Тя стъпи на перона и се огледа търсещо. Хората бързаха във всички посоки, а тя не знаеше къде е изходът. Запъти се към първата стълба, която видя, но в този момент някой я повика:

— Госпожа Косвиг?

— Да?

Карстен Швирс се усмихна приветливо и ѝ подаде ръка за поздрав.

— Казвам се Швирс. Карстен Швирс. Работа по случая Бенямин. Радвам се, че сте тук. Идвате точно навреме.

— Нямах представа, че някой ще ме вземе.

— Решението дойде спонтанно. Намерих снимката ви в компютъра... и ето че ви открих! Искате ли първо да прием кафе?

— С удоволствие.

Марайке бързо се отпусна. Карстен Швирс ѝ стана симпатичен от пръв поглед. Тип ръмжаща мечка, старият татко, корав, но сърдечен, ругае, но и милва, по природа е мързелив, но работи до изнемога, когато случаят го засяга лично. *Да видим дали прогнозата ми ще се окаже вярна*, помисли си развеселено тя. От опит знаеше, че работи най-добре тъкмо с хора като Карстен Швирс.

Карстен взе куфара ѝ и тръгна след нея по стълбата. Наблюдаваше гъвкавата ѝ походка и също се опитваше да си състави представа за нея след първото впечатление. Към края на трийсетте, спортен тип, практична, не суетна. Харесва ми. С такава жена не те е страх, че ще заседне с тънките си точета в някоя решетка на канализацията. Това момиче изглежда силно, освен това не носи очила. Сигурно умее да стреля, не се страхува и щом захапне случая, не го изпуска.

Влязоха в едно от малките кафенета на гарата. Веднага им поднесоха кафе, но се оказа хладко. Карстен го подслади с три пълни лъжички захар и Марайке се потресе вътрешно, но не каза нито дума.

— Как да процедираме? — попита той. — Искате ли да отидем в дирекцията и да прегледаме снимките от местопрестъпленията, за да съставим точен списък на приликите в начина на действие на убиеца?

— Това е необходимо — съгласи се Марайке, — но ако е възможно, бих искала първо да видя къщичката. Просто искам да добия свои впечатления от местопрестъплението.

— Разбира се, че е възможно. Имам ключ. Собствениците и без това искат да я продадат. След случилото се с Бенямин имат чувството, че това не е тяхната лятна къща. Не издържат да стоят дори в градината.

— Разбирам ги. Що за хора са?

— Семейство Близе. Пенсионери с малко пари. През зимата обитават мрачно партерно жилище в Щеглиц, а през лятото се радват на малката си овощна градина. Тя е единствената им възможност да са на въздух. Двамата са направо съсипани. — Карстен Швирс хвърли поглед към тезгяха. — Май ще си поръчам хлебче с шунка. Искате ли и вие?

— Не, благодаря. — Марайке поклати глава. — Закусих добре.

Докато се опитваше да привлече вниманието на келнерката, Карстен помоли:

— Разкажете ми за случая Даниел Дол. Вестниците не писаха много.

— Не, за щастие. Така, ако приликата в случаите се потвърди, можем да сме сигурни, че нямаме работа с имитатор. Освен това не бива да привличаме общественото внимание, защото нямаме никакви улики. Нямаме нито един заподозрян.

— Разказвайте.

— Даниел Дол беше на десет години. Сестричката му Сара тогава беше на шест, а малкото братче Макс — на три. Бащата ръководеше филиал на спестовната каса в Брауншвайг, майката беше домакиня, грижеше се за децата. През хиляда деветстотин деветдесет и трета година, точно на Великден, семейството отишло на пикник в Ханенмор, северно от Мюден. Майката приготвила салата с макарони и наденички, за децата имало кола и фанта, а за родителите — бира. Хапнали, после татко Еберхард решил да подремне, малкият Макс също заспал, а Сара и майката се заиграли с куклите на момиченцето. Даниел тръгнал да изследва местността. И не се върнал.

— Щом е било неделя, значи е имало доста излетници.

— О, да, разбира се. Много хора ни казаха, че са търсили усамотени местенца за пикник, но всеки, тръгнал да се разхожда,

срещал други разхождащи се.

— Лоши предпоставки за убийство посред бял ден...

— Точно така. И до днес не знаем дали убиецът е срещнал жертвата случайно, или я е набелязал, наблюдавал и накрая отвялякъл. Как се случи с Бенямин?

Карстен най-сетне успя да си поръча хлебче с шунка. Марайке запали цигара.

— Очевидно Бенямин е последвал убиеца доброволно. Не е ясно защо го е направил. Родителите му често са го предупреждавали да не тръгва с непознати. Знаем само, че е бил в „Карцат“, в отдела за играчки. След това вероятно е отишъл на канала. Смятам, че не е вероятно убиецът да е завлякъл малкото момче против волята му до колонията. Тя е доста далеч от канала и някой със сигурност щеше да го види. Не е бил и с кола, защото между къщичките не могат да влизат коли.

— Може би момчето е познавало убиеца?

— Може би.

Келнерката донесе хлебчето и Карстен го изгълта с невероятна бързина. Марайке гледаше смаяно.

— Мисля, че открих първата съществена разлика — заговори отново тя. — Даниел е бил упоен с етер и сложен в багажника на кола. Под пръстите му намерихме следи от пластмаса — съединение, което се използва главно при японските автомобили. Може би момчето се е събудило и е опитало да се освободи. Не знаем нищо повече.

Хлебчето изчезна. Карстен грижливо избърса ръцете си със салфетката и кимна доволно.

— Четирийсет и пет процента от серийните убийци променят начина си на действие при второто убийство. Защото се учат, защото се развиват, но не губят индивидуалния си почерк на убийци. Възможно е междувременно да си е създал метод да убеждава малки деца да тръгнат с него.

— Нима вече говорите за сериен убиец? — изненада се Марайке.

— Смятам, че е възможно — отговори Швирс. — Но, моля, разкажете ми още за Даниел Дол.

— Убиецът откарал Даниел в Зеерсхаузен. От блатата дотам има малко повече от четиринайсет километра. В Зеерсхаузен има каменоломна, където винаги стоят няколко фургона за работниците. В

неделя, на Великден, както казах, там нямало жива душа. И в понеделник останало пусто. — Марайке извади от чантата си няколко снимки и ги сложи на масата. — Ето я каменоломната. А в този фургон, малко настрана от другите, намерихме Даниел. Тялото беше сложено в седнало положение до масата, а пред него бяха наредени две чашки за кафе и две чинии за закуска. В чинията на Даниел беше поставено шоколадово великденско яйце в пъстра обвивка. Това беше само инсценировка — докато е било живо, момчето не е получило шоколад. Убиецът е искал да ни остави картина на хармония. Или да ни накара да си блъскаме главите. Това е.

— В същата поза беше оставен и Бенямин. — Карстен сложи пет марки на масата. — Да вървим в къщичката.

Карстен обясняваше, а Марайке си представяше случилото се в детайли. Беше видяла мъртвия Даниел Дол във фургона и сега съвсем ясно виждаше как Бенямин е седял в лятната къщичка с изцъклен, пречупен поглед и очи, които сякаш казват: „Защо не дойдохте по-рано? Злият човек не бързаше да ме убие, а вие въпреки това не ме намерихте“.

Карстен ѝ даде снимка на Бенямин. Щастливо, засмяно дете с меки руси къдрици и лизнато място от дясната страна на челото. Приликата с Даниел Дол беше поразяваща. В годината на убийството Даниел е бил с една година по-малък, но имаше същата крехка структура, същата светла кожа и същите руси коси. Само дето косата му беше гладка, подстригана „на паничка“ и по-къса от косата на Бенямин.

Марайке огледа внимателно лятната къщичка и запечата в ума си всички съществени подробности. Избледнелите стари тапети със светлосини теменужки, плетената покривчица върху кухненската маса, избродираната със старомодни орнаменти възглавничка на креслото. Многократно боядисваната врата и прозорецът точно над леглото, където бе страдал Бенямин. Не беше виждала друг затвор, където прозорецът към свободата да е толкова близо. Евтиният килим върху захабения зеленикав мокет, блудкавата картина със снежен пейзаж от Тирол в примитивна бежова рамка, в която Бенямин сигурно се е взирал с часове...

— Предметите, проверени от следователите, са в дирекцията — обясни Карстен.

След като подробно разказа на Марайке къде и как са намерили тялото на момчето, в къщичката се възцари потискаща тишина.

Марайке отново се замисли за Бетина. Най-голямото желание на приятелката ѝ беше двете да си осиновят дете. Въпреки нежеланието на партньорката си тя вече беше влязла във връзка с няколко посреднически агенции. Бетина не можеше да разбере защо Марайке не иска дете. Бетина никога не беше идвала на местопрестъпление като

това. Никога не беше поглеждала в лицето на мъртво дете, което до последната секунда се е надявало и е вярвало, че ще стане чудо, че мама и татко ще дойдат и ще го освободят от страшния насилник и убиец. *Ако с нашето дете се случи нещо подобно, няма да го понеса, помисли си Марайке. Бетина вижда само положителните страни на осиновяването, а аз виждам само отрицателните.* Сигурно никога нямаше да постигнат съгласие по този въпрос.

— Разкажете ми нещо за последователността на събитията във времето.

Гласът ѝ прозвуча задавено. Въпреки че следователите отдавна бяха приключили с работата си, Марайке сложи ръкавици и започна да отваря шкафове и чекмеджета. Нямаше представа какво търси, но не спираше.

Карстен я следеше внимателно и се опитваше да се съсредоточи.

— Завчера, във вторник, дванайсети ноември, Бенямин не се прибрал вкъщи. Получил две лоши оценки и решил да не ходи на училище. Баща му Петер Вагнер съобщил за изчезването на момчето още следобед и тръгнал да го търси. Вечерта обаче прекарал няколко часа в кръчмата. Продължил търсенето и в един през нощта намерил ученическата чанта на сина си в един храсталак на самия бряг на плавателния канал Нойкьолен. Само на няколко минути път пеша от жилището на семейството. Още на следващия ден, на разсъмване, водолази започнаха да претърсват канала, а полицаите обиколиха околността. Рано вечерта, към осемнайсет часа, тялото беше открито по случайност от пенсионера Херберт Клат. Двайсет и осем часа след изчезването на Бенямин. Патологът смята, че когато го намерихме, момчето е било мъртво от около седемнайсет часа. Това означава, че е било в ръцете на убиеца около дванайсет часа. Смъртта е настъпила между полунощ и един през нощта във вторник срещу сряда. Почти по същото време, когато бащата е намерил чантата на сина си.

— Мили боже — прошепна с болка Марайке. — При Даниел Дол беше много по-лошо. Бедното момче е прекарало трийсет и два часа насаме с убиеца си. Работниците са го намерили трийсет и осем часа след изчезването му. Установи се, че е мъртъв от шест часа.

— Предполагам, че лошото време и ниските температури са попречили на убиеца да продължи мъчението. Ако не беше такъв ужасен студ... кой знае, може би щяхме да намерим Бенямин жив.

Марайке кимна.

— Възможно е. Убийството на Даниел Дол стана при почти летни температури.

Най-сетне излязоха от къщичката и Марайке въздъхна облекчено. Мъглата се спускаше бързо над малката градина и въздухът беше като разрежено мляко. От време на време между облаците се подаваше слънцето. Марайке изведнъж закопня за неутрален кабинет, където да седне и да размисли. Пустата колония, където бе станало ужасното убийство, навяваше безутешност и се понасяше много трудно.

— Какво ще ми кажете за бащата? — попита тя. — Според мен е необикновено да си губи времето в кръчмата, когато синът му е изчезнал.

— И според мен. Представете си какво става: бащата се налива с часове в кръчмата, излиза, отива на канала, намира в тъмното ученическата чанта на сина си и се прибира вкъщи. Часът на смъртта съвпада с пристигането на бащата в жилището.

— Какъв мотив би имал да убие сина си?

— Не знам. Знам само, че проблемите не са по силите му. Жена му е тежко болна, той се чувства претоварен, пие, за да забрави, и често не помни къде е бил и какво е правил.

— Това още не е причина за убийство.

— Права сте. — Карстен въздъхна. *Нали затова си тук, помисли си той. Дано заедно стигнем по-далеч. Не го забравяй.*

— Защо е инсценировката в лятната къщичка? Изнасилването? Някак си не се връзва. — Марайке продължи да рови. — Баща, който се е побъркал, може да удуши сина си с възглавница. После обикновено се самоубива.

— Ако нещата се връзваха, отдавна щях да съм прибрал Петер Вагнер на топло — отвърна уморено Карстен Швирс. — Но той си е вкъщи и продължава да се налива. В патологията се закле пред мъртвото си дете, че ще убие мръсника, който му е посегнал. Повярвах във всяка негова дума.

Марайке кимна безмълвно и двамата се качиха в колата.

Щом влязоха в дирекцията, Карстен поръча две чаши кафе и извади всички снимки от местопрестъплението. Марайке веднага

откри еднозначното доказателство, че става дума за един и същи убиец.

— Десният горен кучешки зъб на Бени е избит — рече тихо тя. Изведнъж я прониза болка в главата и започна да разтрива слепоочията си.

— Да. Премълчахме го пред пресата и пред родителите. Вероятно затова съм пропуснал да ви го кажа.

— След смъртта ли?

Карстен кимна.

— Да, със сигурност.

— Това означава, че убиецът не е превъртелият баща, а сериен извършител — изрече глухо Марайке. — Защото десният горен кучешки зъб на Даниел също е бил изтръгнат след смъртта на момчето. С клещи. Очевидно убиецът иска да си има сувенири. Малки, незабележими, за да може да ги носи със себе си. Частици от телата на жертвите, които не изгниват. Които ще останат с него завинаги. Вечни спомени.

Карстен я погледна изумено, после удари с длан по масата.

— Каква гадост! Проклет сериен убиец!

— Ханенмор край Брауншвайг... вилната колония на Берлин... убиецът е мобилен. Не сме в състояние да го ограничим пространствено. — Макар че много ясно бе видяла табелата на вратата, Марайке запали цигара. — Засега сме сигурни само в едно: той ще го направи пак. Ако не го хванем, ще убива отново и отново.

С тънък молив, почти без никакъв натиск, Алфред чертаеше на лист хартия конструкцията на измислена от него тоалетна. Искаше изплакването да става почти изцяло без вода и беше убеден, че щом усъвършенства откритието си, ще може да го продава по цял свят. Липсата на вода все повече се превръщаше в глобален проблем и никой не биваше да си позволява да чисти тоалетните със скъпоценната течност.

Ръката му се плъзгаше върху листа. Линиите се получаваха доста неясни, но в момента той се опитваше да пренесе мислите си в скици и това му беше напълно достатъчно. Проблемът беше в налягането. Налагаше се да го увеличи съществено, но обичайното водоснабдяване на жилищата не разполагаше с този капацитет. Започна да експериментира и нахвърли скици на две поставени една в друга форми — цилиндър и кълбо. Точно тогава забръмча хладилникът и вниманието му се отклони.

Алфред стана и отвори вратата на хладилника. Остатъци от горчица съхнеха в отворено бурканче от няколко седмици. Парче гауда, увито във фолио, се бе покрило с плесен. Неотворената кутия мляко се оказа с изтекъл срок на годност. На вратата, както винаги, имаше бурканче с каперси, зелен пипер и тубичка доматиено пюре. Откакто се беше нанесъл в това жилище, не ги бе докосвал. Дори не посегна към кутията за зеленчуци — мисълта какво би могъл да открие там, го ужасяваше. Малкото парче салам бе станало твърдо като камък, а до него стояха две бутилки бяла бира, които още не беше изпил, защото нямаше подходяща чаша.

Алфред изключи хладилника и остави вратичката отворена. *Няма нужда да пилея ток*, каза си той. Когато хапваше по нещо, обикновено ходеше при Мили или при турчина зад ъгъла — от него си купуваше овче сирене, питки и зелени маслини.

Чу куркането на червата си и се сети, че отдавна не е ходил при Мили. Освен това беше любопитен да научи има ли нещо ново, откакто са открили Бенямин.

Алфред взе палтото и ключовете и излезе от жилището.

Щом наближи павилиончето, Алфред видя, че Мили разговаря с мъж и жена, и наостри уши.

Мили го забеляза и му намигна свойски.

— Както винаги?

Алфред кимна.

— Както винаги.

Мили обърна наденичките на скарата и се обърна отново към клиентите, които пиеха само кафе.

— Не — поклати глава тя, — във вторник Бенямин не беше тук. Спомням си го точно, защото времето беше ужасно и почти нямаше клиенти. Не дойде нито едно дете. Пък и да беше дошло, щях да го пратя вкъщи.

Алфред толкова се стресна, че спря да диша. Какъв късмет! Беше дошъл точно навреме, за да види двама от полицаите, които работеха по случая.

— Изобщо ли не видяхте Бенямин във вторник? Може би само за минута, докато е пресичал улицата... сам... или придружен от непознат мъж?

Алфред се вгледа скришом в лицето на жената и стомахът му се присви. Беше почти сигурен, че вече я е виждал някъде, но не си спомняше къде. Умът му заработи трескаво.

— Не — повтори Мили. — Сигурна съм, че не е минавал. Иначе щях да го видя. Знаете ли, точно това се запитах и аз, когато чух, че малкият бил убит. Той беше толкова сладко момче. Винаги любезно, много добре възпитано. Различно от другите хлапета. И точно на него да се случи. Не мога да повярвам.

— Кога видяхте Бенямин за последен път? — попита мъжът.

— В понеделник. Мина след училище и си купи кюфте. Много обичаше моите кюфтета. Веднага разбрах, че нещо му тежи на сърцето. Да не си направил някоя беля, попитах го, но той не каза нищо. Нито думичка. Изяде си кюфтето и се запъти към къщи.

Жената извади от чантата си малък бележник и си записа нещо. В момента, когато сведе глава и един кичур падна върху лицето ѝ, Алфред я позна.

Трябва веднага да се махне оттук, защото и тя ще го познае! Точно тогава обаче Мили му подаде готовите наденички.

— Да ти е сладко, Алфред — каза както обикновено тя. Точно сега ли трябваше да спомене името му!

По челото му избиха капчици пот. Отново и отново се питаше какво означава днешната случка. Беше убеден, че на света няма случайности, всяко събитие си има своето значение. Добре че жената не го поглеждаше. Все още имаше възможност да изчезне незабелязано.

Искаше му се да хвърли надениците и да побегне, но знаеше, че това ще предизвика учудването на Мили и ще привлече вниманието на полицаите.

Алфред се справи с надениците за рекордно време, докато Мили ругаеше непознатия, способен да убие малко дете. Ако бяхме в Средновековието, заяви тя, щяхме да убием негодника с камъни, да го разчекнем, да го разпънем на кръст или да го изгорим на клада. Лично тя обаче предпочитала да види как убиецът на Бени гние в леденостудена, влажна, абсолютно тъмна килия, без храна и вода, докато пукне.

— Ако поне бяхме запазили смъртното наказание — обобщил Мили, — такива неща нямаше да се случват. Права ли съм, Алфред?

— Напълно — отговори той и ѝ върна чашата от кафето. — Всичко хубаво, Мили. Отивам да работя.

Усмихна ѝ се, вдигна яката на палтото и се отдалечи с дълги крачки.

— Кой беше този? — попита Марайке.

Лицето на Алфред ѝ се бе сторило познато.

— Алфред Фишер — отговори Мили. — Мило момче. Отзивчив, почтен и много интелигентен.

Марайке кимна и отхвърли предположението, което бе минало през главата ѝ. Лицето на мъжа ѝ беше напомнило за момче на име Алфред Хайнрих. Беше сигурна, че онова момче не се казваше Алфред Фишер. Затова веднага забрави кратката среща.

Алфред се върна бързо вкъщи и започна да събира багажа си. Марайке Косвиг. Ето че си спомни името ѝ. Марайке беше виновна за

много от нещата, които се бяха случили с него. Рискът да се срещнат отново беше твърде висок. По-добре да напусне града.

Бовенден, юни 1970 г.

Дори в десет вечерта навън беше задушно и Мартина Бергман побърза да отвори прозореца на новичкия си зелен фолксваген. Беше на върха на щастието. Днес беше дваисет и първият ѝ рожден ден. Отпразнува го с родителите си, брат си Паул, леля Тили, баба и дядо. Цял следобед седяха на терасата и се наслаждаваха на топлия летен ден. Истинско щастие. Мартина помнеше безкрайна върволица от дъждовни рождени дни.

Преди половин година се бе изнесла от къщи. Работеше като детска сестра в болницата в Гьотинген и се издържаше сама. Фолксвагенът беше подарък от родителите ѝ за рождения ден и тя гореше от нетърпение да го изпробва. Затова предложи да откара леля Тили до дома ѝ в Нортхайм.

От няколко минути шофираше по магистралата. Чувстваше се уверена, защото колата не ѝ създаваше проблеми. Обзе я еуфория. Шофирането будеше прекрасно усещане за свобода.

— Ако искаш, остани да нощуваш при мен — предложи Тили. — За да не се връщаш в Гьотинген посред нощ.

— Благодаря ти, Тили, много си мила. Но аз се радвам, че мога да покарам новата си кола. Прекрасно е да шофираш. Винаги съм си мечтала да имам кола. Върви чудесно и вече няма да имам проблеми с покупките. Нямах представа, че ще получа такъв страхотен подарък!

— И защо не? — засмя се Тили. — Другите получават кола след матурата, а ти я получи чак на дваисет и първия си рожден ден.

Тили имаше топъл, приятен глас. Беше две години по-голяма от майката на Мартина, но изглеждаше млада и свежа. Сигурно заради прическата, помисли си Мартина, много ѝ отива.

Младата жена гледаше към леля си и не видя камъка, който се появи изневиделица и се заби в предното стъкло.

Мартина панически завъртя кормилото и изгуби контрол над колата. Фолксвагенът се удари в лявата мантиanela с такава сила, че беше отхвърлен към дясната лента, свлече се в канавката и остана там.

Главата на леля Тили представляваше само кървава каша, от лицето не бе останало нищо. Големият къс скала лежеше на задната седалка. Мартина Бергман падна върху кормилото и изгуби съзнание. Това се случи в 22:35 ч.

Застанали на моста, тримата се взираха като хипнотизирани надолу.

— Страхотно — прошепна Торстен. — Улучихме!

— Да бягаме — предложи Алфред.

— Защо? — Торстен явно не бързаше. — Първо искам да видя какво ще направят с колата. Ако избягаме, ще пропуснем най-интересното.

— Ако останем на моста, ще ни забележат и ще ни хванат! — извика уплашено Алфред.

— Първо хвърляш камъни и се правиш на много велик, а сега изведнъж си подви опашката! Какво ти стана?

Торстен се наведе над парапета. На мястото на злополуката спря още една кола.

— Ето ти на! Зрелището започва. Във фолксвагена седяха двама души. Сигурен съм, че улучи единия право в мутрата. Чиста работа, Фреди!

Алфред се чувстваше напълно безпомощен. Искаше веднага да се махне оттук.

— По дяволите, Торстен, не разбираш ли, че трябва да офейкаме?

— О, я стига! — Торстен махна пренебрежително. — Как ще докажат, че сме били ние? Просто сме дошли да погледаме.

Берни изтича в храстите и започна да повръща. Когато се върна при другите двама, лицето му беше зелено.

— Повече няма да участвам във вашите номера. Прибирам се — изхърка мъчително той. Обърна се и щеше да побегне, ако Торстен не го бе хванал за яката.

— Ти май полудяваш, хлапе. Ние подготвихме това представление и сега ще го изгледаме докрай. Или ти се иска да полетиш от моста?

Междувременно на мястото на злополуката беше спряла още една кола. Един мъж се опитваше да извади Мартина от фолксвагена. Друг постави на шосето предупредителен триъгълник.

— Хайде да слезем — предложи Алфред. — Скоро ще има цяла тълпа любопитни и никой няма да ни обърне внимание. Добре е да гледаме отблизо.

Берни кимна безпомощно.

— Окей — съгласи се Торстен. — Слизаме.

Точно когато Алфред, Торстен и Берни слязоха на мястото на катастрофата, пристигнаха и полицаите, и линейките. Наблизо бяха спрели още коли, любопитни се събираха около зеления фолксваген. Повикаха медицински хеликоптер, полицията затвори магистралата, образува се задръстване. Бързо стана ясно, че няма да отворят скоро, и тълпата от любопитни се увеличи.

Цареше страшна бъркотия. Полицията спираше зяпачите и всички бяха много заети.

Въпреки това Алфред успя да хвърли поглед в катастрофиралата кола. Видя буца от плът, кръв и парчета кости, видя сплътсени от кръвта руси коси, които някога бяха обрамчвали човешко лице.

Повдигна му се и изтича в храстите, за да повърне като Берни. Почувства се зле както никога в живота си. Опита се да се вслуша в себе си, за да чуе гласа на Ролф, но не чу нито дума. Гласът мълчеше. Даже мислите му мълчаха.

— Какво точно се е случило? — попита дръзко Торстен, но никой от хората наоколо не отговори.

Пристигна кола от моргата. Сложиха тялото на Тили в ковчег и заминаха. Мартина беше натоварена на хеликоптера. Откараха я в университетската болница. Полицията прибра камъка. Зеленият фолксваген остана в канавката. Утре щяха да го вдигнат и да го откарат на автомобилното гробище.

Торстен и Берни останаха на мястото на катастрофата. Искаха да изживеят докрай тръпката, която бяха предизвикали с един най-обикновен камък.

Алфред си тръгна. Незабеязан. Пеша. Нямаше сили да подкара откраднатия форд, оставен на черен път наблизо, нито да повика

приятелите си и да ги отведе вкъщи. Нека Торстен се опита да включи двигателя. Той обаче твърдеше, че е технически идиот, и обикновено оставяше тази работа на другите. А Берни изобщо нямаше представа как се пали кола без ключ. Но какво го интересуваха другите! Все някак ще се приберат. Ако искат, да тръгнат на стоп. Макар че това е опасно — който ги качи, може да запомни лицата им.

Алфред се гневеше на мислите си. Защо си блъскаше главата какво ще се случи с Торстен и Берни, след като имаше достатъчно свои проблеми?

Предстояха му почти 11 километра път пеша, но това не го тревожеше. Имаше цяла нощ на разположение. Ако е вкъщи за закуска, майка му няма да задава тъпи въпроси.

Топлото обедно слънце се оказа измамно. Нощта беше студена, вятърът препускаше безпрепятствено по широкото поле и тласъците му бяха ужасно неприятни. Алфред беше само по тениска и кожено яке, но въпреки че трепереше с цялото си тяло, не затвори ципа. Той бе убил жена. Млада жена. Дяволите да го вземат! Ей така, без да иска, без да помисли, след случаен порив, само за да се понрави на приятелчетата си. Искаше му се да върне времето с 24 часа, да върне стария си живот. Всичко да бъде както преди. Да, това беше най-важното — всичко да стане както преди.

Вятърът гонеше облаците и на небето изведнъж се появи жълтата луна. Алфред видя полумесеца и неволно се запита дали луната се увеличава, или намалява. Всъщност това не го интересуваше, но беше сигурен, че Ролф знае. Ролф се интересуваше от всичко, имаше отговор за всичко. Ако имаше човек, когото да обича, някой като Ролф, това със сигурност нямаше да се случи.

Сега обаче вървеше към къщи. Там бяха майка му и сестрите му, но те му бяха безразлични. Щеше да продължи да лъже, защото те не биваше да узнаят какво се е случило. Не би могъл да понесе да види в погледите им не само досегашното безразличие, а и презрението им.

Алфред отново закопня за баща си. Непознатият човек, който го бе създал, му липсваше болезнено. Защо беше умрял толкова рано? Без никаква причина?

Пристигна вкъщи в два, измръзнал и смъртно изтощен. Къщата беше тъмна. Никой не бе забелязал отсъствието му, никой не се

тревожеше за него. Не си представяше, че майка му е станала посред нощ, за да провери дали синът ѝ си е вкъщи, или не.

Качи се безшумно по тясната стълба към стаичката си и падна на леглото, без да се съблече. Чувстваше се разбит, но дълго не може да заспи. Би дал всичко да върне времето назад. Да се събуди, без да е извършил убийство.

Марайке Косвиг работеше в полицията от три години. От два месеца беше във външната служба — обикаляше околността с колегата си Холгер Майзе. Двамата уреждаха семейни спорове, караха пияници в изтрезвителя, проверяваха ударените коли. Марайке вече бе видяла няколко тежки катастрофи, но никога не беше преживявала такъв ужас. Разбитият череп на Тили щеше да я преследва до края на живота ѝ. Тя направи много снимки и ги даде за промиване още същата нощ.

В три и двайсет през нощта спряха пиян водач с 2.8 промила в кръвта. Пътуваше в насрещното платно, без да съзнава какво прави. В четири и петнайсет влязоха в полицейското управление. Снимките бяха готови. Марайке беше фотографирала Тили от всички страни. Очевидно бе натискала копчето, без да мисли. Това е бил единственият ѝ шанс да се справи с ужаса.

На една от снимките забеляза лице на момче, което се взираше с див страх в двете жертви. Момче с тъмна къдрава коса и остро изсечени скули. Марайке бе снимала Тили отстрани и светкавицата беше паднала точно върху лицето на момчето.

— Какво ще кажеш за този? — попита тя и подаде снимката на Фолгер.

— Ами... зяпа през прозореца. Тази нощ имаше много зяпачи.

— Погледни по-внимателно! Това момче е на четиринайсет, най-много на петнайсет години.

— И какво от това? — Холгер явно не разбра намека ѝ.

Марайке стана и си наля горещо кафе от машината. Тази нощ бе изпила поне седем чаши.

— Какво прави петнайсетгодишно момче в десет и половина на магистралата? Имаш ли отговор? Най-близкото село е на километри оттам.

— Какво толкова? — Явно Холгер не гледаше на нещата като нея. — Може да е бил в задръстването с родителите си и да е слязъл да види катастрофата.

— Родителите не биха позволили на сина си да слезе и да зяпа убити хора с размазани лица! Никога! Те се опитват да спестят на децата си картини на насилие. Според мен случаят е друг, Холгер. Какво прави едно петнайсетгодишно момче нощем на магистралата? Мята камъни от моста!

Най-сетне колегата ѝ се събуди. Изглежда я замислено и кимна.

— Май си права.

— Да се опитаме да го намерим. Снимката е добра.

— Ще го направим. — Холгер отиде до картата, която висеше на стената. — Катастрофата стана тук. Камъкът е полетял от този мост. — Той маркира мястото с червена карфица. — Колегите от криминалната полиция ще обиколят училищата в трийсеткилометров радиус и със сигурност ще го намерят.

— И аз мисля така. Ще им изпратя снимките, придружени от кратък доклад.

Само след два дни криминалната полиция идентифицира лицето от снимката. Момчето се казваше Алфред Хайнрих и учеше в девети клас на училище „Курт Тухолски“.

На 23 юни в 15:30 ч. двама криминални полицаи и Марайке Косвиг спряха пред къщата на семейство Хайнрих. Марайке би трябвало да си е вкъщи и да спи, защото цялата седмица беше нощна смяна, но случаят я заинтересува много и тя помоли да придружи колегите си. И без това смяташе много скоро да се премести в криминалния отдел.

— Криминална полиция Гьотинген — представи се Вайланд, по-възрастният от двамата служители. — Вкъщи ли е синът ви?

Едит кимна безмълвно, смръщи чело и погледна непознатите, сякаш очакваше да я арестуват и екзекутират.

— Много добре — кимна Вайланд. — Трябва да му зададем няколко въпроса. Понеже е непълнолетен, вие също трябва да присъствате.

Едит кимна отново и отвори широко вратата. Тримата полицаи влязоха.

След минути Алфред вече седеше в кухнята срещу Марайке и лицето му пламтеше от вълнение. Не беше в състояние да се овладее.

— Къде беше завчера през нощта между десет и единайсет? — попита Кьолинг, по-младият от двамата служители.

— Вкъщи. Къде другаде бих могъл да бъда? Аз живея тук.

Алфред се опитваше да говори небрежно и уверено, но само задълбочи подозренията на полицаите.

— Младежите обичат да излизат нощем. Може би си отишъл при приятели, на дискотека или в заведение?

Алфред поклати глава.

— Вкъщи си бях.

— И какво прави през цялата вечер? — попита Кьолинг.

— Учих, какво друго. Зубрих думи по английски. Вчера имахме контролно.

— И как мина? — осведоми се любезно Марайке.

— Нищо не написах. Сто процента съм се издънил.

— Очевидно не си учил много — отбеляза сухо Кьолинг.

— О, учих достатъчно, но ми се падна нещо съвсем различно.

Вайланд кимна. Лицето му ясно изразяваше: „Не ти вярвам нито дума“. Обърна се към майката на Алфред и попита:

— Можете ли да потвърдите, че синът ви си е бил вкъщи през цялата вечер на 21 юни?

Едит се поколеба и потърка чело, сякаш размишляваше усилено.

— Ами, не знам. Може да е бил, а може и да не е бил тук. Излиза когато си иска, връща се когато си иска, прави каквото си иска. Аз не му обръщам внимание. Вече е голям. Ако трябва да го следя от сутрин до вечер, няма да мога да си върша работата. А бог знае, че си имам достатъчно друга работа.

За бога, мамо, помисли си Алфред, не можеш ли поне веднъж да ми помогнеш! Само този път! Толкова ли не ти пука какво ме очаква?

— Бих искал да говоря с мъжа ви — продължи Вайланд.

— Той умря. Почти веднага след раждането на Алфред. — В гласа ѝ прозвуча горчивина.

Вайланд сведе глава. Кьолинг продължи разпита.

— Кажи ни какво си търсил в понеделник вечерта на магистрала. А седем, когато стана тежката катастрофа. Ти видя катастрофата, нали?

Алфред се обърка напълно. Какво да каже сега? Вайланд извади снимката и му я показа. Разбитият череп на Тили и неговото лице зад стъклото.

— Това си ти, нали?

Алфред кимна безмълвно. Вече нямаше връщане назад.

— Какво си търсил там? — попита остро Кьолинг.

Алфред вдигна рамене.

— Нищо. Обикалях из околността с няколко приятели. Видяхме, че е станала катастрофа, и спряхме, за да погледаме.

— С каква кола сте били на път?

— На един от приятелите ми.

Вайланд отвори бележника си.

— Име? Адрес? Марка и номер на колата?

— Няма да издам никого — прошепна унило момчето.

— Ако не си извършил нищо лошо, не се налага да издаваш някого — ухили се Кьолинг. — Явно въпросът не стои така. Е?

Алфред разбра, че е направил грешка, и реши да признае.

— Добре де, откраднахме колата. Но само за да покараме през нощта. После щяхме да я върнем.

Едит издиша шумно и тихо изсвири през раздалечените си горни зъби.

— И какво, върнахте ли колата?

— Не знам.

— Как така не знаеш?

— Прибрах се вкъщи пеша.

— Какво? — включи се в разпита Марайке, която познаваше околността. — От мястото на катастрофата, значи от Ньортен-Харденберг край Бовенден дотук са почти единайсет километра. Защо се прибра пеша?

— Не знам. Просто така. Другите ме нервираха.

Алфред вече усещаше съвсем ясно, че не е дорасъл за такъв разпит.

— Колко бяхте? — попита Кьолинг.

— Трима.

— Как се казват другите двама?

— Няма да кажа.

— Много добре. Тогава за всичко ще си виновен ти. Щом така предпочиташ, моля. Скара ли се с приятелчетата си?

Алфред поклати глава. Ако бе казал да, щеше да се наложи да обясни защо са се скарали, а главата му беше абсолютно празна. Не беше в състояние да разсъждава разумно, имаше чувството, че е объркал всичко.

— Добре, да продължим — рече Вайланд. — Кога се срещнахте?

— Около седем.

— Къде?

— Тук, пред младежкия дом.

— И какво правихте?

— Нищо особено. Приказвахме си. Пихме бира.

— Къде?

— Пред фонтана. Времето беше хубаво.

— А после?

— После взехме колата.

— Откъде?

— От един имот на прелеза. Никой не ни видя. Хората там сигурно са гледали телевизия.

— Каква беше колата?

— Форд.

— Какъв цвят?

— Тъмночервен. Изглеждаше мръсен.

— Имам си работа навън — намеси се в разговора Едит.

— Работата ще почака, госпожо Хайнрих — отговори спокойно Кьолинг, а Вайланд продължи разпита.

— Какво правихте после?

— Разхождахме се.

— Къде?

— Просто така. В околността. Без цел.

— Кой караше?

— Аз.

Едит го изгледа недоверчиво.

— Откога караш кола?

— Отдавна.

— Къде спряхте, след като видяхте катастрофата?

— На черния път. В самия край.

— Значи минахте по моста и слязохте от другата страна?

Алфред кимна.

— Аз познавам добре мястото — отново се намеси в разпита Марайке. — От черния път магистралата изобщо не се вижда. Момчетата няма как да са видели катастрофата. Видели са я едва когато са се качили на моста.

— Много интересно. — Вайланд се наведе и погледна момчето в очите. Алфред потръпна. — Защо сте спрели точно там? Можеш ли да обясниш?

Алфред се почеса по гърба, за да спечели малко време.

— Ами... май чухме сирена на полицейска кола и тогава спряхме.

Кьолинг отново се усмихна.

— Във вашето положение — седите в открадната кола — би трябвало по-скоро да офейкате, щом чуете сирената.

Алфред вдигна рамене. И това обяснение се бе оказало погрешно.

Вайланд потърка ръце.

— Става все по-интересно. Значи сте спрели, защото сте чули полицейска сирена. Изтичали сте по моста, видели сте катастрофата и сте слезли от другата страна, за да позяпате отблизо. После обаче не сте се върнали с откраднатата кола, която за ваш късмет никой не е забелязал, нито сте влезли в най-близката кръчма, както биха направили много хора след такава гледка. Не, един от вас, а именно ти, е вървял единайсет километра пеша, за да се прибере вкъщи. Без да се е скарал с приятелите си. Нещо не разбирам, Алфред. И не ми разправяй, че ти се е искало да се поразходиш, защото няма да ти повярвам.

Алфред млъкна. Нямаше какво повече да каже.

Вайланд разбра, че е стигнал до целта.

— Аз ще ти кажа какво е станало. Обикаляте околността с откраднатата кола, нямате цел, става ви скучно. И тогава на един от трима ви му хрумва да похвърляте малко камъни от моста. Чували сте, че и други правят така, и решавате да опитате. В тъмното никой няма да ви види. Нямате намерение да причинявате катастрофи, просто ви

се иска да стреснете малко водачите на преминаващите коли. Да гледате как ще реагират. Супер идея. Най-сетне да се случи нещо интересно. Може би си искал да се понравиш на приятелчетата си. Вероятно изобщо не си помислил какви последствия може да има. Във всеки случай ти хвърляш първия камък. Улучваш предното стъкло на зелен фолксваген и се случва нещо страшно. Колата се удря в мантинелата и е отхвърлена към отсрещната страна. Обзема ви страх. Втурвате се да видите какво се е случило. Поглеждаш през прозореца и виждаш какво си извършил. Внезапно осъзнаваш, че си убил жена, и побягваш. Тръгваш, без да знаеш накъде. Ти си в шок. Отиваш си, без да те е грижа за приятелите ти и за колата. Е, Алфред, така ли беше?

В кухнята се възцари мълчание. Никой не проговаряше. Накрая Едит не издържа.

— Ти ли си го направил, Алфред? Ти не си наред! Съвсем полудя!

Алфред разбра, че всичко е свършено. Нямаше как да се измъкне от това положение. Сам падна в лапите на полицията. Това го вбеси. Бузите му запламтяха от гняв. Испита неудържимо желание да натроши на парченца всичко в проклетата кухня на майка си. Не го направи. Само втренчи поглед в лицето на Едит, за да ѝ покаже цялата си омраза. Но тя го издържа без проблеми.

Защо никога не си на моя страна? — изплака вътрешно той и стисна устни, за да не се разкрещи. Дано никога не се нуждаеш от помощта ми, мамо. Не разчитай на мен, никога повече.

Тримата полицаи станаха.

— Ще отведем сина ви, госпожо Хайнрих — рече Марайке.

Едит кимна. Докато Алфред вървеше към вратата между двамата служители, тя каза на Марайке:

— Околоплодните му води бяха зелени. Зелени и отровни. Знаех си, че нещо не е наред с това момче.

Никой не ѝ отговори. Полицаяте излязоха от къщата. Алфред се ухили. Зелени, отровни околоплодни води. Само коремът на вещица може да се напълни с такава вода. Майка му искаше да го отрови, но той оцеля. Значи е нещо особено. Сега го осъзнаваше по-ясно отпреди.

Ханенмор, ноември 1986 г.

На гара „Зоологическа градина“ беше ветровито и студено. Алфред вървеше бавно по перона. Следващият влак за Брауншвайг щеше да пристигне в 14:15 ч., а сега беше 13:32. Имаше на разположение 43 минути. Все още не си бе купил билет. Мразеше да стои на опашка като просител и човекът зад него да се взира в гърба му. Не искаше да усеща чужд дъх в тила си и най-вече не искаше да го докосват, макар и неволно. Неизбежната теснота на опашка от хора го правеше несигурен и го изнервяше.

Събрал беше цялото си имущество в две чанти: ужасно тежка кожена чанта с дълга дръжка, която се врязваше в рамото му, и синьо-зелен спортен сак от изкуствена материя, дяволски неудобен и толкова натъпкан, че му пречеше да ходи. И това го гневеше. Няколко минути си поигра с мисълта просто да остави двете чанти на перона и да се махне оттук — или да ги сложи в купе на влак, с който няма да пътува. Така най-сетне ще е свободен. Въпреки че бе съкратил багажа си до две чанти, той го възприемаше като ненужен товар. После обаче отхвърли тази мисъл. На мястото, където отиваше, щяха да са му нужни някои неща, за да оцелее: кибрит, свещи, нож, фенерче и куп други дребни, но жизненоважни вещи.

Алфред напусна перона и се затътри с багажа си към залата на гарата. Спря пред един от многото павилиони и си купи хотдог с горчица и кафе. Влаковете скърцаха оглушително. От високоговорителите звучаха неразбираеми съобщения. Който е зависим от тях, тежко му, каза си Алфред. Чужденците нямат никакъв шанс.

От кошчето за боклук наблизо се носеше миризма на развалено месо и той отиде на друга маса, защото моментално му стана гадно.

Още 35 минути.

Брауншвайг. Странно, но той почти се радваше, че отива там. В Брауншвайг живя три години с Грете. Маргарете Фишер, неговата все-още-съпруга. Майката на сина му Джим.

За първи път срещна Грете по време на сутрешния си крос в парка. През един прекрасен летен ден в началото на юли. Нощем чистеше голяма административна сграда и си бе създал навика сутрин да бяга по няколко километра, преди да легне да спи. Жената, която изминаваше същото разстояние като него и без усилие поддържаше темпото му, беше доста по-възрастна. От дълго време тичаха един до друг и една сутрин той я покани на кафе. Още при първата среща узна, че е на 36 години и има 11-годишно момче, Том, с което живее сама. Бащата на Том ги напуснал, когато синът му бил на две годинки. Без причина, без обяснение — един ден просто изчезнал и никога повече не се обадил. Грете нямаше нито адрес, нито телефонен номер, не знаеше дори дали е още жив.

Алфред остана възхитен от тази история. Тя показваше, че дори в нашия цивилизован свят човек може да изчезне просто така, да се разтвори във въздуха. Естествено, не й каза това. Не искаше да я нарани.

Грете му разказа, че работи в книжарница и харесва работата си. Понеже четяла много, сутрин излизала да тича, за да компенсира.

Попита го с какво се занимава и той излъга, че следва икономика. Трети семестър. Разполагал с малко пари, живеел в мъничко жилище и нощем чистел офиси, за да финансира следването си.

Грете явно го хареса. Размениха си телефоните и се уговориха за следващата сутрин.

Алфред изобщо не се притесни, че връзката му с Грете започва с лъжа.

През следващата седмица се виждаха всеки ден. Сутрин пробягваха определеното разстояние в гората, а после закусваха заедно, защото Грете започваше работа едва в десет. Том беше в пети клас и след училище отиваше да обядва в дома на приятеля си Щефан, а после двамата заедно си пишеха домашните. Надвечер се прибираше вкъщи при майка си. Майката на Щефан се радваше, че синът ѝ не е сам, и внимаваше момчетата да си учат уроците. За да ѝ се отплати, Грете организираше излети в края на седмицата и майката на Щефан разполагаше с по няколко часа за себе си. От време на време Щефан идваше да нощува при Том.

В събота на втората седмица Грете покани Алфред на вечеря в жилището си. Обясни му, че обичала да готви и щяла да измисли нещо специално.

Алфред беше точен. Донесе рози и количка за Том. Тази вечер за първи път видя момчето.

Том беше много красиво дете — с дълга тъмна коса, която постоянно падаше на челото му и той я отмахваше назад с нетърпеливо движение. Докато Грете готвеше в кухнята, Алфред се заигра със сина й. Грете се зарадва, че двамата веднага са се харесали.

Тя бе надминала себе си и поднесе цяло италианско меню, но Алфред не съумя да оцени готварското й изкуство. Когато в девет и половина Том послушно, но неохотно се оттегли в стаята си, Алфред изрече цял куп комплименти за прекрасния син на Грете.

След вечерята двамата за първи път пиха заедно и изпиха доста. Алфред стана дързък, а Грете — непринудена.

Накрая тя хвана ръката му и го отведе в спалнята си. Леглото беше застлано с чисти чаршафи. Грете започна да се съблича.

Алфред изпитваше луд страх от премиерата. Лицето му пламна, обля го студена пот. Искаше му се да избяга, но вместо това отново напълни чашата си и изпи виното на големи глътки. Усмихна се измъчено, защото нямаше представа какво трябва да направи.

Ти го знаеше, повтаряше си той. Или поне подозираше, когато получи покана за вечеря. Щом си я приел, сега не бива да спиращ. Но самообвиненията не му помогнаха. Грете вече лежеше гола пред него и му се усмихваше.

— Ела при мен — помоли тя. — Какво чакаш?

Алфред имаше чувството, че му предстои скок от десетметрова кула в ледена вода. Като дете не смееше да скача в басейна и другите му се подиграваха. Никога нямаше да забрави как слизаше от платформата и се оттегляше сред всеобщ смях.

Седна на леглото и бавно се съблече. Гол се чувстваше друг, непознат човек. Как ли изглеждаше в очите на жена? Тя прие колебанието му за плахост и го хареса още повече.

Алфред най-сетне се съблече, Грете го привлече към себе си, прегърна го нежно и започна да го прелъстява по всички правила на изкуството.

По някое време той забрави какво се случва с него. Затвори очи и когато започна да се наслаждава на ласките, вече не мислеше за Грете, а за сина ѝ Том. Отдаде се на фантазиите си и всичко мина добре.

През един топъл летен ден в края на август нещата се промениха. Двамата бяха отишли на излет край езерото. Беше потискащо горещо и Алфред лудуваше във водата с Том и Щефан. Грете седеше на брега и режеше диня. Сокът капеше по хавлията и привлече няколко оси. Грете спря за момент, притисна ръка върху корема си и изкриви лице, сякаш имаше болки. После с мъка протегна крака, който бе подвила под себе си, и не забеляза, че е стъпила върху оса, която веднага я ужили. Грете изпищя от болка. Алфред, който тъкмо бе прегърнал Том под водата, се уплаши до смърт. Помисли, че Грете крещи на него, и веднага пусна момчето. Том заплува към Щефан и двамата започнаха да се пръскат.

Грете извика на Алфред, но той имаше силна ерекция и не посмя да излезе веднага от водата.

Най-сетне се поуспокои, изскочи навън, уви хълбоците си с хавлия и прегърна Грете. Тя виждаше само подутия си крак и изобщо не обърна внимание на състоянието му.

— Тази проклета гадина! — изплака тя и посочи осата, която бе смачкала.

— Влез във водата, за да охладиш крака си — посъветва я той.

— Не мога да стъпвам. Ужасно ме боли.

Алфред я вдигна на ръце и я отнесе в езерото. Влезе надълбоко и потопа стъпалата ѝ във водата. Лека-полека болката утихна.

Грете го прегърна нежно и притисна лице към гърдите му.

— Бременна съм, Алфред — съобщи тихо тя.

Алфред изпита чувството, че потъва в пясъчното дъно. Обърна се към Том и Щефан, които се боричкаха на няколко метра от тях, и осъзна, че не знае как да реагира.

— Какво ти е? — попита объркано Грете.

— Нищо ми няма. Ти ми съобщи прекрасна новина, Грете. Просто не очаквах. Това е ново за мен, нали разбираш. Изненада ме.

Говореше твърде бързо и тя се засмя развеселено.

— Как се случи?

— Ще ти покажа, когато се приберем вкъщи. Хайде да си вървим. Водата изстива.

Алфред кимна и я изнесе на брега. Целуна я и това беше заключителният му коментар.

Цялата хавлия беше пълна с оси, десетки бяха накацали и по динята. Грете изпищя ужасено, повика момчетата и ги подгони към колата. Алфред хвърли динята в храстите, изплакна хавлията в езерото, облече се, събра останалия багаж и го сложи в багажника.

Грете роди здраво момченце с тегло 3300 грама и ръст 51 сантиметра. Нареккоха го Джим. Алфред пожела малкият да носи това име в памет на баща му, който емигрирал в Америка и никога повече не се обадил на семейството си. Грете нямаше нищо против. Сърдито пищящото бебе в ръцете ѝ имаше чипо носле и беше същински Джим.

След четири седмици се ожениха. Алфред не покани никого от семейството си и Грете остана много изненадана. Заяви му, че не го разбира, но в крайна сметка ѝ беше все едно. Най-важното беше, че си има прекрасен съпруг, прекрасен баща на двамата ѝ синове.

Най-важното за Алфред беше, че прие името на жена си.

Сега се казваше Алфред Фишер и никога повече нямаше да бъде Алфред Хайнрих, какъвто беше до сватбата си.

Когато пристигна в Брауншвайг, Алфред изпитваше единствено настойчива потребност да бъде сам. Хората във влака, по гарите, по улиците, предколедното настроение в града два дни преди първата неделя на декември — всичко това ужасно го изнервяше. По прозорците светеха първите коледни звезди, пред големите магазини се разхождаха мърляви дядоколедовци с бради, хванати с ластик зад ушите, и раздаваха реклами. Валеше дъжд и навсякъде имаше задръствания.

Алфред взе автобуса в 17:30 ч. в посока Целе. Любимото му място на последната редица беше свободно. Преди да седне, провери дали някъде не е залепнала дъвка и дали по тапицерията няма петна. Накрая се настани до прозореца.

Във Ватенбютел автобусът зави по федерален път №214. Вече се смрачаваше и Алфред не виждаше почти нищо, но му беше приятно да преминава през малките села и да си представя как зад осветените

прозорци деца си пишат домашните, гледат телевизия, играят с приятели или вечерят с родителите си.

Слезе в Охоф и след 35 минути се качи в друг автобус, който отиваше до Мюден. Останалото разстояние измина пеша.

Познаваше местността много добре. Знаеше как да избягва асфалтираните шосета, прекоси гората със сигурността на лунатик, веднага намери и пътеката през мочурището. През зимата тук почти не идваха излетници, нямаше и паркирани в края на гората коли с влюбени двойки.

След дваисет минути стигна до каменоломната, без да срещне жива душа. Фургонът, който търсеше, стоеше на същото място. Сърцето му биеше до пръсване, кръвта шумеше в ушите му. Извади джобно ножче и с треперещи пръсти счупи ключалката.

На масата бяха оставени консервени кутии, препълнени с угарки, и десетина бутилки от бира. На вратата висеше плакат с красиво момиче. Очевидно го бяха обстрелвали със стрелички, защото пищните гърди бяха целите на дупки.

Пред малкото прозорче все още висеше парцаливото перденце на оранжеви и бежови райета, което бе запомнил от преди три години. Междувременно цветовете бяха напълно избледнели. Спомни си как бе дръпнал перденцето, когато Даниел легна пред него гол, с широко отворени очи, пълни със страх, и ситни капчици пот по челото, и се усмихна. Тогава Алфред не се страхуваше, че ще го открият — дръпна пердето само защото не искаше никой да види това крехко, невинно момченце, което принадлежеше само на него и беше определено за него.

Седна на леглото и плъзна пръсти по завивката.

Даниел. Игра си с него два дни и една нощ, докато се изтощи напълно и вече не беше способен да продължи опиянението. Прекара тук една малка вечност — най-интензивното, най-прекрасното време в живота му. Нищо че за Даниел изобщо не беше прекрасно. И сега, най-после, се върна на мястото, което от три години редовно се явяваше в сънищата му и го изпълваше с дълбока благодарност. Тук, в този фургон, ще прекара следващите дни, без да прави нищо. Ще се отдаде на спомени. Може би ще успее отново да усети какво правеше с Даниел и Бенямин и да се наслади на преживяното. Спомни си как го правеше отново и отново, докато не чуеше молбите им за милост и не

проявеше благоволението си. Да, той беше милостив, затова им дари свобода, като ги изпрати на смърт — нищо че така ги загуби. Той беше могъщ и обичаше могъществото си.

Дъждът се засили и Алфред си пожела да не е сам в този фургон. Да, спомените бяха прекрасни и никой не можеше да му ги отнеме. Той нямаше специални потребности. Вярваше, че е скромен човек. Копнееше единствено да си намира деца, които да лежат треперещи и уплашени в прегръдките му и да се надяват, че някой ще дойде да им помогне. Съдбата на тези деца, единственото им предопределение беше да изпълняват желанията му.

Най-сетне бе проумял какъв е смисълът на живота му. Не да прави жените щастливи, не и да трупа богатство, а да събира деца. Божии играчки, които само той умееше да спасява от разочарованията на живота.

Спомените за Даниел Дол ставаха все по-реални. Алфред повярва, че усеща аромата на кожата му, ухаеща на слънце и топлина. Във фантазиите си видя пращен път — нажеженият въздух над асфалта трепереше. Алфред вървеше по пътя бос, чуваше скърцането на камъчетата под стъпалата си и усещаше възбудата си като силна, сладка болка. Хиляди очи по синьото небе благосклонно наблюдаваха него и Даниел, излегнал се в тревата.

Копнежът да усети до себе си малко топло тяло стана толкова силен, че му се зави свят. Алфред стана, разпери ръце и се облегна на стената.

През онзи понеделник след Великден преди три години той седеше на леглото до Даниел и милваше мъртвото тяло, докато то изстина и побеля, а кожата загуби уханието си. Сигурно два, а може би и три часа — вече не помнеше точно. По някое време престана да усеща дори потта, която излъчваше страх. Даниел остана само обвивка, мъртвата му плът стана восъчна и загуби еластичността си.

Тогава Алфред проумя, че е време да си върви. Искаше да запомни Даниел като мек полъх на вятъра, а не като кукла от пластилин с безжизнени очи в дълбоки, тъмни орбити. В предсмъртната си битка Даниел отвори широко уста, но нямаше сили да вика. Отворената детска уста го наведе на една идея и той реши да я осъществи. Във фургона имаше разни инструменти и той бързо намери каквото му трябваше. Клещи. Извади един от горните кучешки зъби.

Направи го бързо и много се учуди от сръчността си. Сега си имаше малък сувенир, който да му напомня за Даниел. За ангелчето с фин мъх по тънките ръчички.

Даниел успя. Беше спасен. Алфред му помогна да се спаси.

Докато вървеше през мочурището в черния мрак, за да стигне до колата си, паркирана далече от каменоломната, Алфред въртеше зъбчето между пръстите си. Съсирената кръв на Даниел постепенно се изтри и зъбът стана бял и невинен.

Прибра се вкъщи в четири сутринта. В жилището цареше пълна тишина, но той веднага усети, че нещо е различно отпреди, и нервите му се опънаха. Заклучи безшумно, прекоси коридора и влезе в кухнята. Затвори грижливо вратата и едва тогава включи светлината.

Отвори хладилника и си взе кутийка йогурт. Не можеше да се отърве от чувството, че се е случило нещо неприятно. Хапна йогурт, докато се опитваше спокойно да размисли какво ще прави оттук нататък. Може би Грете изобщо не е тук, каза си внезапно той, може би Том и Джим също не са в леглата си. Мисълта му хареса. Осъзна, че му е все едно какво се случва в това жилище. То нямаше нищо общо с Даниел Дол, който беше мъртъв от няколко часа.

Изправи се и затърси в джобовете си зъбчето на Даниел. Точно тогава се появи Грете. Не я беше чул да влиза и се стресна до смърт.

— Събрах ти багажа — съобщи тя вместо поздрав. — Три куфара. Чакат те в спалнята. Тръгвай си. Най-добре още тази нощ. Така ще си спестиш сбогуването с децата и няма да се наложи да се преструваш. И без това не ги понасяш.

Алфред не намираше сувенира в джоба си и това го изнерви. Сърцето му заби лудо и той се отпусна на стола.

— Извинявай, бях се замислил — прошепна задавено той. — Какво каза?

Грете пое дълбоко дъх. Знаеше, че не бива да крещи, за да не събуди децата. Този човек я подлудяваше.

— Махай се! — процеди през зъби тя. — Сега, веднага. Изчезни от живота ми и не се мяркай никога повече.

Грете дори не подозираше, че изгонването му идваше тъкмо навреме. Той трябваше да изчезне. По възможност веднага. Докато се прибираще, се опитваше да измисли как да ѝ обясни, че се налага да

изчезне. Да обясни защо я напуска ей така, изведнъж, защо я оставя сама с двете деца. А ето че Грете го изхвърли. Това беше прекрасно.

— Защо? Какво се е случило? — попита той, стараяйки се в гласа му да не звучи твърде много досада.

— Приятелят ти Херберт ти дойде на гости. Остана да те чака и ми разказа някои неща от живота ти.

Херберт. Мили боже! Алфред беше сигурен, че хероинът отдавна го е убил. Как така е оживял? И откъде имаше адреса му? Сигурно от майка му. Това беше единствената възможност. Помнеше, че му бе дал адреса на майка си. За всеки случай. Тогава не подозираше, че прави грешка. Наистина беше крайно време да изчезне. Майка му също нямаше да научи новия му адрес.

— Интересно. И какво ти разказа?

— Че си проклет лъжец и мръсен негодник.

Алфред само се усмихна и Грете побесня.

— Нямах матура. Никога не си следвал икономика.

Алфред вдигна рамене.

— Нямах баща в Америка. Баща ти е умрял.

— И какво, ако е така? Толкова ли е важно?

Изобщо не можеше да разбере защо Грете се вълнува толкова от подобни дреболии.

— Бил си в затвора, защото си убил жена. Вярно ли е?

Алфред мълчеше. Грачещият глас на Грете го изнервяше.

— Най-после разбрах защо не искаш да спиш с мен. Херберт ти е бил любовник в затвора. Ти си обратен. Винаги си бил обратен. Мразя те!

Ето откъде духаше вятърът. Сигурно щеше да преглътне, че е бил в затвора, но никога нямаше да си прости, че се е обвързала с мъж, който не я желае. Да, това беше твърде много за нея. Той я разбираше и изпитваше съжаление към нея. Не му харесваше да я гледа в това състояние, застанала в средата на кухнята в жалката си вехта нощница, избеляла от пране.

— Къде беше през цялото време?

— Пообиколих малко. Искях да съм сам.

— Два дни и почти две нощи? — Тонът ѝ беше остър и леденостуден.

Алфред стана. Трябваше веднага да сложи край на този разговор. Колкото по-бързо се махне оттук, толкова по-добре.

— Не вярвам на нито една твоя дума. Каквото и да ми кажеш, не ти вярвам.

Грете всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Не е нужно да ми вярваш, Грете. Моля те, нека оставим това. Няма полза да се караме. Най-добре е просто да си отида. Ще взема колата. Нали нямаш нищо против?

Грете наистина се разплака. Седна до масата, положи глава върху ръката си и захълца. Алфред беше готов да я прегърне и утеши, но размисли и излезе от кухнята.

В коридора спря и внимателно претърси джоба си. Ето го! Слава богу, сувенирът си беше на мястото.

Наложи се два пъти да се качи горе, за да свали багажа. Втория път Грете го очакваше в коридора. Беше облякла върху нощницата дебела плетена жилетка и се загръщаше в нея, сякаш в топлото жилище духаше леден вятър.

Алфред извади ключовете от джоба си и сведе поглед към килима. За първи път забеляза, че по сивата повърхност имаше малки сини точки.

— Желая ти всичко хубаво — промърмори той. — Ще се обаждам от време на време. Много съжалявам, Грете. Не исках да ти причиня болка.

Обърна се и си тръгна. Затвори входната врата абсолютно безшумно, сякаш хиляди пъти беше тренирал излизането си.

Дъждът спря. Над мочурището се спусна тишина. Алфред изпитваше дълбоко задоволство. Тялото му се отпусна блажено. На лицето му изгря усмивка.

Алфред се събуди, защото трепереше с цялото си тяло. Във фургона беше влажно и студено. Увит в палтото си, той лежеше върху завивката и се опитваше да си спомни кога и как е заспал. Трябваше да положи усилия, за да седне. Трудно му беше да се ориентира в черния мрак. Вляво от него беше стената, отдясно на леглото бе оставил сака си. В момента нямаше нужда от него. Трябваше да намери кожената чанта, защото в нея беше фенерчето. Смъкна се на колене и започна да опипва пода.

Отвращението заплашваше да го надвие. Навсякъде валма прах, образували гадна смес с косми, трохи и паяжини. На всичкото отгоре се поряза на ръждив пирон и ужасно се уплаши, защото усети как по пода капе кръв. Ръката му запари, но той продължи да опипва и кръвта му се смеси с праха и пясъка. Но това не го обезпокои. След три години никой нямаше да се сети да претърси фургона и да свърже кръвта по пода с убиеца на малкия Даниел.

Претърси целия под и едва тогава се сети, че е оставил кожената чанта на стола. Фенерчето беше най-отгоре. Първо погледна часовника си. Пет и половина. Още три часа, докато навън стане светло.

Намери свещите, запали една и я закрепил върху масата. Изключи фенерчето, за да не хаби батериите. Трябваше да запали малкото кюмбе, иначе нямаше да издържи дълго тук. Не беше очаквал да е толкова студено и влажно — по-точно, просто не бе помислил за времето. Дните с Даниел Дол бяха прекрасно топли.

От друга страна обаче, ако запали печката, димът ще го издаде. Никой не биваше да разбере, че фургонът е обитаван.

Алфред реши да изчака, докато се разсъмне, и да отиде в най-близкото селище, за да си купи нещо за ядене. Ще запали печката едва надвечер. През дългите ноемврийски нощи хората не се разхождаха из мочурището и рискът да го открият беше относително малък.

Само че през следващите дванайсет часа ще трябва да стои на студено във фургона.

Реши отново да си легне. Разтри силно скованите от студ пръсти на ръцете и краката си и се опита да овладее тракането на зъбите и треперенето, ала не му се удаде. След половин час стана и излезе от фургона. Ще походи наоколо, пък дано кръвообращението му се съживи и изпрати малко топлина към замръзналите му стъпала.

Малкият магазин в Ханенхорн отвори в девет. Алфред влезе в девет и половина. Не искаше да прави впечатление като пръв клиент. Остана дълго в отопленото помещение и в тялото му се разпространи благотворна топлина. Накупи пълнозърнести блокчета, яйца, нарязан хляб, чай на пакетчета, бутилка ром, два пакета спагети, двойно концентриран доматиен сок, глава чесън и три литра минерална вода и след около час излезе от магазина в много по-добро състояние.

Мина покрай магазинче за цигари и неволно прочете заглавната страница на окачения вестник: „Берлин търси убиец“. Развеселен, влезе в магазина и купи вестника. Ще прочете статията, докато се радва на простата, добра храна.

Върна се във фургона към дванайсет. С облекчение установи, че никой не е идвал в негово отсъствие. Нещата му си бяха на мястото, леглото и масата изглеждаха точно както ги беше оставил.

Извади малкия туристически спиртник и първо си свари горещ чай. После обмисли положението си. Можеше да живее и без ток — навън имаше предостатъчно дъски, оставени от строителите. Единственият проблем беше водата. Най-късно утре трябваше да потърси езерце или поток, откъдето да черпи вода за преваряване. Не беше съвсем сигурен, но предполагаше, че мочурището е обявено за природен резерват. Това означаваше, че водата е чиста и годна за пиене.

Не изпитваше глад. Довечера ще си направи спагети. Изсърба горещия чай на малки глътки, напълно доволен от себе си и от света. Животът беше великолепен и най-хубавото в него беше блаженото чувство, че е сам и няма кой да му се пречка и да досажда.

Погледът му падна върху статията на първа страница на местния вестник. Без да бърза, прочете какво бяха написали за изчезването на Бенямин и намирането на мъртвото момче. Не прочете нищо ново, не откри обезпокояващи факти. Най-неприятното беше, че Марайке Косвиг участва в разследването.

Скоро обаче прогони Марайке от съзнанието си и се отдаде на блажени фантазии. Представяше си как млади полицейски служителки и служители без никакъв опит, без познания за човешката душа, лишени от амбиция, се блъскат в къщичката, унищожават ценни следи, настъпват се и си оспорват първенството. Сигурно едната ръка не знае какво прави другата, каза си доволно той. Не му се вярваше, че някой координира и следи отделните линии на разследването, а после обобщава резултатите. Представяше си купчина паникьосани полицаи, всеки от които се смята за главен, но не е в състояние да разсъждава разумно.

Картините в главата му ставаха все по-ясни и на лицето му изгря усмивка. Никога няма да го изобличат. Никога. Защото на света няма нито един полицай, достоен да се мери с него. Полицаяте са простички, необразовани хорица, макар да си въобразяват, че принадлежат към висшата класа. Нито един не притежава интелигентност над средната. Докато той, Алфред, е свръхинтелигентен. Нито един полицай не е в състояние да си представи какво ставаше в главата му, докато убиваше Даниел Дол и Бенямин. И понеже не го разбират, никога няма да го намерят.

Алфред изпадна в еуфория. Вече нямаше желание да чете глупавата статия за безпомощността на полицията, затова отвори единствената книга, която притежаваше и която знаеше почти наизуст. „Престъпление и наказание“ от Достоевски.

Седна по турски на леглото и се постара гърбът му да остане изправен. Отвори книгата и я сложи върху глезените си — така ръцете му оставаха свободни и от време на време отпиваше по глътка топъл чай. Всеки път, щом оставеше чашата, скръстваше ръце в скута си.

Алфред четеше бавно и буквално всмукваше всяка дума. „А нима истинските гении, тоест онези, които имат право да убиват другите, не бива изобщо да страдат, даже не за кръвта, която са пролели?“

Напротив, напротив, помисли си Алфред и за момент затвори очи. Аз страдам. И продължи да чете: „Който носи в сърцето си истинско велико знание и истинско дълбоко чувство, страданията и болките никога не му остават спестени. Аз вярвам, че истински великите мъже през целия си живот страдат от дълбока тъга.“

Точно така, каза си Алфред, точно така. Обичаше тази книга, защото в нея бяха записани неговите мисли. Познаваше ги толкова добре, че често ги смяташе за свои. Достоевски и Алфред бяха братя в мислите си и все повече се сливаха един с друг.

Той нямаше нищо общо със света навън. Светът беше досаден, защото непрекъснато го принуждаваше да прави разни неща. Налагаше му се да плаща, да се усмихва, да е учтив, да казва името си, да отговаря. Беше принуден да търпи, когато му пожелаваха добро утро, заговаряха го, въвличаха го в разговор. Искаха от него да се придържа към закони, наредби и правила за движение, да говори по телефона, да пише писма, да се съгласява и да отказва, да уговаря срещи... все отвратителни, досадни изисквания. Той искаше просто да живее и да се отдава на мислите си — защото мислите му бяха уникални и му доставяха наслада. Един ден ще ги запише и сам ще си издигне паметник. Идеите му не заслужаваха да умрат в забвение.

Даниел и Бенямин... те бяха негови творения. Той определяше колко да живеят, кога и как да умрат. Той принадлежеше към избраните, които имаха право да съдят другите. Това знание го окриляше. Неговият живот имаше смисъл, имаше оправдание. Бенямин и Даниел бяха същества, а Алфред — техният бог.

Някъде откъм каменоломната прозвучаха гласове и Алфред скочи стреснат. Безшумно остави книгата и инстинктивно грабна бутилката ром — в случай на нужда ще нанесе удар с нея. Мускулите му се напрегнаха. Затаи дъх.

В дъсчената стена имаше пролуки и той видя мъж и жена, които се караха. *Махайте се оттук*, помоли се безмълвно той, *вървете си*. Не чуваше какво говорят, само се взираше в тях и дишаше едва-едва. Чувстваше се нападнат и го заболя глава. Пред очите му се спусна червена мъгла. Ако имаше пушка, щеше да стреля. Затова отново се помоли двамата да си тръгнат по-скоро. Иначе ще отвори вратата на проклетия фургон и ще ги нападне.

Продължавайки да се карат и да жестикулират оживено, мъжът и жената най-сетне се отдалечиха. Изчезнаха от полезрението на Алфред, но той продължи да се вслушва напрегнато и се отпусна едва когато вече не чуваше нищо. Излезе навън, за да се увери, че наоколо отново е пусто. Изпика се в пясъка и пак се прибра във фургона.

Върху леглото беше разпростряно вълнено одеяло, което миришеше така силно, сякаш не беше прано от години. Алфред не обърна внимание на вонята. Помнеше, че това не е одеялото, върху което бе лежал Даниел. Сигурно полицаите са го отнесли. Това го развесели и доброто му настроение се върна.

Легна си, уви се в одеялото и го подпъхна под себе си. Отново си припомни думите на Достоевски: „Обикновените са длъжни да живеят, подчинявайки се на законите, и нямат право да ги нарушават тъкмо защото са обикновени хора. Необикновените обаче имат право да вършат всякакви впечатления и да престъпват всеки закон тъкмо защото са необикновени“.

Всичко у мен е необикновено, помисли си Алфред и заспа, напълно доволен от себе си.

Берлин, януари 1987 г.

Мариане Вагнер знаеше, че след закуската в седем трябва да глътне двете бели таблетки, а след обяда в дванайсет да разтвори голямата розова капсула във вода и да я изпие на един дъх, макар че вкусът беше отвратителен. В четири й носеха кафе и три прозрачни капсули със златни отблясъци. Харесваше ѝ да ги върти между пръстите си — не само бяха красиви на вид, а бяха приятни и на пипане. Всеки път ѝ ставаше мъчно, когато ги глътеше с малко неподсладен чай от шипки. След прозрачните капсули обикновено се появяваше Петер. Някъде към пет. Ако все още беше в състояние да се държи на краката си и да ходи. Той напълно бе загубил почва под краката си. Твърдеше, че си е взел отпуска, но Мариане знаеше, че я лъже. От смъртта на Бенямин бяха минали поне два месеца, а той продължаваше да си седи вкъщи и да пие. Никога повече няма да иде на работа. Никога. Тя беше убедена в това.

Петер идваше в клиниката всеки ден, защото я обичаше. Защото тя беше единствената му опора, единственият близък човек на света. Мариане го усещаше, знаеше го, но това не ѝ помагаше особено.

Безпомощен, с превит гръб, той сядаше на крайчеца на леглото ѝ и започваше да разказва. Отново и отново описваше всяка подробност от намирането на Бенямин. Защото Мариане искаше да знае всичко. Болката се понася по-леко, когато човек не страда сам. Когато говори за чудовищното, вместо само да го мисли. Той ѝ разказваше за хиляден път как и къде са намерили Бени и как е изглеждал върху леденостудената носилка в патологията. Петер трудно бе познал сина си, защото безжизненото бледо лице му беше чуждо. Кожата на момчето изглеждала восъчна, сякаш моделирана от глина, и Петер решил, че може да си вземе сина и да го сложи вкъщи на дивана. Че Бени ще си остане все такъв. Няма да изгние, няма да изчезне, може би само ще се покрие с прах.

Петер целунал сина си по бузата. Кожата му била като парче сирене, току-що извадено от камерата. И паднал на пода.

Мариане му завиждаше за тази целувка. Тя имаше само спомена за сбогуването с Бени рано сутринта, когато още не знаеше, че няма да го види повече. Петер приемаше, че Бени е мъртъв, защото бе видял трупа му, но тя не можеше.

От две седмици размишляваше какво ѝ остава. Безработен съпруг, който е на път да се пропие. Неизлечима болест. Жилище, на което скоро няма да могат да плащат наема. И едно мъртво дете. По-малко от нищо.

Всеки ден послушно си вземаше хапчетата, а след вечеря си слагаше свещички, които я приспиваха и я предпазваха от страхови атаки. Откакто беше в болницата, не сънуваше и това я изпълваше с благодарност. Преди няколко дни даже се засмя пред телевизора, но вече не помнеше какво е гледала.

Отдавна вече не правеше упражнения. Нямахте сили да опитва отново и отново. Нямахте сили да стане и да направи няколко крачки. Оказа се, че това е било грешка. Разбра го едва сега.

Нямахте представа, че ще е толкова трудно да стане от инвалидния стол и да се хване за перваза на прозореца. Наложил ѝ се да откъдне няколко секунди. Но това нямало значение, защото по това време отделението утихвало. Дежурната сестра седеше в сестринската стая и четеше „Клетниците“ на Юго. Мариане знаела това от самата нея — момичето много се гордееше със себе си, че е посегнало към тази дебела книга. Опасността сестрата да влезе в стаята ѝ била относително малка.

Днес всички пациенти били тихи. Никой не плачел, никой не крещел, никой не ходел напред-назад по коридора, разговаряйки със себе си. Някъде далеч се включил аларма на кола и Мариане се усмихнала. Какви проблеми си имали хората! Купуваха скъпи аларми, за да се предпазят от нещо толкова банално като кражба на автомобил.

Обля ѝ топла вълна на чиста радост. Пое дълбоко дъх и се изпълни с нова сила. Възползва се от този миг, завъртя дръжка и бавно отвори прозореца. Леденият въздух моментално стегна гърдите ѝ — била само по нощница. Но вече нямало как да го промени. Ако помоли сестрата да ѝ помогне да се облече, тя ще заподозре нещо.

Оставало ѝ най-трудната част. Вкопчи се в отвореното крило на прозореца, което се движело насам-натам и почти не ѝ осигурявало опора, но някак си успя да се изтегли още малко нагоре и да седне на

рамката, която се оказа достатъчно широка. Хвана левия си крак с две ръце и го издърпа нагоре. Пусна го навън и здраво стисна рамката, за да не полети надолу. Още не беше дошъл моментът. Направи същото и с десния крак. Обърна се изцяло навън и леко се залюля. Оставаше й само да се отблъсне.

Мариане се взря в дълбочината. Под нея имаше малка градина с две тесни алеи и две пейки. Три лампи осветяваха алеите. Не е кътче за мечтания, помисли си тя, нито е място, където да се сбогуваш с любимия.

Някой ден може би ще имаш друго дете, каза си тя преди няколко часа, докато Петер седеше до нея. Ще си намериш млада и най-вече здрава жена. Дано успееш да се спасиш от пиенето. Споменът за Бени постепенно ще избледнее. Няма да ти се сърдя.

За последен път приглади косата му, нежно прокара два пръста по бузата и спря върху устните. Той механично целуна пръстите й. Мариане не каза нито дума. Полагаше огромни усилия да задържи сълзите си.

— В „Алди“ продават ягоди — каза й той на тръгване. — Представяш ли си! Ягоди посред зима. Утре ще ида да ти купя няколко. Ще ти донеса ягоди.

И й се усмихна, както се усмихваше някога, преди дванайсет години, в сладкарницата, където се запознаха. Вратата се затвори шумно зад гърба му.

Седнала на рамката на прозореца, Мариане се замисли за ягодите, които Петер щеше да й купи, но тя нямаше да ги опита. Стана й мъчно за него и се разплака.

По-добре да почака, докато се успокои. Изтри сълзите с края на нощницата и за малко да полети с главата надолу.

В първия миг се уплаши, но страхът премина бързо. Престана да мисли за Петер и насочи мислите си към Бени. Само след няколко секунди ще го види отново. Някъде там горе, сред морето от звезди. Беше убедена, че ще стигне при своето момче.

Когато сърцето й заби радостно, тя се отблъсна от рамката на прозореца и полетя към сина си.

Гьотинген, септември 1989 г.

— За теб — рече Марайке и вдигна чашата си.

Бетина се усмихна.

— За нас.

Днес, на 16 септември, се навършваха пет години, откакто бяха заедно. Двете бяха решили да отпразнуват юбилея в любимия си италиански ресторант. Марайке се чувстваше спокойна и доволна. Тя наистина беше щастлив човек. Имаше приятелка, с която живееше заедно и която много обичаше. Имаше професия, в която намираше смисъл и която я изпълваше с удовлетворение — с изключение на няколко провала и преживени страдания. Нямахте финансови грижи и беше здрава. Какво повече би могла да иска от живота? Докато вдигаше тоста, тя се помоли мислено винаги да си остане така.

Откакто решиха да си осиновят дете, Бетина беше станала друг човек. Изпълнена с жизнерадост и енергия, тя не губеше борческия си дух и смело преодоляваше десетките бюрократични препятствия, които поставяха на пътя им социалните и младежките служби. Марайке не бе очаквала, че в обществото все още има толкова много предразсъдъци спрямо лесбийските двойки. Ала Бетина не се отказваше и приятелката ѝ се възхищаваше на упоритостта ѝ.

Двете се запознаха в един киносалон. По случайност седяха една до друга. Първото впечатление на Марайке беше, че дребната, закръглена жена, седнала до нея, която през цялото време се тъпчеше с пуканки, е непоносима. От своя страна Бетина определи съседката си като стара коза без капчица чувство за хумор и се вбеси, когато Марайке свали обувките си по време на прожекцията. Днес вече не помнеха кога и как са започнали да се карат — помнеха само, че съскаха една срещу друга като разявени хиени. Когато грубите думи се изчерпаха, те избухнаха в луд смях и излязоха от киното, за да продължат разговора си на спокойствие. Първоначалната антипатия много бързо се превърна в симпатия. Скоро станаха неразделни

приятелки, но първата им интимност дойде едва след година и половина.

— В хладилника има бутилка шампанско — пошепна Бетина. — Какво ще кажеш за една малка оргия?

— Страхотно — засмя се Марайке. — Но тогава не бива да пием повече вино, защото утре ще имам главоболие и два промила остатъчен алкохол.

Бетина също се засмя. Никой и нищо не беше в състояние да ги раздели. Марайке беше на 41 години, а тя на 35. Бетина беше убедена, че в продължение на 30 години е вървяла целеустремено и упорито към деня, когато е отишла на кино и е седнала до жената, която от онзи миг нататък владееше без остатък мислите и емоциите ѝ.

Келнерът донесе вечерята. Лазаня със зеленчуци за Бетина и стек със сметанов сос за Марайке.

— Добър апетит, любов моя — каза Марайке и точно тогава телефонът ѝ иззвъня.

— О, не! — проплака Бетина. — Моля те, не точно сега. Не точно тази вечер.

Марайке само вдигна рамене и се заслуша в обясненията на колегата си.

— Отивам на остров Силт — заяви тя, щом приключи разговора. — Нашият детеубиец отново е нанесъл удар. Отвлякъл е малко русо момче. Преди два часа го намерили на дюните.

— Сигурно ли е, че...

— Сигурно е — прекъсна я Марайке. — Той е. Пак си е взел трофей. Много съжалявам, Бетина. Моля те да не ми се сърдиш.

Момчето се казваше Флориан Хартвиг. Седеше сред замък от пясък, върху пясъчна седалка, пред пясъчна маса. Масата бе украсена с няколко пясъчни сладкишчета с форми на охлюв, риба, костенурка и котка.

Момчето било намерено от млад мъж, излязъл за сутрешния си крос още в шест сутринта. Установили, че е умряло само преди няколко часа. Вкарали в компютъра специфичните подробности около убийството и местопрестъплението и веднага излязла наяве връзката с Даниел Дол и Бенямин Вагнер — Флориан бил също така дребен, крехък и рус като предишните две жертви. Освен това един от кучешките му зъби липсвал. Изваден след убийството с клещи.

Веднага бе сформирана специална група под ръководството на Марайке Косвиг и Карстен Швирс. Марайке имаше чувството, че детеубиецът е започнал да определя живота ѝ, и това я вбесяваше.

Групата се състоеше от 40 криминалисти и полицейски психолози, които се опитваха да съставят профил на престъпника. Всички искаха да разберат какво става в сърцето и главата му и по какви причини убива деца.

Докато жертвата е под властта на убиеца и моли за живота си, докато се опитва да бъде послушна и прави всичко, което се иска от нея, непознатият престъпник упражнява перфектен контрол върху малкото момче. Не му убягват и най-дребните движения, звуци, жестове и мимика и той моментално възнаграждава или наказва жертвата. Определя продължителността на мъчението и страха, диктува правилата на играта. И през цялото време оставя на детето искрица надежда, възможност все пак да спечели играта, защото не иска жертвата да се примири и да откаже съдействие. Удължава мъченията, докато се изтощи, и изживява своята доминантност в изнасилването и убийството. Не актът на изнасилването сам по себе си го възбужда, а усещането за безгранична власт. Този миг на всевластие заличава, макар и само за известно време, всички преживени унижения

и изпълва убиеца с дълбоко задоволство. Убийството му помага да запълни всички дупки в самочувствието си и да се успокои.

След това започват заниманията с трупа на момчето и с местопрестъплението. Убиецът желае да остави върху тях своя уникален личен печат. Никой няма право да му отнеме триумфа. Исква да го запомнят. Целта на инсценировката е да манипулира полицията. Исква криминалистите да си съставят за него точно определена представа: вижте ме, аз не съм обикновен, примитивен убиец, който се нахвърля върху кое да е дете, злоупотребява с него и захвърля тялото. Аз ви поставям задача. Предизвиквам ви. Ще положи всички усилия да усъвършенствам престъпленията си. Сега е ваш ред. Ще ви наблюдавам и ако съм направил грешка, при следващия случай ще я избегна. Бъдете сигурни, че ще се справя.

Марайке разбра посланието. Очевидно убиецът дълго черпеше сили от извършеното. Акумулаторът на самочувствието му се разреждаше бавно. Не изпитваше нужда още на следващата седмица да си потърси нова жертва. Разполагаше с време. Интервалът между убийствата беше точно три години.

Всяко убийство беше успех. Той се чувстваше удовлетворен, а щом беше удовлетворен, живееше спокойно.

Вариантите бяха два: непознатият или убиваше безразборно, без значение къде, и търсеше места, по възможност доста далечни едно от друго, за да затрудни работата на полицията и по случаите да работят различни дирекции, или убиваше винаги в непосредствена близост до мястото, където живееше — в този случай явно се местеше често. И сигурно си имаше причина за това.

Човек, който често сменя местожителството си, обикновено е необвързан. Вероятно убиецът няма нито жена, нито деца. Няма постоянна работа и си изкарва хляба с временни занимания.

Повече привидност, отколкото същност. Той беше провален човек. Жалък червей. Марайке бе напълно убедена в това.

Карстен и Марайке седяха заедно денем и нощем. Разглеждаха снимките от местопрестъпленията и обсъждаха характера и мотивите на убиеца.

Марайке разбра още нещо: извършителят е удушил трите момчета с голи ръце. Палците му се бяха отпечатали върху гърлата им. Гледал е жертвите си, наблюдавал е бавното идване на смъртта. Не

просто се е наслаждавал на властта си над невинните деца, а се е опиянявал от чувството за всемогъщество. Чувствал се е господар на живота и смъртта; много по-силен от обикновените хора, достойни само за презрението му.

Съдебната медицина изхожда от тезата, че убийците не гледат жертвите си в момента на убиването, ако са ги познавали лично, преди да извършат деянието.

Убиецът на Даниел, Бенямин и Флориан бе планирал престъпленията си много грижливо, но жертвите бяха избрани случайно. Той нямаше никаква връзка с тях. Роднините и познатите на децата бяха напълно изключени от подозрение.

Полицаяте на остров Силт се постараха много, но не откриха нищо подозрително. Никой не бе забелязал съмнителна личност, мъж с дете или кола на дюните. Не се намери нито един сериозен свидетел.

В Берлин беше същото. Никой от обитателите на високите блокове в близост до колонията не бе видял мъж, дете или кола в двора на къщичката.

Започнаха да проверяват един по един хората, които през последните пет години се бяха преместили от Брауншвайг и околността в Берлин, а после в Шлезвиг-Холщайн. Според Марайке това беше безсмислено. Тя бе уверена, че убиецът — доколкото го познаваше — не се е регистрирал на новото си местожителство. Той беше аутсайдер, който не се интересува от законите.

Оказа се права. Разследването стигна до задънена улица.

Решиха да проверят осъдените за злоупотреба с деца и педофилите, които полицията държеше под око. После се заеха с експозиционистите и освободените затворници. Не биваше да се изключва възможността в годините между убийствата непознатият да е лежал в затвора за други престъпления.

Нито едно разследване не ги наведе на гореща следа. Марайке започна да се отчайва.

Двамата с Карстен Швирс дадоха пресконференция и публично признаха, че не са стигнали доникъде в изясняването на случаите.

— Някъде в тази страна убиецът седи пред телевизора, чете вестници, пие бира и се забавлява с безпомощността на полицията. За съжаление нямаме и най-малка представа кой може да е той — заключи Карстен.

Марайке само кимна. И тя мислеше същото.

Хамбург, есента на 1989 г.

През ноември 1986 г. Алфред издържа цял месец в Ханенмор и за пореден път си доказа, че е в състояние да живее с по-малко от нищо. Малко преди Коледа внезапно го обзе неудържим копнеж да чуе шума на морските вълни, да усети в лицето си бурния вятър, примесен със солени пръски. Без да мисли много, той пое към Северно море.

На остров Силт намери работа като чистач на басейн. Шефката, госпожа Михаелсен, го хареса и му предостави за триста марки месечно ведомствено жилище в административната сграда — осемнайсет квадрата с мъничка кухненска ниша и врата към градината. Тоалетната беше обща за всички служители, но те работеха само от понеделник до петък от осем до седемнайсет часа. След работа Алфред имаше право да взема душ в съблекалнята на басейна.

Работата се оказа много трудна. Трябваше да чисти душкабините, съблекалните, коридорите и тоалетните. Всяка вечер почистваше и залата с басейна. Не отговаряше само за самия басейн и за качеството на водата.

Басейнът се посещаваше предимно от ученици и Алфред всеки ден събираше мазни хартии от шкафчетата и забравени шапки от закачалките. Докато обикаляше помещенията, виждаше десетки малки момчета под душовете. Наблюдаваше ги, докато се упражняваха да скачат във водата с главата надолу или се правеха на удавени.

Едва издържахше. Това беше най-ужасното време в живота му.

Всеки ден го обземаха мисли за бягство, но в крайна сметка победи възхищението му от онова, което имаше възможност да наблюдава в басейна. Пък и искаше да си докаже, че е в състояние да устои на постоянното изкушение. Упражняваше се във въздържание. Ден след ден. В продължение на две години и половина.

До лятото на 1989 г. Флориан Хартвиг идваше в залата два пъти седмично — веднъж с класа си и веднъж с отбора по плуване. Той беше най-нежното, най-красивото момче.

Един ден го срещна на плажа. Флориан си играеше с приятеля си Максимилиан, една глава по-висок и двойно по-тежък от него. И така през цялото лято. Флориан се доверяваше на Алфред — познаваше го от басейна, а и почти всеки ден се виждаха край морето.

Алфред напусна работа, освободи стаята и обяви, че заминава за Бавария, за да гледа тежко болната си майка. В действителност остана на Силт. Скри се в дюните и нощуваше в колата си — ръждясал фиат, купен на старо.

Шансът не закъсня да се появи.

През септември Максимилиан се разболя от скарлатина и Флориан излезе да си играе сам. Зарадва се истински, когато видя Алфред, който седна при него в пясъчния му замък. Случилото се после за пореден път се оказа плашещо просто.

Почти веднага след убийството на Флориан Хартвиг Алфред прочете обява за жилище в Хамбург и побърза да го наеме. Плати за три месеца напред и въпросът се уреди много бързо. Жилището се намирало в квартал „Санкт Георг“. Големината, разположението и мебелировката бяха почти същите като в Берлин Нойкьолен, където бе живял до ноември 1986 г.

След две седмици Алфред си намери работа на бензиностанция. Три пъти в седмицата от 17 ч. следобед до два през нощта. Седеше на касата и продаваше бензин и дизел, хлебчета, кола и бира, цветя и списания. Приемаше работата си сериозно, беше съсредоточен и не правеше грешки. След девет часа работа сметката му беше точна до стотинка. Много внимаваше колко пари получава и колко връща. По два пъти проверяваше подписите върху кредитните карти и през цялото време очакваше някой да се опита да го измами.

Освен това постоянно наблюдаваше колонките за бензин и дизел. Опитваше се да запомни водачите и марките на колите, за да уведоми полицията, ако някой офейка, без да си плати. Но нямаше нито един такъв случай.

И понеже се страхуваше от нападение на крадци, винаги носеше в джоба си газов пистолет. Щеше да го използва без колебание — веднъж вече бе доказал, че е в състояние да го направи.

Един четвъртък на бензиностанцията пристигна Дитер Дархайм с тъмносиния си бенц. Това се случваше изключително рядко. Влезе в помещението за продажби и се запъти право към Алфред, който тъкмо подреждаше на рафта кутии цигари.

— Много съжалявам, господин Фишер — заговори шефът и се усмихна (какво нахалство от негова страна, казваше си по-късно Алфред). — Бихме искали да ви задържим, но е невъзможно. Времената са трудни и се налага да съкратим персонала. Донесох ви остатъка от заплатата.

Алфред стоеше и гледаше глупаво. Това беше най-омразното му състояние.

— Защо? — попита той. — Да не съм виновен в нещо?

— Не, не, напротив! — Дархайм все още се усмихваше. — Това няма нищо общо с вас. Просто трябва да се разделя с някого от персонала. И понеже вие сте отскоро при нас, изборът падна върху вас. Съжалявам.

Дархайм извади няколко банкноти и ги сложи на касата. Предвидил беше цялата сума за четвъртъка, макар че работното време на Алфред едва започваше.

Алфред не каза нищо повече. Взе парите и ги прибра в джоба на панталона. Излезе иззад касата, без да удостои Дархайм с поглед, и прекоси помещението, като по пътя изрита с все сила поставката със слънчеви очила и етажерката с карти и пътеводители. Съдържанието им се изсипа с трясък на пода. Алфред излезе и затръшна вратата след себе си.

Дархайм не каза нищо. Не се разkreця, не се втурна да гони бившия си служител. Само мислено се поздрави, че се е отървал от човек, който реагира по такъв начин.

Плащането на наема беше погълнало почти всичките му спестявания. Имаше спешна нужда от пари. И макар да се презря за слабостта си, реши да се обади на Грете.

Тя вдигна слушалката още след второто позвъняване.

— Здравей, скъпа — рече той, опитвайки се да придаде малко топлота на гласа си. — Обажда се Алфред. Как си?

— Добре съм. Благодаря, че се сети да попиташ. И не ме наричай скъпа.

Гласът ѝ звучеше ледено.

Мили боже, помисли си Алфред, положението се усложнява.

— Как е Джим? А Том?

— Добре са — отговори тя. — Нещо друго да попиташ? Или след шест години мълчание се обаждаш само за да се осведомиш дали Джим не е хремав?

— Останах без работа — призна мрачно Алфред.

Грете не чу признанието му — или просто не реагира.

— Чуй ме — рече тя, — обаждаш се точно навреме. Отдавна търся адреса и телефона ти. Не знам дори къде живее майка ти...

Тя се задъха и Алфред разбра: бившата му жена се страхуваше той да не затвори.

— Искам да се омъжа повторно — продължи тихо Грете. — Все още ли си против развода, или най-сетне ще постигнем съгласие? Кажи ми какво искаш и да приключваме с тази работа. Разбираш ли ме?

Алфред също се задъха. Предложението ѝ го завари напълно неподготвен. Закашля се смутено, но после го осени страхотна идея и в тялото му се разля топла вълна.

— Сто хиляди — отсече той. — И веднага ти давам развод.

— Сто хиляди? — Грете преглътна шумно.

— Сто хиляди. Баща ти ще плати с готовност. Знам, че има хубава сметка в банката. Ще се разведем по най-бързия начин.

— Сто хиляди са много пари.

— Щом толкова искаш да се омъжиш и имаш богати родители, няма проблеми. Петдесет хиляди сега, петдесет хиляди, щом получиш документите за развод.

— Ще говоря с нашите. Как да те намеря?

— Имам пощенска кутия в Хамбург. Номер десет-двайсет и три-петдесет и шест. Ако искаш, след два дни ще се обадя пак.

— Добре. — Грете въздъхна тежко.

— Има и още нещо. Ще ти дам развод само ако го направим по най-бързия начин. Кажи това на баща си. Ако трябва да чакам половин година за парите, няма да има сватба. В понеделник мога да дойда в Гифтхорн. За да получа първата вноска.

Алфред затвори телефона и се почувства като бегач на 100 м, поставил световен рекорд. Беше уверен, че Грете ще му плати за развода.

След седмица Алфред направи първата си 25-километрова обиколка около Алстер. Имаше нужда да тича дълго, за да размисли.

Хайнц, бащата на Грете, му изплати 50 000 марки в брой. Сигурно бе придобил тези пари по незаконен начин, но Алфред не се интересуваше от това. Щяха да им дадат развод най-късно през пролетта, а през лятото Грете щеше да се омъжи за високопоставен юрист от Хановер. Алфред нямаше намерение да ѝ пречи. Не се интересуваше от Джим, а Грете открай време му беше безразлична.

Чувстваше се идеално. Всичко му беше наред. Финансовата сигурност му даваше крила. Трябва да се постарее да умножи парите си, защото не искаше след пет-шест години отново да е с празни ръце.

Скри петдесетте хиляди в жилището си. Умираще от страх да не влязат крадци. Вечерта се мушна под завивката, за да преброи банкнотите, защото се боеше да не го види някой от съседите — прозорците му бяха без пердета.

Колко много пари! Никога не беше виждал толкова банкноти закуп. Усещането беше опияняващо. Само да можеше да ме видиш, Ролф, помисли си той, очите му щяха да се разкривят още повече от обикновено, а очните ябълки да заиграят като луди в орбитите.

Ролф. С него би могъл да прекара живота си и да сподели цялото си имущество. С него всичко щеше да е възможно. Ако Ролф не си беше отишъл толкова рано, сега сигурно щеше да живее друг живот.

Алфред продължаваше да тича. Не усещаше дишането си, нито мускулите на краката. Не се уморяваше и забрави да брой обиколките. Престана да мисли за парите, мислеше само за Ролф. Очите му се напълниха със сълзи — сигурно заради режещия студен вятър, а може би и заради спомена.

Като дете Алфред беше постоянно сам. Семейството живееше от малката вдовишка пенсия. Майката си имаше достатъчно работа с „гадините“ (така наричаше животните), с „хлапетата“ (така наричаше

децата), с градината и домакинството. Нивите бяха дадени под аренда. Близначките не харесваха малкото си братче, а Ролф беше длъжен да помага на майка им. Тя му разрешаваше да си пише домашните едва късно вечер, след като издои кравите, нахрани свинете и сложи в леглото вечно хленчещите близначки. Ролф носеше вкъщи все по-лоши оценки, постоянно беше преуморен и всеки ден заспиваше в час. Ако от училище пристигнеше писмо, майка му го налагаше с бамбуковата пръчка, докато голият му задник се подуеше и станеше яркочервен.

Никой не обръщаше внимание на Алфред. Още отрано той се научи, че е най-добре да се крие, да остава незабелязан. Седеше в някой тъмен ъгъл, под кухненски стол, зад креслото, клечеше край кофата за боклук зад мазната мушамена завеса или с часове лежеше под леглото, без да помръдне. Гледаше как майка му бие брат му, но не издаваше нито звук. Не знаеше защо става така и не питаше. Ролф не проливаше нито сълза по време на болезнената процедура, затова и Алфред се стараеше да не плаче. Преглътна сълзите си, когато една крава го ритна, докато спеше в сламата. Не се разплака и когато падна от старата ябълка, и когато стъпи върху ръждив пирон, върхът му проби обувката и излезе от горната страна.

Майка му го биеше дори при най-малкото провинение, но той все пак имаше късмет, защото тя рядко го забелязваше. Ако лежеше под ябълковото дърво, потънал в мечти, и не се прибереше за вечеря, никой не питаше къде е. Само дето в такава вечер Ролф не хапваше нищо и веднага след като станеха от масата, тръгваше да търси малкото си братче. Намираше го, прегръщаше го, притискаше го силно до гърдите си и казваше:

— Слава богу, че те намерих!

В такива вечери Алфред заспиваше напълно щастлив. Защото знаеше, че на света все пак има един човек, който е загрижен за него. Който го обича поне малко.

Никой не говореше с него. Майка му не му четеше книжки и не му разказваше приказки. Близначките се занимаваха единствено със себе си. Никой не му обясняваше света наоколо, никой не му казваше какво е добро и зло, кое е грешно и кое — правилно.

Най-хубавите моменти в живота на Алфред бяха, когато Ролф му казваше:

— Хайде, ела с мен, за да видиш как се лови риба.

Двамата отиваха на езерото, сядоха един до друг на брега и Ролф строго му заповядваше да мълчи. После хвърляше въдицата и чакаше. Алфред не откъсваше поглед от него и също чакаше. Ролф опираше брадичка върху ръката си и се заглеждаше някъде надалеч. В такива моменти очите му изобщо не се кривяха. Алфред беше твърдо убеден, че дебелият му брат е невероятно красив, и го обичаше с цялото си сърце.

Алфред проследяваше с интерес как въдицата изведнъж се разтреперва, как Ролф скача и вади от водата набодена на кукичка риба, която се мята отчаяно и не смее да поеме въздух. Той изваждаше джобното си ножче и правеше дълбок разрез точно под главата на рибата. Алфред се възхищаваше на наситеночервената кръв, която бавно се стичаше от сребристото тяло, и имаше чувството, че с рибата се извършва прекрасно преобразяване.

— Боли ли я? — питаше той.

— Никак — отговаряше Ролф. — Когато мама удря с пръчката, е много по-лошо.

— Значи сега рибата е мъртва като татко?

— Ами да — отвърщаше брат му, — но ти не знаеш нищо за татко. Ти изобщо не го познаваш.

Ролф нямаше желание да говори за баща им. Не искаше да си спомня, защото му идеше да зареве от мъка.

Никой в семейство Хайнрих не говореше за починалия баща. Сякаш искаха да убият спомена с мълчание. Алфред не знаеше дори че баща му е починал твърде рано и е обичал децата си безрезервно. Ако някой му беше казал поне това, сигурно животът му щеше да се развие по друг начин.

Алфред откриваше света посвоему. Пълзеше по градината и околните поляни и изследваше всяко живо същество, което намираще. Мачкаше паяци, чупеше черупките на охлювите, режеше на парчета телата на жабите и гущерите, късаше пипалата на бръмбарите, дори прерязва гърлото на една полска мишка, както бе видял да прави Ролф. Мишката умря, без да издаде звук. Така се получаваше и с другите животинки. Нито едно не изпищя, дори не изохка. Алфред научи, че

някои животни кървят, докато други вместо кръв отделят жълтеникава, мазна слуз. Те не му харесаха.

Близначките навършиха дванайсет и почти едновременно — само с няколко дни разлика — им дойде първата менструация. Момичетата се почувстваха възрастни и станаха още по-нахални и непоносими. Едит купи два пакета превръзки и ги остави да се оправят както знаят. Луизе и Лене бяха много горди, че през тези дни не влизат в часовете по физическо, иначе кървенето беше по-скоро досадно. Като всекидневното миене на зъбите.

Алфред беше на пет години и половина, когато една сутрин влезе в банята непосредствено след сестра си Лене. Двете се бяха успали и бързаха да отидат на училище, затова даже не закусиха. Лене забрави да пусне водата в тоалетната и Алфред видя в чинията кръв. Гледката го изпълни с ужас. Сестра му имаше тежко нараняване, но нито плачеше, нито пицеше. От тялото ѝ бе текла червена кръв, а тя просто бе отишла на училище. Сигурно ще умре там. Още сега. А може би нейната смърт ще настъпи по-бавно от тази на мишката или рибата. Или на другите животни, които кървяха.

Алфред беше убеден, че никога повече няма да види сестра си. Цяла сутрин седя безмълвен на креватчето си и си игра с един контакт. Включваше го и го изключваше, отново и отново, стотици пъти.

По обед Лене и Луизе се прибраха вкъщи, кискайки се и бърбрейки както винаги. Лене не бе умряла. Очите ѝ не изглеждаха оцъкдени като на рибите. И изобщо не създаваше впечатление, че се чувства зле.

Алфред престана да разбира света.

Алфред следваше Ролф навсякъде. Малка сянка, която се стараяше да остане незабелязана, да не прави грешки, само и само да не бъде сама. Ролф беше за него приятел и брат, майка и баща. Той му отваряше портите към свят, който без него би свършил до ябълковото дърво. Ролф отговаряше на малкото въпроси, които Алфред се осмеляваше да зададе. Щом получеше отговор, той си затваряше устата за три дни, за да не изнерви големия си брат.

Когато големите момчета играеха футбол, Алфред гонеше топката, изхвърчала извън игрището, и им я носеше — дори когато бе паднала в потока. Возеше се на колелото зад Ролф и даже ходеше на кино. Ролф плащаше за себе си, а Алфред се промушваше под прозорчето на касата.

Гледаха филми, разрешени за лица над 16 години, в които зли хора с качулки на главите влизаха през тайни врати и прерязваха гърлата на красиви жени. Възхищаваха се на монаси, които измъчваха пленниците си в подземни килии. Гледаха филми, в които бурята винаги беше предвестник на престъпление, а когато някой влизаше нощем в гора или минаваше по мост, това беше сигурен знак, че ще се случи нещо страшно, Алфред трепереше от страх. Седеше на пода зад редиците столове и не смееше да погледне към екрана. Ролф ближеше лимонада на прах от дланта си и изобщо не се впечатляваше от грозните събития.

Страхът на Алфред нарасна неизмеримо и започна да определя живота му. Вече не смееше да излиза навън след смрачаване, спеше само на запалена лампа и плачеше при буря.

Близначките му се надсмиваха, а Едит заяви:

— Това хлапе не става за нищо.

Алфред мислеше единствено за собствената си смърт. Направо полудяваше от мисълта, че не знае кога ще му се случи най-страшното и какви мъчения го очакват.

Ролф го научи да плува, да изрязва лодки от кора, показва му как да срязва на две дъждовните червеи, за да продължат да живеят и двете половини. Алфред се научи да стреля с пушка играчка, в която Ролф слагаше пълнители на химикали. Обикновено се целеха в животните от учебника по биология. Двамата си говореха на измислен от самите тях език, пращаха си тайни вести и изгаряха бележките в мивката.

През един топъл августовски следобед Ролф каза:

— Ще идем да си направим кефа.

Алфред си помисли, че ще берат ябълки или че Ролф е забравил нещо в стаята си, но брат му го отведе на тайното им място край потока, седна по турски и му каза да направи същото. После извади члена си от панталона и Алфред се учуди много, защото знаеше, че е глупаво да пишка в седнало положение. Ролф му каза да внимава и да повтаря всяко негово движение. Алфред, естествено, го послуша. Ролф

започна да разтрива члена си с ръка, нагоре и надолу, нагоре и надолу, и Алфред започна да прави същото. Докато разтриваше малкия си, тънък член, усети тръпки в слабините, обля го топлина, но не се случи нищо повече. Ролф обаче се задъха, ускори движенията си, а очите му се разкривиха толкова силно, както Алфред никога не го беше виждал. Накрая издаде протяжен звук, сякаш се готвеше да запее, и от члена му пръсна белезникава течност.

— Не се притеснявай — рече ухилено той, явно доволен от себе си. — И при теб ще се получи някой ден. Да знаеш, че усещането е страхотно.

Всяка вечер Алфред се страхуваше от мига, когато ще го пратят в леглото. Лягаше си, треперейки с цялото тяло, завиваше се до брадичката и с ужас следеше сенките, които се стрелкаха зад пердето — вятърът разклащаше листата на големия кестен пред къщата.

Майка му бе казала, че смъртта е мъж с коса, който идва и отсича главите на старите и болните, но най-вече на безполезните хора. Рано или късно тя идва при всеки човек и никой не може да ѝ избяга. Ако нощем чуеш кукумявка, значи смъртта ще дойде и някой ще умре.

Нощ след нощ Алфред се надяваше смъртта да не дойде при него. А сутрин отиваше под навеса да провери дали косата, която майка му бе прибрала от ливадата след смъртта на баща му, все още виси на куката си.

Алфред тръгна на училище и мъченията започнаха. Той беше аутсайдерът на класа. Понасяше всичко, не се противеше и децата се забавляваха да го тормозят. Още преди да започнат часовете, отваряха чантата му и изсипваха всичко на пода. Чупеха моливи, късаха тетрадки, правеха мастилени петна по чисто написаните домашни. Заклещваха го в някой ъгъл и скубеха косата му, скриваха стола му и той стоеше прав по цял час. Крадяха сандвичите му и ги изядоха пред очите му, в час по физическо правеха дупки в шортите му. Всички го наричаха „мухльо“.

Алфред понасяше всичко, без да се противи и без да плаче. Надяваше се, че един ден ще им омръзне и ще спрат да го тормозят — както на него му беше омръзнало да къса крачетата на скакалците.

Чакаше напразно. Съучениците му не преставаха да го мъчат. Даже стана още по-лошо.

Най-силното момче в класа се казваше Пьотър. Беше дошъл с родителите си от Беларус и вече бе ходил на училище там, но имаше трудности с езика и се наложи да започне отначало. Беше две години по-голям от другите деца, с половин глава по-висок, едър, тежък и много силен. Косата му беше червена, а кожата бледа, почти бяла, обсипана с лунички, големи колкото главичка на карфица, които образуваха причудливи шарки по лицето му. Пьотър беше ужасно грозен и не се справяше добре в училище, но никой не смееше да го подиграва, защото беше злобен и не прощаваше дори най-малката обида. Той разбра много скоро, че това е единствената му силна страна, и се възползва от преимуществото си. Винаги пръв започваше караница или сбиване. Първият немски израз, който се научи да произнася без грешка, беше „Ще те убия, гадино“.

Пьотър презираше търпеливия, покорен Алфред, но понеже малкото слабо момче никога не плачеше, едрият хлапак се дразнеше ужасно и не преставаше да го мъчи.

Един петък след часовете Алфред както обикновено се забави в класната стая. Трябваше да събере нещата си, а това му отнемаше много повече време, отколкото на другите — защото беше бавен, носеше много повече неща и се налагаше да търси онези, които съучениците му бяха скрили.

Точно тогава влезе Пьотър и затвори вратата зад гърба си. Алфред разбра, че е попаднал в капан. Толкова се уплаши, че се изпусна и изквича като прасенце, което знае, че ще го убият.

Пьотър се ухили, приближи се с бавни крачки, замахна и го удари в лицето. Малкото момче дори не помисли да се отдръпне. Преглътна избития зъб и кръвта, неспособен да измисли начин да се отърве от насилника.

— Три марки — каза Пьотър. — Всяка седмица. Тогава оставя теб на мира. Иначе убия теб, гадино.

— Нямам три марки — заекна Алфред.

— О, ти намериш — ухили се Пьотър и отново замахна. Този път заби юмрук в корема на жертвата. Алфред се закашля мъчително, защото не му достигаше въздух, но не повърна. И пак не се разплака.

Пьотър го хвана за якето, вдигна го високо във въздуха и го окачи на средната от многото куки за палта в гардероба. Алфред усети, че няма смисъл да рита и да размахва ръце, и остана неподвижен. Пьотър извади от шкафа дебел шнур и върза двете ръце на Алфред за куките отляво и отдясно. Момчето остана да виси като разпънато на кръст, без да има начин да се освободи. Преди да си отиде, Пьотър се засили и ритна Алфред в слабините. Очите на момчето се напълниха със сълзи и този път не можа да ги удържи.

Напълно доволен от себе си, Пьотър излезе от стаята.

Когато Алфред не се върна вкъщи за обяд, Едит наруга бавността му и заяви, че щом се дотътри до къщи, ще го наложи с пръчката. Ролф не каза нищо. Изпитваше страх за Алфред и не можа да хапне нищо. Близначките, които все още не се бяха споразумели каква ще е поредната им диета, също отказаха да обядват. За разлика от Ролф те изобщо не се загрижиха за малкия си брат.

Макар че Едит бе възложила на сина си да окоси ливадата зад къщата, Ролф тръгна да търси братчето си. Обиколи градината, отиде на потока, почака малко на тайното им място, но Алфред не се появи. Не го намери нито в хамбара, нито в обора. Нямаше го под мивката и под леглото. За първи път бе изчезнал истински.

Ролф се изнерви. Качи се на колелото и отиде в училището. Домакинът живееше наблизо. Първо насъска кучетата си срещу Ролф, но после склони да го изслуша и се съгласи да отключи входната врата на училището. Докато Ролф претърсваше стаите, домакинът отиде в съблекалнята пред физкултурния салон, прегледа забравените от учениците дрехи и ги събра в голям чувал.

Ролф нямаше представа в коя стая учи братчето му, но я намери бързо.

Алфред все още висеше на куките в гардероба. Главата му бе клюмнала върху гърдите, изглеждаше като мъртъв. Ролф го освободи и го отнесе вкъщи.

Разказа на майка си, че Алфред е паднал в потока, избил си е зъб и е изгубил съзнание.

— Блажени вярващите — промърмори Едит, но се отказа от намерението си да набие Алфред.

Вечерта той за първи път изплака цялата си мъка. Дълго лежа в прегръдките на Ролф и му разказа всичко за тормоза в училище.

А Ролф знаеше какво трябва да направи.

През следващите три седмици Пъотър не дойде на училище. Имаше тежко мозъчно сътресение, натрошена ръка, две счупени ребра и счупена челюст.

Когато най-сетне се появи отново, не каза нито дума на Алфред и го остави на мира. Другите момчета също престанаха да го тормозят. Не го харесваха, но поне не го дразнеха. Шегата свърши. Алфред се бе защитил и беше прокарал граница между себе си и другите, макар и с помощта на Ролф.

Катастрофата започна бавно и незабележимо. Ролф изгуби апетит и започна да повръща. Алфред го виждаше, но не смееше да каже на майка си, защото се страхуваше, че ще предаде Ролф. Брат му отслабна много и загуби силата си. Вече не беше в състояние да сече дърва и да носи тежките кофи с въглища. Бузите му хлътнаха, тялото му измършавя, но майка му заяви, че за всичко бил виновен проклетият пубертет. Близначките се кискаха и продължиха да гладуват, но не успяха да се отърват от момичешката си закръгленост.

По тялото на Ролф се появиха сини петна, но майка му ги забеляза едва през лятото, когато го видя по къси панталони, и му се скара: вече бил минал възрастта, когато можел да се бие с момчетата всеки ден.

Едва когато Ролф започна да плаче от болка в главата, когато вече не беше в състояние да стане от леглото и да отиде на училище, Едит реши да го заведе на лекар.

Алфред се скри под леглото и зачака брат му да се върне.

Едит се прибра към полунощ. Сама. Алфред отиде в кухнята и я загледа страхливо.

— В болницата е — обясни тя. — Оставиха го. Не се притеснявай, със сигурност не е нещо лошо. Лекарите ще го оправят. Просто расте бързо, това е.

Алфред кимна.

— Какво ще правят с него?

— Ще му прочистят кръвта. Казаха, че не била в ред.

Как се чисти кръв? — запита се безпомощно Алфред. *Може би с вода? Сигурно ще го изплакнат с вода, защото в тялото му е влязла мръсотия.* Алфред реши още утре да опита с мишка или жаба.

Майка му разпери ръце.

— Ела при мен, мое малко зайче.

Алфред се стресна. Майка му никога не го беше наричала така. Приблужи се бавно и предпазливо, защото очакваше да направи нещо не както трябва и тя да го удари.

Едит го сложи в скута си, прегърна го и го притисна до гърдите си.

— Сега ти си моето голямо момче — пошепна тя и клепачите на сухите ѝ очи станаха пламтящо червени.

Алфред не беше в състояние да отговори на нежността ѝ, но разбра какво означават думите ѝ: Ролф няма да се върне.

Алфред поиска да отиде при брат си в болницата. Настояваше и молеше, но Едит всеки път отказваше да го вземе със себе си. Тогава той спря да яде и да пие. Тя тъпчеше храна в устата му, но той плюеше и повръщаше. Едит го биеше, но той понасяше ударите и не преставаше да ѝ се моли да го заведе в болницата. Накрая майка му се предаде и го взе със себе си, но през целия път не престана да мърмори, че малките деца няма какво да търсят в болницата.

Ролф бе останал без коса, тялото му беше още по-мършаво отпреди, но като видя Алфред, се усмихна. Устните му бяха съвсем сухи и залепнали, беше му трудно да говори.

— Няма да търпиш да те тормозят, малкият, чу ли!

Алфред кимна смело, макар че му идеше да зареве с глас.

— Ще се наложи да се оправяш сам и трябва да издържиш. Нужна ти е сила и бистра глава. Това е всичко. И не забравяй: ти си шефът. Ти определяш живота си. Най-важното е никога да не губиш контрол. Бъди нащрек и не им позволявай да те сварят неподготвен. В това е цялата тайна.

— Никога няма да стана силен като Пьотър — пошепна Алфред.

— Значи трябва да си по-умен от него. — Ролф помълча малко, пое въздух и попита: — Какво правиш, когато не можеш да разкъсаш въжето?

— Прерязвам го с нож.

— Точно така — ухили се Ролф. — Значи си разбрал какво искам да ти кажа.

— Какви глупости приказвате? — намеси се недоволно Едит.

— Говорим си за оцеляването, мамо — отвърна с отслабващ глас Ролф. — Аз изгубих и не искам с Алфред да се случи същото.

Алфред се сгуши в леглото при брат си, Ролф го прегърна и за първи път в живота си малкото момче се помоли на някого, когото не познаваше — помоли го да спре времето и да го остави да лежи така до края на вечността.

Едит не каза нищо. Гледаше синовете си и се питаше как е станало така, че двамата са се заобичали толкова силно. Тя не ги учеше да се обичат.

Ролф заспа и двамата си тръгнаха. Алфред плака по целия път. Когато стигнаха вкъщи, промълви:

— Благодаря, мамо.

Само след две седмици погребяха Ролф. Случващото се минаваше пред очите на Алфред като филм и оставаше напълно неразбираемо. Не можеше да си представи, че в украсения с цветя ковчег лежи Ролф. Ролф, който не се движи, не говори, не чука по капака, позволява да правят с него каквото си щат. Не можеха просто така да го погребат в земята! В болницата Ролф му каза, че не знае къде ще отиде, когато болестта го довърши, но със сигурност ще се озове някъде. На място, където няма болести и негодници като Пьотър, на които да чупи ребрата. Някъде, където ще е напълно спокоен и ще наблюдава какво се случва на земята. Оттам ще може да придружава Алфред и няма да позволява да му се случват лоши неща. Не знаел какво го очаква, но щял да се постарее да остане завинаги с него — нищо че Алфред нямало да го усеща.

А сега този затворен ковчег. И тези хора, които се готвеха да го спуснат в дълбоката дупка и да го заспят с пръст. Нима Ролф не е

знаел, че ще го заровят в земята? Как ще остане при него, как ще го наблюдава и ще му помага?

Спуснаха ковчега в дупката. Майка му стоеше до гроба като черна вещица. Тя не искаше Ролф да остане с Алфред, затова бе организирала погребението. Опитваше се да определя живота му и в този момент Алфред я мразеше. До нея стоеше сестра ѝ Рита, която бе дошла от Карлсруе специално за погребението. Алфред почти не познаваше леля си. Тя им изпращаше само картички за рождените дни и за Коледа. Сега видя, че и тя има същата строга линия около устата като майка му, и се изпълни с недоверие към нея.

Едит хвърли три лопати пръст върху ковчега и се обърна с гръб към гроба. Рита и близначките направиха същото. Момичетата бяха мълчали през цялото време, което се случваше за първи път. Дойде ред на Алфред да вземе лопатата, но той каза „не“ и побягна.

— Що за дете е? — попита тихо Рита.

Едит вдигна рамене.

— Прилича на баща си. Упорит е като него.

Алфред се скри зад едно дърво и проследи как съседни, роднини и приятели хвърляха пръст върху ковчега.

Ролф е сгрешил. Няма да остане при него.

Тогава Алфред разбра, че е останал съвсем сам на този свят.

След смъртта на брат си Алфред престана да говори. Не казваше нито дума — и въщи, и в училище. Седеше безучастен, гризеше си ноктите, бъркаше си в носа. Ден и нощ се стараяше да проумее какво е смъртта. Не беше в състояние да разбере и да приеме, че някой изчезва от живота просто ей така, изведнъж.

Искаше да преживее смъртта отблизо, за да проникне в тайната ѝ. Затова хвана кос, натисна го в леген с вода и проследи как птичката се удави бавно и мъчително. Улови котка, окачи я на задните крака на една гредка в хамбара и на живо ѝ одра кожата. Котката пицеше като бебе. Алфред остана до нея, възхитен от бавността, с която изтичаше животът ѝ. Затвори мишка в прозрачна пластмасова кутия и с часове наблюдаваше неуморимите ѝ, но безплодни опити да излезе. Минаха няколко дни, докато животинчето умря от глад и жажда. Удуши едно

зайче и изчака, докато очите му се оцъклят в битката със смъртта. *Зайчето не вижда мен, а смъртта*, мислеше си Алфред.

Тогава разбра нещо много важно: той определяше дали да дойде смъртта, или не. Той беше шефът. Властта беше в неговите ръце. Припомни си какво му беше казал Ролф на сбогуване: „Никога не губи контрол“.

Само че Ролф бе умрял и никой нямаше достатъчно власт, за да го опази жив.

Алфред пиеше по няколко литра мляко на ден, но отказваше да яде. Майка му се уплаши за него. Купи му червена пожарникарска количка, но той не я взе в ръце, не я удостои дори с поглед. Майка му се опитваше да го докосне, но той се дърпаше, сякаш тя беше чумава, и сядаше на няколко метра от нея. Винаги неподвижен, винаги на почтено разстояние. С поглед, който не виждаше нищо и не свършваше никъде, а се губеше в далечината, Алфред чисто и просто отказваше да взема участие в обикновения живот.

След десетина дни Едит капитулира. Разбра, че не е в състояние да пречупи упоритостта на сина си, и отиде при свещеника. Помоли го да говори с момчето за Ролф, за живота и смъртта. Надявала се, че той ще го изслуша с уважение, защото тя явно не умеела да намира правилните думи.

Свещеникът дойде в дома им и отиде в стаята на Алфред. Седна при момчето, без да задава въпроси и да очаква отговори. Не искаше да предизвика реакция у Алфред и дори не го гледаше, докато му разказваше какво знае за смъртта и за вечния живот, какво е прочел в книгите и безброй пъти е обявявал от амвона. Никога досега не беше оставал с чувството, че думите му падат върху плодородна почва, но днес беше съвсем различно. Алфред буквално попиваше всяка дума. Свещеникът за първи път осъзна, че в професията му все пак има някакъв смисъл.

Когато заговори за душата, която се отделя от досадното, болно, смъртно наранено тяло, което не може да работи повече, Алфред се разтърси от силна тръпка. Обзе го неудържимо вълнение.

— Душата — обясняваше свещеникът — е всичко, което прави човека човек. Тя чувства и мисли, обича и мрази, а след смъртта най-сетне е освободена и спасена. Свободна да отлети във вечния живот. Душите на починалите са сред нас, но ние не можем да ги видим. Само

понякога ги усещаме. Душата става наш ангел хранител. Тя е като човек с мантия невидимка, който е винаги до нас и ни пази. Душата преодолява всички препятствия. Минава през стени и железни врати, изкачва планини, преплува езера. Ако е на добър човек, душата е щастлива и това е небето. Ако човекът е бил лош, душата е вечно нещастна и недоволна. Това е адът.

— Кога отлита душата? — попита възбудено Алфред. Това беше първото изречение, което произнасяше след смъртта на Ролф.

— Веднага след смъртта — отвърна свещеникът. — Щом сърцето престане да бие и мозъкът спре да мисли, душата излиза от тялото и на земята остава само тленната човешка обвивка, която се разлага в гроба. От пръст си и на пръст ще станеш. Човешкото тяло е смъртно, но душата е безсмъртна.

От този ден нататък Алфред започна да се храни и да говори, макар и само най-необходимото. Настояваше майка му да слага прибори и за Ролф и пълнеше чинията му с най-хубавите и най-вкусните хапки, които би искал да са за него. Яденето оставаше недокоснато и накрая Едит го изхвърляше в кофата.

Майка му и близначките не разбираха нищо. Те продължаваха да вярват, че Ролф лежи в гроба. Алфред нямаше желание да им каже истината. Вече не общуваше с тях. Той беше различен.

Хамбург, февруари 1990 г.

Температурите паднаха рязко. По прозорците се образуваха ледени цветя, а пясъкът в пясъчниците замръзна. Колежката Марлис го забеляза първа. Той не носеше нито палто, нито яке, само черни джинси и сив пуловер с висока яка. И стоеше напълно неподвижен в студа.

— Я виж онзи тип — рече Марлис. — Първо помислих, че чака автобуса, но пропусна вече три.

Карла не отговори, но продължи да наблюдава непознатия. Изглеждаше добре. Даже много добре. Трудно ѝ беше да прецени на колко е години. Въпреки острите черти лицето му изглеждаше младо, но слепоочията му бяха започнали да посивяват. Гледаше към детската градина. Непрекъснато. Колежката Роза беше извела четиригодишните на площадката пред сградата. Облечени с палта, увити в дебели шалове, с шапки и ръкавици, малките се люлееха или се катереха по уредите.

По някое време мъжът започна да разтрива пръстите си. Виж ти, помисли си Карла, значи все пак не е от камък. В сърцето ѝ се надигна недобро чувство. Присви я стомах. Дали пък да не повика полицията? Тя беше директорка на детската градина и носеше отговорност за децата и персонала. Ако направи грешка, ще трябва да си понесе последствията. Мъж, който от половин час се взира в детската градина... Какво иска? Поведението му не е нормално. От друга страна обаче... Не се доближава до децата, не говори с тях. Нали не е забранено да се гледа.

Карла мразеше моментите, когато не знаеше какво трябва да направи. Някои хора се замисляха за кратко и вземаха решение. Други пък изобщо не се замисляха, а веднага вземаха решение. Тя мислеше, блъскаше си главата, но вечно оставаше несигурна. Неспособна да вземе еднозначно решение. Дълбоко в себе си знаеше, че е негодна за ръководния пост, който заемаше, но когато ѝ предложиха да ръководи детската градина, веднага каза „да“. Без да мисли. Защото ѝ беше

неловко да откаже. И защото се почувства поласкана. Явно никой досега не беше забелязал, че тя има трудности при вземането на решения.

Марлис се приближи до прозореца.

— Още ли е там?

— Странен тип — прошепна Карла.

Марлис направи гримаса.

— Нищо не можеш да направиш. Той просто стои и гледа.

Марлис много приличаше на сестра ѝ. Спокойна, винаги весела. Нищо не я вадеше от равновесие. Реагираше бързо и интуитивно вземаше правилните решения. Преди няколко седмици едно от децата падна и се набодне на остър кол. Върхът се заби в гърба му и Елфи посегна да го издърпа, но Марлис ѝ изкрещя да го остави както е. Прегърна детето, заговори му нежно, започна да му разказва разни истории. Държа го в ръцете си и през цялото време го гледаше в очите. Раненото дете остана напълно спокойно, не плачеше и сякаш не забелязваше какво му е. Слушаше разказите на Марлис и даже се усмихваше. „Бърза помощ“ пристигна само след минути и лекарят похвали Марлис, че не е извадила острия кол от гърба на детето. Сложиха го по корем на носилката и го качиха в колата. Марлис отиде с него в болницата, като по целия път не спря да му говори и да го успокоява.

Тогава Карла беше безкрайно благодарна на Марлис за правилната реакция. Но не посмя да си зададе въпроса как би постъпила самата тя. Ако беше сама, без другите учителки, сигурно щеше да се опита да извади кола от гърба на детето.

Безгрижието на Марлис по отношение на мъжа от другата страна на улицата успокои Карла.

— Ще си облека палтото и ще ида да говоря с него — рече тя и Марлис кимна. Очевидно това решаваше случая.

Ала когато Карла излезе на улицата, непознатият беше изчезнал.

На следващия ден се появи пак. На същото място, горе-долу по същото време. Пак без шапка, шал и ръкавици, но днес поне носеше зимно палто. Прехвърчаше сняг. Карла не изчака да мине половин час, а веднага излезе при него.

— Извинете, аз работя в детската градина насреща — започна тя и веднага се наруга. *Ама че си глупачка, за какво е нужно да се*

извиняваш! Но не можеше другояче. Така беше свикнала. Извиняваше се дори когато някой я блъснеше на улицата. Преди две години един неопитен шофьор ѝ отне предимство и я блъсна, а тя слезе и веднага се извини. Постоянно се извиняваше, че се е родила и че има безсрамието да участва в живота на другите.

— Знам — отговори с усмивка мъжът. — Често съм ви виждал там.

— Какво правите тук? — попита Карла. — Защо наблюдавате детската градина?

— Не наблюдавам детската градина. — Той се усмихна отново и разкри жълтеникавите си зъби. — Наблюдавам вас. Вчера ви видях да стоите до прозореца. Изглеждахте нерешителна. После почувствах, че ще излезете при мен, и си тръгнах.

Карла загуби ума и дума. Лицето ѝ пламна.

— Защо? Искam да кажа, защо си тръгнахте?

Усмивката му стана още по-широка.

— Наистина ли ви интересува? — Тя кимна. — Не очаквах чак такъв интерес. Но добре, ще ви кажа. Вчера изглеждахте развълнувана, даже гневна, а аз не бих могъл да говоря с вас, ако се гневите.

— И сега съм гневна.

— О, не сте.

Как да отговори на това твърдение? Безсмислено е да възразява. Той спечели първия рунд и продължи да се усмихва. Добре поне че усмивката му не беше нагла. Беше някак си различна. В момента тя не бе в състояние да я определи.

Вътрешният глас ѝ заяви, че няма смисъл да остава повече с него. По-разумно е да се сбогува, да се върне в детската градина и да се хваща за работа. А той да си стои тук, докато му замръзнат краката. *Този мъж те превъзхожда по всички точки, обясни ѝ вътрешният глас. Не можеш да се мериш с него. Той е един от онези, дето винаги казват какво трябва да се прави, а ти не си в състояние да кажеш не.*

— Кога свършва работното ви време?

— В осемнайсет часа.

Всъщност би трябвало да го знае, щом я наблюдава. Но този отговор ѝ хрумна твърде късно.

— Прекрасно — продължи той. — Ще дойда да ви взема. Каня ви на вечеря.

— Ами добре... — заекна тя и лицето ѝ запламтя още повече, сякаш се бе напръскала с лют сос. Обърна се и прекоси забързано улицата, без да се огледа. Изобщо не забеляза, че една кола рязко удари спирачки, за да не я помете.

Преди да влезе в детската градина, Карла се обърна. Мъжът беше изчезнал. Обзе я срам, дълбок срам. Как може да приеме поканата просто ей така, без да попита нищо повече! Та той беше абсолютно непознат човек! Поне да беше казала: добре, но в осем. Първо ще се прибера вкъщи, ще взема душ, ще се преоблека, ще нахраня котката. Но не каза това. Защото никога не казваше каквото трябва. И така, тази вечер щеше да отиде на ресторант, облечена в джинси и в пъстрия пуловер, изплетен от майка ѝ преди много години. Шарките му бяха във всички цветове на дъгата и я правеха малко дебела, но пък децата ги харесваха много.

Ще му кажа, че съм размислила. Няма да вечерям с него. Нямам никакво желание да излизам. Или че календарът ми е пълен и не мога да отделя време... Но още докато се събличаше, Карла разбра, че няма да откаже вечерята.

Марлис я посрещна с многозначителна усмивка.

— Е, какво ти каза? Детеубиец е и избира поредната жертва, която следващата седмица ще завлече в омагьосаната гора?

— О, не. Покани ме на вечеря. Каза ми, че е наблюдавал мен, а не децата.

Марлис я погледна слисано.

— И? Прие ли?

Карла кимна и отново изпита срам, но Марлис вече беше огън и пламък.

— Великолепно! Хайде, бъди така добра и престани да се правиш на скромна. Не поръчвай най-евтиното, а си вземи ордъвър и основно ястие. Ако ти предложи аперитив, приеми. Пий шампанско, а не шери или някое евтино просеко. Избери най-хубавото ястие в менюто, нещо, което ти сама не би си позволила. Радвай се на вечерта, радвай се на живота и не се питай дали този мъж те интересува, или не. Той така или иначе ще те изпрати до вкъщи и тогава можеш да го пратиш по дяволите.

Карла кимна и се опита да се усмихне.

— Къде ще отидете? — Марлис беше неудържима.

— Нямам представа. Каза, че ще дойде да ме вземе в шест.

— Какво? Не говориш сериозно, нали? Няма да ти позволя да отидеш на ресторант с този смешен ръчно изплетен пуловер!

Естествено. Марлис веднага откри слабата ѝ точка. Марлис никога не би приела покана, без да я обмисли добре. Марлис щеше да поиска достатъчно време, за да се приготви.

— Не е нужно да се преобличам заради някакъв непознат — опита да се защити Карла.

— Ти не се обличаш за него, скъпа, а за себе си. Не би могла да се наслаждаваш на вечерта, ако изглеждаш като клоун в цирка, по когото хвърлят сметанови пастички. Практична, закръглена, добричка. Негримирана, далеч от родното място. Така изглеждат учителките в детската градина, Карла, но жена, която отива на ресторант, изглежда другояче!

— Какво да правя сега? — Марлис беше напълно права.

— През почивката ще си отидеш вкъщи и ще се преоблечеш. Аз ще те замествам. Няма проблем.

Карла кимна.

— Благодаря ти, Марлис.

Докато вървеше към кабинета си, за да определи смените за следващата седмица, Карла не престана да се пита коя всъщност е шефката на детската градина.

Карла се прибра вкъщи сравнително рано — в десет и половина. Заклучи вратата, събу си обувките и котката моментално дотича, за да се потрие в краката ѝ и да помоли за малко нежност.

Карла я взе на ръце и я отнесе в кухнята. Даде ѝ да хапне нещо, а самата тя затърси в хладилника скрито блокче шоколад. Съблече се, легна си, пусна диска с космическата музика на Шаде и отвори шоколада. Котката лежеше върху корема ѝ, тя я милваше, хапваше шоколад и се опитваше да си припомни всяка подробност от вечерта.

Той се казваше Алфред. Алфред. Какво старомодно име. А съвсем не беше стар. Тя го попита на колко е години и той отговори с готовност. „На трийсет и шест.“ Алфред, на 36 години. А тя си мислеше, че всички Алфредовци принадлежат към поколението на дядо ѝ и вече са измрели. Алфред Фишер. Толкова банално.

Той я попита иска ли аперитив. Досега винаги беше отказвала, но този път кимна.

— Чаша шампанско за дамата — поръча Алфред, сякаш прочел мислите ѝ.

Тя не реагира.

Карла си избра за предястие карпачо от съомга, а като основно ястие пуешко филе с тортедини. Почувства се ужасно безсрамна, но си спомни какво бе казала Марлис. Алфред си поръча само порция спагети с маслини и тя моментално изпита угризения на съвестта. Докато си ядеше съомгата, той я гледаше съсредоточено и тя умираше от смущение. Лицето ѝ пламтеше. Тогава Алфред ѝ разказа, че бил вегетарианец. Всъщност обичал месо, но не искал да носи вина за смъртта на невинни животни. Стараел се винаги и навсякъде, дори тук, в големия град, да уважава всяко живо същество, дори да е малко и незабележимо. Все едно дали ставало дума за мухи, комари или мравки, те всички имали право да живеят.

Думите му я смутиха още повече и Карла не можа да се наслади на пуешкото. Донесоха ѝ порцията веднага след карпачото и уханието беше невероятно. Алфред ѝ пожела добър апетит, но тя изпита срам и

заровичка в чинията, сякаш за първи път в живота си ядеше с нож и вилица. Беше убедена, че движенията ѝ са несръчни и тромави, и колкото повече се самонаблюдаваше и самооценяваше, толкова по-несигурна ставаше.

Алфред ядеше бавно и едва ли не с почит. Карла остана с чувството, че той вътрешно се извинява на всяко парче, което слага в устата си, че ей сега ще го унищожи. Пи съвсем малко червено вино, докато тя изпразни чашата си на три глътки. Почувства се още по-зле, но не можеше да го промени. Когато пиеше, се чувстваше по-сигурна.

А след като се натъпка с карпачо, пуешко филе и тирамису — Алфред бе поръчал и за двамата и погълна своята порция с учудваща бързина — тя се прибра вкъщи и продължи да яде. Ако не спре веднага, ще унищожи цялото блокче шоколад!

Вечерта беше доста напрегната. Не научи много за него. Каза ѝ само, че бил мениджър. Работел в голяма фирма. Попита го в коя, но той отклони въпроса с обяснението, че бил готов да говори за всичко, само не и за работата си. Денем бил страшно зает и отдавал твърде много време и мисли на фирмата. Мениджър, който си поръчва най-простото и най-евтино ястие в менюто — според Карла това беше възхитително. Сигурно защото беше необикновено.

Мениджър, който стои на автобусна спирка и наблюдава детска учителка. Лудост. Вегетарианец, който не яде почти нищо и не пие. Който не усеща студа и отива на ресторант с пуловер и палто, сякаш е в планинска хижа. Сърцето ѝ ликуваше. Животът беше страхотен. Криеше изненади, каквито тя не беше в състояние да си представи и в най-смелите си мечти. Ето, срещна я с мениджър на голяма фирма! Кой знае, може би този мъж ще даде друга насока на живота ѝ.

Той искаше да знае всичко за нея. За работата ѝ, за родителите и сестра ѝ, но най-много го интересуваха мечтите ѝ. Какво очаква от живота, какво желае?

— Деца — отговори Карла. — Две или три. И къща с градина и много животни.

Същества, за които да се грижи и които да я обичат. Това ще даде смисъл на живота ѝ. Вече няма да се грижи само за чуждите деца.

Карла видя неразбирането в очите му. Явно искаше да я попита защо на нейната възраст още няма деца, но той не го направи. Все пак двамата се познаваха едва от няколко часа. Тя беше на 35 години и

изглеждаше на толкова. Нито ден по-млада, нито ден по-стара. Вече започваше да се притеснява за бъдещето си. Биологичният часовник тиктакаше неумолимо.

Карла се усмихна и му помогна да преодолее неловката ситуация.

— Не ме питайте защо още нямам деца. Мога само да кажа, че и аз самата не знам. Някак си не можах да стигна дотам. Ту моментът беше неподходящ, защото учех, ту мъжът до мен не беше истинският... После пък няхах достатъчно пари... Все нещо ми липсваше, а сега е вече късно.

— Но за къща с много животни никога не е късно — отговори той.

— В града не става. Особено пък когато работиш и отсъстваш от къщи по девет-десет часа на ден. Животните не бива да остават дълго сами. Те имат нужда от обич и от време. От много време. Иначе стават зли. Те са като хората. Който дълго време е сам и самотен, става зъл.

Алфред се намръщи леко.

— Доста смела теза.

— Може би, но аз съм убедена в правотата ѝ.

Карла отпи голяма глътка червено вино. Алфред се усмихна и тя изпита чувството, че я е разбрал. Че и той чувства по същия начин. Защото и той като нея обичаше животните и децата.

Едва след като се прибра вкъщи, тя се сети, че е забравила да го попита има ли жена. Или деца. А може би е разведен? Да, най-вероятно е разведен. Женените мъже не стоят пред детска градина, за да наблюдават учителките. По света има толкова много красиви жени. По-млади от нея. Ако си търсеше любовница, щеше да отиде на някое по-интересно място.

Какво иска от нея? Карла не можа да намери отговор на този въпрос. Цяла вечер си го задаваше, но без резултат. Двамата се нахраниха и той плати веднага. После стана и каза, че ще я изпрати до вкъщи. Вървяха пеша. Когато дойде да я вземе от детската градина, беше без кола.

— Избягвам да шофирам — обясни той. — Предпочитам да вървя пеш, това е добре за здравето. Не разбирам хората, които сядат зад волана, за да изминат километър или два в града.

До жилището ѝ имаше много път. Вървяха почти четирийсет и пет минути. Карла се стараеше да стъпва нормално, защото не искаше той да разбере, че се чувства зле в обувките с високи токове. По пръстите и петите ѝ се издуха мехури. Мехурът на дясната пета се пукна пръв, тънката кожичка се нави на руло от постоянното триене и при всяка крачка коравата кожа на относително новата обувка ѝ причиняваше адски болки. Последните петстотин метра до жилището ѝ бяха ужасно мъчителни. Карла престана да се прикрива и закуцука силно. Алфред я видя, но не каза нищо. Сигурно не е искал да я постави в неловко положение.

Най-сетне стигнаха до жилището ѝ. Той спря и я погледна в очите.

— Благодаря ви. Благодаря ви, че приехте поканата ми. Много ме зарадвахте. Бих искал да ми кажете защо го направихте.

— Не знам — отговори плахо Карла. — Не съм мислила по този въпрос.

— Това е добре — усмихна се той. — Отговорът ми харесва. — Кимна ѝ и след едно кратко „Лека нощ“ изчезна в тъмнината.

Карла се смути още повече. Поведението му я обърка напълно. Отново се почувства несигурна и това я разгневи.

Запознах се с мениджър, каза си отново тя и натъпка последното парченце шоколад в устата си. Остави го да се разтопи върху езика и се усмихна замечтано. Би дала всичко да види Алфред отново.

Избута котката настрана, стана от леглото, премести един стол до високата етажерка с книги, качи се върху него и свали от най-горната лавица телефонния указател. Там имаше само четири тежки книги и указателят се оказа най-отдолу. Естествено. Както винаги. Но сега най-важното беше да намери името му. Тринайсет души на име Алфред Фишер. Един електротехник, един адвокат, професиите на останалите не бяха посочени. Освен това имаше единайсет „А. Фишер“ и 43 „Фишер“ без собствено име. Значи общо 65 възможности. Той можеше да бъде всеки един от тях. Търсенето не доведе до нищо. Факт беше, че той не ѝ даде нито адрес, нито телефонен номер. Не ѝ каза и в коя фирма работи. Страхотно. Оставаше ѝ само да чака новата му поява на автобусната спирка. Той беше активната страна. Той дърпаше конците. Той щеше да реши дали да продължат, или не.

Карла изпрати пламенна молитва към небето. Толкова искаше да го види отново! Никога повече няма да отиде на работа с шарения пуловер. Кой знае какво я очаква утре.

Ако само бе заподозряла как Алфред ще преобърне живота ѝ, Карла сигурно щеше да се отвърне веднъж завинаги от необикновения мъж, който я бе поканил на вечеря.

Той не се появи никога вече пред детската градина. Марлис не можеше да го вижда и това я изпълваше със съжаление. Обаче се обади на Карла още следващата вечер и веднага ѝ заговори на „ти“.

— Алфред е на телефона — започна той и Карла се учуди как непохватно произнесе името си — сякаш никога не го употребяваше. — Имаш ли малко свободно време? Много бих искал да ти покажа нещо.

— Да, разбира се, че имам време — отговори тя и сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Облечи си топли дрехи и обуй удобни обувки. Ще дойда да те взема в седем и половина.

И затвори, преди Карла да е успяла да каже нещо.

Всъщност тя имаше намерение да иде на кино, но сега трябваше да се откаже. В седем и половина. Разполагаше с два часа, за да вземе душ, да си измие косата, да избере какво да облече, да се гримира леко — и най-вече да потърси отговор на въпроса какво искаше да ѝ покаже той. Най-малко бе очаквала такова обаждане. Защо изведнъж беше започнал да ѝ говори на ти? Представи си го като кон, който излиза от обора с огромна неохота, но щом се озове навън, изведнъж хуква в галоп.

Карла се съблече и отиде под душа. Докато се наслаждаваше на топлата вода, тя размишляваше дали ще се люби с него, ако се стигне дотам. Най-добре да е наясно със себе си, за да не се наложи да решава в последната секунда. Дали ще отидат в неговото жилище? Спомни си думите на една стара приятелка: „Ако искаш да спиш с мъж, когото не познаваш, по-добре е това да стане в неговото жилище, не в твоето. Ако той е насилник или убиец и иска да ти стори нещо, после ще си има проблеми с трупа ти. Ако сте в твоето жилище, ще те убие и ще офейка. Той също го знае и дори да иска да те убие, няма да му е

приятно да си създава проблеми. Затова в неговото жилище си относително сигурна“.

Да, ще спи с него. Съдбата ѝ бе изпратила този неочакван подарък и тя се чувстваше отново жива, способна да обича. Изкъпа се грижливо, намаза цялото си тяло с лосион и се напарфюмира с финия, но доста силен парфюм, подарък от сестра ѝ. Какво ѝ бе казала тогава? „Плахите цветенца се нуждаят от силен аромат, за да привлекат пчелите.“ Мина четвърт час, докато реши дали да сложи слип и сутиен, слип и фланелка или боди. Накрая избра най-новия слип и го комбинира с потниче с тънки презрамки. Имаше само два сутиена и ги носеше единствено на родителските срещи. И двата бяха ужасно старомодни, а пък с бодитата никога не съумяваше да се справи. Кукички, копчета — вечно ги объркваше. При всяко отиване в тоалетната я обхващаше страх, пръстите ѝ се разтреперваха и не улучваха телените копчета. На всичкото отгоре обществените тоалетни бяха много тесни и навеждането беше истинско мъчение, да не говорим за мъждукащата светлина. Всеки път се опитваше да издърпа черната дантела напред с надеждата да види проклетите кукички, които не можеше да напипа. И всеки път си казваше, че бодитата са измислени от манастирски братя с враждебно отношение към секса, за да мъчат жените. Защото се сваляха само от долу на горе, което беше абсурдно за първа любовна нощ.

Карла въздъхна и облече бежев пуловер с висока яка, морскосин панталон и топли ботуши от дивечова кожа с ципове от двете страни. Огледа се и установи, че ботушите изобщо не подхождат на панталона, но нямаше какво друго да облече.

Единственият фон дьо тен, който притежаваше, беше от три години и вече понамирисваше. Ако го употреби, нищо чудно да ѝ излязат пъпки. Затова намаза само критичните места под очите — иначе щеше да изглежда като туберкуозна сова. Малко сенки и туш за мигли освежиха очите ѝ. Сложи си гланц за устни, макар да знаеше, че ще изчезне още след половин час или след първата чаша вино.

Среса се и остави косата си пусната. Точно след петия контролен поглед в огледалото на вратата се позвъни и тя остави четката.

Облече пухкавото кафяво палто, което в никакъв случай не можеше да се нарече елегантно, но поне ѝ топлеше, и се спусна с бързи крачки по тясната стълба.

Той я чакаше пред вратата с шевролет в розов цвят. Джантите и украсителните ивици бяха тъмносини. Карла не повярва на очите си.

— Качвай се — подкани я усмихнато Алфред.

Карла заобиколи колата, отвори, настани се до него и изпита чувството, че е легнала на улицата. Едва бе затворила вратата и той потегли.

— Къде отиваме?

— На морето — отговори ѝ бодро.

Караше бързо, даже прекалено бързо, но Карла не посмя да го възпре. Гледаше ръката му, която съвсем спокойно държеше волана, и не изпитваше страх. Широка, едва ли не груба, много силна ръка, очевидно познала тежък труд. Такава ръка не подхожда на фин човек като него, помисли си тя, но действа успокояващо. Тази ръка ще се справи с всичко, ще победи всяка опасност. Възхитиха я кокалчетата на пръстите, които се движеха лекичко като чукчетата във вътрешността на пианото при тиха и нежна музика. И Карла закопня да бъде докосвана от тази ръка.

— Това е последният ми ден с тази кола — рече той.

— Защо? — попита Карла.

— Вече не ми подхожда. Фазата от живота ми, в която трябваше да карам такъв автомобил, приключи.

— Мениджър в такова превозно средство... струва ми се странно... — Карла с мъка се удържаше да не избухне в смях.

— Продължавай — помоли той и я погледна от страни.

— О, нищо — промърмори тя.

Пътуването продължи в мълчание. Карла имаше достатъчно време да мисли за спътника си. Изречението „Това е последният ми ден с тази кола“ не я обезпокои. Изобщо не ѝ хрумна, че той е решил да се забие в някой стълб и да я отведе със себе си в смъртта. Тя мислеше единствено за това, че никога не се е чувствала така спокойна и безгрижна. Несигурността ѝ бе изчезнала като с магическа пръчица. Имаше чувството, че познава този мъж от години, че той от цяла вечност е прострял закрилническата си ръка над нея и ще я отведе в напълно непознат свят, където тя никога не би отишла без него. Да, тя го искаше. Искеше да остане завинаги с него, да живее близо до него и

да го следва навсякъде. Вярваше, че най-сетне е намерила рамо, на което да се облегне, да затвори очи и да чака да се случи всичко онова, което трябва да се случи.

— Гладна ли си? — попита Алфред.

Карла поклати глава. Не изпитваше нито глад, нито жажда. Не се страхуваше и не копнееше за нищо. Седеше върху бежовата кожена седалка на розовата кола и се чувстваше безкрайно доволна.

Алфред излезе от Хамбург Айделщет, където живееше и Карла, и стигна до магистрала А23. След това отби по федерален път №5 и спря в Санкт Петер Ординг. В девет и половина паркира колата и отведе Карла на плажа. Безлунната нощ беше тъмна и тя не виждаше почти нищо. Не можеше да повярва какво се случва с нея.

— Утре в девет имам ангажимент в Хамбург — каза ѝ Алфред.
— Но имаме на разположение цяла нощ.

Явно изобщо не се сещаше, че тя трябва да е в детската градина в седем и половина, ала Карла не му го напомни. Сърцето ѝ биеше възбудено, кръвта пулсираше зад очите ѝ.

— Може би не биваше да идваме толкова далеч. Хамбург също е близо до морето.

— Обичам този безкраен плаж — обясни Алфред толкова тихо, че тя трябваше да напрегне слух, за да го разбере. — Когато съм тук, имам чувството, че се намирам в друга страна, не в Германия. Това ми е нужно, поне от време на време.

Разходката продължи час и половина. Двамата почти не говореха. По някое време се върнаха при колата, седнаха вътре и се загледаха към морето. Черният мрак почти бе заличил границите между водата и сушата.

Алфред бе донесъл бутилка просто червено вино, минерална вода и солени бисквитки. И голямо парче гръцко сирене фета — поне 800 г, прецени Карла. Ядоха и пиха мълчаливо, защото тя не смееше да наруши тишината. В такъв момент всичко изглеждаше банално. Чакаше той да я прегърне или поне да улови ръката ѝ, но той не го направи.

По някое време Алфред започна да говори за себе си. Бил най-малкото от петте деца в семейството. Веднага след раждането му бащата напуснал жена си и децата и емигрирал в Тексас. Там се установил в огромна ферма. Преди няколко години двете му сестри,

близначките Лене и Луизе, също заминали за Америка. Преподавали немски на американците, работели във фермата, грижели се за стария си баща. Брат му Хайнрих работел като гинеколог във Фрайберг и постигнал голям успех в ранното разпознаване на туморите. Брат му Ролф бил виден архитект и отскоро работел в Берлин, в строителното министерство. Най-често си общувал с Ролф, който обичал да му идва на гости. Двамата се разбирали отлично. Брат му бил много образован човек, с обширни знания във всички области на живота, затова Алфред го смятал не само за приятел, а и за доброжелателен съветник.

От известно време майка му не била добре. Вече била на 75 години, затова Алфред я настанил в най-добрия дом за стари хора в Хановер и там се грижели за нея денонощно.

Карла остана много впечатлена от семейството на Алфред. Майката бе отгледала децата си сама, но беше успяла да им даде добро образование и да ги научи да се грижат един за друг. Тази семейна история стопли сърцето ѝ и тя се почувства още по-добре близо до него.

— Имаш ли деца? Женен ли си? — Най-сетне Карла се осмели да зададе най-важния за нея въпрос.

— Имам двама прекрасни синове — отговори с усмивка Алфред. — Големият е на дваисет и една, а малкият на десет. И двамата живеят при майка си, с която за съжаление отдавна съм прекъснал всякаква връзка. Не съм виждал децата си от цяла вечност, но се надявам, че когато заживеят самостоятелно, ще възобновим отношенията си.

Карла изобщо не се сети, че 36-годишният Алфред няма как да е баща на 21-годишен младеж. Докато се взираше към морето, блеснало под лунната светлина, и към звездите, осеяли нощното небе, очите ѝ натежаха. Загърна се в пухкавото си палто, щастлива, че го е облякла, и заспа. Алфред не я беше докоснал.

Дишането ѝ стана равномерно и дълбоко и той най-сетне млъкна. Крайно време беше да престане да разказва измислени истории — нищо че все по-лесно излизаха от устата му. Не си зададе въпроса защо просто не ѝ разказа истината за себе си и семейството си. И главно за съдбата на баща му.

Бащата на Алфред също се казваше Алфред и беше най-обикновен селянин, който обичаше семейството си повече от всичко. Една сутрин през май 1954 г. беше излязъл да работи на полето, когато деветгодишният му син Ролф изтича при него и се развика:

— Мама, мама!

— Какво ѝ е на мама?

— Креци — изплака Ролф, — плаче и главата ѝ е червена.

Очите на момчето се разкривиха застрашително. Това се случваше винаги когато беше несигурно, развълнувано или уплашено.

— Дойде ли акушерката?

— Няма никой — извика Ролф. — И близначките ги няма. Мама ги прати да повикат госпожа Боземан, но още не са се върнали.

Алфред прегърна сина си, целуна го и го поведе към къщи.

— Хайде, момчето ми, да побързаме.

Едит лежеше на пода в кухнята сред локва зелени, вонящи околоплодни води. Лицето ѝ вече не беше червено, а смъртнобледо, и тя пъшкеше като риба на сухо. Алфред я вдигна внимателно и се учуди, че тя не го отблъсна, както правеше обикновено. Жена му не позволяваше никой да я докосва. Бранеше се срещу всяка дума, срещу всяка ласка и най-вече срещу всеки опит за опекунство. Възприемаше прегръдките като опит за изнасилване.

— Проклятие — промърмори тя, но позволи на Алфред да я отнесе до леглото.

Явно се чувства много зле, помисли си той и разбра, че все още я обича. Отдавна не беше изпитвал това чувство. Когато преди месеци се нахвърли върху нея и разкъса дрехите ѝ, това не беше любов, а похот. И желание поне за няколко мига да забрави чувството за самота и изоставеност от всички.

Алфред стисна ръката на жена си, вслуша се в тежкото ѝ дишане и попита шепнешком:

— Какво да направя? Кажи ми и ще направя всичко за теб.

Точно тогава в стаята нахлу Хенриете Боземан, следвана от близначките, побледнели даже повече от раждащата си майка.

Алфред стреснато пусна ръката на Едит и с готовност се подчини на командите на акушерката. Преди да излезе от стаята след момичетата, той видя как Хенриете отметна завивката, разтвори

краката на жена му и проникна с два пръста във влагалището ѝ, за да опипа матката. Това го изпълни с ужас и той избяга.

Хенриете поиска чисти кърпи и чаршафи, вряща вода и горещ чай. Алфред ѝ донесе всичко необходимо и се опита да успокои децата си. Помоли близначките да си легнат, но те не го послушаха. Добре че по някое време им стана скучно да клечат пред затворената врата, и си отидоха в стаята. Ролф остана. Седна до баща си на стълбата и зачака. Изглеждаше по-кривоглед от всякога. Алфред имаше чувството, че момчето му разбира всичко, което се случва в стаята на родилката. Двамата седяха в мълчание като заговорници.

Едит пицеше с все сила. Алфред не издържа и се разплака. Ролф сложи глава на рамото му. Може би и той плачеше, но Алфред не го виждаше.

На разсъмване и двамата заспаха. Събуди ги пронизителният глас на Хенриете, която изнесе от стаята мъничко бебе, увито в бяла пелена.

— Момче — изграчи гордо тя, сякаш сама е свършила цялата работа.

— Най-сетне — изхлипа Ролф, — най-сетне ще си имам братче.

Едит спа няколко часа. През това време Алфред свари картофи и опържи яйца, за да нахрани децата. Бебето спеше в люлката, изработена от бащата. Всеки, който минаваше покрай нея, я подритваше, за да се люлее. Мъничкото момченце изглеждаше доволно — издаваше звуци, смучеше си палеца и не предявяваше претенции. Понякога се разплакваше и близначките го вземаха на ръце. Пееха му и го люлееха, но бързо им омръзваше. Тогава Ролф се заемаше с малкото си братче. Прегръщаше го, шепнеше в ухото му ласкави думички и целуваше сбръчканото червено личице, докато бебето заспи.

Следобед Едит стана, отиде в обора, издои кравите и се запъти към кухнята, за да приготви вечеря. Ролф седеше до прозореца с бебето в скута си. Щом видя майка си, на лицето му изгря усмивка.

— Имам си братче — рече щастливо той. — Най-сетне, най-сетне си имам братче! — Погъделичка нежно малкия и целуна пръстчетата му.

Едит поклати глава.

— По-добре го остави на мира — каза тя и се зае да разчиства остатъците от обяда.

— Той се усмихва! Виж, мамо, бебето ми се усмихва! — извика прещастлив Ролф.

— Бебетата не се усмихват — отвърна Едит, докато трупаше съдовете в мивката. — Бебетата само плачат и пищят.

Тя напълни мивката с топла вода, отиде при Ролф, взе бебето от ръцете му, седна, сложи го на мършавата си гърда и мушна зърното в устата му. Ролф я следеше с възхитен поглед, но изпитваше и малко срам, защото никога не беше виждал гърдите на майка си. Бебето засука жадно. Едит изобщо не обръщаше внимание на големия си син.

— Вкусно ли е млякото? — попита тихо Ролф.

— Не — отговори остро Едит. — Но за бебетата това не е важно.

През нощта Едит стана три пъти, защото бебето пищеше от глад. То засукваше жадно и сучеше с такава сила и воля за живот, че тя не преставаше да се учудва. Неволно си припомни нощта, когато след месеци въздържание Алфред отново бе потърсил тялото ѝ под топлата завивка, а тя не се възпротиви както обикновено, а го остави да прави каквото си иска. Тайно дори се наслаждаваше на акта и същевременно молеше Господ за прошка, но той не се вслуша в молитвите ѝ, а я наказа с това ужасно бебе, което щеше да изсмуче и последната ѝ енергия. Тя беше грешница. За трети път бе съгрешила и небето я наказваше. Покаянието траеше двайсет години и повече. В началото бяха безсънните нощи. Съзнанието, че ѝ предстоят десетки нощи без сън и почивка, я вбесяваше. А после идваха детските болести, страховете и грижите — с тях Бог я наказваше всеки ден.

Докато беше бременна, се молеше всеки ден по три пъти на Божията майка с надеждата да ѝ спести тази ужасна съдба. Молитвите траеха дълго и Едит отнемаше от ценното си време, но беше упорита и издържа. Цели девет месеца. Щом беше обещала, трябваше да издържи докрай.

Веднага след раждането Хенриете Боземан претегли и измери бебето, изкъпа го и прегледа дали всичко му е наред. Преценката ѝ гласеше, че малкият е здрав и не е пострадал от отравянето на околоплодните води. Ще почакаме и ще видим — заключи тя. Увреждане може да се появи след месеци, дори след години.

Едит не искаше това дете. Като чу оценката на акушерката, ѝ се допря да го убие, защото усещаше, че то ще донесе на семейството си само грижи и болка.

След първата уморителна нощ с бебето тя заспа едва към пет сутринта. Спа като мъртва, а и бебето не се разплака отново. Затова Едит не чу тихите стонове и молби за помощ на съпруга си, който вече нямаше сили да вика и да се движи.

В седем извъня будилникът. По това време Алфред отдавна трябваше да е на полето, но Едит го видя да седи сгърчен на края на леглото. Протегна ръка да попипа гърба му и да попита какво става, когато той изохка задавено:

— Повикай лекаря! Бързо!

И се свлече на пода.

Каква абсурдна ситуация, помисли си Едит и се засрами от мислите си. Облече халата си, издърпа двата края на колана, докато станат равни — това ѝ отне четири секунди — завърза възела грижливо и се качи на тавана, където в малка стаичка спеше Ролф. Раздруса го и го изправи на крака.

— Бързо тичай при доктор Шефлер. Да дойде веднага. Баща ти е зле.

Ролф разтърка очи и я погледна ужасено.

— Бебето ли?

— Не става въпрос за бебето, а за баща ти! Тръгвай най-сетне, дяволите да те вземат!

Ролф нахлузи панталона си, облече пуловера и седна на пода да се обуе. Това му отне най-много време, но само след секунди вече тичаше по пътеката към селото.

Едит се върна в спалнята. Алфред лежеше на леглото със затворени очи и широко отворена уста. Тя се наведе над него и не усети никакво движение, дори най-лек полъх от дишане. Нито искрица живот.

Силният мъж, който развиваше без усилие и най-ръждясалите винтове, който сечеше дървета и строеше обори, ловеше подивели бикове и вдигаше огромни камъни, беше умрял просто така. За минути.

Доктор Шефлер пристигна чак след двайсетина минути. Прегледа набързо Алфред и поклати глава.

— Нищо не мога да направя — каза той на Едит. — Мъжът ти е мъртъв. Мигновена смърт. Няма спасение. Сърцето му е спряло. В този случай лекарят е безсилен.

В този момент Едит нададе вик. Крещя в продължение на минути. Толкова пронизително и страшно, че никой от присъстващите не издържа. Близначките стояха бледни и объркани под касата на вратата, Ролф мачкаше ръцете си и очите му се кривяха ужасяващо, а бебето, оставено самичко в люлката си в кухнята, плачеше жално.

Доктор Шефлер успя да хване Едит и да натъпче в устата ѝ успокоително, но тя изплю хапчето и то се залепи върху огледалото. Остана там доста време, преди бавно да се стече надолу.

След петнайсет минути Едит престана да крещи и докторът си отиде. Тя вдигна краката на Алфред върху леглото, зави го грижливо, приглади косата му назад, за да открие челото, и му каза:

— Никога няма да ти простя, че ме изостави по такъв начин.

После се обърна към децата, които ужасено наблюдаваха сцената от вратата.

— Баща ви е мъртъв. Сигурно вече е стигнал на небето. Не се притеснявайте, той се чувства добре. Отсега нататък ще бди над вас от небето. Старайте се да се държите добре, за да не го ядосвате.

— Как може да е на небето, като лежи в леглото? — попита Луизе.

— Да, как стават тези неща? — включи се и Лене.

— Душата му е на небето — обясни Едит. — Тялото, което лежи тук, е неговото, но това вече не е вашият баща.

Ролф кимна и изтри една сълза от окото си, което гледаше към вратата.

— Върви да донесеш бебето — заповяда майка му. — Ще го кръстим Алфред.

Не ми дадоха даже собствено име, повтаряше си ожесточено Алфред, преди да заспи. Нямам си даже свое име. И той като Карла спа кратко, но дълбоко и спокойно.

Карла се събуди в пет от бръмченето на двигателя. Навън валеше лек сняг. Магистралата сигурно се е заледила, помисли си тя. Спомни си вечерта и последвалата я нощ и за малко да избухне в сълзи. Тя беше виновна за всичко. Тя развали хубавата нощ. Заспа и го остави сам. Сигурно сега беше разочарован и наранен, че тя не го е изслушала

докрай. Сигурно ѝ се сърди, задето е заспала, преди да я прегърне за първи път. Задето е развалила първата им нощ.

— Добро утро, принцесо — поздрави я с усмивка Алфред, когато видя, че се е събудила. — Добре ли спа?

— Много съжалявам... — заекна тя.

— За какво?

Дали наистина беше изненадан, или се преструваше?

— Заспах, докато ти разказваше.

— О, това изобщо не е проблем!

Той говори искрено, разбра Карла и почувства огромно облекчение.

— Днес ще продам колата — заяви Алфред. — Има трима желаещи.

— За колко?

— Осем хиляди.

Карла се намръщи изненадано.

— Толкова малко? Тези коли са истинска рядкост!

— Права си, но тази не струва повече. Осем хиляди напълно ме задоволяват.

Магистралата наистина беше заледена и Алфред караше бавно и предпазливо. Карла все още бе сънена и затвори очи. С този мъж беше готова да отиде навсякъде. Той беше способен да се справи с всяка ситуация.

ЕНРИКО

Сиена, юни 2004 г.

Бавно и малко тромаво той обу шортите си и излезе на терасата. До Кампото не беше далеч, а високата кула на Палацо Публико стърчеше над гората от покриви. Кай запали цигара и седна. Слънцето залязваше толкова бързо, че човек можеше да следи пътя му, и от минута на минута се оцветяваше във все по-интензивно оранжево. Долу, на „Виа дел Роси“, слънцето беше залязло още преди два часа.

Небето пламтеше. Оранжево, розово и виолетово се разливаха едно в друго и комбинацията, която на всяка картина би изглеждала непоносимо кичозна, в действителността изглеждаше зашеметяващо красива.

Кай обичаше тези тихи моменти в своето малко, обикновено таванско жилище. Две стаи, кухня, баня, тераса. Безсрамно скъпо. Цените в Сиена не отстъпваха на цените в Ню Йорк.

Кай Грегори беше едър мъж с тяло на атлет. Наскоро бе навършил 45 години и закръгленото коремче го правеше още по-мил и човечен. Бавно посивяващата коса образуваше красив контраст с бронзовия загар на лицето — той наистина гонеше всеки слънчев лъч, но си имаше и няколко дози тъмна боя по рождение. Силно събраните очи му придаваха специфично излъчване, което го предпазваше от неласкави сравнения с мъжките модели от каталозите на големите магазини. Кай мразеше големите си крака, затова дори в горещите лета на Тоскана винаги носеше затворени обувки. Сандалите нямаха място в гардероба му.

Той беше от хората, които винаги се забелязват, щом влязат в ресторант или магазин. Италианските матрони не смееха да го пререждат, в лекарските кабинети го посрещаха с предпазлива учтивост. Все едно как беше облечен, аристократът си личеше от пръв поглед и никой не би го помислил за беден пияница.

Всички тези качества облекчаваха живота му и Кай ценеше предимствата си. Никога не си правеше труда да флиртува — жените

бяха тези, които се опитваха да влязат в контакт с него, и това беше много удобно и радващо.

През трийсетте си години сексуално активен живот никога не бе имал случай да се оплаче от липса на обожателки и доколкото можеше, се стараяше да се възползва от всеки удобен случай. Това съвсем естествено му донесе славата на донжуан, но той го възприемаше по-скоро като комплимент, отколкото като обида. И досега се чувстваше добре в кожата си.

Само един-единствен път се бе поддал на изкушението и направи предложение за женитба на крехка брюнетка с мъничка брадавица на лявата буза. Тя умееше да го гледа така пронизващо, че той губеше ума и дума и очите му овлажняваха. Брюнетката от своя страна стана червена като рак, улови ръката му под масата, мушна я под полата си и пошепна:

— Никога няма да съжаляваш.

Той съжали още след 17 месеца. Докато тя учеше за флористка, той следваше икономика и много бързо му омръзна всяка вечер да слуша за „аранжменти от цветя върху мъх, навит на тънка тел“. От тавана в дневната висяха огромни букети сухи цветя и жена му редовно ги пръскаше с разноцветен лак за автомобили. Навсякъде бяха поставени купи с ухаещи цветове, на прозорците бяха окачени цветни венци, всяко свободно кътче беше заето от вази, пълни с най-различни цветя. Остатъци от цветя гниеха в мивката и запушваха тоалетната с упорита, гъста, воняща слуз.

Всяка вечер Вероника налагаше брадавицата си с навлажнени листа от салвия и още след пет месеца престана да спи с него.

Един следобед, когато се върна вкъщи по-рано от обичайното, я завари в брачното легло с широко отворени крака, между които бе коленичил млад мъж с карирани боксерки и необикновено дълги и гъсти мустаци, от които капеше слюнка. Погледът му беше необичайно втренчен и заинтересован и Кай неволно го определи като гинеколог, който се готви да вземе цитонамазка.

Кай беше толкова изумен, че дори не намери сили да забие един юмрук в муцуната на младежа. Излезе от спалнята, без да каже дума, но споменът се запечата в мозъка му, както пламтящата цигара се отпечатва в подмишницата на жертва на мъчения.

От този ден нататък престана да гледа Вероника в очите. Възприемаше лицето ѝ като екран, по който се точеше все един и същ отвратителен филм. Последва развод — дълъг и мъчителен, защото той отказваше да размени с нея дори една дума.

След развода Кай се нанесе в тристайно жилище с тераса на покрива и собствено паркомясто в подземния гараж. В жилището му нямаше нито едно растение — само стъкло и хром, дискретно осветление и елегантен сив мокет, върху който се отпечатваше всяка стъпка. Основните му реквизити бяха препарат за почистване на стъкло и прахосмукачка. Вече бе започнал работа в реномирана посредническа фирма. Често сменяше приятелките си. В чекмеджето на кухненския шкаф се съхраняваха главно кондоми и хартиени кърпички. След време престана да си записва имената и телефонните номера на жените, с които прекарваше уикендите.

Приятели му съобщиха, че Вероника заминала на круиз с новия си любовник и през една бурна нощ двамата паднали през борда. Новината го интересува не повече, отколкото прогнозата за времето би заинтересувала осъден малко преди екзекуцията. Отиде в супермодерната си кухня и отвори бутилка шампанско, защото повече нямаше да плаща издръжка.

Главоболието на следващата сутрин беше последният му спомен за Вероника. Оттогава никога не помисли за нея.

Фирмата му прогресираше. Предложиха му да поеме ръководството на италианския офис в Сиена и понеже чувствителният, крайно непрактичен мокет в жилището му бе омръзнал до смърт, той прие предизвикателството, без много да се замисля.

Кай си влезе вкъщи и извади бутилката с грапа. Щом падне мрак, ще седне на терасата и ще се напие. Както често се случваше в последно време. И на сутринта няма да помни как е прекарал вечерта и какво е правил.

На следващата сутрин Кай Грегори отиде в офиса както обикновено, но за първи път му направи впечатление, че секретарката му Моника не е истинска блондинка. Порасналите коси изглеждаха черни като еспресото, което сложи на бюрото му.

— Prego, signor.

Моника се усмихна и той установи, че зъбите ѝ са жълтеникави. Когато секретарката излезе от стаята, Кай забеляза, че коленете ѝ се удрят едно в друго, и си представи как бедрата ѝ се трият и от вътрешната им страна се появяват червени петна, които правят болезнени рани. Стана му гадно и изсипа еспесото във вазата за цветя. Досега възприемаше Моника като красива жена, а днес му се наложи да преглътне силно няколко пъти, за да не повърне.

Разтри слепоочията си, но главоболието не премина. Изправи се и отиде до прозореца. На „Виа дел Порионе“, която водеше право към площада, по това време нямаше много движение. Повечето италианци се бяха прибрали по къщите си да обядват. Фасадата на Сан Мартино днес изглеждаше мрачна и студена. Огромните каменни късове, от които бяха изградени могъщите стени, винаги са го възхищавали, но днес имаше чувството, че ще рухнат върху него. Какво търсеше в този италиански град, състоящ се от различни тонове на сивото? Навън ръмеше. Някакъв младок профуча с мотопеда си и бръмченето едва не проби главата на Кай. Така не можеше да продължава. Най-добре да отиде при Лучани, да хапне тортелини и да пийне кианто, за да си проясни мозъка.

Моника откряхна вратата.

— Mi scusi...

— Какво има пък сега?

— Вчера дойдоха Шрадер от Кьолн. Искаха да видят руините край Мончони.

— Бях в Умбрия. Исах да поогледам малко. Онези купчини камъни може да се купят на половин цена.

— Знам. Но не трябваше ли да се върнете още вчера сутринта?

С какво удоволствие би я изхвърлил още на мига!

— Да, трябваше, но не се получи.

— Шрадер пристигнаха от Кьолн специално заради тези два обекта.

Тази жена беше като питбул, вкопчил се в ръката на жертвата! Вместо да разтвори муцуната си, това куче забива зъби още по-дълбоко в раната.

Кай се върна до бюрото, хвърли поглед към отворения бележник и се опита да се усмихне.

— Колко време ще останат?

— Две седмици.

Той я изглежда предизвикателно.

— Виж ти! И къде е тогава проблемът?

— Ако Шрадер се съгласят да потърпят малко, няма да има проблем — отговори съвсем тихо Моника.

Това звучеше като обвинение и го вбеси още повече. Спомни си колко пъти се беше питал дали да не го прави с нея в офиса и сега се поздравя, че е устоял на изкушението. Но сигурно и Моника си мислеше за същото.

Кай сложи мобилния телефон в джоба си и обърна гръб на бюрото.

— Излизам. Ще се върна най-късно към три и половина. Направете им по едно голямо капучино и им дайте да разгледат каталога. Така ще имат с какво да се занимават, докато се върна. Пригответе ли документите за двата обекта?

— Разбира се — кимна тя. — Обаче госпожа и господин Шрадер държат да получат подробен списък с разходите. Искат да знаят колко ще струва да реставрират руините в същия стил със стари материали. Плюс-минус двайсет и пет хиляди евро.

Кай въздъхна. Познаваше този тип купувачи. Те не се влюбваха в стара къща, в хубав имот, в прекрасна гледка — за тях всичко беше сметка. И ставаха нетърпими, когато човекът насреща им не знаеше колко ще струва един смесител за банята. Клиенти от този род му отнемаха дни и дори седмици, защото посещаваха обектите поне пет пъти и никога не намираха пътя сами. А след седмица изчезваха завинаги след кратко „Сърдечно благодаря за положените усилия, ще се обадим“.

Моника премести тежестта си върху опорния крак и завъртя стъпалото на другия. Това го изнерви още повече.

— Според мен двамата са наистина заинтересовани да купят един от двата обекта. Но не са лесни купувачи.

— Благодаря за предупреждението. Ако ме вбесят, ще ги оставя в полето и ще се прибера вкъщи.

Моника се изкиска превзето.

— Buon appetito, Кай. Хапнете нещо хубаво. Лицето ви е позеленяло.

С какво удоволствие би й извил врата!

— Отивам да се срещна с доктор Манети — излъга несръчно той. — Имаме намерение да купим някоя руина, да я реставрираме и да я продадем с печалба.

— Ох, как забравих! — извика тя и отметна дългата си коса назад. — Доктор Манети се обади от Рим и предложи да изпие по чаша вино при Джино във вторник.

Кай почувства как лицето му пламна.

— Arrivederci! — изсъска той и излезе от кабинета си, без да затвори вратата.

Ане Голомбек паркира непосредствено пред портата Сан Марко. Остави двата куфара в багажника, зави лаптопа и козметичната чантичка с прашно бледорозово одеяло и взе само ръчната си чанта. Знаеше, че хотелът ѝ, „Палацо Торино“, е наблизо, но искаше първо да провери дали е възможно да отиде дотам с колата. В туристическата агенция я уверяваха, че хотелът е от средна ценова класа, но тя въпреки това резервира стая само за една седмица. Ще поживее тук и ще види. Разполагаше с цялото време на света. Със седмици, с месеци, може би и с години. Обзе я странно усещане за свобода. В същото време се чувстваше като изгубена. Не знаеше какво ще прави с времето си. Утре щеше да стане на 42 години и да прекара рождения си ден сама в Сиена. Малко се страхуваше от утрешния ден.

Хотелът се оказа внушителен палат от XVII век. Обстановката ѝ хареса от пръв поглед. В стаята имаше маса, легло и скрин от тъмно дърво. Изглеждаше доста тясно. Харалд щеше веднага да разбере дали скринът е от истинско дърво, или от някаква плоскост, но тя не можа. Над леглото висеше мотив с ангели от Вилиам Бугро — евтино копие в помпозна златна рамка. Името на художника бе написано в левия ъгъл. Две прегърнати ангелчета с мънички крилца на голите рамене. Момчето целуваше момичето по бузката, а то смутено бе навело глава към земята. Ане свали картината и я мушна под леглото.

Отвори прозореца и се огледа. Навън беше необичайно спокойно. Високият зид и субтропичната градина спираха градския шум. Миришеше на розмарин и лавандула. В стаята нямаше телевизор. Само централно управлявана радиоточка с една-единствена програма и ужасно качество на тона. Говорителят тъкмо се обясняваше с някакъв човек и двамата крещяха така силно, че Ане веднага изключи радиото.

Душът очевидно не беше направен за жени. Неподвижна глава под тавана, ситни дупчици, през които излизаха съвсем тънки струи вода. Никакъв шанс да се измие основно. Сигурно и душът е от XVII век, каза си тя. Изобщо не усещаше струи вода върху тялото си, но душът все пак я освежи. Гримира се грижливо и излезе от хотела.

На път към колата мобилният ѝ телефон сигнализира за получено съобщение. „Обади се, щом пристигнеш. Баба.“ Пак „баба“. Все едно че нищо не се е случило, помисли си раздражено Ане. И все пак... Майка ѝ беше една от малкото дами, минали седемдесетте, които знаеха как да изпращат есемеси. Какво да прави сега? Да ѝ позвъни и да чуе какво ще има на масата за обяд ли? Защо майка ѝ просто не бе позвънила, вместо да праща съобщение? Телефонните разговори от Германия са много по-евтини, отколкото обратните.

Ане приседна на парапета на градската стена и набързо написа отговор. „Пристигнах благополучно. Поздрави. Ане.“ Изпрати съобщението и въздъхна облекчено.

След малко продължи пътя си. Улиците бяха пусти, всички прозорци на къщите бяха затворени заради обедната горещина. Ане забеляза малкото бистро едва когато почти го бе подминала. Върна се, купи си четвърт пица за две евро и петдесет и бавно я изяде под сянката на смокиново дърво, подаващо се иззад стената.

След като се нахрани, се почувства доволна и спокойна. Изпружи крака върху топлите камъни и за миг затвори очи. Харалд дори не я прегърна на сбогуване.

— Дано да знаеш какво правиш — само каза той и си влезе вкъщи.

Ане седна в колата и почака цели пет минути, но Харалд не се върна. Най-сетне потегли. Беше ѝ зле, мъчеха я угризения на съвестта и усещането, че прави поредната съдбоносна грешка. Едва след триста километра в сърцето ѝ покълна подозрението, че той съзнателно е искал да я направи несигурна.

Ане отвори очи и стана. Много скоро щеше да събере сили и да отиде на мястото, където преди десет години се случи най-страшното.

Елеоноре Проза имаше име, което италианците можеха да произнасят и пишат, и на моменти тя беше истински благодарна за това. Преди осем години бе напуснала съпруга си след 28 години брак и бе взела решението да вложи спестените си пари накъде на юг. Едра, суха и издръжлива, тя не се потеше никога. Допреди малко беше рязала дърва. Спря едва когато машината запуши, и сега, опряла ръце на хълбоците си, размишляваше какво ѝ предстои. Пое дълбоко дъх, издиша шумно и си каза, че е най-добре първо да изпие чаша вода. Откакто преди четири години бе решила да бъде добра към себе си, си разрешаваше всичко, което ѝ се искаше да яде и пие.

Сега ще смени спалното бельо в жилището за почиващи и ще изглади кърпите. Имаше достатъчно време. Масман се обади, че няма да пристигнат преди четири следобед. Колко приятно. Значи можеше да подремне половин час на терасата или да засее още малко рукола. Все приятни занимания. Животът беше просто прекрасен.

Елеоноре влезе в къщата и изведнъж се сети, че от цяла вечност не се е занимавала с йога. Някога, след тежка операция на гърба, йогата ѝ помогна да възкръсне от мъртвите. Редовната медитация също ѝ помагаше. В последно време имаше толкова много работа в Ла Пекора, че почти не отделяше време за себе си. Сега най-важното беше да пие вода. Преди осем трябваше да е изпила пет литра — дневната ѝ дажба. Чак тогава можеше да си позволи чаша червено вино.

Елеоноре излезе от кухнята с бутилка студена вода и веднага забеляза непознатата жена, застанала неподвижна пред къщата. Стоеше и гледаше право пред себе си, сякаш изведнъж е изгубила съзнание.

— Buongiorno — поздрави тихо Елеоноре, но жената не реагира.

След минута бавно завъртя глава. Сякаш изобщо не беше забелязала домакинята. Елеоноре прецени, че непознатата е към четирийсетгодишна, макар че фигурата ѝ беше на по-млада жена. Само че бръчиците около очите ѝ бяха дълбоки и насечени, като че притиснати върху лицето с ютия. Къдравата коса с дължина до

раменете блещукаше червеникава. „Скъпа боя — помисли си Елеоноре. — Тази жена държи на външността си и смята, че заслужава най-доброто. Кестенявочервено-кафяво. Подновява се на всеки четири седмици. Туристка. Явно се е объркала. Във всеки случай не е италианка. Италианките не зяпат, а направо започват да говорят.“

— Buongiorno — поздрави жената. — Хубаво ви е тук.

— Хмм... Благодаря. Аз съм Елеоноре Проза. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Извинявайте, но ще ми позволите ли да се поогледам малко? За последен път съм идвала тук преди десет години.

— Искате ли чаша вода? — Елеоноре постави бутилката върху масата.

— О, много мило от ваша страна.

Елеоноре влезе в къщата да донесе две чаши, а Ане седна и се опита да разбере какво се е променило в гледката. Дъбовата гора беше отстъпила място на лозя и маслинови плантации, а двете руини, от които някога съществуваха само основите, бяха преустроени. Шосето към езерото бе станало много по-широко. Кипарисите по източния склон бяха утроили големината си, а кактусите край къщата бяха станали толкова грамадни, че със сигурност внушаваха респект на дивите свине. До онзи петък преди Великден тя обичаше това място повече от всичко на света. Седеше тук часове наред, дремеше и мечтаеше, губеше се в далечината на меките хълмове, докато Харалд и Феликс обикаляха околността, наблюдаваха горските животни, копаеха дупки или ловяха риба в езерото.

Елеоноре се върна с четири чаши и отворена бутилка вино.

— Реших, че ще ви е приятно да пийнете и чашка вино.

Ане се усмихна благодарно. Голяма чаша вода и малка чаша вино — точно от това се нуждаеше в момента.

— Казвам се Ане Голомбек — обясни тихо тя. — Дойдох тук от любопитство. Преди десет години бях тук със съпруга си и със сина ни. Всяка вечер седяхме на терасата. Това място ми е като родно.

Я не говори глупости, заповяда си тя. Но какво значение има? Главното е, че отново е тук.

— Прекарах необикновено време тук — допълни още по-тихо Ане. — Няма да го забравя до края на живота си. Тогава тук живееха двама възрастни — Пино и Саманта. Даваха под наем отделни стаи и

готвеха за гостите си. Разбира се, само по тяхно желание. Зад къщата имаше малка кухня и някои от почиващите си готвеха сами.

— Сега там живея аз — обясни Елеоноре. — Имам стая, кухненска ниша, ъгъл за спане и баня. Напълно достатъчно. Жилището отпред давам под наем. Какво повече е нужно на човек?

И аз бих искала да живея така, помисли си Ане. Кухненска ниша, ъгъл за спане, баня. Да оставя досегашния живот зад гърба си. Да прогоня призраците на миналото. Да се отърся от стария товар. Да се откажа от притежанията си. Да не правя нищо. Да не нося отговорност. Да се радвам на свободата си. Да правя добро на себе си или да се саморазруша. Най-сетне да се отпусна. Да изгубя съзнание.

— Завиждам ви — промълви тя.

— Е, понякога съм самотна — усмихна се Елеоноре. — Тук рядко идват случайни хора. Като вас, искам да кажа. През лятото винаги имам гости и тогава се трудя по цял ден, но през зимата... Тогава няма никакво разнообразие и обикновено се прибирам за няколко седмици в Германия.

— Откога живеете тук?

— От осем години. Преди седем години се разведох. Не заради мъжа ми. Бедният, той не беше виновен. Аз исках да избягам. Исках да започна живота си отново. Да правя нещо друго. Да си докажа... не знам какво. Може би, че мога да живея сама. Да се понасям. — Тя се засмя и добави: — Постепенно се научих да зидам, да поправам чешмите, да кова, да сека дърва и какво ли още не. И трябва да кажа, че се чувствам великолепно. Тази къща постоянно се нуждае от ремонт.

— Някога не ми изглеждаше стара...

— Може би сте права. — Елеоноре вдигна рамене. — Пино и Саманта не са ремонтирали с години. Когато ми продадоха къщата, беше доста западнала. А аз не знаех нито дума италиански. Случайно се запознах с един немец, който се оказа много сръчен занаятчия. Аутсайдер, но приятен. Учеше ме на разни неща. Едва след години ми стана ясно, че ме е научил на глупости. И започнах отначало. Трудно ми е, но се справям. Когато имам гости, не е редно да разбия терасата, за да оправя спуканата тръба, нали? Трябва да чакам до зимата. А през зимата става дяволски студено и не може да се работи.

Ане кимна. В студа не се работи. А още по-лошо е да лежиш в земята. Гол, под мокра или замръзнала шума.

Елеоноре наля още вино. Ане пиеше вече трета чаша.

— Онова, което правите, е достойно за възхищение.

— А вие какво правите?

— Пристигнах едва преди няколко часа. Смятам известно време да остана тук. Може би ще си потърся някоя малка къща... Искam спокойствие.

— Съвсем сама?

— Ами да... — Ане кимна безпомощно. — Може би и с мен ще стане същото като с вас. Ще почакаме и ще видим.

— И вие ли сте в развод?

— Още не съм подала молба, но май нещата вървят натам. Решихме да се разделим за известно време.

— А синът ви?

Ане пресуши чашата на един дъх.

— Той е вече възрастен. Не... не живее при нас. Не знам точно къде се намира в момента.

Ане се разтрепери, но Елеоноре го приписа на алкохола.

— Ще ми налеете ли още малко? — помоли тихо Ане.

Елеоноре кимна и напълни чашата ѝ до половината.

— Къде е колата ви?

— Оставих я в Монтебеники. Дойдох дотук пеша, защото ме беше страх, че пътят е лош. До Сиена не е далече. Наела съм стая в хотел. На първо време.

Ане отново изпи виното на един дъх. Елеоноре мълчеше и я гледаше. *Каква странна птица ми кацна в къщата*, помисли си тя. След малко Ане стана и с несигурни крачки се запъти към потока.

Ла Пекора, Великден 1994 г.

Разпети петък 1994 година. Около шест следобед. За Ане, Харалд и Феликс това беше последната вечер в Тоскана. Ане още не беше решила дали да вечерят навън, или в къщата. Беше приготвила домати с моцарела и лют чеснов сос, както и разни хапки от остатъци, защото утре сутринта хладилникът трябваше да е празен. Харалд обичаше на масата да има по малко от всичко: бобена салата, няколко краставички, парче съомга, резенчета шунка и мортадела, макарони, седано и половин примоло, последните две пресни чиполини. Охладено кианти за родителите и кола за Феликс. Ане все още се колебаеше дали да сложи масата на терасата, защото на югоизток се трупаха черни буреносни облаци, а и вече се усещаше лек вятър. Харалд помагаше на Пино да засадят няколко кипариса зад къщата. Феликс си играеше долу на потока. Любимото му занимание беше да прегражда тясното поточе с камъни и парчета дърво и да прави малки езера. Все разправяше, че щял да отглежда в тях саламандри.

Ане стоеше на терасата и се взираше в чернеещата планина от облаци, които се приближаваха с невероятна бързина. Явно ще вечерят в кухнята. И веднага след това си каза, че отново ѝ предстоят дълги месеци, през които няма да наблюдава облаци... всъщност дори няма да ги забелязва. В Германия времето беше само повод да се избере подходящо облекло: топло яке, тънко яке, дъждобран, зимно палто, шапка и ръкавици. От времето зависеше дали всеки ден ще чисти стъклата на автомобила, дали ще пуска парното и ще виси в задръстване, когато вали. А щом светне слънцето, ще отвори прозорците и ще я обземе копнеж по Тоскана. А защо да не отиде на излет с параходче или на пикник с Феликс? През лятото би могла всеки ден да го води на басейн. Или да го праща с приятеля му Михаел — и с майка му, разбира се. Само до осем вечерта. И ако обещае да сваля веднага мокрия бански. Чао, скъпи! Я ми кажи, приключи ли вече със съчинението по немски? О, така ли? Но утре ще го довършиш, нали? Обещавах ли ми? Дай честна дума!

Да, всичко това я очакваше отново, но след днешната вечер. Оставаше им още една вечер. Семейството щеше да се събере край масата.

Навън отекна първата гръмотевица. Ане вече беше наредила масата в кухнята и отиде да вземе свещи. Много би искала да прекарват тук Коледа и Нова година, но Харалд и Феликс предпочитаха снега и студа. Феликс едва бе навършил десет години, но вече се спускаше с баща си по стръмните писти, докато Ане продължаваше да упражнява ралото заедно с децата.

Харалд разговаряше с Пино и Саманта и се смееше весело. Почти всички кипариси бяха засадени. Като забеляза Ане, застанала до кухненския прозорец, той ѝ махна и обеща да дойде до пет минути. Ане кимна и повика Феликс. До потока не беше далеч. Тя не можеше да го види, защото високи дървета и гъсти храсталаци закриваха гледката, но той винаги чуваше виковете ѝ. Обикновено идваше веднага щом го повикваха, пък и знаеше, че вечерята е на масата.

Този път Феликс не се отзова.

Ане помнеше следващите минути и часове, сякаш оттогава не бяха минали десет години, а случката е станала вчера. Харалд влезе в кухнята с огромно великденско яйце.

— Виж какво нося! От Саманта и Пино. Великденски подарък за Феликс.

Шоколадовото яйце беше колкото футболна топка, увито в блестяща хартия с картинки на великденски зайчета, криеци се между ярки фантастични цветя.

— Не виждам къде бих могъл да скрия това чудовище — засмя се Харалд, — но двамата старци са много мили. Впрочем имам изненада за теб.

— Така ли? — Ане обичаше изненадите.

— Гостите, които трябваше да пристигнат утре, няма да дойдат. Мъжът получил инсулт. Така че, ако желаеш, можем да останем и за Великден.

Ако желае? Ама че въпрос! Значи това няма да е последната им вечер. Ане беше готова да затанцува от радост.

— Знаеш ли, през цялото време се надявах да се случи нещо подобно! Фантастично, нали! Оставаме, разбира се. Феликс също ще се радва. Беше ужасно нещастен, че утре си тръгваме.

Харалд я целуна по косата и кимна.

— Отивам да скрия чудовището в нашата спалня.

Ане излезе на терасата. Небето беше почти черно. Всеки момент щеше да завали.

— Феликс! Прибирай се! Вечеря! — извика Ане с все сила. Той сигурно я чу, но не отговори. Точно тогава Пино и Саманта се качиха в стария си фиат и потеглиха към града. Очевидно бяха намислили нещо за вечерта — това се случваше много рядко.

Ане извика отново, още по-високо отпреди, и в гласа ѝ имаше гняв. Харалд излезе на терасата.

— Ще ида да видя къде се е запилял.

Харалд прекоси поляната и много скоро изчезна зад храсталаците. В това нямаше нищо необичайно, но Ане усети как пулсът ѝ се ускори. Лицето ѝ пламна, сърцето ѝ се качи в гърлото. Нещо не беше наред. За да скрие треперенето и тревогата си, тя запали цигара. Започнаха да падат първите тежки капки. Бавни, сякаш тромави, те се удряха върху дървената маса и образуваха малки локвички.

След минути Харалд се върна.

— Проклятие! Не го намерих! Къде ли е отишло това хлапе? Часовникът не е ли на врата му?

— Разбира се, че го носи. Освен това го е страх от буря. Не разбирам защо още не се е прибрал.

Незнайно по каква причина, Ане не искаше Харалд да забележи, че тя трепери.

Харалд извади телефона си.

— Ще слеза до езерото. Ако се върне, обади ми се.

До езерото имаше петнайсет минути път пеша. Ане и Харалд не позволяваха на сина си да играе на брега сам, нито да влиза във водата, защото опасните водовъртежи повличаха плувците към дъното.

Харалд се спусна по алеята с дълги, енергични крачки. Тревожеше се за детето си и беше готов да го напляска, когато го намери. Ане влезе в къщата и застана до прозореца на кухнята. Дъждът се засили, излезе и студен вятър. В далечината отекваха гръмотевици. Слава богу, бурята все още не беше стигнала до тях. Треперенето ѝ се засили и тя облече жилетка. Запали още една цигара

и се загледа в телефона, сякаш искаше да го хипнотизира. *Моля те, обади се и ми кажи, че си го намерил. Моля те.*

Телефонът иззвъня. Ане погледна дисплея. Не, не беше Харалд. „Личен номер“. Сигурно от Германия.

— Да, ало? — Гласът на Ане прозвуча хладно и дистанцирано. Нямаше желание да разговаря с никого. Майка ѝ. Естествено.

— Да, всичко е наред. Да, добре сме. Много добре... Не, няма нищо ново... О, щях да забравя — ще останем още една седмица... Да, защото следващите гости няма да дойдат... А вие как сте?... Е, тогава всичко е наред... Не, просто нямам какво повече да ти кажа... Да, утре ще се чуем пак. Или в неделя... Да, най-добре на Великден... И аз ти желая всичко хубаво... Поздрави татко... Да, да, естествено. Чао... Всичко хубаво. Чао.

Най-сетне приключи. Защо не каза на майка си, че умира от страх? Дори не смее да диша, а животът ѝ е спрял, защото Феликс го няма? Боеше се, че майка ѝ ще заговори с типичния си загрижен тон и ще започне да задава въпроси. Въпроси, които в действителност са скрити обвинения. Въпроси, на които не искаше да чуе отговор. Защото не би могла да го понесе.

Ане погледна часовника. Харалд бе излязъл само преди седем минути. Докато иде до езерото и се върне, ще мине най-малко половин час. А може би ще обиколи езерото. Това означава още поне 45 минути. *Няма да издържа толкова дълго*, помисли си безпомощно Ане. Взе вестника, отвори го и отново го затвори. Избърса мивката с влажен парцал. Изми забравения нож. Прибра моцарелата в хладилника. Отново застана до прозореца. Навън валеше като из ведро. Дъждът образуваше стена от вода. Храстите край потока едва се различаваха. Може пък Феликс да се е скрил под някой храст, за да се предпази от дъжда? Къде да го търси? В гората? По течението на потока? На поляната?

Може би е отишъл в селото? Не, надали. Там нямаше магазини, нито заведения. А и как да стигне дотам? Пеша трябваше да върви поне 45 минути. Не, не е отишъл в селото. Но къде е тогава, по дяволите? Да не би да е хукнал след някое животно? След котка или куче. Сигурно се е заблудил. След час ще се стъмни. Господи, не! Априлските нощи са толкова студени...

От тръгването на Харалд бяха минали единайсет минути.

Ане се опита да си спомни с какво беше облечен Феликс. Синият суитшърт? Не, с него беше вчера. Да не е излязъл само по тениска? Бялата с Гуфи или кафявата с Айфеловата кула, която му бяха донесли през есента от Париж? По дяволите; нима не знаеше дори с какво е облечено детето ѝ?

Запази спокойствие! — заповяда си тя. *Не се поддавай на паника. Харалд ще го намери. Харалд знае как.* След няколко минути двамата ще се появят на алеята, мокри до кости, ръка за ръка. Феликс беше още толкова мъничък, с тънички ръце и крака, с нежна бебешка кожа. Меката, права светлоруса коса постоянно падаше в лицето му, но той не ѝ позволяваше да я подстриже. Твърдеше, че вече е достатъчно голям да отиде на фризьор. Моето ангелче, повтаряше си Ане, моето ангелско момче с почти прозрачна кожа и безкрайно ранимо.

Често се трогваше от обърнатите наопаки и захвърлени на пода панталони и пуловери, от покритите с кални петна чорапи, от маратонките, които май растяха по-бързо от него. По краката му постоянно имаше белези, а стъпалата му често бяха черни от мръсотия. Нейното момче опознаваше живота и бе започнало с дърветата, храстите и потоците. В стаята си съхраняваше камъчета и пръчки редом с ужасяващи фантастични фигури и колички „Мачбокс“. Хамстерът Хобит се движеше свободно в този хаос, а понякога изчезваше за цели дни. Ане постоянно се чудеше как животинчето е оцеляло досега.

Харалд се появи на пътя и Ане спря да диша. Сам! Ризата и панталонът бяха залепнали за тялото му, тътреше крака, походката му беше загубила обичайната си динамика. Бурята бе достигнала къщата. Светкавиците и гръмотевиците трещяха почти едновременно. Харалд едва събра сили да дотича до входната врата. Ане му отвори. Двамата не казаха нито дума. Изведнъж бяха останали единствените хора в света. Безкрайно сами и изоставени. Срамуваха се да се погледнат.

— Съблечи тези мокри дрехи, ще ти донеса сухи — рече по някое време Ане.

Харалд не реагира.

— Обиколих цялото проклето езеро — обясни глухо той. Дишаше на мъчителни тласъци. — Нищо. Няма жива душа. Просто не мога да разбера къде е. — И удари с юмрук по масата с такава сила, че

Ане се уплаши да не си е счупил ръката. Ясно му пролича колко го е заболяло.

— Какво ще правим сега? — попита шепнешком Ане. Трябваше да каже тези думи, макар да знаеше, че няма отговор.

Той само се ядоса.

— Откъде да знам! Не знам, разбираш ли, не знам! Ако знаех, щях да направя нещо, но не знам какво!

Беше готов да се разплаче и това му възвърна силите. Още нищо не е изгубено, каза си Ане. Всичко е възможно. Вдругиден е Великден. Ще скрият яйцето и ще лудуват в градината, ще ядат сладкиш с ягоди и ще си измислят разни игри. В Тоскана Великден винаги е топъл и слънчев. Тримата заедно ще празнуват възкресението. Като семейство. Всичко друго би било абсурдно. Невъзможно. Такива неща ставаха само по филмите, не в действителността. Не и тук, сред тази величествена природа. И преди всичко не с тях. Да разсъждаваме трезво, заповяда си тя. Няма място за истерия.

Каза му всичко това и Харалд я зяпна, сякаш си е изгубила ума. Без да се преоблече, без да си вземе яке, грабна фенера и пак излезе. Отиде зад къщата, изкатери се по хълма и се затича без посока. Срещу времето и срещу тъмнината.

Върна се, когато навън вече беше тъмно като в рог. Взе ключовете на колата и пак излезе. Обиколи селото, обиколи цялата околност. Без цел, без план. Следваше инстинкта си. Разпитваше хората дали са видели малко русо момче, но не се намери дори един, който да го е зърнал някъде. Накрая отиде в полицията. Карабинерите попълниха подробен формуляр за изчезване на дете и го распечатаха в четири копия. Като видяха, че Харалд е готов да избухне, го помолиха да запази спокойствие. Сега било нощ и нищо не могли да направят, но щели да започнат търсенето още на разсъмване.

Бурята отдавна беше отминала. Навън валеше, но не силно. Харалд разбра, че няма да намери Феликс, и се върна вкъщи.

Детето им беше някъде в тъмнината и се надяваше баща му да се появи и да го отведе у дома. Сигурно плачеше и го викаше. Молеше се и стенеше, но родителите му не идваха. Никой не идваше. Харалд не каза нито дума, ала Ане разбра, че той е съкрушен от провала си.

Най-сетне свали мокрите дрехи и облече сухи. Ане го наблюдаваше мълчаливо. И тя не знаеше къде още да търсят Феликс.

По-добре да остави Харалд на мира. Той извади бутилката с уиски, напълни водната чаша до половината и отпи голяма глътка. После седна край кухненската маса с гръб към жена си, опря лице върху ръцете си и се разплака.

Това беше най-страшното. Защото изглеждаше окончателно.

Ане и Харалд седяха цяла нощ в кухнята и се вслушваха в тишината. Надяваха се да чуят стъпки по чакъла, да се отвори врата, Феликс да ги повика с плач. Не казваха нито дума, само се вслушваха. Тишината беше непоносима. Поне да мине някоя кола, да чуят уличен шум, бръмчене на самолет... какъвто и да е шум. Шумът беше нещо живо, но те седяха тук като в изолатор и не чуваха нищо. Дъждът спря, вятърът също. Даже совите не се обаждяха. Ане многократно си казваше, че сигурно е оглушала, че е загубила всякаква връзка с външния свят. На разсъмване Харалд стана и изми лицето си със студена вода. Ане чу шума на водата, но той не я изтръгна от вцепенението.

Слънцето изгря, Харалд отново излезе и продължи да търси сина си. Ане си направи капучино и се запита как ще преживее деня. Скоро се появиха карабинерите и страхът ѝ за малко бе притъпен от тяхната изнервяща, но и утешителна активност. Те претърсиха всички пътеки в гората, доведоха кучета и ги пуснаха във всички посоки, водолази се спуснаха в езерото. Ане вече не знаеше какво иска. Надяваше се да го намерят — и в същото време се надяваше да не го намерят. Искаше да знае какво е станало с детето ѝ — и в същото време не искаше да знае, за да продължи да се надява. Въпреки че усилено претърсваше всяко ъгълче на мозъка си и се стараеше да активизира подсъзнанието, интуицията, инстинктите и предчувствията си, никъде не откри цяло-целеничко малко момче, прекарало нощта под старо маслиново дърво, защитено от полусрутена стена. Момче със счупен крак, което чака да го намерят. Не видя такава картина и по някое време си призна, че надеждата ѝ е умряла.

Пристигна дон Матео, селският свещеник. Носеше тежки гумени ботуши и окалян кадифен панталон, риза на райета и армейско яке с много джобове, в които съхраняваше всичко необходимо. Очевидно идваше направо от полето. Седна при Ане, улови ръката ѝ и я заговори.

Тя не разбираше какво ѝ казва, но той започна да се моли и това ѝ се отрази добре. Не се налагаше да му отвърща, не беше нужно да обяснява — той просто седеше до нея и се молеше.

Ане и Харалд останаха в къщата не само за Великден, а още цели две седмици. Карабинерите търсиха три дни и преустановиха издирването. Харалд излизаше от къщи всеки ден на разсъмване и се връщаше едва след падането на мрака. Не престана да търси, не пропусна нито ден. Ане седеше в кухнята или на терасата и чакаше. Не правеше нищо. Просто беше там. Не четеше, не слушаше радио, не излизаше. Умът ѝ бе спрял да работи. Не знаеше дали времето върви, или е спряло. Беше загубила всякакво чувство за време и не се интересуваше дали са минали пет часа, или петнайсет минути. Сърцето ѝ бе угаснало. Тя беше мъртва. Нищо не я вълнуваше. Не изпитваше болка. От време на време си представяше как вратата ще се отвори и Феликс ще влезе с виновна усмивка.

— Здравей, мамо! Какво има за ядене?

Ане съзнаваше, че това ще е най-прекрасното преживяване в живота ѝ. Но никога нямаше да чуе тези думи.

Ла Пекора, юни 2004 г.

Ане се върна от „разходката“ смъртнобледа и Елеоноре се уплаши.

— Да не ви е зле?

— Нищо ми няма. Явно пих повече, отколкото трябва, и то на гладен стомах.

Елеоноре се усмихна и стана.

— Ще приготвя нещо за ядене.

Тя отиде в кухнята, а Ане остана на терасата и се загледа в далечината. По небето се носеха чайки и крещяха. Какво търсеха тук? Морето беше твърде далеч. Сигурно духа морски вятър, помисли си Ане, но това не я заинтересува. Ако зависи от мен, тази местност ще се покрие с няколкометрова покривка от прах и всичко ще изчезне: маслиновите дървета, лозята, къщите. Вече нищо не я интересуваше. От онзи Разпети петък преди десет години светът беше престанал да се върти.

Елеоноре донесе хляб, купичка с маслини и парче сирене. Ане й благодари и хапна малко сирене.

Върна се в хотела в единайсет и петнайсет и веднага намери място за паркиране съвсем наблизо. Топлата жълта светлина на уличните лампи създаваше уют в града. Наоколо нямаше ресторанти и магазини, всичко изглеждаше заспало. Стара жена бързаше към къщи, двама влюбени вървяха прегърнати към Кампото и тихо си шепнеха. Ане отстъпи настрана, защото стар фиат изкачи с мъка стръмната улица и спря пред мрачна къща, която изглеждаше необитавана от години. От малката кола слезе възрастен мъж. Носеше шапка, каквато бе носил дядото на Ане, когато сутрин отиваше с кучето на пазара. Ане си спомни дядо си и пликчетата с пъстри желирани дяволчета, които винаги й носеше от пазара. Любимите й бонбони. Мисълта за него я натъжи. Това беше минало. Изгубено. Тя живееше с чувството, че е

изгубила всичко преживяно. Ето че сега вървеше в топлата лятна нощ и се чувстваше като току-що излязъл от фабриката твърд диск, абсолютно празен.

Мъжът отключи масивната дървена врата и изчезна в полусрутената къща. Капаците на прозорците останаха затворени и отвън не се виждаше светлина. Дори тънка ивица.

Ане се чувстваше смъртно уморена. Влезе в хотела бавно и тромаво, сякаш е пияна и се старае да не прави грешки, да не стъпва накриво и да не прави впечатление. Госпожицата на рецепцията с усмивка ѝ подаде ключа от стаята още преди да е помолила. Ане ѝ кимна с благодарност, че не се наложи да говори. Тази вечер нямаше сили да произнесе дори една дума.

Малката стая на първия етаж ѝ се стори като мирно гнезденце далеч от всяка опасност. Събу си обувките, отиде до прозореца и отвори и двете крила. Угаси светлината, съблече се, издърпа опънатата под матрака завивка, легна си и веднага заспа.

В нощта срещу 21 юни.

— Само за момент — каза с усмивка Моника Бенедети и посочи дивана под прозореца. — Не желаете ли да седнете? — Погледна часовника си и повтори: — Господин Грегори сигурно ще дойде всеки момент.

Ане седна. През нощта спа дълбоко и не се събуди нито веднъж. Сега се радваше, че не е сънувала. Когато се събуди, в стаята все още беше хладно, но цикадите в градината вече цвърчаха оглушително и тя изпита опияняващо чувство на щастие. Беше лято. Истинско лято. Днес, утре и вдругиден. И следващата седмица. Не само два дни, както в Германия, а после отново ставаше есенно хладно и мокро. Не. Тя имаше рожден ден и цялото лято беше пред нея. Честит рожден ден, Ане. Не би могла да започне новия си живот по-добре.

Сервираха ѝ закуска на сенчеста тераса, над която се виеха дебелите клони на няколко дръвчета киви. Под една пиния в градината стоеше фигура на жена в естествен ръст, позеленяла от годините. Жената беше с разголена гръд, с едната ръка прибираще полите си, а в другата държеше ябълка, в която се взираше със замислена усмивка. Статуя от друг свят, от друго време.

Капучиното беше поезия. Ане не си спомняше друг път да е пила такова кафе. Изпи чаша студена вода и изяде цял захарен охлюв, напълнен с пудинг. Италианска закуска.

Ане седна и се огледа. Изобщо не беше очаквала, че зад обрулената от ветровете средновековна фасада на къщата се крие такова супермодерно бюро. Функционално, строго, хладно. Който работеше тук, сигурно мръзнеше. Само две картини на стената. На едната се простираше безкрайно поле със слънчогледи, зад което едва се виждаше малка хижа, боядисана в тосканско червено. На другата се виждаха голите възвишения на Крета под мътната, осеяна с мъгливи облаци светлина на ранното утро. Пейзажът се размиваше в нежни пастелни тонове, а на едно от възвишенията се издигаше къща, защитена от вятъра с четири кипариса, недействителна, далеч от живота.

Ане седна в нещо като яйчена черупка, което трябваше да служи като кресло. Не знаеше какво е клубно кресло, но си го представяше точно така. Тази стая беше обзаведена от мъж и това си личеше, а мебелите зад следващата врата бяха напълно заменени. Тук спокойно можеше да се постави зъболекарски стол или шкафове за документи, законници и километрични коментари.

Моника излезе иззад бюрото си и подаде на Ане каталог.

— Това са актуалните ни предложения. Искате ли да ги разгледате?

Ане кимна и отвори каталога по средата. Имената на селищата й бяха непознати и тя затвори каталога.

— Няма полза. Търся нещо в точно определен район и като чета „Кастелнуово“ или „Кастелфранко“, това не ми говори нищо.

— Разбирам. — Моника прибра каталога в чекмеджето. — Добре, ще почакаме господин Грегори. Искате ли нещо за пиене?

— Чаша вода, ако обичате.

В този момент в приемната влезе Кай Грегори. Косата му беше още мокра, кожата на лицето зачервена, с отворени пори. Очевидно току-що бе взел душ. Подаде ръка на Ане и се усмихна.

— Госпожа Голомбек? — Ане кимна. — Аз съм Грегори. Извинете, че ви накарах да чакате, но ме забавиха.

— Няма проблем. Аз не бързам.

Той се усмихна отново и Ане отговори на усмивката му. Кай отвори вратата към кабинета си.

— Заповядайте. Ще ни направите ли кафе, Моника?

Секретарката се обърна въпросително към посетителката:

— Кафе или вода?

— Вода — отговори Ане и последва Кай в кабинета.

Показателят за резервоара на черния джип мерцедес показваше 25 процента. Обикновено отиваше с клиента на бензиностанцията, пълнеше резервоара и след огледа изчисляваше изразходвания бензин. Днес не го направи и се запита защо. Сигурно защото подсъзнанието му тайно желаше да й сигнализира, че пътуването е по-скоро частно, отколкото професионално. Сигурно защото искаше да се държи не принудено, не като свръхкоректен посредник за продажба на

недвижими имоти... А може би просто бързаше да потегли. Да я отведе в планините без никакво забавяне.

Струваше му се, че е разбрал какво търси тя. Нямахше представа защо е решила да се скрие непременно в Италия и специално в този район — да, това беше правилният израз — но скоро щеше да разбере. Веднага бе открил подходящия обект за нея, но професионалният опит го бе научил никога да не показва оптималния обект като пръв или последен. Ако покажеше първо него, клиентът не го приемаше сериозно — само милиардери и мечтатели купуваха първото, което виждаха. А след пет отхвърлени обекта оптималният изпадаше в забравата и страдеше от натиска на провалите. Ако пък покаже най-добрия обект като последен, клиентите са вече изнервени, отказали са се от надеждата да намерят нещо подходящо и се съмняват в добрите качества на имота. Изкуството на посредника е да усети каква къща ще купи клиентът и да му я представи в подходящия момент. Всичко това означаваше, че двамата с Ане Голомбек ще обикалят поне два дни. Каква прекрасна перспектива. У тази жена имаше нещо, което го привличаше като с магия. Сигурно това, че стоеше на разстояние. Или тайната, която без съмнение криеше. Освен това я намираше дяволски красива, а желанието ѝ да купи къща, в която да живее съвсем сама, беше възхитително. През последните години се занимаваше главно с брачни двойки, минали шейсетте, които си търсеха вила за лятото или стилна резиденция, където да прекарат старините си.

Тъкмо се отделиха от главния път Гросето — Арето в посока Бучине, когато Ане заговори с лека подигравка:

— Няма ли първо да ми покажете експозе, а после да ме разкарвате из околността? Може да се окаже, че напразно сте си губили времето и парите.

— Сигурно защото това е моят начин на работа. Хората не си купуват имот, докато седят в кабинета на посредника. Човек не решава дали тази или онази къща му харесва само защото я е видял на снимка. Много по-добре е да види околността, да я остави да му подейства. Да преживее влизането в къщата, да види градината, да се наслади на гледката. Да застане пред бъдещия си дом и да усети атмосферата. Всеки го преживява различно. За много хора е важно къщата да е ремонтирана, но има и такива, които предпочитат западнали постройки. Скоро ще ви стане ясно, че тук е много по-различно,

отколкото сте си го представяли у дома, в Германия. Ако застанете пред къщата и се влюбите в нея, значи това е вашата къща. Нужно е тя да ви привлече и да се настани трайно в мислите ви. Да събуди в сърцето ви копнежи. Желания. Даже да са абсолютно нереални. Тогава ще въздъхнете дълбоко и ще си кажете: Господи, трябва да я имам, или ще умра. Тогава вече няма да ви пука, че на покрива липсват три керемиди или че цветът на плочките в банята не ви харесва.

Кай погледна в огледалото за обратно виждане и забави темпото, защото друг джип се опитваше да го изпревари.

— То е като любовта. Чувал съм за хора, които след десет години брак забелязвали, че партньорът има крив нос. Когато любовта била вече изстинала.

Кай я погледна крадешком, но тя гледаше само напред. Лицето ѝ не изразяваше нищо.

— По тази причина обикалям обектите с клиентите и им показвам по няколко. За да добият общо впечатление и да не останат с чувството, че са пропуснали най-доброто.

Ане кимна.

— Звучи доста идеалистично.

— Ако заживеете тук, ще станете идеалистка — или ще се върнете в Германия. Който се влюби в тази страна, иска и другите да я видят и обикнат. Работата тук за мен не е бизнес. Не е градска професия, при която вечер мога да се хваля пред бизнес партньорите си на чаша шампанско, че днес съм продал три къщи и съм дал цял блок с жилища под наем. Не, моята работа тук е... как да се изразя... нещо като мисия.

— Знаете ли, това, което казвате, ми харесва!

Най-сетне голите възвишения изчезнаха. Хълмовете пред тях бяха обрасли с гъста гора.

— Познавам този район — каза Ане. — Преди десет години бях тук на почивка.

— И ви хареса толкова много, че решихте да се върнете?

Ане кимна колебливо.

— Нещо подобно.

Кай се изненада, но не продължи с въпросите. Когато отново заговори, говореше повече на себе си, отколкото на нея.

— Тук природата е прекрасна, но е някак дива, необуздана. Тук всяко дърво расте както си иска. Ясните контури се губят, но човек се чувства у дома си. Сред тази природа се живее, а не се съществува. Тук никой не мисли за марката, никой не се стреми да излага на показ местната култура. Не, хората тук живеят и оставят другите да живеят както си искат. Хубавото е, че сред тази дива природа ще разполагате с целия лукс и с всички удобства, от които се нуждаете. В гората човек е на сигурно място, на скрито място. И е самотен. С няколко изключения пейзажът е станал заменяем. Тази дъбова гора я има и в Германия. Но Крета я няма.

— Прав сте. Но аз обичам гористата Тоскана, не обръснатата.

Кай избухна в смях. Джипът влезе в селцето Амбра — център на долината, който предлагаше всичко необходимо за живот: поща, банка, хлебарница, аптека, три магазина за хранителни стоки, две заведения, магазин за обувки, магазин за цветя, магазин за железария, химическо чистене, месарница, лекарски кабинет, училище, три църкви и кино.

Кай прекоси площада, където бяха паркирали десетина коли, и зави наляво, в посока Ченина — малко планинско село, до което се стигаше по асфалтиран, но тесен път с много завои.

Ане се облегна назад. Точно така. Някога бяха дошли тук на летен концерт, който започна чак в девет вечерта. Феликс остана вкъщи, за да се грижи за птичето със счупено крилце, което бе намерил сутринта. Даваше му вода с лъжичка и пъхаше в човчицата му дъждовни червеи, които беше събрал и нарязал на дребно. Птичката упорито отказваше да се храни и да пие вода. Човчицата ѝ оставаше затворена. Феликс намери в хладилника остатъци от качамака, който бяха яли на обед, и това се оказа любимото ястие на птичето. Като видя качамака, то изпиука весело и моментално отвори човчицата си. Феликс го нахрани и остана много доволен.

Когато родителите се прибраха след концерта в Ченина, птичето спеше. Феликс го люлееше в шепата си, шепнеше му успокоителни думички и беше напълно щастлив. Едва го убедиха да сложи птичето в кутия за обувки, застлана с мъх, за да спи спокойно.

На следващата сутрин птичката беше мъртва. Големите количества качамак бяха набъбнали и бяха разкъсали малкото стомахче. Харалд и Феликс погребяха мъртвата птичка. Харалд се постара да организира достойно погребение, направи могила и

постави отгоре ѝ камък. Феликс плака три дни за птичето, което неволно беше убил.

И никога повече не хапна качамак.

Зад Ченина започваше черен път с много завои, но джипът се справи без усилия. Само дето някои завои бяха прекалено тесни и Кай трябваше да кара с повишено внимание. След половин час влязоха в Солата. Селцето изглеждаше западнало и занемарено, но очевидно беше обитаемо. Глутница кучета се нахвърли с див лай срещу колата, ала Кай не обърна внимание на опитите им да хапят гумите и продължи напред.

След десетина минути път през маслинови и бадемови гори стигнаха до разрушена къща. Голям имот с формата на буквата U, разположен на хълм с великолепна гледка към обширния Валдарно и чак до Пратоманьо — високата планина, която разделя Умбрия от Тоскана.

Ане слезе от колата и се огледа ужасено.

— Какво е това? Защо ми показвате тази огромна руина, където има място поне за шест апартамента? Нали ще ми трябват поне два милиона евро, за да построя нещо тук, без да смятаме времето и ядовите със строителите!

— Забравете руината — помоли Кай. — Става въпрос за мястото. Харесва ли ви гледката? А разстоянието до най-близкото населено място?

Ане обиколи бавно руината, пазейки се от избуялите къпини.

— Не — отговори след малко тя. — Гледката към долината на Валдарно ми е прекалено просторна. Някак си анонимна. Тук не е възможно всяка сутрин след ставане да виждам „моята гора“, „моето възвишение“, „моето село“, „моя параклис“ — все неща, които са ми добре познати. Тук ще ставам и няма да виждам нищо. Безименно място. Къщите и пътищата са толкова далече, че не ги различавам. Губя се в тази гледка. Сигурно нощем долината е осеяна със светлини. Цивилизацията е уж наблизо, но ще ме прави още по-самотна, отколкото ако се вирам в тъмна гора, където няма нито една светлинка.

Тя се завъртя около собствената си ос, разпери ръце и се засмя.

— Стоя тук горе и се представям пред целия свят. Всеки може да ме наблюдава. От пътя се вижда дали се храня, или почивам в люлката, дали съм вкъщи, или работя в градината. Тук ще съм по-видима, отколкото в града. Ще се наложи да засадя дървета и жив плет, за да се предпазвам. И да окача завеси на прозорците. Аз не искам това.

— А селото?

Ане помисли малко и поклати глава.

— Селото е твърде далеч. Не искам съсед, който се нервира и ме ругае, че съм пуснала радиото, но не искам и да вървя цял час, преди да срещна друг човек.

Кай се засмя и ѝ отвори вратата на джипа.

— Заповядайте. Вече знам много по-добре какво търсите. Хайде, качвайте се. Какво ще кажете първо да хапнем някъде? Наблизо има малка остерия с проста, но много добра храна. Сигурно ще ви хареса. А после ще ви покажа къщата на мечтите ви.

Ане се качи в джипа и кимна.

— Браво на вас. Добре, каня ви на обяд. Защото днес имам рожден ден.

Този ден не разгледаха друга къща, защото заседнаха в малката остерия в Кастелнуово Берарденга, разположена на изхода на селцето. В началото бяха учтиви един към друг, хапнаха по няколко кростини за предястие и разговаряха за недвижими имоти. Ане имаше чувството, че се повтаря — вече бе разказала всичко в агенцията, и Грегори сигурно скучаеше. Той обаче поръча половин литър кианти и голяма бутилка минерална вода. Вдигнаха тост и пиха. Ане запали цигара, а когато пристигнаха основните ястия — гночи за нея и равиоли за Кай — бутилката беше вече празна. Кай поръча още една.

Чак тогава си спомниха за рождения ден, Кай я поздрави и попита на колко години е станала. Нима не виждате, че съм на дваайсет и осем, направи се на обидена Ане. Кай се ухили, а тя се смя до сълзи. Даже изплю няколко трошички гночи и се почувства ужасно неловко.

Кай почисти масата със салфетка, скри я зад вазата с цветя и историята беше приключена.

— Защо търсите къща в Тоскана само за себе си? — попита сериозно той.

Ане го изглежда отвисоко.

— Защото искам да съм заедно със сина си, най-сетне след толкова години... и защото мъжът ми в Германия ми изневерява с най-добрата ми приятелка.

Кай направо загуби ума и дума.

— Много обичам гночи със сос песто — заяви Ане. — И изобщо животът е прекрасен. — Тя направи широк жест, за да подкрепи твърдението си, и преобърна чашата с вино.

— Няма нищо — утеши я Кай и й наля още вино.

Когато им поднесоха *coniglio umido* — зайче в сос — Ане поръча трета бутилка вино.

— Днес имам рожден ден. Днес започва новият ми живот. Може да е начало на началото, но може и да е началото на края. Това няма значение. Пък и мисля, че е по-добре да си говорим на ти.

Тя вдигна чашата си, Кай също. Тази жена го прегазваше! Но това не му създаваше проблеми. Погледна я в очите и се засмя. Тези очи бяха необикновено дълбоки и който се опитваше да стигне до дъното, се губеше в тотална празнота. Какъвто и театър да му разиграваше, тя не беше в състояние да скрие тъгата, която беше над всичко, която изличаваше някогашната светлина в очите ѝ. Тази тъга беше всемогъща.

— Искаш ли десерт? — попита той.

— Искам еспreso. Много ми е горчиво, а когато му сложа захар, става гадно, но щом италианците пият еспreso след ядене, значи и аз ще пия. Щом ще живея тук, ще правя всичко като местните хора. Всеки ден ще си купувам вестник, ще го чета и ще го оставям на масата. През лятото ще затварям капациите на прозорците и ще включвам лампата в стаята. Ще седя пред къщата си и ще чакам някой да мине и да ме заговори. И това ще е безумно вълнуващо.

— Две кафета — извика Кай на минаващата сервитьорка. — И сметката, моля!

— Аз ще платя — настоя тя. — Така се уговорихме, нали? А що се отнася до къщата — парите нямат значение. Ако я харесам и ако не е прекалено скъпа, ще я взема. Е, радваш ли се на думите ми? Сигурно сърцето ти на опитен посредник бие по-силно при такова обещание?

Защо, за бога, изведнъж беше станала агресивна?

Той обаче не се разсърди, остана мил и тих.

— Май имаш нужда да поспиш малко.

Ане го погледна втренчено.

— Ще ме отведеш ли в хотела?

Кай кимна. Сервитьорката донесе кафетата и сметката. Ане ѝ подаде две банкноти и глътна еспресото като горчива ракия, която си принуден да изпиеш, въпреки че не я искаш.

— Да вървим.

Големият паркинг, където имаше само три коли, се намираше на няколко крачки от остерията.

— Прекрасен рожден ден — промърмори замечтано Ане. — Ще можеш ли да караш?

— Да, бъди спокойна. Не е далече.

Тя увисна тежко на ръката му.

— Много добре. Защото аз не бих могла да шофирам.

Още щом се качи в колата, Ане се облегна на седалката и задряма. Кай я гледаше в опиянение. Каква беше тази жена — весела и черна вдовица едновременно? Непредвидима. На всяка цена трябваше да разбере какво я е довело тук. Утре ще ѝ покаже долината. Съзнаваше, че е по-добре първо да ѝ предложи няколко други имота, но в този случай щеше да изневери на принципите си. Тя беше твърде нетърпелива, а той беше стопроцентово сигурен, че долината е най-доброто за нея.

Спря пред хотела и Ане се стресна.

— Искаш ли да те придружа до стаята ти?

Тя не отговори. Усмихна му се и слезе.

— До утре, Кай.

Той остана в колата и я проследи с поглед. Не очакваше да се съгласи.

Тя се събуди в седем без петнайсет. Главата ѝ беше бистра, но устата ѝ беше пресъхнала и изпитваше диво желание да яде шоколад. Отиде в банята и пи вода направо от крана. Облече се, избра най-яркото си червило и излезе.

По това време на деня градът беше приятно място за разходка. Всички магазини бяха отворени. Местните правеха всекидневните си покупки, туристи обикаляха улиците, мотопеди и леки коли се надпреварваха да дават сигнали, а вечерното слънце топлеше приятно, но не изгаряше.

Ане се запита дали да не поседне за малко в катедралата, но бързо се отказа. По-добре да отиде на Кампото.

Площадът беше много оживен. На горещите камъни лежаха и седяха млади хора, свиреха на китари, слушаха музика и се прегръщаха. В ресторантите и кафенетата наоколо нямаше нито едно свободно място. Все пак Ане извади късмет — двойка пенсионери я поканиха на масата си. Тя си поръча чай и парче плодов сладкиш. Желатинът, с който бяха покрити плодовете, образуваше толкова дебел слой, че изглеждаше като изкуствен. *Да не би пък по невнимание да са ми донесли украсата на витрината*, запита се Ане, но се оказа, че сладкишът не е чак толкова лош. Тя нямаше никакво желание да води разговор с двамата пенсионери и слава богу, че те също не проявиха по-особен интерес към нея. Говореха си на немски и се опитваха да сложат нов филм във фотоапарата, но нещо не се получаваше.

— Ама че късмет! За първи път в живота си сме тук, а ето какво се случи — пошепна жената, сякаш се страхуваше, че гръмовержецът Зевс ще я удари със священата си светкавица. И с право, защото мъжът ѝ беше почервенял от гняв.

— Ще хвърля тоя боклук в най-близкото кошче! — закани се той.
— Не исках да купуваме такъв апарат. Исках японски!

Жената беше готова да се разплаче.

— И сега аз съм виновна, нали?

— Не съм казал това! — изгърмя той.

— Но го мислиш — отвърна едва чуто тя.

Ане пое дълбоко дъх и се опита да заглади неучтивостта си с усмивка.

— Не бива да издърпвате толкова дълга ивица от филма, защото няма да се захване. Имате ли друг?

Жената кимна и зарови в чантата си. Очите ѝ бяха пълни с надежда и Ане беше готова да се ядоса на театралните ѝ прояви. Побърза да сложи филма и отново се усмихна.

— Ето, готово. Сигурна съм, че ще проработи. Искате ли да ви снимам?

— О, да! — Двамата се усмихнаха така щастливо към обектива, сякаш празнуваха годишнина от сватбата.

Ане натисна копчето и им върна фотоапарата.

— Много мило от ваша страна — каза жената и не се сдържа да не ухапе мъжа си: — А ти искаше да хвърлиш хубавия фотоапарат в кошчето за боклук!

Съпругът ѝ не каза нищо. Лицето му беше възвърнало нормалния си цвят. Кимна на Ане и отиде в тоалетната.

Ане си запали цигара. Съзнателно не поглеждаше към жената насреща си. *Дано не каже нищо, повтаряше си тя, дано ме остави на спокойствие.*

— На почивка ли сте тук? — попита жената.

Божичко, какъв ужасен диалект. Как може да говори така! Точно от този тъп въпрос се беше опасявала. Въобще не трябваше да им помага с фотоапарата.

— Да, на почивка — отвърна Ане и нарочно издуха дима към лицето на старата дама. — С мъжа ми и трите ни деца. Днес имам свободен ден. Таткото се грижи за децата.

— Боже, колко хубаво!

— Да.

Рай като от списание, но тя нямаше как да го опише. Не носеше в чантата си дори тефтерче, за да записва гениалните си мисли.

— И ние сме на почивка. Тук е прекрасно. Невероятно!

— Да.

Мъжът се върна от тоалетната.

— Да тръгваме, Илзе. Нали искаше да правиш снимки?

Жената веднага стана.

— Плати ли сметката?

— Да, на бара.

Двамата взеха чантите и торбите си и се запровираха между масите.

— Довиждане! — извика жената.

Ане само кимна.

След десетина минути дойде келнерът и попита на английски къде са другите клиенти. Как така са си отишли, без да платят?

— Не се притеснявайте — отговори Ане. — Аз ще платя цялата сметка.

Все пак и тя беше германка и не искаше келнерът да мисли лошо за всички германци.

Какво всъщност правя тук? — запита се внезапно тя. Седя сред хиляди туристи под вечерното слънце, ям безвкусен сладкиш, плащам сметката на непознати пенсионери, по-нахални дори от ордата младежи, които крадат кутийки кола от бензиностанциите. Защо не поканих Кай в стаята си? Секс за една нощ... защо не? На кого дължа върност? На никого. За първи път след толкова години. Явно беше отвикнала да прави онова, което искаше. Време беше отново да разбере какво ѝ доставя радост. Сигурно и Кай искаше същото. Без любов, без задължения, без второ действие. Точно така. Без продължение. Без усложнения. Само секс. Божичко, откога не ми се е случвало! Повече от двайсет години. Може би тогава щяха да прекарат вечерта заедно и тя нямаше да дойде тук и да срещне двамата лъжци от Германия. Щеше да преживее нещо прекрасно и да се почувства отново жива и млада. Да се убеди окончателно, че е започнала нов живот. Ама че съм глупава, каза си недоволно тя. Пак обърках всичко.

Забеляза, че е започнала да се изнервя, махна на келнера, плати сметката и си тръгна. Докато вървеше през площада, полагаше огромни усилия да изглежда весела. Не искаше никой да разбере, че умира от желание да преспи с непознат мъж.

Тази нощ той играеше невнимателно и постоянно губеше. Съзнаваше, че късметът му е изневерил, но не спираше да играе. Тъгуваше, че е изпуснал Ане, и не се интересуваеше колко банкноти хвърля на масата без шанс да си ги възвърне някога, камо ли пък да ги умножи. Джорджо го изгледа укорително и заяви, че любовта е отрова за късмета в играта, а Кай попита:

— За каква любов говорим?

Тогава Джорджо престана да го подиграва. Докато вадеше пари от джобовете си, всичко беше наред.

Към два стана скандал. Кай замахна и измете всичко от масата, разхвърля навсякъде карти и пари и другите побесняха. Джорджо имаше добри карти и го заплаши, че ще го пребие. Алваро се опита да ги укроти. Кай се разkreщя на Алваро, Джорджо и Серджо, наруга ги с най-груби думи. Серджо извади нож, Алваро отново се опита да ги помири, а Джорджо започна да удря.

Кай се свлече на пода и от носа му рухна кръв. Тримата го облегнаха на стената, но когато кръвенето спря, Кай започна да повръща, което се дължеше на прекомерната консумация на алкохол.

Той се събуди, когато първите слънчеви лъчи проникнаха през прашния, омазан прозорец на кръчмата. Лежеше върху студения под, главата му бучеше, в черепа му пулсираше тъпа болка. Имаше чувството, че никога повече няма да се изправи, защото главата му ще се пръсне. Целият трепереше. В кръчмата миришеше на застоял цигарен дим и разсипано уиски. В гърлото му се надигна гадене. Погледна часовника си. Седем и половина. В десет имаше среща с Ане. Ако успее да се измъкне от кръчмата, ще се прибере вкъщи, ще вземе душ и ще пие кафе.

Така не можеше да продължава. Тези изстъпления трябваше да престанат. Пристъпите започваха да се повтарят и животът му заплашваше да излезе извън релсите.

Приятелчетата му го бяха оставили да лежи тук, дяволите да ги вземат! Той се надигна бавно, опитвайки се да пренебрегне пулсиращата болка в главата, и затърси копчето за осветлението. Не го намери, изруга, стигна някак си до предното помещение и напипа ключа зад бара. Светлината му вдъхна чувството, че отново е вечер, и макар да знаеше, че ще му стане лошо, си наля половин чаша бира и я изпи на един дъх. Призля му и едва се задържа на краката си.

Входната врата беше заключена. Естествено. Няма да оставят кръчмата отворена заради един мъртвопиян немски бизнесмен. Сигурно към десет ще дойде чистачката. Или Паоло, собственикът, ще реши да си попълни запасите. Не. Десет беше твърде късно. Ане не биваше да го види такъв.

Кай се върна в задната стая, където беше игралната маса. Лепкавите карти бяха захвърлени в кошчето. Спомни си как Серджо извади нож и потрепери. Добре че не го убиха! Зад игралните автомати се намираше стълбата към тоалетната. Кай заслиза предпазливо по тесните стъпала. Знаеше, че ако падне, ще си изпотроши кокалите.

Пусна крана над мивката и наведе главата си под струята. Остана така, докато се почувства по-добре. Отвори вратата към дамската тоалетна и кимна доволно. Ще излезе през прозореца.

Качи се върху капака на тоалетната чиния и напрегна всичките си сили, за да стигне до рамката на прозореца и да се прехвърли навън. Чувстваше се като крадец.

Някак си успя да се измъкне през тясното прозорче. Улови се за улука и напипа нещо меко. Полуразложена мъртва мишка, червата ѝ изядени от някоя гладна котка. Разтреперан, Кай я захвърли надалеч и продължи да се спуска. Най-сетне излезе от задния двор и се огледа. Сиена лежеше под него. Покривите блестяха под лъчите на ранното слънце. Пое дълбоко дъх и усети облекчение.

След половин час си беше вкъщи. Стоя дълго под душа, сякаш се връщаше от сафари в пустинята. След двойно капучино с лъжица лимонов сок, половин литър минерална вода и два аспирина се почувства много по-добре. Животът му отново беше влязъл в обичайните релси. Преди да излезе, тържествено си обеща, че от днес нататък ще бъде разумен и няма да загуби нито една ценна секунда в алкохолно опиянение.

Паркираха на малък паркинг — всъщност по-скоро разширение на завой — където стоеше само малък сив фиат, очевидно неизползван от месеци или дори от години, защото беше обграден от високи треви. Все пак колата не беше ръждясала, гумите бяха напомпани, като цяло изглеждаше напълно в ред. Чудесна кола. Създадена специално за малките италиански градове с лабиринт от тесни улички.

— Виж тази кола... Това е лудост. — Ане погледна във вътрешността.

На задната седалка лежеше чук, а върху предното стъкло бе залепен служебен формуляр. Явно собственикът си беше платил данъка.

— Да, наистина е жалко. — Кай вдигна рамене. — Сигурно стои тук от месеци. Стар модел. Кола за ценители. Собственикът може да ѝ вземе доста пари. Хората са луди по тези автомобили и крадците ги търсят.

— Глупаво е да остави колата си без никакви грижи.

Кай улови ръката ѝ и я поведе по пътеката.

— Първо виж къщата. Кой знае, може би фиатът влиза в цената.

Тясна, виеща се пътека ги изведе до къщата, която само смътно се виждаше зад гъстата шума на дърветата. Кай и Ане се приближаваха бавно.

Всъщност къщите бяха две. Вдясно от пътя се издигаше голяма продълговата постройка на два етажа, приютена под възвишението, с грижливо оформени тераси. Втората къща беше вляво от пътя и представляваше малка воденица — много висока, много тясна, също на два етажа. Разположението на двете къщи една спрямо друга и възвишението, което очевидно беше границата на имота, образуваха един вид малък вътрешен двор, който подчертаваше целостта на ансамбъла и изглеждаше много романтичен.

Двете къщи бяха обградени от гъста гора. Долината се затваряше зад къщите и се отваряше само към пътя. Близко до воденицата се виеше поток, водата падаше отвисоко и се събираше в изкуствен

басейн, толкова обрасъл, че на пръв поглед изглеждаше като езерце. В долния край на басейна потокът се оттичаше и си пробиваше път през поляните и скалите.

Двете къщи бяха обрасли с бръшлян и Исусов венец, близо до входната врата избуяваха храсти розмарин, лавандула и салвия.

— Какво е това? — попита шепнешком Ане. — Раят?

Кай не отговори.

На най-високата тераса, която по това време на деня беше обляна от слънце, седеше мъж и четеше. Явно не бе забелязал двамата посетители, които вървяха по пътеката, въпреки че влизаха директно в полезрението му. Седеше с изправен гръб, без да докосва облегалката на стола, абсолютно неподвижен, очевидно съсредоточен в четенето. Само китките се допираха до ръба на масата, а ръцете държаха леко повдигнатата книга.

Така не може да се чете — беше първата мисъл на Ане. Нормалните хора не четат в такава поза. Тя не носи нито радост, нито почивка. Това е тежък физически труд. Този човек прави сцена. Демонстрира, че чете. Сигурно е чул колата ни още отдалеч. Защо не вдига глава? Защо не слиза да ни посрещне? Защо поне не остави книгата?

Непознатият изглеждаше като монумент, като човешка скулптура, издялана от камък с длетото на майстор като Микеланджело. Лицето му имаше бронзов загар, което показваше, че прекарва дните навън, а белите му коси блестяха под слънчевата светлина.

— Здравей, Енрико! — извика Кай. — Водя ти купувач. Надявам се, че не ти пречим?

Най-сетне мъжът се раздвижи. Отпусна бавно книгата и по лицето му пробяга усмивка.

— О, разбира се, че не ми пречите. Огледайте спокойно. Всички врати са отворени. Влезте и разгледайте.

Нямаше как да се поздравят с ръкостискане, защото Енрико седеше нависоко, а Ане и Кай стояха долу на пътя. Но той очевидно нямаше намерение да слезе при тях.

У този човек има нещо, помисли си Ане. Харизма. Изглежда като красив, горд римлянин. Липсват му само тогата и сандалите с

ремъци, за да се получи перфектна картина. Сигурно е обратен. Мъжете, които изглеждат така, не се интересуват от жени.

— Ела — подкани я Кай. — Аз ще ти покажа всичко.

Влязоха в голямата къща и първо отидоха в кухнята. Малко помещение с греди на повече от сто години, с криви стени, иззидани от камъни. Рамката на малкия прозорец беше безнадеждно изкривена — като картина от отдавна отминало време. Светлина влизаше главно през остъклената врата, която беше широко отворена. Макар че навън ставаше все по-топло, в кухнята беше приятно хладно. В един ъгъл стоеше иззидана каменна пейка, пред нея маса от тежко кестеново дърво, грижливо загладено. Ане веднага забеляза снимката, окачена над пейката. Руса жена горе-долу на нейната възраст с чаша вино в ръка и замечтано лице. Снимката беше възхитителна, със силно излъчване, но въздействаше като чуждо тяло в старото помещение. Работният плот също бе иззидан от тежки камъни, в стената над него бяха вдълбани ниши. Грубо скованите врати на шкафовете допълваха впечатлението за селска кухня от миналия век. От тавана висеше верига, на която бе окачена тясна етажерка. Поставените на рафтовете чинии и чаши се движеха в ритъма на лекия ветреца, влизащ отвън.

Тясна, извита каменна стълба водеше към горния етаж, където погледът веднага падаше върху голяма, но съвсем просто направена камина. Прекрасният каменен под се съчетаваше перфектно с грижливо реставриран шкаф и две малки кресла, поставени пред прозореца. Оттам се разкриваше чудна гледка към течението на потока и малката воденица. В спалнята имаше разкошно двойно легло и стар скрин.

Очевидно Енрико не притежаваше много. Стаята беше доста тъмна, тъй като ореховото дърво точно пред прозореца поглъщаше цялата светлина. Стъклена врата извеждаше към най-високата тераса, където Енрико седеше все така неподвижен. Ане хвърли поглед към книгата в ръцете му. „Светът на Софи“^[1].

Странно, но това заглавие изобщо не я учуди. Този човек беше философ. Философът от старата воденица, реставрирана лично от него. Перфектното съчетание.

От стаята с камината отидоха в банята, построена на две нива. Горе имаше две мивки, а след слизване по тясна стълбичка се влизаше направо в отворена двойна душкабина. Тоалетната беше отсреща.

Вратата ѝ беше отворена и погледът свободно стигаше до причудливо оформена скала, в която Енрико беше издълбал тесни стъпала, и до гъстата гора, която обграждаше долината.

Ане се обърна смаяно към Кай.

— Това не може да е истина. На света няма такива неща.

Кай се усмихна доволно.

— Не знам дали ти направи впечатление, но в къщата няма отопление. Искам да го знаеш. Може да е много романтично, но липсата на отопление е проблем.

— А как се къпе собственикът? Да не би да се задоволява със студени души?

Кай отвори дървената вратичка вдясно от вратата на банята.

— Тук стои газова бутилка, която затопля водата. Бутилките трябва да се носят в Амбра, за да ги напълнят. Това е допълнителен проблем. В кухнята също има газова бутилка. За печката.

Ане кимна. Липсата на отопление не я развълнува особено много. Ако търсеше удобства, щеше да си вземе жилище в града.

Когато отново излязоха на двора, Енрико ги очакваше изправен, със скръстени ръце. Ане се смути още повече.

— Прекрасна къща — рече тихо тя. — Не мога да повярвам, че сте я реставрирали наскоро. Изглежда така, сякаш не е променяна от години.

— Тази къща, а и животът, имат нещо общо с изкуството — обясни спокойно той. — Иди да разгледаш и воденицата.

Подобно на къщата, воденицата беше построена само от стари, употребявани материали, криви греди и обрулени от времето камъни. Двете помещения бяха свързани с дървена стълба, имаше още и малка баня. Отпред се простираше тераса, широко стълбище водеше право към басейна, през който минаваше потокът. Наблизо беше построена изкуствена пещера, в която се влизало само отвън и която половин година била под вода — така поне ѝ каза Кай. В пещерата живеели жаби, змии, саламандри и гущери. Това било предназначението ѝ.

Ане обиколи басейна и приседна на стъбло, което служеше за пейка. Няколко жаби наскочаха панически във водата и се изпокриха в гъстите водни растения.

— Ще купя къщата — заяви решително тя. — Тук ще започна нов живот. Не знам дали ще успея, но искам да се възползвам от този

шанс.

— Какво ще кажеш първо да видиш още няколко имота, а после да решиш? Аз на твоето място не бих прибързвал. Имаш време, нали?

— Прав си, не бързам. Но ако не мога да имам тази къща, ще полудея. Представи си, че в мое отсъствие дойде някой и я купи!

— Няма да я предложа на друг купувач, преди ти да вземеш решение.

— Да, но дяволът може би има други планове. Може Енрико да се е обърнал и към друга агенция. Или да е казал в селото, че ще продава. Не, не! — Всички тези възможности изнервиха Ане. — Разбери, Кай, няма нужда да разглеждам други имоти. Убедена съм, че няма да намеря друга такава къща. Познавам Тоскана. Къщите са прекрасни, живописно разположени на някое хълмче, с кипариси наоколо, с красива входна алея. Не искам такава къща. Искам тази. Тук има нещо. Не ме питай какво. Вече не съм в състояние да се върна в Сиена и да забравя тази къща.

— Знаех си — въздъхна Кай. Беше очаквал Ане да хареса къщата, но това бързо решение го изпълваше със съмнения. — Искаш ли да обиколим помещенията още веднъж?

— Мисля, че първо трябва да поговорим с Енрико — отговори с усмивка Ане.

Енрико ги очакваше в кухнята. Тъкмо приготвяше еспreso.

— Желаете ли по едно кафе?

— С удоволствие — отговори Кай.

— С голямо удоволствие — рече Ане.

— Седнете навън, под ореховото дърво. Ей сега ще дойда.

Вътрешният двор между двете къщи приличаше на голяма тераса и можеше да се определи даже като лятна дневна. Набързо скована дървена ограда предпазваше любопитния от опасността да падне от високата каменна стена право в потока. Ане седна с поглед, впит във воденицата.

— Божичко, каква красота... Нямам думи да опиша атмосферата... Тук цари мир, тук е диво и първично, тихо и романтично. Гората е тъмна и заплашителна, но ми действа и като

закрилница. Тук е самотно, но човек се чувства защитен... А този двор не е от нашия свят. Тук се потапяш в миналото.

— Права си — кимна замислено Кай. — Май наистина трябва да купиш тази къща.

Енрико се приближаваше към тях по чакъла. Вървеше леко, с котешка гъвкавост, макар че според Ане беше към средата на петдесетте.

Той им поднесе по чаша еспreso и чаша студена, бистра вода.

— Ако желаеш, ще те заведа в гората. Не е далеч, само на около стотина метра. Там е изворът, който снабдява долината с вода. Само тази долина, никаква друга къща. Сложил съм помпа, която докарва вода в къщата. Никога вече няма да купуваш минерална вода. Тази е най-добрата.

— Истинска мечта...

— Водата е най-важното. Всичко останало се набавя. Наздраве!

Енрико глътна еспresото наведнъж. Малката чашка изглеждаше абсурдно в едрите пръсти с изпъкнали кокалчета.

Кай мина към най-важното:

— Енрико, Ане иска да купи къщата.

— Знам. — Енрико се усмихна и я погледна. — Като те видях да обикаляш стаите, веднага ми стана ясно какво искаш. Така прави само човек, който се е влюбил в къщата. Знаех го още когато ви забелязах да идвате по пътеката. Веднага си казах, че този път ще продам имота. Ето колко бързо става. Затова не тръгнах да обикалям с вас и да обяснявам. За какво? Ти ще имаш достатъчно време да опознаеш новия си дом.

---

[1] Роман за историята на философията от норвежкия философ Юстайн Гордер (1991). — Бел.прев. ↑

Вече беше девет и десет, но той не сметна за нужно да включи осветлението. И без това предпочиташе свещите, а и постоянно се стараеше да пести ток. Ще се справи с една-единствена чайна свещ. Допреди две седмици употребяваше по две, а през зимните вечери три или четири. Особено когато ставаше лекомислен и палеше по две свещи, докато миеше съдовете. Позволяваше си повече светлина само когато на другата сутрин забележеше, че по чинията е останал доматен сос или по дъното на тенджерката има загоряло мляко. Понякога се опитваше да мие съдовете на дневна светлина, но само след ден си казваше, че е твърде жалко да хаби ценното си време с такива занимания. Всяка минута навън беше скъпоценна, а и имаше предостатъчно друга работа — цял живот нямаше да му стигне да я свърши. Знаеше какво е да си затворен в една стая, без да можеш да излезеш под слънцето или под дъжда, затова ценеше извънредно високо природата в своята скрита, самотна долина.

Седна и пое дълбоко дъх. Неговият час. Само за него и за никого друго. Без Карла, която сядаше насреща му и започваше да му хвърля обвинителни погледи, защото от часове не е казал нито дума и това я караше да се чувства изгубена. Днес, в моменти като този, за пореден път му стана ясно, че не се нуждае от никого. Нито от приятел, нито от жена, камо ли пък от съветници и спътници, от помощници и събеседници. Ако светът трябва да се промени, той ще намери начин да го стори сам.

Огледа се. Вечерният вятър бе утихнал и гората беше спокойна. Даже цикадите бяха замлъкнали — тук, в падината, слънцето изчезваше зад планините още в ранна вечер. И докато вечерното слънце топлеше хълмовете чак докато падне мрак и въздухът ставаше копринен и мек, тук вечерната влага обикаляше безпрепятствено долината и човек потръпваше от студ дори през август.

Енрико не усещаше студ. Носеше само тънка риза и къс панталон, босите му крака бяха обути в сандали. От години тренираше, за да стане нечувствителен към студа и болката, към глада

и жаждата. Бавно и мъчително се опитваше да свикне с всичко това и да го възприема като нормално. Процесът беше мъчителен, но му вдъхваше усещане за известна свобода.

Само след няколко минути светулките ще огреят долината като хиляди зрители със запалки в залата, където започва концертът на годината.

Той не се нуждаеше от концерти. Не му трябваше телевизия, нито радио. Не искаше разговори и забавления. От време на време четеше книги. През останалото време се отдаваше на размишления. Той беше творец, имаше власт над мислите и над света, създаден от тях. Часове наред седеше и мислеше и не се нуждаеше от свещи или лампи.

Девет и половина. Мразеше предстоящия половин час, но трябваше да го изтърпи. Включи мобилния си телефон и излезе от къщи. Стигна до паркинга, продължи по пътя до малка падина, прекоси потока, зави надясно и тръгна по камениста пътека, която стръмно се изкачваше по хълма. Вървеше леко, без никакво напрежение. Бързо преодоля височината, стъпвайки сигурно в мрака. Полумесецът почти не осветяваше неравната пътека.

Щом забеляза, че вече има обхват, спря. Остави телефона върху един плосък камък и въздъхна няколко пъти, за да се съсредоточи. Светещият дисплей му пречеше и той го обърна към камъка. Над потока безшумно прелетя сова и го обзе нещо като меланхолия. Скоро във Вале Короната ще заживее Ане. И като него ще се изкачва на хълма, за да се обади по телефона. Не искаше да мисли за това. Не биваше да допуска в сърцето си чувства. Чувствата разрушаваха всичко. Ако не съумяваше да ги овладее, ставаше агресивен. Това не биваше да се случва, защото неговата агресия беше експлозия.

Обади ѝ се точно в девет и трийсет и две.

— Здравей, Карла — започна той, придавайки на гласа си весел тон. — Как си? Наред ли е всичко?

— Енрико, чуй ме — отговори тя с треперещ глас. Очевидно беше силно развълнувана и това го изнерви. Но никога досега не ѝ беше казвал как се вбесява от развълнувания ѝ глас. — Баща ми е на смъртно легло. Много е зле. Някой трябва да стои до него денонощно.

— Защо не го откарате в болница?

Карла шумно пое въздух.

— Не можем да му причиним това! Той разбира какво става с него. Но не мисля, че е нужно да ти обяснявам. Ти искаш ли да умреш в болница?

Не. Разбира се, че не искаше. И няма да умре в болница. Ще намери начин да го предотврати. С всички средства. Карла също няма да умре в болница. Той ще оправи нещата.

— Какво казва лекарят?

— Агонията може да продължи три часа, три дни, три седмици или три месеца. В момента татко е много слаб... но може да стане чудо и да се оправи.

— Върни се вкъщи — каза Енрико. — Веднага. Най-добре вземи влака още утре.

— Не мога, Енрико! Как си го представяш? Не мога да оставя мама и сестра ми в това положение.

Карла почти викаше и ушите му забучаха. Стисна зъби, за да не загуби контрол над себе си. Все пак успя да отговори спокойно.

— Напротив, можеш. Или искаш през следващите три месеца да бдиш до леглото на баща си? Това, което става сега, е нормално за хората на неговата възраст. Никой не знае кога ще умре — утре или след година. Искам да се върнеш вкъщи, Карла. Ще видиш, баща ти ще е жив поне до Коледа.

Тя мълча дълго. Накрая попита съвсем тихо:

— Откъде можеш да знаеш?

Енрико беше на път да си изпусне нервите.

— Ако не се прибереш вкъщи, ще имаме сериозен проблем. Няма те от три седмици. Стига толкова.

Карла се опита да смени темата.

— Има ли нещо ново?

— Не, нищо.

Тя не знаеше, че той смята да продаде къщата. Ще я изчака да се върне и тогава ще ѝ каже. Знаеше, че няма да е лесно, защото Карла беше убедена, че това ще е техният италиански дом завинаги. Той обаче не искаше дом. Искаше да е свободен. Без собственост, без товар. Да може по всяко време да тръгне на път.

— Довиждане, скъпи — каза Карла. — Ще се върна възможно най-бързо. Моля те, мисли за мен.

— Разбира се. Утре ще включа телефона си по същото време.

— Да. Чао. — Гласът ѝ прозвуча примирено и той разбра, че е наложил волята си.

Енрико изключи апарата. Най-неприятното дневно задължение беше уредено. Мразеше да има задължения. Мразеше да го карат да прави неща, които не харесва. Отхвърляше всякакви регламенти, всякакви указания. За него съществуваха само събуждането и удоволствието от деня. Свободата да чете, да копае, да заколи кокошка. Това беше живот. Ни повече, ни по-малко.

Енрико се изправи и се запъти обратно към къщи. Но не влезе вътре, а слезе към потока. Луната беше изчезнала зад облак и нощта бе непрогледна, но той познаваше всеки камък, всеки корен, всяка неравност по склона. Нямаше нужда от очи, за да гледа къде стъпва. Това беше основна предпоставка да се чувства сигурен. Дълго се бе упражнявал, за да стигне дотук. Всъщност беше глупаво да продава. Ще отиде другаде и ще се наложи пак да започне отначало. И страховете му отново ще излязат на повърхността. Вече се започваше. Страхът от бъдещето заплашваше да развали живота му.

Енрико клекна край потока и започна да пие от бистрата вода. Стана му лошо и се отпусна върху влажния мъх. Споменът отново се появи, колкото и да се мъчеше да не го допуска до себе си.

Когато разбра, че ще умре, момчето заплака и започна да вика майка си.

Викаше майка си. Това беше толкова трудно за разбиране.

Не, не бива да мисли повече за онази нощ.

Скочи и се затича към басейна. Скочи в черната, ледена изворна вода, без да се съблича и без да мисли за жабите, гущерите, саламандрите и водните змии, които го обитаваха. Остана под водата, докато можеше. Изскочи на повърхността едва когато дробовете му започнаха да се пръскат. Пое дълбоко въздух и почувства, че пак се е предал.

— Ти си полудяла!

Харалд крещеше и Ане трябваше да държи мобилния телефон на двайсет сантиметра от ухото си, за да го чува.

— Едва от два дни си в проклетата Италия, където крадат не само портмонета, а и деца, и си решила да си купиш къща. Да не си се побъркала?

— Ти не разбираш. Ако можеше да я видиш, щеше да говориш друго.

— Ане, моля те! Вземи нещо под наем. Не е нужно веднага да купуваш.

— Такава къща не се наема. Само се купува.

Харалд се успокои. Очевидно започваше да се примирява.

— Не те разбирам. Наистина не те разбирам. Искаше да останеш в Италия няколко седмици или няколко месеца, но само за да търсиш Феликс... или поне да намериш някаква опорна точка... къде бихме могли да търсим... А сега? Какви ги вършиш? Да не си решила да емигрираш? Да заживееш в Италия? Ще се развеждаме ли?

— За бога! — извика вбесено Ане. — Защо винаги стигаш до крайност? Намерила съм страхотна къща. Най-прекрасната. Най-специалната. Уникална атмосфера. Такива къщи не се намират на всеки ъгъл. Не разбираш ли — ако не заживея там, ще умра. Ако отношението ми се промени... ако реша да се върна, ще я продам. Къде е проблемът?

— Италианците ще те излъжат, Ане! И ти няма нищо да забележиш! Ти нямаш понятие от цените на недвижимите имоти! Знаеш ли как функционира помийната яма? Къде се намират отточните тръби? Къде минават тръбите за водата? Има ли дренаж, покривът изолиран ли е? По дяволите, Ане, когато купува къща, човек трябва да внимава за хиляди неща! Сигурен съм, че си се влюбила в някоя руина. Ако един ден решиш да я продадеш, ще ти дадат не повече от една трета от цената, на която си я купила. Ти не говориш италиански, не познаваш никого там! Това няма да свърши добре, помни ми думата!

— Ти си жалък. Винаги се опитваш да развалиш нещата. За теб всичко е лошо, а светът гъмжи от престъпници и идиоти.

— Аз съм реалист. Не искам да направя огромна грешка.

— Първо, къщата не е на италианец, а на германец. И второ, аз съм влюбена в тази къща. Точка. Обичам това място, разбираш ли? Обичам долината, атмосферата, излъчването... Какво ме интересува има ли дренаж и помийна яма? Ако се влюбя в някой човек, ще ми е все едно дали има криви пръсти на краката, или бенка на бузата.

— Винаги съм те смятал за практична, интелигентна личност — отвърна с леден глас Харалд, — но това, което ми говориш днес, е пълна глупост.

Сега вече Ане се ядоса истински.

— А това, което казваш ти, е арогантност. Нямах право да говориш за нещо, което не си видял и не познаваш. Ти не си в състояние да прецениш дали къщата е добра, или не.

Харалд веднага разбра, че е прекалил.

— Моля те само да внимаваш, защото е твърде възможно да направя грешка. Не прибързвай. Направи ми тази услуга и поразпитай. Заведи в къщата човек, който разбира от тези неща. Разгледай по-внимателно. Иди още няколко пъти, виж какво е, когато вали. Разгледай околността, близките села. И преценявай разумно. Не решавай импулсивно.

Ане изгуби желание да се обяснява с него.

— Още нещо?

Харалд се опита да придаде топлина на гласа си.

— Онова, което възнамеряваш да направя, е безсмислено, Ане. Само ще отвориш старите рани и ще рухнеш.

— Това ми го каза още вкъщи. Поне сто пъти.

— И ще го кажа още сто пъти, защото трябва да те убедя.

— Моите рани няма да се отворят. Те не са зараснали.

— По-добре да не говорим повече.

— Да, наистина е по-добре. Лека нощ.

— Приятни сънища.

Ане изключи телефона и го сложи върху нощното шкафче. Още тогава трябваше да се вслуша във вътрешния си глас и да остане. Тогава... две седмици след изчезването на Феликс.

Ла Пекора, 1994 г.

В четвъртък след Великден Харалд се прибра вкъщи почти в еуфория. В продължение на часове беше лепил обяви по стени, дървета, контейнери за отпадъци и витрини. В Кастелнуово Берарденга, Монтебеники, Рапале, Амбра, Ченина, Капаноле и Бучине.

На обявата имаше снимка на Феликс. Момчето се смееше, вятърът бе отвял бретона настрана и откриваше челото, нослето му беше загоряло от слънцето. Отдолу пишеше на немски и италиански: „Феликс Голомбек, 10-годишен, изчезна на 16 април в 18:00 ч. Момчето е на ръст около 1.20 м, слабо, с руса коса. Беше облечено в тениска, джинси и маратонки. Който го е видял някъде, моля да се обади на телефон 338675432 / или на полицията в Амбра“.

Тъкмо когато Харалд закачваше поредната обява на вратата на един бар в Капаноле, до него се приближи стара жена и му каза, че видяла малко русо момче. В събота преди Великден. В сребърносиво порше. На предната седалка. Старата жена, естествено, не запомнила номера на колата, защото не си помислила нищо лошо. Направило ѝ впечатление, че колата се движи необикновено бавно, сякаш търси място за паркиране — а всъщност можела да спре навсякъде. Възрастната дама на име Мария Саки не беше в състояние да каже дали зад волана е бил мъж, или жена. Изобщо не обърнала внимание.

Харалд веднага уведоми карабинерите в Букине и те любезно го увериха, че ще потърсят сребърносивото порше. Обещаха да го държат в течение.

Харалд отдавна не пушеше, но сега помоли Ане за цигара. Найсетне имаше опорна точка. Тъничка сламка, за която да се залови. Целият трепереше от вълнение.

— Това означава, че в събота е бил жив. Значи е вероятно и сега да е жив. Онзи мръсник със сребърното порше сигурно го крие някъде.

Ане не намери нищо утешително в уверенията му.

— Та ние изобщо не знаем дали в колата е бил Феликс! По света има хиляди слабички руси момчета. Кой знае какво е видяла онази

старица. Може момчето да е било с тъмна коса, но тя си е казала, че няма разлика. Възможно е Феликс да е минал оттам преди два часа в тъмен фиат и никой да не го е забелязал — момче във фиат е обичайна гледка, нали?

Съзнаваше, че в този миг унищожава последната му надежда, но не можа да спре. Даже продължи да го убеждава:

— Ако аз отвлека малко дете, в никакъв случай не бих се разхождала с него в такава рядка, скъпа, биеща на очи кола.

Харалд се взираше през прозореца и пушеше. Държеше цигарата по много странен начин, сякаш беше първата в живота му.

— Ако намеря онзи тип, ще го убия.

— Знам.

Възцари се мълчание.

— Ако жената е права, сигурно не е бил местен — заговори след малко Ане. — Тукашните селяни не се мотаят с поршета из улиците. Значи е бил чужд човек, турист. Сигурно го е прекарал през границата. В друга страна, например в Белгия. За да го продаде на порноиндустрията... Точно тази мисъл не мога да понеса...

Еуфорията на Харалд отлетя. Сега беше гневен, а може би и отчаян. И в двата случая около устата му се вдълбаваше тънка линия.

Ане продължи да говори:

— Помисли, Харалд... В тукашната гора почти не идват гъбари, нали? Но и никой не очаква важен порнотърговец да се скрие в храстите и да чака да се разрази буря, за да отвлече малко момченце. Това се случва веднъж на двеста години. Според мен бандитите ловят деца в градовете. Докато си играят на улицата. Затова не вярвам, че в поршето е бил Феликс.

— Къде е тогава?

— Нямам представа. Не намирам обяснение. Нищо не ми хрумва. А ти как мислиш, защо Феликс се е качил в поршето?

Харалд се отпусна на един стол и вдигна рамене.

— Може и да си права. Това с поршето сигурно е глупост. Някой просто се е разхождал. Например браконьер. Случайно е срещнал Феликс, докато детето си е играело край потока, и го е попитал как да стигне до селото. Феликс е тръгнал с него, за да му покаже пътя. А на известно разстояние е чакала колата му...

— Феликс не би тръгнал с непознат.

Харалд посегна към бутилката с уиски.

— В града сигурно не, но тук, в гората, е друго. Тук всеки човек се смята за добър. Тук е рядко населено и хората си помагат един на друг. Чувстват се свързани. Феликс не е помислил нищо лошо. Качил се е в колата, за да се предпази от дъжда и от бурята. Нали разбираш: да се скрие на сухо, докато дъждът спре.

Харалд млъкна. Останалото беше ясно. Феликс се е озовал на лошото място в лошо време и е срещнал убиеца си, без онзи да го е търсил. Мръсникът се е възползвал от случая, убил е момчето им и вероятно го е заровил някъде в собствения си имот. Няма да го намерят, защото не знаят къде да го търсят. Няма как да преровят всички частни имоти в Тоскана.

В продължение на две седмици Ане не излезе от къщи, за да не пропусне евентуалното завръщане на Феликс. Харалд дълго я убеждаваше да слязат заедно в селото и да хапнат нещо. Един ден все пак отидоха в хотел „Амбра“. Боядисаните в леденосиньо стени, шумният телевизор под тавана и студената ярка светлина на неоновите лампи засилиха усещането за самота. Без Феликс двамата бяха изгубени. Вече не се надяваха и усещаха, че са на път да се изгубят един друг. Разбираха го много добре, но не смееха да го изрекат.

— Трябва да се върна в Германия — рече Харалд. — Кабинетът не бива да остава дълго затворен.

Ане кимна. Естествено. Преди три години Харалд бе поел практиката на възрастен селски лекар, който скоро след това почина, и много от пациентите на стареца се бяха преместили при втория практикуващ лекар, защото се отнасяха скептично към новака. Харалд работеше усилено и с времето успя да си изгради солидна клиентела. Вече имаше десетки постоянни и верни пациенти. Докато беше в отпуска, вторият лекар се бе съгласил да го замества и се грижеше за всички в селото. Ако Харалд останеше още седмица в Италия, отново щеше да изгуби пациенти.

Ане погледна мъжа си и не откри в сърцето си дори искрица любов. Потърси нещо в лицето му, порови се в спомените си с надеждата да преоткрие своите чувства към него, но не намери нищо. Само празнота. Равнодушие. Той винаги щеше да ѝ напомня за

Феликс. Без него Феликс нямаше да го има. Но без Феликс Харалд беше чужд човек за нея. Сигурно и той чувстваше същото.

— Аз ще остана — каза тя.

Харалд я погледна изумено.

— Защо? Какво ще правиш тук? Ще седиш в някаква стая под наем и ще чакаш някой да ти се обади ли? Това ще го правиш и у дома. Или ще обикаляш гората и ще го търсиш? През последните две седмици не излезе от къщи. Защо сега искаш да останеш?

— Не мога да си тръгна оттук.

— Имам нужда от теб в кабинета, Ане. Това е много по-важно, отколкото да обикаляш из селото, обляна в сълзи. И за хиляден път да задаваш въпроси. Дали все пак някой не е видял нещо. Най-късно след четири седмици случката ще се забрави.

— Не можем просто да си тръгнем!

— Напротив, можем. Даже трябва. Защото няма полза да клечим тук. Защото карабинерите няма да предприемат нищо повече, освен ако по невнимание не се спънат във Феликс. Окачил съм обяви. Навсякъде. Претърсих всеки сантиметър от околността, но не открих нищо. Нищичко. Полицията преброди хиляди квадратни метри. С кучета. Водолази претърсиха езерото. Не можем да направим нищо повече, Ане. Можем само да седим тук и да чакаме, докато полудеем.

Сервитьорът мина покрай тях и Харалд поръча още половин литър вино — просто вдигна празната гарафа. Изглеждаше твърд и решителен. Измършавялото му лице сякаш беше изсечено от камък. Ако някой го удари с чук, няма да му причини нищо, помисли си неволно Ане.

Тя усети как виното се върна в гърлото ѝ и остави гадно кисел вкус в устата ѝ. Беше ѝ трудно да говори.

— Значи е по-важно да вземам кръв, да слагам превръзки и да утешавам пациентите: „Само минутка, госпожо Нажински, докторът ей сега ще дойде“?

— Да.

— Ти си отвратителен.

Харалд не каза нищо повече. Остатъкът от вечерта премина в мълчание. Двата допиха поръчаното вино, колкото и да им горчеше. Платиха и тръгнаха да се прибират. Ане имаше чувството, че всички ги зяпат. „Това са родителите на момченцето, дето изчезна...“ Обаче

никой не ги спря, никой не им каза колко съжалява за случилото се. Просто си излязоха и пак останаха сами на света. Вече не чувстваха нищо. Сякаш сърцата им бяха изтръгнати.

Мълчаливото пътуване до Ла Пекора се проточи безкрайно. Ане затвори очи и се опита да преодолее надигналото се гадене. Няма ли да свършат тези завои! Искаше ѝ се да повърне, но не може. Колата подскочаше по неравния път, потъваше в дупки, преодоляваше издатини и тя усещаше, че Харалд кара твърде бързо, но ѝ беше все едно. Само да можеха да полетят в някоя пропаст...

Щом се прибраха в Ла Пекора, Ане веднага си легна. Съблече се набързо и се пхна под завивката. Копнееше Харалд да я прегърне и тя да се наплаче на гърдите му, за да се утеши поне малко. Но никой не дойде.

Защото Харалд стоеше на терасата, вириаше се в мрака и проклинаше несправедливия, мръсен свят.

На сутринта Ане стана много рано и се залови за работа. Събра багажа, направи закуска, напълни хладилната чанта с храна за из път. Харалд натовари колата. Накрая Ане влезе в стаичката на Феликс и с огромно усилие на волята събра нещата му, както беше правила безброй пъти. Без никакви емоции, сякаш е готова всеки момент да повика сина си: „Феликс, остави гущерчето на мира, ела да си измиеш ръцете и иди в тоалетната, защото тръгваме!“. Въобразяваше си, че той е навън, за да намокри за последен път краката си в потока и да изцапа панталоните си с мъх.

Колко пъти му се беше карала за дреболии. Колко нетърпелива, непоносима и несправедлива беше. Мачкаше крехката детска душа, сякаш най-важното нещо на света беше в колата да седи чисто и прилично облечено дете.

Сега съжаляваше. Горчиво съжаляваше за поведението си. Би дала всичко на света, за да има възможност да се поправи и да го прегърне... Беше твърде глупава, за да проумее какво щастие е на прага да застане малко момче с черни ръце, което не е в състояние да се раздели със своите пръчки, камъчета и животинки.

А сега го напускаха. Заминаваха си. Показваха, че се предават. Спряха да търсят, защото смятаха, че никога няма да го намерят.

Феликс никога повече нямаше да иска да му построят дървена къща, да моли баща си да го изведе на нощна разходка, да събира фигурки от шоколадови яйца. Мястото му в колата, на масата и в училище ще остане празно. Сякаш се е разтворил във въздуха. Изчезнал беше от света просто ей така, изведнъж. Без да каже сбогом.

Харалд не вярваше, че Феликс ще се върне, а Ане имаше чувството, че предават детето си.

Харалд заключи вратата и остави ключа в саксията до стълбата заедно с кратко писмо до Пино и Саманта. Бяха платили предварително.

Край. Отиваха си завинаги. Ане нямаше ни най-малка представа как ще живее оттук нататък.

Потеглиха. Харалд караше бавно и внимателно. Никой от двамата не се обърна.

Щяха да минат цели десет години, преди Ане да дойде отново в Ла Пекора.

Тоскана, 2004 г.

От завоите на пътя към Монтебеники се откриваше възхитителна гледка към местност, която много приличаше на Кианти. Меки възвишения, по чиито склонове растяха лози, тук-там внушителни имения, които се даваха под наем през лятото. Поляни с пасящи коне, просторни слънчогледови поля, които по това време на годината цъфтяха буйно. Монтебеники, разположен на високо било, приличаше на шапка от средновековни каменни къщи и беше зашеметяващо красиво място.

Денят беше горещ и Кай отвори изцяло прозореца на колата, за да влиза въздух. Очакваше шумни протести, защото вятърът моментално разбърка сложната прическа на госпожа Шрадер, но тя не каза нито дума. Само отвори чантата си, извади копринена кърпа на цветя и я върза на главата си.

Попаднала си на точното място, скъпа, каза си развеселено Кай, и ти си от влюбените в Тоскана немци, които ми осигуряват добър доход всяка година. Ще си купиш къща, а след две години ще я продадеш и ще се настаниш в някое бунгало на Коста дел Сол.

— Какви красоти ще ни покажете днес? — осведоми се със сладък гласец госпожа Шрадер. Очевидно се опитваше да прикрие лошото си настроение заради отворения прозорец, но не успяваше напълно.

Вместо отговор Кай попита:

— Искате ли да затворя прозореца?

— О, не, така е добре! — Гласът ѝ прозвуча като стон. — В тази горещина всички се нуждаем от малко вятър.

— Какво ще гледаме днес — руина или ремонтирана къща?

— И едното, и другото. — Кай отби надясно и спря за малко, за да пропусне грамадния камион, който идваше насреща му.

— Смятам да ви покажа пакет от три обекта. Готови и изоставени. Можете да купите един от тях или трите на много добра цена.

— И за какво са ни три къщи? — попита госпожа Шрадер и изнервено задърпа тясната си пола, която постоянно се плъзгаше по дебелите ѝ колене.

— За да спекулирате. След няколко години ще продадете две от тях. Или първо ще ги реставрирате и тогава ще ги продадете. Сигурно е, че няма да изгубите — цените в Тоскана непрекъснато растат.

Господин Шрадер, който се взеше на задната седалка, изведнъж се събуди.

— Звучи интересно.

Джипът влезе в Монтебеники и бавно прекоси малкото селище. Кай от сутринта се опитваше да се свърже с Ане, но тя си беше изключила телефона. Това започваше да го тревожи.

— Господи, каква красота! — въздъхна госпожа Шрадер.

Мъжът ѝ на задната седалка отново бе изпаднал в летаргия.

Кай зави към планината и се заизкачва по пращен полски път с много завои. Минаха покрай няколко големи имения и навлязоха в просторна долина, през която се виеше поток, през зимата увеличаващ се до истинска река. Прекосиха моста и пътят отново се заизкачва към Сан Винченци. Кай паркира на площада пред ръждясала, отдавна неработеща телефонна кабина.

— Пристигнахме — възвести той, слезе и заобиколи колата, за да помогне на госпожа Шрадер да слезе.

Насреща им беше палацото — най-голямата, най-величествената сграда в селището.

— Построено е през седемнайсети век и е част от пакета — обясни Кай. — Няма пречки да го купите. Нужно е само да се обнови, но не се налага да го реставрирате из основи. Искате ли да влезем?

Кай тръгна напред, Шрадерови го последваха мълчаливо. Влязоха през главния портал и Кай включи осветлението. Силната лампа на тавана сякаш направи варосаните стени още по-бели и студени.

Госпожа Шрадер остана в един ъгъл, очевидно скучаеща, докато съпругът ѝ отваряше прозорците, проверяваше заключват ли се вратите и работят ли крановете. Даже почукваше по стените, но не казваше нито дума. Кай го остави на мира. Надяваше се да чуе някой въпрос, но съпрузите мълчаха.

И тогава я видя. Тя пристигна на стара бежова веспа и естествено, веднага забеляза, че прозорците на палацото са отворени. Спря, слезе и се засмя. Кай побърза да се отдръпне от прозореца, но вече беше много късно. Тя го бе забелязала отдавна.

Алора беше на осемнайсет, а може би и на двајсет и осем или на трийсет и осем години. Никой не знаеше точната ѝ възраст и никой не се интересувахе. Най-малко самата Алора. Изгоряла от слънцето, мускулеста, с чисто бяла коса, която подстригваше сама в зависимост от настроението си — ту по-дълга, ту по-къса.

Ако човек я погледнеше по-внимателно, установяваше, че лицето ѝ е на стара жена, преживяла по-голямата част от живота си. Друг път обаче изглеждаше като младо момиче, едва навършило двајсет години. Никой не знаеше каква точно е Алора. Тя беше непредвидима.

Фиама я бе открила в един от домовете във Флоренция — момичето седеше в легло с решетки и по цял ден облизваше железните пръчки. Още щом я видя, Фиама реши, че може да я подслони при старата Жулиета, която живееше съвсем сама в схлупена къщурка и нямаше кой да ѝ помага. Старицата беше глуха и почти сляпа и едва се държеше на краката си. От години не беше слизала в селото, защото не можеше да върви толкова дълго.

Освен това имаха нужда от жена, която да мете селската улица и площада, да взема цветята за църквата от пазара и да помага в брането на маслините. В Сан Винченци имаше много работа и Фиама взе Алора от дома. Момичето нямаше никакви документи, никой не знаеше името му. Любимата ѝ дума беше „алора“ — в нейните уста тя означаваше „да“ или „не“, „идвам веднага“, „не става“, „ще направя това“, „няма да направя онова“, „махай се“ или „остани тук“, освен това „гладна съм“ или „уморена съм“. Тя изразяваше всичко с тази единствена дума, но изразът на лицето и мимиката ѝ бяха толкова ясни и драстични, че всеки я разбираше.

Фиама не беше първата, която я нарече Алора, но много скоро всички в селото започнаха да ѝ викат така.

Алора се настани в дома на старата Жулиета, в малка стаичка зад кухнята, където имаше място само за легло. Веднага започна да нарича старицата „mia nonna“ — моята баба — и всеки ден ѝ готвеше

минестроне, защото това беше единственото, което умееше да готви. След хранене грижливо облизваше чиниите и лъжиците, докато заблестяваха, и ги прибираше в шкафа. Отнякъде намери меки памучни парцали и ги върза на коленете на бабата, за да се придвижва из къщата. Всеки ден разресваше сплъстените ѝ коси и Жулиета ръмжеше от удоволствие. Тя беше „strega“ — старата вещица на Сан Винченти — и децата се страхуваха от нея, а хората си шепнеха, че отдавна била минала стоте. Следобед двете с Алора сядяха на полуразрушената каменна пейка пред къщата и обръщаха глави към слънцето. Алора се вслушваше напрегнато, защото се страхуваше, че бръчките по лицето на баба ѝ ще запращят и ще пламнат, щом се затоплят достатъчно.

Алора свали прастарите превръзки от глезените на Жулиета и ги държа под течаща вода, докато изгубиха кафявия си цвят и станаха бежови. После каза „Алора“, промърмори нещо неразбрано — може би молитва — наложи дълбоките рани с листа от салвия и отново сложи превръзките. Раните не зараснаха изцяло, но поне паренето престана. Бабата не виждаше какво прави Алора, не чуваше бърбенето ѝ, но усещаше облекчение и беше щастлива.

Понякога Алора отиваше в селото и крадеше за баба си амаро — билкова ракия, която старицата много харесваше. Рено, търговецът на дребно, си затваряше очите, когато момичето скриваше бутилката под полата си. Вечер двете седяха дълго под светлината на свещите, *попа* пиеше амаро и разказваше за войната. Как оцеляла само защото се скрила под дъските на кухнята, когато дошли да застрелят семейството ѝ. Тогава още живеели в дървена колиба в гората, на половин час път от Мончони. Алора вземаше ръката на старицата, милваше мършавите ѝ пръсти и подсмърчаше затрогнато.

От време на време ги посещаваше Фиама, носеше хляб и зеленчуци, понякога парче шунка, дори някаква дреха — жилетка за бабата, панталон или нови обувки за Алора. Алора поставяше обувките на рамката на прозореца, до иконата на Божията майка, и не смееше да ги обуе. Не искаше да ги напращи, камо ли пък да ги надраска, затова продължаваше да ходи боса. През зимата носеше дебели чорапи, изплетени от бабата, докато седеше до огнището.

Откакто Алора живееше в селото, площадът всеки ден беше грижливо изметен, олтарът на малката църква постоянно беше украсен

със свежи цветя, а бабата даже започна да излиза на улицата. Влачеше се бавно, но понякога се изправяше за малко. Алора я закарваше до площада с количка, спираше под стария кестен, помагаше ѝ да стане и да походи малко. Децата се плашеха и от двете и ги замерваха с кестени, които Алора събираше и вечер печеше на огъня.

В една студена февруарска сутрин Алора излезе от стаичката си и веднага усети вонята, която идваше от стаята на бабата. Жулиета лежеше на пода с широко отворени очи, устремени към тавана, с подигравателна усмивка на устните, сякаш не можеше да повярва, че смъртта все пак не я е забравила. Бутилката амаро почиваше в ръцете ѝ, защитена като спящо дете. На умиране се бе омърсила, сякаш е искала да покаже на смъртта, че я презира, но не бе успяла. В крайна сметка смъртта винаги излизаше победител.

Алора я изми грижливо и я уви в единствения чист чаршаф, който бабата пазеше специално за този случай. За последен път среса сплъстените, прашни, но все така гарвановочерни коси, прегърна своята любима *попа*, натовари я на количката и я откара в църквата. Положи я пред олтара, извади цветята от вазата и ги подреди наоколо. Целуна Жулиета по челото — за първи, последен и единствен път — каза „алора“ и излезе от църквата.

Щом се прибра вкъщи, тя взе обувките си от рамката на прозореца, прекръсти се пред Светата Дева, обиколи всички помещения и подпали къщата.

Оттогава Алора живееше при Фиама и Бернардо. Имаше си собствена стая, варосана и чиста, с легло, маса и два стола, шкаф и етажерка, където обувките ѝ заемаха почетно място. Пред прозореца ѝ растеше смокиново дърво, сутрин грееше слънце. Въпреки това Алора беше нещастна. Липсваше ѝ пълзящата, постоянно бърбореща нещо неразбрано *попа*, която топеше черните си коси в минестронето и се смееше с беззъбата си уста, когато намираше морков в супата. Която търпеливо очакваше появата на стария котарак, който прескачаше през прозореца, отърсваше се от бълхите и се настаняваше в скута ѝ, за да си поспи. Тя го милваше часове наред с изкривените си пръсти и го оставяше да яде от минестронето колкото иска. После тя дояждаше каквото е останало, а Алора облизваше чинията. Понякога котаракът

идваше посред нощ, свиваше се на кълбо между краката на бабата и я топлеше като гореща бутилка от сплъстена козина.

Фиама никога не прости на Алора, че е запалила къщата на старата Жулиета. Общината би могла да я продаде и да използва парите за някоя добра цел. Седмици наред Фиама се държеше зле с момичето и сякаш напълно бе забравила предишната си любезност. И постоянно разпитваше Алора защо го е направила.

— Алора — отговаряше момичето.

Фиама сърдито клатеше глава и заявяваше, че горчиво съжалява, задето е взела Алора от дома и я е освободила от леглото с решетки.

Алора продължи да мете улицата и площада. Украсяваше църквата с цветя и засади красиви растения на безименния гроб на бабата. Донесе от гората камък и го положи върху гроба. Много ѝ се искаше да издълбае думите „Mia nona“, но не умееше да пише.

От време на време миеше колата на кмета и косеше моравата пред къщата, докато Бернардо пиеше грапа с важни личности — земемер, геолог, архитект, търговец на платове. Мъжете всеки път се учудваха на бързината, с която се движеше боса по поляната. Косачката сякаш работеше сама, а момичето само я завърташе наляво или надясно.

— Тази май има повече таланти, отколкото си мислим — казваше Бернардо и мъжете избухваха в смях.

Алора всеки път оставаше поласкана от думите му.

Дойдоха първите топли дни. Настана времето на мака, който заливаше всяка поляна, маслинова горичка и каменна тераса с ярките си цветове, сякаш Моне бе създал огромна картина с море от червени точки върху платното.

Алора се търкаляше по склона и се наслаждаваше на хладната, влажна трева. Радваше се на мравките, които пълзяха по босите ѝ крака и се катереха по тънките косъмчета, сякаш са огромни дървета. Взираше се в облаците и си пееше песничката за партизаните — единствената, която бе научила от Жулиета. И точно в този миг на тиха радост бялото куче на овчаря се стрелна към нея с оголени зъби и треперещи ноздри, скочи отгоре ѝ и ухапа ръката ѝ.

Алора нададе пронизителен вик — толкова силен, че кучето се уплаши, пусна я веднага и побягна, сякаш е срещнало дявола.

Бернардо я намери смъртнобледа, облегната на маслиново дърво, да си лиже раната. Това беше твърде много за иначе издръжливия кмет на Сан Винченци, който всяка нощ сънуваше Алора, спяща само на няколко метра разстояние в къщата му, и всяка нощ се бореше със себе си, но не се осмеляваше да отиде в стаята ѝ и да сподели леглото ѝ. Да, не се осмели нито веднъж, въпреки че приятелите му — земемерът, геологът, архитектът и търговецът на платове — бяха убедени в обратното. Затова пък се промъкваше в банята, докато Фиама хъркаше с отворена уста, и се самозадоволяваше, впил поглед в огледалото, представяйки си, че Алора го гледа.

Сега обаче престана да мисли. Жадно притисна устни върху омазаната с кръв уста на момичето. Целувката беше толкова дълга и настойчива, че Алора забрави раната и започна да разбира какво ѝ се случва. Езикът в устата ѝ се оказа много по-приятен и възбуждащ от облизването на решетки, чинии, прибори или на собственото ѝ отражение в огледалото. Тя заръмжа от удоволствие, както някога правеше баба ѝ, и Бернардо полудя от желание. Краката ѝ се отвориха от само себе си, тя не можеше и не искаше да се съпротивлява, не разбираше точно какво ѝ прави той, но то беше великолепно. Чувствата, които я заляха, бяха неописуеми. Много по-силни и властни от усещането на кръжащия в устата ѝ език. Цялото ѝ тяло тръпнеше и ставаше все по-горещо, сякаш лятното слънце бе проникнало чак до костите ѝ. Небето се стовари върху нея, зави ѝ се свят и тя престана да разбира къде се намира. Имаше чувството, че лети, и само неясно усещаше, че това е тя, Алора, същата, която познаваше от години и която се оказа напълно непозната. Все едно умирам, помисли си тя, толкова е хубаво. Ако можеше никога да не се събуди от това опиянение... Но тогава видя Бернардо и изпита съчувствие към него. Лицето му пламтеше, той се потеше и стенеше и тя повярва, че това са предсмъртни тръпки. Искеше да го попита, да му помогне, но тогава я заля вълната на насладата, отнесе я много далеч и тя изкрещя отново, сякаш този път Бернардо бе захапал плътта ѝ.

Той падна тежко върху нея и спря да диша. Алора заплака и го помоли да не умира. След малко той се надигна, извади от джоба си захабена носна кърпа и избърса запотеното си чело.

— Алора — каза тя.

Той се усмихна и стана.

— Ела. Трябва да превържем ръката ти, а после ще ти покажа нещо.

Подари ѝ старата си веспа, която от години стоеше в навеса за дърва. Вече не я използваше, но мотопедът работеше много добре. Алора се зарадва и се нахвърли да го целува, но Бернардо я отблъсна нервно, уплашен, че някой може да ги види. Отначало Алора не разбра защо той я отблъсна, но тя учеше бързо. Не биваше да разказва на никого какво правят двамата — това си беше тяхна тайна, а и беше нещо забранено. За да го правят, трябваше да са на скрито място и никой да не ги вижда. Един ден земемерът сложи в чинията ѝ второ парче сладкиш и ѝ се усмихна. За да го възнагради, тя се настани в скута му, целуна го по устата и облиза устните му. Жена му обаче реагира с толкова гневен изблик, че Алора избяга в градината, скри се между доматиите, въпреки че сокът им пареше кожата ѝ, и се опита да разбере къде е сгрешила.

Лека-полека опозна правилата на играта и започна да се придържа към тях. Никоя от жените не заподозря колко жадна за любов е малката Алора, която отново и отново разтваряше краката си, за да вкуси частица от рая.

Тя много бързо разбра, че трябва да се обръща само към мъжете, и започна да го прави всяка нощ. Отиваше в дома на свещеника, ядеше черешовия сладкиш, донесен от вдовицата Брачини, и оставаше до сутринта да топли студения му гръб, защото бодливото одеяло, с което се завиваше от двайсет години, беше твърде тясно. Ставаше на разсъмване, вареше му мляко и переше мръсното бельо. Никой не я виждаше да влиза и излиза, а Бернардо не я питаше къде е прекарала нощта. В неделя приемаше светото причастие от ръцете на дон Матео и изглеждаше чиста като Дева Мария, а погледът ѝ беше толкова смирен, та никой не би предположил, че познава свещеника по-добре от всеки друг в селото.

Геологът я разхождаше с малката си лодка по Лаго Тразимено. Тя се наслаждаваше на мекото люлеене, пиеше тежко червено вино под лъчите на обедното слънце и езикът ѝ пърхаше по тялото му като по клавиатура. Забавленията продължаваха чак докато слънцето се

скриеше зад планините. Геологът ѝ подари ароматно масло и малък транзистор и тя започна да слуша музика всяка вечер, преди да заспи.

И сега беше сама, както по-рано, но поне се чувстваше като човек, който е удостоен с възможността всеки ден да лети до небето.

През един горещ майски следобед Алора прекоси гората с веспата си, за да стигне до руината, разположена на най-високата точка на билото, от която се откриваше чудна гледка към две долини. Руината беше обрасла с пирен и диви плодни храсти, от стените бяха останали само пощадените от вятъра. Една-единствена дървена рамка на прозорец се удряше в камъка, като по чудо преживяла няколко десетилетия. И точно в тази рамка стоеше мъж.

В първия момент Алора реши, че си има работа с призрак. Дух, завърнал се в дома на дедите си. Тя спря така рязко, че едва не падна от мотопеда, и зяпна смаяно непознатия. Мъжът се усмихна и изчезна. Алора чакаше с лудо биещо сърце. След малко той излезе от къщата, изтупа праха от дрехите си, извади тръните от панталона. Беше висок и красив, а погледът на сбlijжените очи я хипнотизира.

— Алора — рече тя.

— Жадна ли си? — попита Кай. — В колата имам вода.

Той заобиколи къщата, Алора го последва мълчаливо и видя отзад голям джип. Чувстваше се като марионетка, движена от невидими конци.

Той ѝ подаде пластмасова бутилка. Смутена до дън душа, тя пи бързо и водата потече по тениската ѝ, но сухотата в гърлото остана. Двамата бяха сами на света. Жената, която би могла да влети в стаята и да получи пристъп на ярост, беше някъде много далеч. Мъжът пред нея беше много по-прекрасен от кмета, свещеника, земемера, геолога и търговеца на платове.

Тя му върна бутилката и се загледа в бръмбарите на червени и черни точки, които пълзяха навсякъде. Никога досега не беше забелязвала колко са много. Каква беше тази внезапна инвазия?

Мъжът отпи глътка вода, затвори бутилката и я хвърли на задната седалка.

— Често съм те виждал в околността — рече той и отново се усмихна.

— Алора — отвърна тя, обърна се и побягна като ухапана от тарантула. За секунди стигна до веспата, възседна я, включи мотора и

потегли с бясна скорост. Лицето ѝ пламтеше от срам.

Кай вдигна рамене и се качи в колата си. *Мишлето се страхува от мен*, каза си той. *Бедничката! Май има право.*

Алора не се страхуваше. Раят не би могъл да я уплаши. Ала, когато срещна Кай, тя за първи път в живота си осъзна каква е. Погледна се с неговите очи и видя разбъркана, неукротима коса, мърлява фланелка и избеляла пола, издраскани крака и мръсни боси стъпала с ужасно загрубяла кожа. Беше сигурна, че устата ѝ не е чиста и ноктите ѝ изглеждат ужасно. Изпита дълбок срам и за първи път в живота си реши, че е грозна и носи грозно име. С две думи: Алора се влюби.

От този момент нататък започна да го търси и го намираше навсякъде. Дебнеше край шосето от Монтебеники към Кастелнуово Берарденга или Сан Гусме, Мончони, Монте Лукс или Монтеварки. Той минаваше често оттам с клиентите си. Защото предпочиташе да ги превежда през прекрасните гори и лозя, а не по грозното, сиво шосе.

Преследваше го, дебнеше го, появяваше се като от нищото, усмихваше се и моментално изчезваше. Видеше ли го, губеше ума и дума. В негово присъствие беше безпомощна. Нямаше представа как да привлече вниманието му. Не смееше да го целуне дръзко, както правеше с другите, и се топеше от копнеж.

Престана да пуска кмета в стаичката си и изпадна в немилост.

Кай отново съсредоточи вниманието си върху Шрадер и се опита да не мисли повече за Алора. Тя щеше да стои отвън още поне час.

Двамата тъкмо бяха влезли в кухнята, където огромната печка заемаше цялата широка страна на помещението.

— Направили са я такава, за да седят пред нея в студените нощи — обясни той.

— Мили боже — промърмори госпожа Шрадер, която изобщо не изглеждаше впечатлена, и се обърна към мъжа си: — Хайде, Херберт, тук само си губим времето. Това палацо не ме интересува.

Семейството въобще не пожела да разгледа малкото жилище срещу палацото. По-точно, госпожа Шрадер не пожела. Господин Шрадер се нацупи, опитвайки се да се примири, че няма да сключи сделка в Тоскана против волята на жена си.

Оттук нататък всичко вървеше наопаки. Отидоха в Колина — имот, разположен точно срещу Сан Винченти, до който се стигаше бързо по красив горски път. Нямаше как да стигнат директно до руината, господин Шрадер стъпи в къртича дупка, изкриви си крака и продължи напред, куцукайки. Жена му го обвини, че никога не внимава къде стъпва, и той толкова се ядоса, че изобщо не обърна внимание на красивата маслинова горичка, която стигаше чак до къщата.

Точно пред къщата госпожа Шрадер, която уж внимаваше къде стъпва, попадна в купчина конски тор, а когато най-сетне стигнаха до стъпалата към терасата, от праха изникна смок.

Госпожа Шрадер заяви, че вече ѝ е писнало да обикаля Тоскана, и поиска да се върне в хотела. Не пожела да види Колина отвътре, отказа да разгледа и други къщи, отказа да купува каквото и да било. Тоскана била ужасно място. Щели да си купят малко бунгало в Испания с гледка към морето, в затворен комплекс с охрана. Там къщите били чисти и подредени, боядисани в бяло, моравите били грижливо подрязани и никъде не се виждали къртичини, конски тор и змии. Там пазарът бил само на стотина метра и всички говорили немски. Не, тя няма да остане тук нито минута повече. Искане да си замине веднага. Точка.

Ама че ден, каза си уморено Кай. Най-добре да влезе в близката кръчма и да се напие. И да се помоли никога повече да не среща хора като семейство Шрадер.

Колина беше един от най-красивите имоти в областта. С невероятна гледка. А скъпите му сънародници изобщо не ѝ обърнаха внимание.

Докато вървяха към колата, той се обърна още веднъж към къщата. На прозореца стоеше Алора и му махаше. Очевидно го чакаше.

Той не ѝ махна. Копнееше да види отново Ане и за пореден път се опита да ѝ се обади.

Ане се опитваше да си представи как ще преустрои Вале Короната, но мислите ѝ бяха много объркани. Колко бяха стаите в голямата къща — три или четири? Имаше ли баня във воденицата, или не? Как точно изглеждаше голямата тераса, от която се слизаше право в естествения басейн? Дали ще е възможно да изпусне водата и ако да, как?

Вече не си спомняше нито една подробност. Харалд беше напълно прав — тя имаше нужда от много повече информация.

След закуска Ане излезе от хотела в задушното утро. Реши да купи бутилка хубаво вино за Енрико като малка компенсация за скорошното си повторно посещение.

Намери търсеното само на две пресечки от хотела и веднага потегли. Телефонът ѝ си остана изключен.

Беше ѝ много трудно да намери долината — вчера, докато пътуваше с Кай, не обърна внимание откъде минаха. *Следобед ще му се обадя*, каза си тя, *и ще го покана на вечеря*.

Стигна до Амбра и продължи към Дудова, запленена от красотата на местността. Мина покрай малката селска църква, сгушена под огромен кестен, и зави надясно. Учуди се, че пътят води нагоре. Май се беше объркала. Стигна до билото и се върна. В Дудова попита възрастна жена с дълги сиви къдрици и изслуша подробните ѝ обяснения, без да разбере почти нищо. Все пак потегли в указаната посока и навлезе в тесен път, минаващ под балкон, от което остана с впечатлението, че минава през частен имот. Спомни си едва когато пътят навлезе в маслинова горичка и започна да се спуска.

Откри стария фиат на импровизирания паркинг и въздъхна облекчено. Ще попита Енрико и за колата. Слезе и бавно се запъти към къщата с бутилката в ръка. Не се чуваше нищо освен песните на птиците. Наоколо беше напълно пусто. Къщата лежеше сякаш празна под обедното слънце и изглеждаше още по-прекрасна от първия път.

Енрико беше зад къщата. Тичаше напред-назад между купчина камъни и извора и подреждаше камъните край извора. Носеше само

бански, тялото му имаше красив бронзов загар, а по мускулите му не се виждаше и грам мазнина. Той я видя, спря и се усмихна.

— Пак съм аз — рече тихо Ане и му връчи бутилката. — Заповядайте, като извинение, че ви попречих.

Енрико пое бутилката и прочете етикета.

— Харесвам това вино. Ще го изпием заедно.

Двамата се запътиха към къщата.

— Реших, че не е зле да оградя извора с камъни — обясни той. — Така пръстта няма да се свлича и да засипе извора, освен това изглежда по-красиво. Ще се опитам да намеря някоя стара каменна глава на Дионис или нещо подобно, която изплюва вода, и ще я зазидам за теб.

Това е невероятно, каза си Ане и се почувства леко объркана, но и зарадвана.

— Тази сутрин не издържах да стоя повече в Сиена — започна предпазливо тя. — Искях непременно да видя къщата още веднъж.

— Знаех си, че ще стане така — усмихна се Енрико. — Очаквах те. Какво ще кажеш за едно кафе?

— Да. С удоволствие.

Той влезе в кухнята и облече работния си панталон, окачен на една кука. Ане го последва. Въпреки че печката и мивката бяха на тъмно, той не включи осветлението, а със сигурността на лунатик напълни кафеварката с кафе и вода и я сложи на газовия котлон.

— Не оскъпявай къщата — помоли с усмивка тя.

— Какво имаш предвид? — Енрико внезапно стана сериозен.

— Ами... като добавяш разни неща... Разбираш ли, в момента не мога да си позволя да дам повече. Като платя къщата, ще съм напълно разорена. През следващите десет години няма да правя никакви ремонти.

Енрико застана пред нея и скръсти ръце.

— Ще ти я дам за двайсет хиляди по-малко. Кай е определил сумата произволно. Сметнал е, че къщата си струва цената, и е прав. Но според мен не бива да се искат толкова пари. А що се отнася до ремонтите, това си е моя работа. Искам да направя каквото трябва, и ще го направя. Когато се нанесеш, къщата ще е в перфектно състояние. Ще разкопая около воденицата и ще сложа дренаж, за да няма влага. Просто досега нямах време. Ти ще живееш тук и през зимата, нали?

Ане задиша често-често.

— Възможно е... да, така мисля...

— Значи ще ти е необходимо отопление. През зимата тук е дяволски студено.

— Да... — Сърцето ѝ биеше в гърлото.

— Вече съм направил инсталацията. Липсват само отоплителните тела. Ще ти ги монтирам, но ще трябва да сложиш котел за газ в градината. Нали разбираш, бутилките не са достатъчни за отопление на къщата.

Ане се изпоти. Не можеше да повярва на думите му. Не знаеше как да ги тълкува. Ако той направи всичко това, тя ще се разори. Но ако не ѝ вземе пари за подобренията, значи е напълно луд.

Енрико мълчеше. Водата в кафеарката бавно завираше. Щом стана готова, той наля кафе в две чашки и ги сложи на масата. Донесе захар и бисквитки и седна.

— Откога живееш тук? — попита Ане.

— От тринайсет години.

— Защо досега не си сложил отопление?

— Защото нямам нужда. Нищо не ми трябва. Построих двете бани само защото имах намерение един ден да продам къщата. Достатъчно ми е да се къпя в естествения басейн. Банята е лукс, а аз не харесвам лукса.

— И през зимата ли се къпеш в басейна?

Енрико кимна.

— Извел съм маркуч от извора до басейна и съм направил нещо като душ. Миналата година Карла се къпеше в басейна до ноември и вземаше душ навън. И тя започва да свиква.

— Карла е жена ти, така ли?

— Да. Не сме женени, но живеем заедно от много години.

Ане погледна снимката на стената.

— Това тя ли е?

Енрико кимна.

— В момента е при родителите си в Германия. Баща ѝ е много болен. Надявам се скоро да се върне.

Гласът му прозвуча изненадващо меко, почти нежно. *Значи този твърд, мускулист, трениран мъж е много чувствителен*, помисли си Ане. Това я трогна, но още повече я обърка. Енрико имаше жена?

Някак си не можеше да си го представи. За да скрие смущението си, посегна към бисквитите и огледа кухнята.

— Прекрасно помещение. Никога не бях виждала толкова хубава кухня.

— Очевидно не си виждала много тоскански кухни — отговори с лека усмивка Енрико.

— Защо искаш да продадеш тази фантастична къща?

— Защото животът ми стана твърде удобен... Дано да ме разбереш. Тук имам всичко, мога да правя всичко. Преди две години ни прекараха ток. Оттогава животът в долината вече не ме радва. Искам да живея скромно. Всичко това не ми трябва. Не искам ток, мебели, вещи — всъщност не искам и къща. Достатъчен ми е един куфар. Искам да пътувам. За мен това е свободата. Но Карла не иска.

— Къде ще отидеш, след като се изнесеш оттук?

— Нямам представа. Все ще намеря нещо. Може да е само стар бус, в който да си сложа матрака. Прекрасно е да чувстваш, че не знаеш какво те очаква.

— Боже мой! — Започнаха да я мъчат угризения на съвестта. — А какво казва жена ти по този въпрос?

— Все още не знае.

— Може би тя иска да остане тук?

— Със сигурност иска, но няма да стане. Не мисли за нея.

Енрико стана, изми двете чаши и ги постави върху свободно висящата етажерка, която се поклащаше при всяко докосване и съдовете леко прозвънваха. *Космическа кухненска музика*, помисли си неволно Ане.

— Харесвам тази етажерка.

— Направих я специално за кухнята. Стените са криви и няма как да се сложат шкафове. Освен това не обичам мебели. Моля те да ми кажеш какво искаш да задържиш. С радост ще ти оставя всичко. Нищо няма да отнеса със себе си.

На какъв човек съм попаднала? — питаше се безпомощно Ане.

— Говориш, сякаш си намислил да се самоубиеш.

— О, не — усмихна се отново той. — Със сигурност няма да се самоубия. Напротив. Решил съм да живея поне до деветдесет години. Тъкмо затова се опитвам да бъда скромен. За да имам пари за дълго. Ако бях решил да се самоубия, щях да оставя къщата на Карла.

Ане имаше чувството, че познава Енрико от години. Изведнъж се почувства като у дома. Но това не ѝ попречи да разбере, че в думите му няма логика.

— Тогава продай къщата колкото може по-скъпо. За да имаш достатъчно пари. Май не те разбирам.

— Няма да го направя — отвърна рязко той. — Виж, аз строя къща, реставрирам я, разширявам я, обзавеждам я според представите си, оформям я. Моите къщи са моите произведения на изкуството. Това не е първата къща, която съм купил като руина и съм реставрирал. Докато работя, в главата ми бавно се оформя цената, на която ще я продам. Определя ли тази цена, не я променям и държа на нея. Не се пазаря. Не обсъждам. Не искам да получа повече, отколкото сам съм определил. Аз работя бързо и добре. Ако поискам истинската цена за построеното от мен, къщата ще стане непродаваема. Но аз не искам да печеля пари. Искам да продължа да живея скромно. Не повече, не помалко.

— Ти си философ. — Този човек все повече я омагьосваше. Вече изпитваше възхищение към него. Не като към мъж, като към човек. Начинът му на мислене беше повече от впечатляващ.

— О, господи — промърмори той. — Философ, как ли пък не! Да, Ане, аз чета философски книги, но не ги разбирам. Философията на друг човек ми е чужда. Не бих могъл да я направя своя. Аз си създавам своя собствена философия... но за съжаление, още не съм имал случай да я запиша.

Двамата помълчаха малко, после Енрико продължи:

— Ще ти направя едно предложение. Събери си нещата и ела за няколко дни в къщата. Долината се отличава със специфична атмосфера и е добре да ти въздейства бавно и постепенно — само така ще разбереш дали я харесваш, или не. Дали можеш да издържиш. Ако останеш тук сама, ти ще стигнеш до края на възможностите си, Ане. Тук тишината те връхлита като удар с чук. В тази долина не проникват шумовете на цивилизацията. Няма коли, няма човешки гласове, няма кой да затръшва вратите и да пуска музика. Тук няма абсолютно нищо. А мракът... Тук нощта е толкова черна, колкото никога не си я виждала. И никъде няма да видиш светлинка от къща, фенер или фар на автомобил — дотук не стига нищо. Човешките очи са свикнали нощем да търсят източник на светлина, защото той ги изпълва с

надежда и им вдъхва увереност, че не са сами на света. Тук тази светлина липсва напълно. Погледът се губи в тоталното черно. В тоталното нищо. Все едно е как ще го наречеш. Това е възхитително, но и плашещо. Тук може да живее само човек, който цял живот е търсил именно това място. Затова първо опитай, Ане. Не е важно дали някой кран капе, или прозорецът не се затваря добре. Аз ще оправя всичко за теб. Решаващото е дали ще понесеш самотата.

Ане разбра, че той има право.

— Ще ми дадеш ли чаша вода?

Енрико пусна крана и напълни голяма керамична чаша.

Ане си спомни какво бе казал Харалд по телефона. Да внимава за помийна яма, отточни тръби и водопровод. Да е постоянно нащрек, защото ще я измамат. Това беше неговият свят. Това бяха проблемите, които го занимаваха. Енрико беше съвсем друг. Той държеше повече на чувствата, отколкото на добре работещото отопление. Внезапно я обзе чувството, че се е доближила до живота, който желаше да живее.

Наистина ли би могла да поживее малко тук? Съвсем сама с непознат мъж? Та тя изобщо не го познаваше. Не знаеше нищо за него, само името му, а то сигурно не беше истинското. Никой не знаеше къде е тя сега, а и беше безсмислено да си даде адреса. Вале Короната — само старците в Дудова знаеха къде се намира къщата, никой друг. Тук не идваше дори поща. Ако остане в къщата, тя ще е изцяло във властта на Енрико. Не познаваше мястото, не познаваше околността. Ако се окажеше, че той съвсем не е така мил, както изглежда, тя нямаше шанс да избяга. Той беше много по-силен и по-бърз от нея. Тук дори мобилните телефони нямаха обхват.

Не прави глупости! — крещеше разумът ѝ. — *Това е лудост! „Bella Italia“ има и тъмна страна. Не забравяй, че детето ти изчезна тук. Също в гора, само на няколко километра от тази долина. Но какво имаше да губи? Мъж, който я мамеше. Живот в Германия, който я уморяваше до смърт. Болка, която не беше в състояние да преодолее. Е, добре, ако Енрико ѝ направи нещо, никога няма да я намерят. Той ще я зарови в гората и тя ще изчезне от този свят. Като Феликс. Може би и той е погребан тук и гние под земята само на метри от нея. Или на петстотин метра по-надолу. Или на пет километра. Някъде.*

Може би съдбата искаше и тя да преживее същото. Може би така ще разбере какво се е случило с Феликс. Затова сърцето ѝ казваше:

остани тук. Направи го. Новият живот означава нови преживявания. Ако те е страх, върни се в Германия.

— Е? — попита Енрико.

— Предложението ти е страхотно — отговори Ане и въздъхна облекчено. Вече бе взела решение и напрежението изчезна. — С радост бих останала няколко дни, ако няма да ти преча. Нали няма да съм ти в тежест?

— Когато си купува кола, човек я кара, за да я изпробва. Когато си купуваш къща, е добре да поживееш в нея, за да я изпробваш. Другояче не става.

— Чудесно. — Ане се изправи. — Тогава ще се върна в Сиена и ще си събера багажа. Да донеса ли нещо за вечеря?

— Малко зеленчуци. Друго не ми трябва.

— Разбира се.

Ане излезе от кухнята и слънчевата светлина я заслепи. Примигна няколко пъти и му кимна.

— До скоро.

— До скоро — повтори Енрико и се скри в къщата.

Ане се запъти бавно към колата. Още не можеше да повярва в случващото се.

Слезе в Сиена, купи артишок, салата и домати, половин пекорино и сто грама прясно песто. Върна се в хотела и си събра багажа. Приключи чак в два, но любезното младо момиче на рецепцията не включи деня в сметката въпреки късния час на изнасянето ѝ. Ане плати и едва тогава се сети, че не е извадила картината с ангела изпод леглото, за да я окачи на мястото ѝ. Е, вече беше много късно за това. Предаде ключа от стаята и напусна хотела. Може би след няколко дни щеше да се върне, а може би и не.

Седна в колата и най-сетне включи телефона си. Поне десет обаждания от Кай. Звънна му и той отговори веднага. Толкова се зарадва да я чуе, сякаш тя бе прекарала най-малко четири седмици в джунглата и най-сетне се е завърнала жива и здрава. Това я зарадва и тя се съгласи да се срещнат на „Пиаца Индепенденца“.

Като го видя да се приближава към нея с небрежната си походка, с ведра усмивка и доста широк костюм, сякаш беше отслабнал, тя изведнъж се запита дали пък да не замине утре, не още днес. Така ще има на разположение цяла вечер и цяла нощ, за да изживее с Кай онова, за което мечтаеше, откакто Харалд бе започнал връзка с бившата ѝ приятелка Памела. Памела кротката, милата, отзивчивата. Памела, която винаги беше на разположение. Която често ѝ повтаряше, че много искала да изглежда добре като нея... Памела, безличната, стеснителната. Памела, за която си представяше, че ще я свалят на самотен остров заедно с двайсетина зажаднели за секс затворници и никой няма да я докосне. Памела беше сигурна приятелка. Спокойно можеше да я помоли да полее цветята, да изведе кучето, да стопли яденето за мъжа ѝ. И да замине на почивка, без да се тревожи за нищо. При нужда щеше да сложи Памела в една стая с Харалд, без да се бои от изневяра. А ето какво се случи! Каква наглост! И най-лошото беше, че ѝ дойде като гръм от ясно небе.

Ане беше напълно сляпа — или заслепена от добродетелите на Памела. Твърде късно разбра, че е била лъгана. Започна се по времето, когато старият Хауке беше на смъртно легло. Четирийсет години беше плавал по моретата и бе запазил някогашната си издръжливост, затова и болестта му се проточи със седмици. Харалд го посещаваше всеки ден веднага след обяда и се връщаше за следобедния прием. Правеше му инжекции и поне четвърт час слушаше обърканите му моряшки приказки. Миеше го и сменяше спалното бельо, наливаше му мляко и приготвяше сандвичи за вечерта. Такъв си беше Харалд: селски лекар и болнична сестра, душеприказчик и социален работник. Смяташе, че по този начин ще предпази стария Хауке от безотрадната участ да влезе в дом през последните си дни.

Грижите за него отнемаха много време — Ане беше наясно с това. Но тя нямаше представа, че мъжът ѝ прави и други услуги.

Любовни.

Памела живееше точно срещу къщата на стария Хауке. Беше саксофонистка — много добра — и даваше концерти в Хусум, Хайде и Хамбург, понякога даже в Мюнхен, Кьолн и Виена. Свиреше навсякъде, където имаха нужда от нея. В църкви, концертни зали и гимнастически салони. Дисковете ѝ се продаваха зле, но като цяло доходите ѝ бяха достатъчни, за да се издържа. Памела изглеждаше... просто смешно. Карикатура на саксофонистка. Косата ѝ беше опъната назад и стегната в строга плитка, която понякога навиваше на тила. Само когато посещаваше бал или селски празник, разпускате буйните си къдрици и заявяваше, че така изглеждал Моцарт. Очилата ѝ сякаш не бяха сменяни от детските години: строги, делови, безлични, направо досадни. Обикновено носеше черен панталон с някаква блуза, а на празник слагаше черна пола. Краката ѝ винаги бяха обути в удобни спортни обувки, само за специални случаи носеше по-елегантни, но винаги с ниски токове. Негримираното ѝ лице беше предимство: никога не се появяваха тъмни торбички след прекаляване с шампанското или грозни пъпки след мазно ядене. Можеше да прекара цяла нощ в пиене и на сутринта беше свежа и бодра. Дължеше добрия си тен на свежия селски въздух и чистата вода. Признаваше само „Нивеа“, не употребяваше никакви други кремове. Това беше Памела. Душичка. Ане се радваше на приятелството им, защото имаше нужда от човек като Памела — тя беше до нея винаги когато животът ѝ излизаше от релсите.

В продължение на много седмици приятелката ѝ понасяше безропотно сълзите на Ане и безконечните разкази за онзи злокобен Великден в Тоскана, когато Феликс изчезна. Дори на стотния път я изслушваше с широко отворени, изпълнени с учудване очи, сякаш не знаеше колко трагичен ще е краят. Тя беше като дневник, в който Ане пишеше все едни и същи изречения. Тя никога нямаше чувството, че ѝ досажда или я изнервя. Памела я прегръщаше, люлееше я като дете и я оставяше да се наплаче. Ане вярваше в приятелството ѝ. Беше убедена, че ако на света има лоялност, то тя е специално създадена за същества като Памела.

След като приключваше с грижите за стария Хауке, Харалд обикновено се отбиваше на чаша чай при Памела. Ане научи за това едва когато беше станало много късно и връзката им беше от няколко

седмици. Памела нямаше приятел, чувстваше се самотна и приемаше с благодарност посещенията на Харалд. Разказваше му за концертите си, за Брамс, Барток и Хиндемит, които обожаваше. Харалд не знаеше нищо за класическата музика. Тя нямаше място в живота му. Ане и до днес не можеше да проумее как се е случило така, че докато е слушал разказите на Памела, Харалд е разкопчал скучната ѝ блуза и двамата са се любили.

Връзката им се разкри в един октомврийски следобед, когато старият Хауке посегнал да вземе очилата си, преобърнал чашата с мляко и тя се разбила върху плочките. Той се опитал да събере стъклата, защото го било страх да не ги настъпи, но му станало лошо и паднал от леглото. За нещастие лицето му попаднало право върху парчетата стъкло и станало цялото в рани. Кръвта му капела по леглото и по килима, после и по креслото, и по масата. Все пак успял да се изправи, но бил много уплашен. Изпаднал в паника, опитал се да изтрие кръвта, но само я размазал и заприличал на зомби след кървава баня. Не се сетил къде стои телефонът, завлякъл се до прозореца, започнал да чука по стъклото и да вика за помощ.

Точно тогава покрай къщата му минала Елза Сьоренсен на път към дома на внуците си. Грижела се за тях всеки ден от три до осем, докато снаха ѝ работела във фризьорския салон в Хайде. Синът ѝ работел на нефтена сонда в Северно море и още не се бил върнал от поредната двуседмична смяна.

Елиза не познала страшната фигура на прозореца, но се уплашила и изтичала до къщата на семейство Мартинсен. Фрауке Мартинсен моментално се обадила в полицията. Полицаяте пристигнали след четвърт час, счупили ключалката и проникнали в къщата. Веднага им станало ясно, че работата е сериозна. Измили лицето на стареца, сложили го в леглото и го попитали дали иска да го откарат в болница. Хауке така се стреснал, че започнал да рита и да се мятат, както не бил правил от 78 години. Не искал в болница, искал само да дойде доктор Харалд Голомбек. Полицаяте видели колата на Харалд пред къщата на Хауке, но самия доктор го нямало. Търсили го навсякъде: в кабинета, вкъщи, при помощничката му, която също не знаела къде е отишъл. Телефонът му бил изключен. Накрая Елза, най-голямата клюкарка в селото, сесетила, че биха могли да позвънят у Памела. Нищо чудно господин докторът да е там...

Памела отворила на полицаите в лек зелен халат на цветчета, а след нея се появил и Харалд, още не напълно облечен. Полицаите го помолили да се погрижи за стария Хауке и си отишли.

Случилото се моментално се разнесе из селото и всички започнаха да говорят за връзката между доктора и саксофонистката още преди Ане и Харалд да намерят сгоден случай да си поговорят на четири очи. Старият Хауке почина още същата вечер от инфаркт. Сърцето му не издържа на преживените вълнения.

На следващия ден Ане отиде при Памела. Приятелката ѝ я посрещна с усмивка. Тъкмо бършеше ръцете си с кухненска кърпа. Ане също се усмихна, свали очилата от носа ѝ и с все сила я цапна по лицето, намазано с „Нивеа“. Мина покрай слисаната Памела и влезе в дневната, където на стената бяха окачени няколко саксофона, вдигна тежкото стъкло на аквариума, в който плуваха пъстри рибки, грабна средния саксофон и го потопа във водата при рибките. Гледката беше прекрасна и Ане се въодушеви още повече. На минаване покрай неспособната да произнесе и дума Памела тя изсъска: „Никога повече не ми се обаждай!“ и изчезна от жилището и от живота ѝ.

Ане се прибра вкъщи едва вечерта. Памела отдавна се беше оплакала на Харалд за държанието ѝ. Харалд беше бесен от гняв и я обвини, че се е държала като истерична коза и цялото село ще ѝ се надсмива. Ако Памела разкаже на хората за поведението ѝ — а това е напълно възможно — хората ще започнат да се подиграват и на своя лекар. Как не разбирала, че любовта е като лятна буря, която те връхлита на открито поле и за секунди те намокря до кости. Няма как да ѝ избягаш, не е сигурно дали ще оцелееш, защото светкавиците те изгарят и електрическото напрежение се натрупва в тялото ти. Човек се разкъсва между страха и възбудата и изведнъж остава съвсем сам на света. Чувства се като ударен от мълния и парализиран. Не е способен да се раздвижи, за да се прибере вкъщи. В момента знаел само едно: тръгнал безгрижно по света, т.е. излязъл в открито поле, и никой нямал право да го обвинява за това. Не бил виновен, че бурята се е разразила точно над главата му. Затова жена му нямала никакво право да реагира така агресивно, да удря безпомощната Памела и на всичкото отгоре да повреди скъпоценния ѝ инструмент. Поведението на Ане било примитивно и абсолютно непроситимо за съпруга на лекар.

Ане вече не помнеше какво още ѝ бе наговорил — монологът му трая прекалено дълго. Стоеше пред него, гледаше го и се учудваше на този мъж, когото си мислеше, че познава добре и който внезапно бе започнал да говори с притчи — нещо, което не беше правил никога досега. Учудваше се и на самата себе си, защото ръцете ѝ бяха съвсем спокойни, когато си наля чаша уиски, седна в едно кресло, кръстоса крака и запали цигара. През цялото време се наблюдаваше с възхищение. Беше ѝ абсолютно безразлично какво говори той — около нея цареше леден студ, но тя дори не започна да трепери. Случващото се вече нямаше нищо общо с него и внезапно Ане се почувства силна жена, която от двайсет години сама се справя с живота и нищо не е в състояние да я смути. Наблюдаваше Харалд, който ходеше напред-назад, въодушевен от речта и аргументите си, и си го представяше гол. Сцената стана толкова комична, че тя избухна в смях. Харалд, естествено, изтълкува поведението ѝ като арогантност.

Философските му излияния продължиха. Когато заяви, че животът е непредвидим и не човек сам по себе си, а единствено чувствата му са истински свободни, Ане отново си го представи гол, но този път го видя с очите на Памела и болката се върна в сърцето ѝ. Изведнъж осъзна колко абсурдна е ситуацията. Харалд беше обърнал въпроса за вината с главата надолу и се вживяваше в ролята на съдията. Тя седеше тук и слушаше лекции и обвинения само защото бе потопила във вода някакъв си саксофон. А случилото се преди това нямаше значение и трябваше да бъде забравено.

Харалд започна да обяснява на Ане, че никой не е в състояние да устои на физическото желание и на изпълнените с копнеж погледи, и тогава тя му зададе съвсем прост въпрос:

— Защо спиш с жена, у която има еротика колкото в ортопедична подметка?

Харалд я зяпна, сякаш е забила нож в корема му. Психологията му се разпадна на дребни частици.

— Така ли смяташ? — попита той, плах като дете, на което са казали: „Този бретон изобщо не ти отива“.

— Всички в селото смятат така — отвърна хладно Ане. — Въпросът е кой наистина става смешен в хорските очи.

Харалд замлъкна като жалък актьор, забравил текста на централния монолог, и напусна сцената като бито куче.

Ане искаше да го нарани и успя. Двамата не обелиха нито дума повече за случилото се. Всъщност въобще престанаха да си говорят. Не се поздравяваха, не се сбогуваха, не се докосваха. Ане спеше на давана в стаята за гости, а той продължи да ходи при Памела. Ане престана да разбира света. Досега беше смятала, че опасните жени са винаги млади, красиви, стройни, умни и весели.

Въпреки това беше твърдо убедена, че ще си го върне. Един ден ще му омръзне да мълчи и ще му писне от скучния секс с Памела. Отхвърляше връзката на мъжа си като временна фаза в отношенията им и се опитваше да го извини с лекарското му съчувствие, което беше станало неотменна част от него.

Едва когато откри в шкафа първия диск на Хиндемит, Ане се уплаши, че ще изгуби съпруга си завинаги.

Ане видя Кай и забърза към него. Той се засмя, наведе се и я целуна съвсем леко по бузата.

— Радвам се да те видя. На няколко крачки оттук има чудесен бар, където дори можем да седнем...

— Добре, да вървим.

Ане го погледна и сърцето ѝ заби ускорено. Този мъж ѝ вдъхваше усещането, че отново е на двайсет години, и това беше много приятно.

Поръчаха си кампари и вдигнаха чашите си.

— За какво ще пием? — попита Кай. — За Вале Короната?

— Ама разбира се! — засмя се Ане. — Все още съм твърдо решена да я купя. Деветдесет и девет процента.

— Какво означава това? Проблеми ли имаш? Да не би нещо с парите?

Ане поклати глава.

— Не е с парите. Сутринта бях при Енрико и той ми предложи да поживея няколко дни във Вале Короната. Сигурна съм, че ще е прекрасно. Запазих си единия процент, в случай че гората ми омръзне още след три дни.

Кай се намръщи и очите му сякаш се събраха в средата на лицето.

— Но това означава, че... че ще живееш няколко дни при Енрико! Той не е с всичкия си. За бога, та ти изобщо не го познаваш!

— Да не мислиш, че ще ме изяде?

— Не и преди да си платила — опита се да се пошегува Кай. —
Обаче...

— Какво обаче?

— Не знам, Ане. Той е невероятно мил, но е странна личност. Не мога да го причисля към никаква категория. Той е аутсайдер. Фантазьор. Сигурен съм, че в миналото му има нещо... — Кай мълча дълго, взрян в далечината. — О, по дяволите, не намирам думи за обяснение! Вероятно това е най-добрият начин да опознаеш къщата. От друга страна...

Той я погледна втренчено и взе ръката ѝ. Ане потрепери, защото не очакваше такъв жест, но не се отдръпна.

— Добре е, че ми каза къде ще бъдеш през следващите дни. Кога тръгваш?

— Веднага щом си изпия кампарито.

Кай не успя да скрие разочарованието си.

— Аз пък се надявах да се поразходим из града. Да се качим на Торре дел Мангия и да се порадваме на прекрасния залез отвисоко, над покривите на града. След това щях да те покана на вечеря в най-романтичния ресторант на Сиена...

— Звучи изкусително — въздъхна Ане. — Много бих искала да дойда с теб, но обещах на Енрико да се върна до вечерта. Той ще ме чака. Няма как да се обадя и да му кажа, че ще дойда утре. Бих го направила, но не мога.

Кай поръча още кампари.

— Какво ще правиш във Вале Короната, щом я купиш? Тайна ли имаш? Може би търсиш скривалище? Разкажи ми.

— По-добре ме попитай още веднъж, след като прекарам няколко дни в къщата. Тогава ще знам.

— Ще отговориш ли на въпроса ми?

— Да.

— Обещавах ли ми?

— Обещавам.

— Вземи си топли дрехи. В долината е влажно и студено. Температурата е поне със седем градуса по-ниска, отколкото на билото, а разликата с града е десет градуса.

Ане кимна и се усмихна.

— Да, прав си. А сега ще тръгвам, иначе ще ме засипеш с добри съвети и накрая ще си купя вила на Майорка. — Тя стана и му кимна.
— Благодаря за кампарито.

Кай стана и я прегърна.

— Ще се видим най-късно след три дни.

Ане кимна и излезе.

Когато се качи в колата си, оставена на „Виа Санта Катерина“, Ане усети присвиване в стомаха. Неприятните усещания не я напуснаха и когато пусна радиото и чу любимата си песен „Melodramma“ на Андреа Бочели:

*„E questo cuore canta un dolce melodramme,
é l'inno dell'amor che canteró per te,
é un melodramma che, che canto senza te.“*

В сърцето ѝ отново покълна копнеж. Песента ѝ подсказа, че за пореден път е пропиляла чудесен шанс. Защо не остана с Кай? Сигурно щеше да намери забрава в прегръдките му...

Осветлението в кухнята не беше включено, но Енрико бе сложил две свещи на масата и още една на подвижната етажерка. Ане се възхити не само от романтичната атмосфера, а и от стремежа на Енрико да пести енергия.

— Разкажи ми за себе си — помоли тя.

Артишокът се задушаваше на печката, Енрико тъкмо разбъркваше пестото със сметана. Преди това бе накъсал листенцата рукола с ангелско търпение и с такова отдаване, сякаш познаваше лично всяко стръкче. Ане се наслаждаваше на възможността да не прави нищо и намираше, че движенията му са успокояващи. От време на време отпиваше по глътка червено вино — Енрико бе напълнил две водни чаши — защото се боеше, че ще ѝ се доспи твърде бързо.

— В моя живот няма нищо интересно — опита се да се измъкне той.

Ане се усмихна с разбиране.

— Не ти вярвам. Имаш необикновен начин на живот... Щом си се усамотил тук, в тази долина, значи си преживял доста. Човек не се ражда в Хамбург, за да напълни едно сандъче с инструменти и да замине за Вале Короната — зад седем планини при седемте джуджета!

— Права си.

Енрико я гледаше сърдечно, приятелски, но явно се колебаеше.

— Бях мениджър на една от големите немски фирми... Грижех се за всичко — за персонала, за производството... Реализирах идеите си, направих няколко сериозни открития, конфигурирах наново целия софтуер на фирмата. Печелех добре, но не достатъчно. Не получих пари за откритията си — те станаха собственост на фирмата, защото бях неин служител. Тогава се замислих. Стана ми омразно всеки ден да обличам костюм, но когато се появих по тениска, шефовете побесняха. Накрая всичко ми опротивя и напуснах.

— Каква беше тази фирма?

— Не ми се ще да говоря за онова време...

— Тук сме само двамата. Кажи ми, за да знам за какво става дума.

— Производство на петролни продукти.

За момент Ане изгуби ума и дума.

— И какво стана, след като напусна работа?

Тази жена не спира да пита, каза си Енрико, но поне вярва във всяка моя дума. Явно е от онези, дето се чувстват сигурни, когато знаят повече за човека насреща си. Той я разбираше добре, затова продължи да отговаря на въпросите ѝ.

— Разстлаха пред мен червен килим. Предложиха ми да работя на половин ден за същите пари. Да ходя на работа когато искам, да стоя колкото искам. Да имам свобода на действие. Да съм свободен. Исках само моите идеи.

— Но това е фантастично! Това е най-доброто!

Енрико извади артишока от тенджерата и продължи да говори. През цялото време беше нащрек, защото се страхуваше да не направи грешка.

— Може би си права. Може би наистина е трябвало да остана. Но аз вече си бях подал оставката и държах на решението си. Веднъж вече ти казах: аз не се пазаря и не позволявам на никого да се пазари с мен. Щом съм казал една цена, тя си остава. Щом съм казал, че напускам, няма връщане назад. Напуснах и край.

Ане замлъкна. Каква лудост! Ако Енрико ѝ е казал истината, това е било най-страхотното предложение на света, а той го е отказал.

Енрико продължи да говори:

— Както казах, всичко ми опротивя. Имах жилище, скъпа кола, приятелка, куп мебели и пълен гардероб с дрехи. Календарът ми беше запълнен с важни събития, в джоба си имах кредитни карти. Имах редовни доходи, постоянен адрес, планирах живота си до следващата отпуска. Всяка сутрин ставах в седем и половина, всяка вечер гледах новини. Когато канех Карла на ресторант, го правех винаги по специален повод, макар че можех да си позволя да я водя на ресторант три пъти дневно. Телефонът ми постоянно звънеше. Винаги бях на разположение. Перспективата ми за бъдещето гласеше: ще работя така още двайсет години, скучаейки до смърт, ще се пенсионирам, ще поживея спокойно, ще получа инфаркт и всичко ще остане за

наследниците ми. И на гроба ми ще пише: така и не се научи да живее. Не исках това. Напуснах точно навреме.

Енрико сложи в чинията на Ане един артишок и го заля със сос песто.

— Опитай.

Ане го погледна слисано.

— Ти няма ли да ядеш?

— О, ще хапна, но не сега. Аз ям рядко и по малко. Вече ти казах, че се опитвам да живея пестеливо и скромно. Когато отивам на покупки, вземам само половината от онова, което ми е нужно. Когато готвя и усещам приятен аромат, отказвам да ям готовото ястие.

— Но това е ужасно! Защо се самоизмъчваш? Защо не се радваш на живота?

— О, аз се радвам на живота — отговори с усмивка Енрико. — Доволен съм от живота си. Хайде, яж, че артишокът ще изстине.

Ане започна да яде, но се чувстваше разочарована. Уютната, мирна, романтична атмосфера бе изчезнала. Чувстваше се наблюдавана и принуждавана като дете, което на всяка цена трябва да изпразни купичката с грис.

В кухнята се възцари тишина. Ане отчаяно се опитваше да не вдига шум по време на ядене. Енрико се усмихваше неразгадаемо, сякаш очакваше всеки момент да премине в нирвана. *Този човек си играе с мен*, каза си Ане. *Точно както при първото им посещение, когато седеше с книга в ръка на терасата и се правеше, че не ни вижда. Инсценира сам себе си. Защо, за бога? Това не му е нужно. Това е неговият дом, не моят. Аз ще купя тази къща дори собственикът ѝ да не е философ.*

— А после? — попита след малко тя. — Какво направи, след като напусна?

Енрико изправи гръб и скръсти ръце в скута си.

— Разпродадох всичко. Жилището, мебелите, почти целия си гардероб. И колата. Много ценен мерцедес от трийсет и пета година. Страхотен олдтаймер, страхотно поддържан. Реших да си купя платноходка и да обиколя света. Да се храня само с риба и да не печеля пари до края на живота си. Но Карла отказа да дойде с мен. Уплаши се. Тя се страхува от водата и вълните, от бурята и вятъра, от самотата. Не смее да се качи в лодка, защото ѝ става зле от люлеенето. Не е плавала

с кораб дори до някой близък остров. Страх я е, че ще се удави или ще умре от постоянно гадене и повръщане. Може би е права. Карла все още се бои от смъртта, докато аз отдавна съм преодолял този страх.

— Умееш ли да управляваш лодка?

— Не. По-точно казано, никога не съм се опитвал. Но щях да чета книги. Ако човек прекара всичко през главата си, ще се справи. Вятърът е предвидима величина. Същото важи и за водата. Сила, скорост, течения, маса — всичко това може да се изчисли. Така опасността намалява.

Ане разбираше много добре защо Карла е отказала да обикаля света с лодка. И тя на нейно място би постъпила по същия начин. Как да тръгнеш по море с абсолютно неопитен капитан!

— Освен това Карла не искаше да напусне работа. Само преди половин година я бяха направили директорка на детска градина. Все твърдеше, че обичала работата си, но аз виждах колко се преуморява. Поставих си задачата да я измъкна оттам. На всяка цена. Започнах да планирам работата ѝ. Правех всичките ѝ сметки. Изчислих как да пестят пари в кухнята. Намерих най-добрите майстори да преобоядисат градината и да сложат навсякъде нов мокет. На половин цена. Измислих дървени играчки за децата, разработих дидактическа концепция, всеки ден ги наблюдавах, докато играеха, даже заминах с малките на почивка в планината. Без да искам пари, естествено. Правех всичко за нея, но нямаше смисъл. Карла не беше създадена за толкова отговорна работа. Тя е твърде мека, винаги проявява разбиране. Ако някое дете си удари коляното, тя плачеше повече от него и в паниката си забравяше номера на „Бърза помощ“. Един ден не издържах. Започнах да я убеждавам да напусне и накрая тя се съгласи.

Енрико си наля чаша вино и го изпи на един дъх. Ане продължи да пие на малки глътки. Лицето на мъжа насреща ѝ вече пламтеше.

— Тогава купих стар бус и го преустроих. Направих вътре кухня, сложих сгъваема маса и два стола, легло, шкафче — всичко необходимо. Достатъчно за малкото ни вещи. Искях заедно да обиколим света. Щом не става с лодка, тогава с бус. По сушата.

Енрико пиеше, но устните му оставаха сухи. В ъгълчетата на устата му бе полепнала засъхнала слюнка. Ане постоянно поглеждаше натам и това я смущаваше. Такъв красив мъж, с толкова силно излъчване — и нещо толкова банално. Банално и гадно.

— Прекрасна идея — рече тя. — И аз съм си мечтала за същото. Просто да потегля нанякъде. Да се нося по течението. Да не знам какво ме очаква. Да видя света.

— Направи го — каза Енрико. — Обиколи света. Не се затваряй в тази долина.

— А ти защо се скри в това усамотено място? — попита бързо Ане, преди той да я е попитал защо иска да купи къщата му. Не можеше да говори за Феликс. Не и тази вечер. Може би друг път.

— Бусът беше стар, раздрънкан и щом стигнахме до Тоскана, умря. Някъде над Дудова, на сечище, където складираха дърва. Нямаше как да продължим. Опитах се да го поправя, но той не мръдна. Не стигнахме даже до сервиза в Амбра. Тръгнах да обикалям и изведнъж се озовах във Вале Короната. Тогава тук имаше само руина, изоставена от трийсет години. Веднага разбрах, че искам да остана. Че съм предопределен да възстановя къщата и воденицата, да ги върна към живота. Да остана тук. При извора. При гората. В началото на живота.

— Кога се случи това? Искам да кажа, откога си тук?

— От тринайсет години. Първо купих Вале Короната, а после и други изоставени къщи. Работех като луд. Чистех, строях, украсявах.

Тринайсет години, помисли си Ане. Значи е бил тук, когато изчезна Феликс. Ла Пекора не е далеч. Четирийсет и пет минути пеш. Никакъв проблем. Сигурно е чул или видял нещо. Може би хората от селото са му разказали за изчезването на момчето... Може да е забелязал нещо при обиколките си и тогава да не му е отдал значение, но сега ще си го припомни. Може това да се е случило по време, когато двамата с Харалд отдавна са били отново в Германия. Енрико беше изходна точка. Добро начало. Въпреки това реши да изчака, преди да му разкаже за Феликс.

Той сложи руколата на масата, добави оцет и олио. Движенията му бяха напълно спокойни. Ръцете му не трепереха дори леко. Ръце, които без проблеми биха могли да държат скалпел и да правят фини разрези. Енрико сложи на масата две чинии — очевидно възнамеряваше да яде салата. Седна и се усмихна по обичайния си начин.

— Добър апетит.

— Добър апетит — отвърна шепнешком Ане.

Разговорът замря. Тя го наблюдаваше как яде. Бавно, обмислено, сякаш осъзнаваше всяка хапка. От време на време я поглеждаше и в погледа му се четеше очакване. Този човек се държеше... не, не надменно, това беше лоша дума, но въпреки това я изнервяше. Ане се почувства като дете, което чака да му кажат какво ще се случи оттук нататък.

И тогава изведнъж си представи как Феликс се появява на стълбата. Едър, силен млад мъж с руса коса, с бронзов загар, спокоен и щастлив. С широк панталон и тясна тениска. На лицето му грее усмивка. „Здрасти, мамо! Чух гласа ти и реших да намина.“ Ще я прегърне силно и ще продължи: „Съжалявам, че не се обадох през цялото това време. Съзнавам, че постъпих зле. Сигурно ви е било много трудно... Но знаеш ли, тук е страхотно. Живея с Енрико, работя в гората, по къщата... Точно такъв живот съм искал винаги. Ако знаехте къде съм, щяхте да ме отведете обратно в Германия и да ме пратите в гимназия. А аз не искам да ходя на училище. Гадно ми е. Не ми се сърди, мамо, моля те!“

Сега Феликс щеше да е на двайсет години. Нейното красиво, силно момче.

Ане се събуди в пълен мрак. Не знаеше къде се намира, не виждаше пръстите си. Усещаше, че лежи на матрак, под главата ѝ има ниска възглавница и е завита с вълнено одеяло. Опипа наоколо, за да намери опорна точка. Установи, че матракът е поставен на пода, но не напипа нищо друго. Нямаше лампа, чантата ѝ също бе изчезнала. Все още беше по джинси, блуза и яке, само обувките не бяха на краката ѝ.

Господи! Къде се намираше? В голямата къща или във воденицата? Не помнеше как си е легнала, знаеше само, че по някое време беше започнала да пие виното на големи глътки.

Скри глава под одеялото и го подпъхна под гърба си, за да попречи на хладния нощен въздух да стига до тялото ѝ, но напразно. Цялата се тресеше, а след малко и зъбите ѝ затракаха.

Колко време бяха седели в кухнята? И за какво бяха разговаряли? По дяволите, защо не помнеше нищо? Нито една подробност. В главата ѝ зееше дълбока черна дупка. Тотална празнота. Кой я е довел в тази стая? Енрико, кой друг. Сигурно я е носил, а тя е спала дълбоко и не е усетила нищо. Никога досега не ѝ се беше случвало подобно нещо. Да, смътно помнеше някои вечери и нощи, но все пак ги помнеше.

Опита се да потисне страха, но той си проби път навън. Изведнъж ѝ се стори абсурдно, че нощува в тази забравена от бога долина с нейните зидове, стълбища и басейни, в непознато място, в непознатата къща. И някъде наблизко спеше абсолютно непознат мъж. Някъде наблизко.

Мислите ѝ се объркаха. Най-добре да изчака утрото. Тогава ще се ориентира. Лежеше на матрак в гола стая. Това не беше чак толкова лошо. Сигурно непроницаемият мрак беше виновен за развихрянето на фантазията ѝ. Мракът я обгръщаше като плътна, задушаваша завивка, която не пропуска нито лъч светлина, нито въздух за дишане.

Утре, повтаряше си Ане. Утре всичко ще е наред. Утре ще разбере какво става.

Тя заспа отново и престана да усеща студа. Треперенето престана. Тялото ѝ натежа и се отпусна.

Хамбург, 2004 г.

Едуард Хартман хъркаше. Очите му бяха затворени, лежеше по гръб, но не спеше. Карла тъкмо му бе сменила памперсите. Изми го хубаво, застла леглото с чисти чаршафи и изхвърли вонящата торба. Сега в спалнята миришеше на свежо. Щорите на прозореца и балконската врата бяха спуснати и старомодният полилей на тавана разпръскваше хладна млечнобяла светлина. Карла вдигна щорите и откряна прозореца. После включи нощната лампичка на шкафчето до леглото и изключи осветлението.

— Не можеш ли да почакаш? — изграчи баща ѝ, без да отвори очи. — Защо отваряш прозореца, като знаеш, че това ще ме убие? Или искаш да получа и белодробно възпаление?

Без да каже дума, Карла стана и затвори прозореца.

— Малко чист въздух няма да ти навреди.

Баща ѝ най-сетне отвори очи и примигна.

— Откъде се взе тази мътна лампа? Да не би да съм вече мъртъв? Сега сигурно ще влязат съседите със запалени свещи. Или вече нямаме пари да си плащаме тока?

Карла, която тъкмо бе приседнала на леглото, стана с въздишка и включи осветлението.

— Това е друго нещо — изръмжа баща ѝ и отново затвори очи.

Карла пое дълбоко дъх и каза каквото трябваше.

— Дойдох да ти кажа довиждане, татко. Влакът ми тръгва след час. Връщам се в Италия.

По тялото на Едуард Хартман премина тръпка. Той се надигна и погледна смаяно дъщеря си.

— Та ти си тук само от три дни!

— От три седмици, татко, не от три дни. — Карла помилва бузата му. — Не се притеснявай, мама и Сузи ще те гледат много добре. През есента ще дойда пак.

— Спести си утешенията. През септември ще съм умрял. Сигурно ще умра още следващата седмица, но на теб ти е все едно.

Толкова ли не можеш да останеш още няколко дни, докато пукна, ами бързаш да отидеш отново в онази гадна, западаща Италия, при онези жалки туземци и онзи мръсен безделник и скитник... как му беше името...

Карла не отговори.

— Добре де, заминавай! Махай се оттук! Аз съм ти безразличен. Не те е грижа за родителите ти. Винаги е било така. Беше жалко хлапе, а сега си жалка жена!

— Три седмици се грижих за теб, татко. Ден и нощ. От три години идвам редовно, за да се грижа за теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя стисна ръката му, макар да усещаше, че по този начин предава и себе си, и Алфред.

Баща ѝ изхърка, за да покаже, че разговорът е приключен. Не ѝ каза довиждане, не стисна ръката ѝ, дори не я погледна на сбогуване.

Карла се наведе и го целуна по челото.

Баща ѝ не реагира.

Карла въздъхна и тихо излезе от стаята.

Сузи я чакаше пред вратата.

— Какво ти каза?

— Нищо. Наруга ме. Както винаги. Нали го знаеш какъв е. А Алфред му е трън в очите.

Сузи кимна.

— Искаш ли да пием по чаша шампанско?

Карла си погледна часовника, но последва сестра си в кухнята. Сузи извади виното от хладилника и напълни две чаши.

— Остани тук — помоли тихо тя. — Ще живееш при мен. Бернд няма да се сърди. Няма да се занимаваш с татко всеки ден, не се притеснявай. Ще се сменяме. Ще уредя да идва гледачка, за да ни облекчи.

— Той ще я прогони. Нали знаеш, че никой не би могъл да понесе зловните му приказки!

— Ще видим.

Карла открай време се възхищаваше на сестра си. Сузи беше енергична и решителна. Не позволяваше никой и нищо да я сплаши и беше готова да мине през огън, за да защити убежденията си.

Фанатично защитаваше истината и това усложняваше живота ѝ — навсякъде я смятаха за трудна, дори опасна, отвсякъде я гонеха. Сузи обаче не търсеше хармония. Не ѝ пукаше, че непрекъснато си създава врагове, че няма приятели. Въпреки това Карла ѝ завиждаше. Защото имаше сила, каквато тя не притежаваше.

— Остани тук — настоя Сузи. — Не разбирам какво търсиш там. Живееш в самота, напълно изолирана, с мъж, който не те обича...

— Обича ме! — Това беше единственото, в което Карла вярваше с цялото си сърце.

— Но не спи с теб!

Карла вдигна рамене. Лицето ѝ пламна.

— Да, така е, но... Не знам. Мисля, че причините са много.

— Какви по-точно? — Сузи не отстъпваше лесно.

— Нямам представа, но съм сигурна, че това няма нищо общо с мен.

— Не говорите ли за това? Не му ли казваш какво искаш? Че сексът ти липсва?

Карла поклати глава.

— Не мога да го обясня. Това е нещо, за което не мога да говоря с Алфред.

Сузи поклати глава и извъртя очи.

— Мишленце, това е една голяма гадост! Твоята връзка е ненормална, не разбираш ли! Вегетираш в онази гора, без телефон, не смееш да включиш печката, нямаш забавления, телевизия, приятели... Защо продължаваш да се мъчиш? Нужни са ти хора, не разбираш ли? Нужно ти е разнообразие. Трябва да имаш смислено занимание. И главното — трябва да имаш приятелка, с която да споделяш. Иначе ще се удавиш в онова благо!

Карла разтърка негримираните си очи и се усмихна.

По дяволите, ако аз направя така, ще приличам на уличница, която три дни не е ставала от леглото, помисли си Сузи. А малката ми сестра се разхожда без никакъв грим и отказва да разбере, че би изглеждала фантастично, ако подчертае очите и устните си. Откакто тръгна с онзи мъж, се самоубива. Системно. Движи се като лунатик и прави само онова, което е лошо за нея и ще ѝ докара нещастие.

— Права си, много бих искала да имам приятелка — промълви замечтано Карла. — При нас е винаги тихо, а и с Алфред не си говорим много... За какво да говорим? Когато се връщам от Германия, в началото ми е много трудно да мълча, но после... След няколко дни свиквам. И един ден усещам, че съм изгубила желание изобщо да си отварям устата.

— Велики боже! — Сузи беше искрено ужасена. — Още една причина да си останеш в Германия. Моля те, Карла, моля те!

Сестра ѝ поклати глава.

— Няма да го направя. Алфред не може без мен и аз не мога без него.

— Виждам, че не съм в състояние да ти помогна.

Сузи презира Алфред, помисли си Карла и ѝ стана мъчно.

— Ти не го познаваш — опита се да обясни тя. — Той е невероятна личност.

— Стига, Карла! Той те третира като глупаво малко дете! Защо не искаш да разбереш? Контролира те от сутрин до вечер! — Сузи отново се ядоса. — Иска да знае с кого се срещаш, с кого говориш по телефона, какво казваш. Страх го е, че ще говориш за него, че би могла да кажеш нещо лошо, че някой ще разбере в каква дупка живееете.

— Престани, Сузи! — Карла не се сърдеше на сестра си. Даже се усмихваше. — Той се страхува за мен. Такъв си е — тревожи се за всичко. Не би го правил, ако не ме обичаше. Само затова иска винаги да знае къде съм. Това е цялата тайна.

— Ти си неспасяема — въздъхна Сузи и понечи да напълни отново чашата и, но Карла я спря.

— Няма да пия повече. Тръгвам.

В този момент в кухнята влезе майка им. Карла скочи и я прегърна.

— Не се сърди на татко си, детето ми, знаеш го какъв е — пошепна майката. — Не е способен да показва чувствата си, но мрази и да мълчи, затова ругае най-близките си.

— Не се безпокой, мамо — кимна Карла. — Да отида ли пак при него?

— Опитай, но той вече спи.

Карла влезе на пръсти в спалнята. Баща ѝ лежеше по гръб. Дълбоко хлътналите му очи бяха затворени. Хъркането бе спряло.

— Довиждане, татко — пошепна Карла.

Наведе се над него и чу дрезгав шепот:

— Баща ти е на път към ада, малката ми.

— Не мисли такива неща, татко. И не ги казвай.

— Защо, малката ми, след като знам, че това е истината? Но се надявам проклетата каруца да заседне някъде в калта и пристигането да се забави. За да те видя още веднъж...

Тънките му устни се разтегнаха в усмивка и Карла разбра, че това е обяснение в любов. Единственото, на което баща ѝ беше способен.

Експрес № 241, идващ от Вестерланд, вече имаше 19 минути закъснение, когато Карла пристигна на гарата десет минути преди часа на тръгване. Тя мушна куфара между краката си и силно притисна гръб към една колона, за да не даде възможност на някой от младежите, които се мотаеха наоколо с бутилки бира в ръце, да я бутне пред влака. Мразеше шумните, скърцащи влакове, които нахлуваха в гарите като природна катастрофа, сякаш там не ги очакваха стотици раними хора. Беше на шестнайсет, когато видя как влак премаза крака на възрастен мъж. Там, където обикновено имаше само тясна дупка, сега бе притиснато човешко бедро с нормален диаметър от около трийсет, дори четирийсет сантиметра. Мина почти час, докато пожарникарите извадят стареца с помощта на резачки и го натоварят на чакащата линейка. Карла получи нервен срив и никога не забрави гледката. Разказаха ѝ, че е плакала и пищяла като луда, че са ѝ дали успокоителни и накрая полицаите са я откарали вкъщи — самата тя не помнеше нищо.

Притиснатият старец изглеждаше като баща ѝ — някога и той излизаше от къщи с палто и шапка и почти винаги с чадър. Всеки път, щом отидеше на гарата, Карла си представяше как влакът премазва баща ѝ. Влакът беше по-силен от човека. По-силен дори от всемогъщия баща на малкото момиче. А сега той лежеше в жълтата тухлена къща със спуснати щори на прозорците и упорстваше срещу смъртта. Защо не искаше да разбере, че врагът му е непобедим?

До нея стоеше войник от бундесвера и шумно плюеше по плочките. Карла виждаше съвсем ясно лепкавите жълти плюнки, които сигурно нямаше да изсъхнат скоро. Стана ѝ гадно и тя започна да преглъща, за да не повърне. Представи си Алфред — в ъглите на устата му постоянно залепваше слюнка, защото приемаше твърде малко течности, а зъбите му ставаха все по-жълти, дори зеленикави, защото пастите за зъби били твърде скъпи. Да, тя обичаше Алфред, но отдавна не го беше целувала, защото ѝ се гадеше от него.

Войникът до нея се разкиха и сложи ръка пред устата си. Между отделните кихавици разглеждаше с интерес слузта в шепата си. Карла се опита да не гледа към него, да пренебрегне случващото се край нея и да се съсредоточи върху себе си. Ако продължи да ѝ се гади, ще припадне. Точно тук, на перона. Ще я откарат в някоя от болниците в Алтона и ще прекара два дни в светла болнична стая с неонова светлина над леглото и разпятия на отсрещната стена.

Дано успее да си намери тихо, спокойно купе, в което седят възпитани хора, и да се прибере въщи. Във Вале Короната при Алфред. По-точно при Енрико. В мислите ѝ той си оставаше Алфред, но той не понасяше да го нарича със старото му име. Е, добре, ще се опита да свикне. По някаква незнайна причина името Енрико му харесваше повече. Не го разбираше, но уважаваше желанията му. Всеки имаше право да го наричат така, както му харесва.

Карла не знаеше, че преди да се ожени за Грете, Алфред е носел фамилното име Хайнрих. Енрико беше италианското съответствие на Хайнрих.

Войникът продължи да киха до пристигането на влака. Карла оглуша от скърцането на колелата. Тъкмо когато щеше да вдигне куфара си, войникът направи крачка към нея, грабна куфара с омазаните си пръсти и рече:

— Оставете, аз ще го внеса във влака, няма проблеми.

Карла се вцепени. Знаеше, че не е редно да се противи и се усмихна измъчено. И без това вече беше късно — дръжката бе омърсена със сополите на войника.

Карла мина по коридора, търсейки купето си, следвана по петите от войника. Спря да си извади билета, а младият мъж се блъсна в гърба ѝ, защото не бе очаквал тя да спре внезапно. Най-сетне Карла намери купето си. Слава богу, празно! Тя въздъхна облекчено и се настани до прозореца. Войникът влезе след нея, качи куфара ѝ на мястото за багаж точно над главата ѝ и се засмя.

— Много ви благодаря — промърмори Карла. — Много мило от ваша страна.

Войникът отново се засмя и се тръшна на седалката срещу нея.

— Тук има достатъчно място. Най-добре да остана.

Носът му беше зачервен и влажен и той постоянно го триеше с ръкава на униформата. Карла се опитваше да крие ужаса си и накрая

изтощено затвори очи.

Чувстваше се изморена до смърт. Колко нощи беше бдяла край леглото на баща си. Понякога задрямваше, дори заспиваше дълбоко, но щом той простенеше или изхленчеше, веднага се будеше. Обикновено баща ѝ я викаше, защото беше напълнил памперсите или защото искаше обезболяващо.

През последните три седмици не беше спала повече от два часа без събуждане. Сега най-сетне имаше време. До Мюнхен имаше шест часа път. Войникът беше отвратителен, но не я плашеше. Ще киха, ала няма да ѝ стори зло. Тя хвана здраво дръжката на дамската си чанта, напъха я зад себе си, опря глава в окаченото на закачалката яке и моментално заспа.

Събуди се малко преди Мюнхен и установи, че е сама в купето. Войникът явно беше слязъл, но ѝ бе оставил поздрав — на мръсното стъкло бе написано „добър път“.

Берлин, ранното лято на 2004 г.

Марайке имаше чувството, че е пробягала маратонско разстояние. Когато най-сетне отключи вратата, беше уморена до смърт. Бързо си събу обувките и окачи чантата си на закачалката. Сутринта в пет и половина я бяха извикали в Груневалд, на улица „Яген“ №17 — по време на сутрешния си крос младеж намерил там мъртвец. Разследването продължи цял ден. Едва късно вечерта аутопсията установи, че старецът е починал от инфаркт, без чужда намеса. Цял ден работа — мъчителна, изнервяща, а накрая всичко се оказва ненужно. Марайке умираше от глад. Искаше да яде, да погледа телевизия и да забрави стария човек, паднал така зле, че лицето му се бе нанизало на бодливата тел.

— Ян? Еда? Тук ли сте? — извика тя, докато събличаше тънкия ленен блузон.

Една от вратите се отвори. Единайсетгодишно момче се втурна към нея и я прегърна зарадвано.

— Здравей, мамо!

Марайке го целуна и разроши косата му.

— Къде е Еда?

— При Мона. Обеща да си дойде точно в девет.

— Надявам се да спази обещанието си. А Бетина?

— На родителска среща. Нима си забравила?

— О, да, прав си, съвсем забравих.

Марайке отиде в кухнята. Ян вървеше по петите ѝ.

В хладилника имаше малка тенджерка с пилешка супа.

— Вечерял ли си?

Ян кимна.

— Преди да излезе, Бетина ми приготви вечеря. Виж, мамо, пуснал съм си нова компютърна игра. Нали нямаш нищо против да продължа?

— Разбира се, че нямам нищо против. Но само ако си си написал домашните.

— Всичко е готово! — извика Ян и се върна в стаята си.

Марайке сложи тенджерката на печката и включи котлона.

Преди тринайсет години Бетина и Марайке най-сетне бяха успели да осиновят тригодишната Еда. Един от работещите в службата за младежта твърдеше, че 43-годишната Марайке е твърде стара, за да гледа дете, друг многословно обясняваше, че е противоестественно да се дават деца на лесбийски двойки. Всеки откриваше по някой нов параграф, който уж забранявал подобно осиновяване, но с много упоритост, настойчивост и с подкрепата на добър адвокат Марайке и Бетина успяха да разсеят съмненията. През 1991 г. осиновиха Еда, а след две години и малкия Ян. Второто осиновяване протече без никакви трудности.

Бетина беше прещастлива и се чувстваше в стихията си. Обожаваше двете деца и без проблеми съчетаваше грижите за тях с професията си на училищна секретарка. За разлика от нея Марайке работеше по дванайсет часа на ден и се прибираше капнала. Преди три години цялото семейство се премести в Берлин. Карстен Швирс стана шеф на комисията по убийствата в Нойкьолен и взе Марайке в екипа си. Не всички нови колеги я приемаха, но не смееха да ѝ показват враждебността си, защото за всички беше ясно, че именно тя ще наследи Карстен Швирс, който смяташе да се пенсионира само след година.

Карстен и Марайке се разбираха чудесно и като колеги, и като приятели, но все още не бяха успели да разрешат най-тежкия случай в практиката си — никой не знаеше кой е детеубиецът, действал в Берлин-Нойкьолен, в Ханенмор край Брауншвайг и на остров Силт. След като бе убил жертвите си — три малки, нежни момчета, убиецът беше изтръгнал кучешките им зъби, за да има „сувенир“ от всяко убийство.

Преди петнайсет години серията убийства внезапно прекъсна. Карстен и Марайке сметнаха, че извършителят е умрял, бил е арестуван заради друго престъпление или е избягал в чужбина — но въпреки това се измъчваха, че са приключили делото, без да заловят убиеца.

На масата лежеше „Айвънхоу“ — любимата книга на Ян. До нея богато илюстрирана книга за сладководни риби — синчето им копнееше да си има аквариум. Разпръснати части от химикалка и

ужасно орфан учебник по математика, вече минал през ръцете на други две деца, допълваха картината. Марайке ги събра набързо, взе си хляб и седна.

Ян беше от децата, които никога не създават проблеми. Учеше се отлично и напредваше, без да полага особени усилия. Нямаше чувство за ред, но беше винаги весел и обожаваше двете си майки.

За разлика от него Еда се мъчеше с училището и с бушуващия си пубертет. Тайно направеният пиърсинг на корема я интересуваше много повече от лошите оценки по английски. Постоянно се обиждаше, капризничеше, недоволстваше и никой не беше в състояние да ѝ угоди. Всички, с изключение на приятелките ѝ я нервираха.

Марайке включи малкия телевизор, поставен върху кухненския шкаф, разбърка супата и започна да щрака каналите. Бетина мразеше да се гледа телевизия по време на вечеря — твърдеше, че не искала тя да е виновницата за затъпяването на децата им, но Марайке спешно се нуждаеше от нещо пъстро и весело. В момента кухнята беше прекалено тиха и тъмна.

Погледа малко документален филм за възпитанието на трудните деца и се отказа. Научнопопулярният филм по следващия канал също не я заинтересува. Криминалето по местния канал се оказа ужасно скучно. По една от националните телевизии показваха музикално шоу за деца, по другата — любовен сериал, а по третата вървяха новини. Марайке остави новините и изслуша с половин ухо как модераторът се възмущаваше от обстановката по немските магистрали. Тя извади от шкафа чиния и прибори и свали тенджерката от котлона. Точно тогава водещият подхвана следващата тема: неизяснени убийства на деца в Италия.

Марайке напълни чинията си и увеличи звука.

Първо показаха Сардиния, където през последните пет години били открити телата на четири малки момичета. Морските течения ги изхвърлили на самотни плажове и аутопсиите установили, че децата не са се удавили, а са били убити и след това хвърлени в морето — вероятно от лодка. Полицията не открила никакви улики, никакви следи от убиеца. Направили масови ДНК тестове в селищата, където живеели момиченцата, но те не дали никакъв резултат.

Значи и колегите в Италия не са се справили по-добре от мен, каза си Марайке и за момент тази мисъл я утеши.

След това репортерът разказа за загадъчни изчезвания на малки момчета в Тоскана. Така Марайке научи, че през 1994 г. малкият немец Феликс излязъл да си играе близо до къщата, където бил на почивка заедно с родителите си, и изчезнал. Репортерът описа мястото: вилно селище близо до Амбра и Монтебеники. След дълго и мъчително търсене родителите на момчето били принудени да се приберат в Германия, без да са намерили сина си.

Без да осъзнава какво прави, Марайке намери молив и лист и записа името на момчето и имената на италианските селища. Супата ѝ изстиваше, но тя продължи да слуша напрегнато.

Филипо живеел в малкото село Бадиа а Руоти, също в близост до Амбра. Един ден през 1997 г. тръгнал на училище и изчезнал безследно.

Третото момче се казваше Марко. През есента на 2000 г. той тръгнал към езерото да се види с приятелите си, но така и не стигнал при тях.

Репортажът показва прекрасната тосканска природа и местата, където трите момчета сякаш се бяха разтворили във въздуха, без никой да е забелязал нищо.

Италианската полиция беше уверена, че децата са мъртви, но тъй като не разполагаше с трупове, не можеше да направи кой знае какво. Затова разследването беше прекратено.

Като видя снимките на изчезналите момчета, Марайке се разтрепери. И трите бяха руси, слабички, крехки и дребни за възрастта си. И трите бяха между 10 и 13 години и смайващо приличаха на Даниел, Бенямин и Флориан. Марайке изпита чувството, че е видяла призраци.

— Върнах се! — извика Еда от коридора.

— Прекрасно! И по изключение си точна — отговори със същия тон Марайке и увеличи още звука на телевизора.

Еда отвори с трясък вратата на кухнята.

— Ти гледаш телевизия? Ядеш и се пулиш в телевизора? Да не искаш да оглупееш?

— Много те моля да говориш тихо, Еда, трябва да чуя нещо важно и...

Еда моментално се нацупи.

— Едва съм се прибрала и започваш да мърмориш. Добре, щом така предпочиташ, ще си отида.

Еда излезе от кухнята и затръшна вратата зад гърба си.

Марайке извъртя очи и въздъхна. После отново се съсредоточи върху репортажа за изчезналите момчета. Тъкмо бяха пуснали кратко изявление на Албано Лоренцо, шеф на карабинерите. Той изрази съжаление, че криминалната престъпност е стигнала и до Тоскана — област, където младите хора все още уважават родителите си и имат перспективи за добър живот. Където някога изобщо нямало престъпления и хората спокойно пускали децата си да играят в гората. Човек можел да остави наред улицата чувал с пари — на следващата сутрин щял да го намери на същото място.

Марайке изключи телевизора и запали цигара.

Не знаех, че и в Италия има толкова руси момчета, каза си тя. Ами ако нашият убиец се е пренесъл от Германия в Италия? Напълно възможно. Това би обяснило защо убийствата в Германия спряха така внезапно. И италианските деца са изчезвали през две-три години като нашите. Дявол да го вземе, май започнах навсякъде да виждам убиеца на момченцата, помисли си измъчено тя. Но тази прилика! В наше време хората често се местят от едно място на друго. Много немци отиват на юг. Защо не и убиецът?

Марайке донесе телефона от коридора и се обади на Карстен Швирс.

— Случайно да си видял репортажа по втората национална програма?

Карстен не гледаше телевизия в момента и Марайке се постара да му опише в детайли репортажа от Италия. Не скри потреса си, изказа предположенията си и го попита дали не би могъл да се свърже с колегите в Тоскана.

— Моля те — отговори остро Швирс. — Моля те, Марайке.

Този тон ѝ беше до болка познат. Швирс винаги говореше така, когато смяташе, че тя прекалява.

— Нашият убиец си има мания. Всеки път оставяше жертвата в определена поза. За да ни я покаже. За да харесаме местопрестъплението. — Даже стана саркастичен, но Марайке не реагира. — И се справи много добре. Въпреки грижливо подготвените сцени с момчетата ние не успяхме да тръгнем по следите му. Защо

смяташ, че е решил да се премести в италианските гори? И защо си прави труда да крие телата на момчетата? Знаеш, че това е най-големият проблем.

— Знам — отговори безизразно Марайке.

— Не разбирам как си открила прилики с почерка на нашия убиец. Наистина ли виждаш съответствия?

— Това е само усещане, Карстен. Аз го наричам глухо туптене в корема.

— Аха...

Този път Карстен не възрази. Смайващата интуиция на Марайке често им беше помагала да разрешат трудни случаи. Позовавайки се на корема си, тя обикновено улучваше в десетката.

— Най-добре да пратим факс на карабинерите и да помолим за информация.

— Виж, Марайке... малки деца изчезват и в Южна Африка, и в Китай, и в Узбекистан. Не е редно да пишем на целия свят и да сравняваме случаите.

— Добре, Карстен, щом така смяташ. Това беше само идея.

— Не ми се сърди, скъпа. Утре ще се видим, нали?

— Да, разбира се. — Марайке затвори телефона.

Бетина се прибра към десет. На родителската среща обсъждали главно предстоящата екскурзия на класа — дълга, безсмислена дискусия, по-добре било изобщо да не е ходила. Бетина беше наясно с ученическите екскурзии и за разлика от другите родители не се нуждаеше от информация за правилата и ограниченията.

Марайке седеше в дневната и разлистваше албум за Флоренция.

— Виж ти! — учуди се Бетина. — Откога се интересуваш от Микеланджело и Да Винчи?

— Днес колегата Морс ми проглуши ушите с възхищението си от Тоскана. Никога не съм ходила там, а ти?

Бетина поклати глава.

— Какво ще кажеш да отидем на почивка за няколко дни? Например през есенната ваканция. Разказите на колегата събудиха любопитството ми.

Това поне отговаряше на истината.

— Еда и Ян няма да ти позволят да ги развеждаш по цял ден по църкви и музеи!

— Напълно съзнавам това, повярвай ми. Ето защо предлагам да си наемем малка къща на живописен хълм с омайна гледка, заобиколена от маслинови дървета, лозя и кипариси. Ще се разхождаме, ще караме колело, ще пием кианти... с една дума, ще се радваме на живота.

— Това звучи по-добре. Но как ще издържиш цяла седмица без убийства и покушения?

— Все някак ще издържа — засмя се Марайке и се постара да изглежда убедителна.

Бетина приседна на края на креслото и я прегърна.

— Предложението ти е фантастично, скъпа! Твърде красиво, за да е истина.

Сиена, юни 2004 г.

Ане си отиде и Кай Грегори дълго стоя в нерешителност на улицата, питайки се как да прекара остатъка от вечерта. Стоеше със скучаещ вид, рисуваше кръгове и шарки с върха на обувката си и се учудваше колко потни са краката му в леките обувки, които винаги носеше на босо. Би било чудесно да вземе душ, но знаеше, че ако се прибере вкъщи, няма да излезе отново. А все още беше твърде рано да се скрие в жилището си.

Кай помисли още малко и реши да мине през офиса. Прекоси Кампото с енергична крачка и точно зад „Палацо Публико“ зави по „Виа дел Порионе“. Отдалеч видя, че капациите на прозорците са затворени — знак, че Моника вече си е тръгнала. Толкова по-добре.

Бюрото ѝ беше идеално разчистено — сякаш не е искала да остави отпечатъци от пръсти. Затова пък неговото беше отрупано с папки, снимки, писма, брошури и бележки. Моника всяка вечер подреждаше нещата му едно върху друго и това го вбесяваше, но нямаше сили да го промени. Щом тя смяташе нещо за правилно, го правеше и никой не беше в състояние да я разубеди. Молбите, нарежданията, заплахите и гневните изблици не постигаха абсолютно нищо.

Върху екрана на компютъра бяха лепнати няколко листчета със съобщения от Моника. Шрадер се оплакал, че са изгубили цял ден от почивката си с оглеждане на крайно неподходящи недвижими имоти. Да вървят по дяволите. Доторе Манети очаквал обаждането му утре сутринта в десет. Нотариалното подписване на договора за апартамента в Кастелнуово Берарденга щял да се състои идващия вторник в три и половина следобед, а продажбата на Каза дел Муро била предвидена за четвъртък в десет и трийсет.

Нищо важно. Кай угаси лампата на бюрото и излезе от кабинета си. Мина през кухнята, за да хвърли поглед в хладилника. Обичайното: две кутии мляко, парче пекорино, три кутийки кисело мляко и отворена бутилка просеко — в гърлото ѝ беше пъхната сребърна чаена

лъжичка, за да не се разгазира. Според него това беше чисто суеверие. Извади лъжичката и отпи голяма глътка. Питието изобщо не беше газирано. Кай взе отворената бутилка и излезе от офиса.

Отиде на Кампото и седна на земята в близост до фонтана. Камъните бяха приятно топли. Юни беше любимият му месец. Дните бяха дълги, но лятото все още беше младо и свежо и пораждаше желание за още топлина. Не като през август, когато човек вече се е наситил на горещината и усеща само тежест и задуха, лепкава пот и глуха болка.

Изпи просекото бавно, без наслада. В моменти като този не обичаше да бъде сам.

Зяпаше двойките, туристите, местните, които минаваха покрай него на път към някаква неизвестна цел. Нямаше общо с нито един от тези хора. Ако сега се строполи мъртъв на паважа, сигурно ще направи впечатление и някой ще повика „Бърза помощ“ — но никой няма да се разтревожи истински. Макар да живееше в центъра на града, той беше съвсем сам на света — също като Енрико, който се криеше в своята далечна гора и не искаше никой да смущава покоя му. Негова ли беше вината, че нито една жена досега не бе пожелала да остане с него завинаги? Да, сигурно. Защото след известно време всяка жена започваше да му ходи по нервите, намесваше се във всекидневието му, искаше промени, не му позволяваше да прави каквото си е наумил, и да излиза когато му се доще. Беше му страшно неприятно да чува въпроси и коментари от рода на: „Къде си тръгнал точно сега?“, „Хапни нещо!“, „Защо изваждаш втора бутилка?“ и така нататък. Тази вечер искаше само да си намери жена, да сложи глава в скута ѝ, да брои звездите и да чака падането на мрака, за да я заведе в жилището си. Ще я покани на терасата, двамата ще изпият бутилка червено вино и ще си легнат. Ще остави чашите навън до следващата вечер — или до следващата буря, която ще ги измете на улицата. В никакъв случай няма да позволи на жената да ги отнесе в кухнята и да ги измие. Не искаше да види ярката неонтова светлина в кухнята, когато идваше от обляната в лунна светлина нощна тераса.

Бавно се стъмваше. Високите сгради около Кампото се къпеха в червеникавожълтата светлина на прожекторите. Кай се изправи с усилие. Явно му беше минало времето да седи на паважа. Всички

кости го боляха. Просекото бе свършило. Трябваше да продължи. До най-близкия бар имаше само няколко крачки.

Прибра се вкъщи едва към един и половина. С мъка изкачи стълбата, държейки се за перилата. Беше пил твърде много. Както винаги. И все пак не беше достатъчно пьян, за да не забележи, че тази нощ стълбището на дома му изглежда по-различно от друг път. В главата му моментално се включиха предупредителни лампички. Веднага изтрезня и успя да се концентрира. Огледа се бдително. Въздействието на алкохола се изпари без остатък. Бавно и тихо се придвижи нагоре по стълбата, опитвайки се да разбере откъде идва усещането за опасност.

И изведнъж разбра. Пак онази странна, бъдеща гадене миризма, смес от гнила трева, миша пикня, киснатото мляко и презрели смокини.

На последната стълбищна площадка пред вратата на жилището му седеше Алора и се хилеше. Десният ѝ кучешки зъб беше абсолютно черен.

— Какво правиш тук? — попита шепнешком Кай. Нямаше никакво желание да буди съседите.

Алора не отговори. Само се изкиска.

Кай отдавна знаеше, че един ден ще се стигне дотук. Тя го преследваше с кучешка упоритост. Очакваше го в руините, криеше се зад дървета и храсти, дебнеше край селските пътища. Само за да го види, да срещне погледа му. Той я забелязваше веднага, но се стараеше да остане равнодушен, често дори се обръщаше на другата страна. Щом се завърнеше в Сиена, лесно успяваше да прогони мисълта за нея, макар да подозираше, че Алора ще предприеме и други стъпки. Един ден ще ѝ омръзне да го обожават от разстояние и ще дойде в жилището му. Ето че този ден бе настъпил. Сега момичето седеше пред вратата му като улично коте.

— Няма да останеш тук — рече Кай. — Няма и да влезеш в жилището ми.

Странно, но в момента изпитваше страх от това жалко човешко същество.

Едва бе изрекъл тези думи, когато Алора внезапно зави като младо куче, на което дерат кожата на живо. Обзет от паника, Кай

отключи и я бутна в жилището си. Воят моментално престана и Алора въздъхна облекчено. Кай отиде в кухнята, тя се повлече след него. Кай извади кутия портокалов сок, отвори я и наля пълна чаша.

— Хайде, изпий това.

Алора послушно пие чашата и я изпразни на един дъх. Лицето ѝ грейна и тя замляска въодушевено. Езикът ѝ непрекъснато облизваше пълните устни.

— Отивай в банята — заповяда Кай. — Не можеш да останеш тук в този вид. Ще изцапаш всичко.

По лицето на Алора пробяга тъмна сянка. Веселото ѝ настроение отлетя в миг, но тя кимна смело.

Кай се запъти към банята и Алора го последва. Преди три години, когато се премести в това жилище, не промени нищо в банята. Първо, защото нямаше желание, и второ, защото намираше в банята нещо оригинално. Над мивката и в душкабината имаше остатъци от стари венециански кахлени плочки. Кай лично боядиса местата, където плочките бяха изтръгнати, със сивкава водоустойчива боя — противно на очакванията му се получи красиво съчетание и банята стана още по-приятно място. Месинговите арматури бяха огромни и ужасно кичозни, но се вписваха идеално в цялостната картина. Таванът падаше косо и това беше завършекът на композицията. Кай купи голямо огледало с помпозна златна рамка и романтични стенни лампи от муранско стъкло. Само ваната не беше на мястото си в тази баня. Тя бе поставена върху лъвски лапи и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се преобърне. Кай не смееше даже да се пресегне през ръба, за да вземе хавлията си от пода. Ваната беше на няколко десетки години и емайълът ѝ ръждясваше. Крановете упорито течаха, а на пода се бе образувала жълта ивица, която не се махаше с никакви почистващи препарати.

Кай често си казваше, че трябва да си купи нова вана, но все не стигаше дотам. И понеже никога не използваше вана, престана да мисли за това.

Сега изплакна ваната с душа, сложи тапата и пусна топлата вода. Можеше само да се надява, че няма да тече.

Шампоан за вана? По дяволите, в неговата баня нямаше такива неща. Не се сети за нищо друго и изсипа в топлата вода шепа прах за

пране на деликатни тъкани. Щом беше добър за фината вълна, значи нямаше да навреди и на нежната женска кожа.

Алора го наблюдаваше с възхищение. Ароматът на перилния препарат явно я очарова.

Ваната се напълни само за минути. Фантастично, каза си Кай. Как не съм се сетил досега. Може някой ден и аз да легна вътре. Алора се съблече за секунди и влезе във водата. Кай не можа да устои на изкушението да я огледа. Страхотно тяло. Суровият, изпълнен с лишения живот и физическият труд създаваха по-красиви извивки от редовния фитнес.

Алора не видя погледа му. Потопи се в ароматната пяна, затвори очи и заръмжа доволно.

— Не бързай — рече Кай. — Аз ще съм наблизо.

Той отиде в дневната и отвори широко вратата към терасата. В помещението нахлу топъл, мек нощен въздух. Кай излезе за малко на терасата и въздъхна дълбоко. Във ваната му лежеше Алора. Малката луда от Сан Винченти. Обзе го смътно усещане, че се е обременил с огромен проблем. Очевидно привличаше подобни личности. Започна се още когато беше дете. Всички безстопанствени кучета и изхвърлени котки идваха и се стараеха да останат близо до него, сякаш инстинктивно съзнаваха, че единствен той може да им помогне. Ако птица паднеше от гнездото, тя със сигурност тупваше пред краката му. Гуштерчетата се довличаха до него, за да умрат в мир. А сега и Алора.

Изведнъж Кай изпита срам. Как можеше да си представя захвърлени животни, когато мислеше за нея?

Влезе в дневната и отиде на бара. Така наричаше издадената стена над един дълбоко вкопан прозорец, където нареждаше бутилки с твърд алкохол. Взе бутилката с уиски и си наля половин водна чаша. Първата глътка го опари. През главата му сякаш премина стрела и той се уплаши. В следващия миг го обля топлина и Кай отново се успокои.

Седя почти четирийсет и пет минути, потънал в мислите си. В банята цареше пълна тишина. За момент си помисли, че нещо се е случило, но бързо отхвърли тази мисъл. Алора беше достатъчно голяма, за да знае как да се изкъпе.

Елате, елате при мен всички вие, които се мъчите и ви е тежко, помисли си развеселено той и отпи голяма глътка уиски. И тогава се сети за винаги високомерната Моника Бенедети. Преди по-малко от

година, през един горещ августовски следобед, тя избухна в сълзи наскредин кабинета му. Напълно неочаквано. И това не бяха просто сълзи. Това беше море от сълзи. Трябваше да ѝ донесе бутилка с минерална вода, иначе щеше да пресъхне... Докато ѝ подаваше хартиени кърпички, тя му изля цялата си мъка. Разказа му за приятеля си Антонио, който рано сутринта си събрал багажа и се изнесъл от жилището ѝ. От три месеца имал връзка с някаква си Ирина — запознал се с нея в кафенето, докато хапвала огромен сладолед. От този ден нататък двамата редовно се срещали в кафенето, за да ядат сладолед, а после отивали да се любят в таванското жилище на Ирина.

Това и още много му разказа Моника, но не успя да го заинтригува. Молейки се потокът от сълзи най-сетне да престане и тя да спре да дрънка, той я утешаваше, слушаше я, кимаше и се съгласяваше. Накрая тя му заяви, че бил невероятно мил човек. Истински приятел, към когото можела да се обърне в случай на нужда.

Моника тъгува цяла седмица, след което срещна Джералдо и се утеши. Една сутрин пристигна в офиса сияеща и заяви, че съжалявала за всяка сълза, която била проляла за оня негодник Антонио. Кай кимна и Моника отново започна да му говори на „вие“ — нещо, което бе забравила, докато тъгуваше.

Додо, стар приятел от училище, един ден пристигна в жилището му в Кьолн с три куфара, две чанти и вълнистото папагалче Рамбо. Смъртнобледен, недоспал, без пари. И това, въпреки че двамата с Кай се срещаха най-много веднъж годишно, за да се напият. Бодо живееше с майка си и когато тя почина, заяви, че е загубил единствената опора в живота си и че само Кай можел да замести скъпата му майчица. Защото бил сам, нямал деца, разполагал с голямо жилище. Идеалният заместител. Бодо остана при Кай три седмици. Вечер след вечер му забраняваше да пуска телевизора, изпразваше една след друга бутилките уиски и разказваше за живота си. Още на втората седмица Кай знаеше повечето епизоди наизуст. Един ден не издържа и го изхвърли с целия му багаж и с вълнистото папагалче Рамбо. Ако не бе събрал сили да го стори, Бодо щеше да живее с него и до днес.

Сега пък Алора. Към нея не изпитваше безразличие както към Моника, затова не би си позволил да я изхвърли от жилището си, както бе постъпил с Бодо. Алора беше рожба на елфи, на тролове или на

извънземни. Тя беше или дар, или удар на съдбата. Но във всички случаи беше проблем.

Малко преди три Алора се появи в дневната. Миришеше на прясно изпран вълнен пуловер. Увита в синьо-зеления му халат. Усмивната.

— Какво ти е на зъба? — попита Кай.

— Алора — отвърна тя и вдигна рамене.

Кай извади чист чаршаф и застла кушетката. Донесе възглавница и одеяло. Очите му се затваряха. Уискито го довърши. Трябваше веднага да си легне. Алора очевидно не разбра смисъла на онова, което той правеше, но не се опита да възрази.

Щом Кай приключи с приготвянето на леглото, тя захвърли халата и се пхна под одеялото.

— Лека нощ. Утре ще закусим заедно — каза Кай и се запъти към вратата.

— Алора — пошепна тя и той го възприе като „благодаря“.

Кай попадна във вихрушка, във водовъртеж, който го изтръгна от тъмните дълбини на съня и го повлече нагоре. Сънищата му се объркаха напълно и в главата му вече нямаше горе и долу, вляво и вдясно. Мина доста време, докато проумя, че лежи в собственото си легло, че вратата е вляво, а прозорецът — вдясно, че една мършава, но много силна ръка се е увила около него и също така малки, но силни пръсти опипват корема му. Алора, топла и мека, се притисна силно до него и дъхът ѝ помилва тила му като летен ветреца. Кай най-сетне се събуди, разбра, че голата Алора е дошла в леглото му, и се помоли на Господа да му даде сили да издържи. „О, не, моля те, не, няма да се справя, няма да издържа на изкушението... О, мили Боже, какво е това, какво правиш с мен...“

Ала това не беше Господ. Това беше Алора. Ръката ѝ се плъзгаше по тялото му с такава нежност, че Кай не издържа и се обърна към нея. Устните му намериха лицето ѝ, ръцете му започнаха да изследват тялото ѝ. Когато пръстите му напипаха меки косъмчета и си пробиха път навътре, Алора запя тихичко, но гласът ѝ прозвуча като тържествена камбана. Като камбаната на средновековния параклис в Сан Винченци.

Оранжевата светлина на изгряващото слънце прогони призраците на нощта и Ане се събуди. Атмосферата в стаята беше толкова недействителна, че моментално я изпълни дълбоко усещане за щастие. Всичко беше наред. Всичко беше прекрасно. Тя се бе уплашила само защото не познаваше самотата, долината и преди всичко Енрико. Това беше всичко. Ане погледна часовника си. Пет и половина. Толкова рано. Енрико надали е станал.

Огледа воденицата и си каза, че има разлика дали човек влиза в една стая, или се събужда в нея. При първото си влизане изобщо не бе забелязала колко голяма и красива е камината. Енрико беше зазидал в стената картина, изобразяваща играещи на поляна деца. До камината висяха снимки на руината в рамки. Ане видя само остатъци от стени, обрасли в трева камъни и гниещи черни греди. Изобщо не можеше да си представи откъде Енрико е почерпил смелост, за да превърне това подивяло „нищо“ в прекрасен дом за живеене. Той беше творец. Не само философ, а и усърден работник. Човек, който създава красота. Очевидно естетиката беше много важна за него. Сам бе иззидал стена от камък, половин метър дебела, в която беше вградил каменни етажерки и ниши. На някои места камъните стърчаха навътре и стената около тях беше боядисана в бяло. Прозорчетата бяха съвсем мънички — колкото лист хартия. И бяха украсени с красиви камъни и вазички със свежи цветенца. Пред един от прозорците на верижка от ковано желязо висеше полускъпоценен камък и отразяваше влизащата светлина. В стаята имаше малка маса и само един стол. Щом човек седнеше на стола, пред погледа му се разкриваше чудна гледка към цялата тясна долина и течението на потока. Тук ще чета и ще пиша, реши Ане. Оттук винаги щеше да вижда навреме кой идва от паркинга на шосето долу.

Воденицата беше истинско произведение на изкуството, композирано от десетки изискани дреболии. А композиторът беше творец, загрижен не за практичността, а за красотата.

Ане стана бавно и се протегна. Чувстваше се отпочинала и свежа. Обувките ѝ бяха оставени до вратата. Вероятно Енрико ги е свалил от краката ѝ и ги е сложил там. Ане се обу, защото имаше намерение да огледа по-внимателно воденицата, и бавно слезе по дървената стълба в главното помещение.

На първия етаж беше доста по-тъмно, отколкото горе, и гледката, разкриваща се от прозореца, не я впечатли особено, защото се намираше почти на нивото на потока. Явно това беше стая, където човек може да се усамоти с дебела книга — тук имаше удобно кресло и топла лампа за четене. Чудесно местенце за мрачните, тихи дни. Малката баня на първия етаж изглеждаше чудесно. Изградена изцяло в рустикален стил. Тъмните греди на тавана сякаш закриляха самотния човек във вътрешността на воденицата, който се съблича и става безкрайно раним, щом влезе под душа. Енрико сам бе резбовал рамката на огледалото над мивката, а малка лампа в стил сецесион разпръскваше мека светлина. Недостатъчна за гримиране, но предостатъчна, за да се чувства спокойно и уютно. И тази баня беше по-скоро скривалище. Човек затваря вратата зад себе си и остава сам на света. Усещането беше съвсем различно от това в голямата баня на къщата, която внушаваше чувство за свобода и светлина. Там светеше слънце и човек се чувстваше горд и голям в просторното помещение.

Това е моята къща, каза си Ане. Тук имам всичко. Тук мога да се разгърна и да раста, но мога и да се оттегля, за да се съсредоточа върху същественото. Вале Короната е крепост и подземие, планина и долина, слънце и сянка. Безгранична свобода и живо погребване.

Ане отиде до стъклената врата, която извеждаше на малка тераса, отключи и излезе навън.

Енрико плуваше в естествения басейн. Спокойно и бавно, сякаш се стараяше да не движи водата и да не вдига шум. Видя я и се усмихна.

После бавно излезе от водата. Съвсем гол.

Той усещаше, че Ане се старая да не го зяпа, но това не ѝ се удава напълно. Енрико забеляза също, че тя се мъчи да възприеме ситуацията като напълно нормална и естествена. И това не ѝ се удаваше добре. Несигурността ѝ го накара да се усмихне.

— Добре ли спа? — попита той, застана на ръба на басейна и се напръска с градинския маркуч.

Ане само кимна.

— Изкъпи се и ти — предложи Енрико. — Плуването в басейна е невероятно освежаващо и стимулира кръвообращението.

— О, не, благодаря. — Само като погледна водата, Ане се разтрепери. — Стига ми и едно кафе.

Тя свари кафе, сложи на табла всички хранителни продукти, които намери и които биха могли да послужат за закуска, и изнесе таблата навън. Тъкмо слагаше покривка на масата под стария орех, когато Енрико се появи отново. Беше облякъл къси панталонки и пуловер и сияеше.

— Мирише страхотно!

Той седна и наля кафе.

— Чуваш ли птиците, Ане? Тази долина е убежище на безброй птици. Щастлив съм, че е така, защото те са моят будилник. Щом запеят, разбирам, че слънцето е изгряло, и ставам.

— Снощи вероятно съм била доста уморена — започна предпазливо Ане. Много искаше да разбере какво се е случило и как го е приел Енрико.

— Явно ти дойде твърде много. Разбираемо е.

Енрико беше мил, изпълнен с разбиране. Като майка, която казва на опареното си дете: „Аз съм виновна, миличък, трябваше да ти кажа, че плочата на печката е гореща“.

— Изведнъж клюмна на масата и заспа — продължи спокойно той. — Опитах се да те събудя, но не успях.

— Да не съм припаднала?

— Може би. Не знам. Във всеки случай те отнесох във воденицата. Сложих те на леглото и те оставих да се наспиш.

— Благодаря ти.

Енрико намаза парче черен хляб с толкова дебел пласт масло, че Ане изпита гадене. Самата тя пиеше само кафе и вода от извора. Не изпитваше никакъв глад.

— Често ли ти се случва? — попита Енрико.

— Всъщност не. — Ане помисли малко. — Макар че през последните години се случва реалното и нереалното да се слоят. Понякога не знам дали съм сънувала нещо, или наистина съм го

преживяла. Друг път сънят ми е толкова реален, че го приемам за действителност, а действителността е толкова неясна, че прибирам преживяното в паметта си и си заповядвам да не му обръщам внимание, защото е било само сън.

— Това състояние ми е добре познато — рече с усмивка Енрико.

Самият той отдавна вече не знаеше какво е истина и какво — лъжа. Неговият живот беше хаос от истински и измислени истории. Той нямаше минало. Само неясна представа за онова, което е било, и тя се менеше всеки ден. Тогава Енрико си измисляше нова история, харесваше я и я запомняше. Разказваше я отново и отново, когато го питаха, а щом престане да го питат, я забравяше. А след като бе мълчал цели седмици, миналото му ставаше бял лист и той се заемаше да го запълни отново.

— Може би тук ще си върна спокойствието — промълви Ане. — Може би ще успея да подредя мислите си.

— Какво си преживяла?

Тя отново се запита защо още не му е разказала за сина си. Точно тогава на паркинга се появи Кай, слезе от колата и бавно закрачи нагоре към къщата. Ане погледна часовника си. Седем и половина. Кай в никакъв случай не беше от хората, които доброволно стават толкова рано, и тя се зачуди какво го е измъкнало още на разсъмване от топлото легло.

Кай първо изпи едно кафе, след това подписа *compromesso* — предварителен договор, валиден пред съда, макар и не нотариално заверен. Кай знаеше наизуст стандартните формулировки и състави договора без усилие. Енрико потвърди, че продава къщата на цена двеста хиляди евро, и Ане потвърди, че купува къщата на цена двеста хиляди евро. Авансът, платен от нея, възлизаше на десет евро. Ако не купеше Вале Короната, щеше да изгуби десетте евро, а ако Енрико продадеше къщата на друг, беше длъжен да върне аванса на Ане плюс още десет евро лихва. Така беше според италианския закон.

— Ама че глупост — промърмори Кай. — Не е ли по-добре да впишете в договора реален аванс? Да речем, петдесет хиляди евро. Това дава сигурност и на двама ви.

Енрико не се съгласи с мнението му.

— Парите никога не дават сигурност. Глобите, предвидени в договора, също. Ако Ане размисли и откаже да купи къщата, преди да

отидем при нотариуса, аз няма да ѝ се разсърдя. Аз ѝ давам думата си, че през това време няма да продам къщата на друг. Моята дума тежи повече от петдесет хиляди евро.

Ане не каза нищо. Усети как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Наистина ли все още имаше хора с такъв кодекс на честта? Енрико я възхищаваше все повече и тя изведнъж разбра, че му вярва. Вярва във всяка негова дума.

Кай само вдигна вежди. За него Енрико не беше бизнесмен, а безумец. Мечтател, който един ден ще си получи заслуженото. На всеки ъгъл имаше хора, които безпогрешно подушваха глупаци като него и ги лъжеха с удоволствие. Въпреки това Кай не каза нищо. В този случай сделката щеше да се осъществи. Дългогодишният опит му го подсказваше.

Енрико подписа пръв. Необичайно бавно, с едри, некрасиви букви. Буквално нарисова името си и Ане остана с впечатлението, че рядко се е подписвал. Това ѝ се стори странно. Като мениджър на петролен концерн сигурно е трябвало да се подписва по сто пъти на ден.

Тя прочете името му и се стъписа още повече.

— Ти се казваш Алфред?

— Да, за съжаление — усмихна се Енрико. — Но само официално. Само когато трябва да се подпиша. Иначе съм Енрико. С това име се чувствам по-добре.

Ане кимна. Почти не познаваше хора, доволни от името си. Само Феликс беше въодушевен от своето име, особено след като чу от баба си, че то означава „щастливец“. Защото той беше много щастлив.

Всички се подписаха, тримата станаха и се запътиха към паркинга. Ане носеше ръчната си чанта, но Енрико не само остави съдовете на масата под ореха, ами и входната врата зееше широко отворена. Явно смяташе, че в къщата му няма нищо ценно, за да я заключва. А ако някой иска да си вземе нещо (разбирай — да открадне), нека го направи спокойно. Сигурно има нужда и новата вещ ще го зарадва.

Кай хвърли многозначителен поглед към Ане: „Дано вече си разбрала с какъв си имаш работа“ и тя се ухили. Тримата се качиха в черния джип на Кай и потеглиха към Сан Винченци.

Кай показа на Енрико Каза Мерия — руина в близост до селището. Разказа му, че допреди две години там живяла старата Жулиета. Хората я наричали *la strega* — вещицата. В къщата ѝ живеело и едно лудо момиче, което много обичало старата, грижело се за нея и след смъртта ѝ подпалило къщата. Междувременно остатъците бяха обрасли с къпинови храсти, но Енрико винаги знаеше какво може да се направи от една стара къща и какво не.

Таванът беше рухнал и овъглените греди лежаха върху камъните или стърчаха към небето. За да покаже интерес, Ане се опита да обиколи стаите, но фантазията ѝ отказваше да си представи как от руините ще изникне нова, красива къща. Освен това тръните издраскаха голите ѝ крака и тя се отказа. Седна на поляната и изчака двамата мъже, които оглеждаха търпеливо всяко ъгълче. Енрико също беше издраскан и по прасците му се стичаха кървави вадички, но това изобщо не го притесняваше. Кай не говореше много — очевидно искаше да покаже на Енрико, че го счита за експерт по въпроса с руините.

Ане се огледа тревожно. Странно защо, тук се чувстваше много по-самотна, отколкото в долината — може би защото къщата беше на открито, нямаше ги закрилящите я планини наоколо. Сан Винченци се виждаше на хълма в далечината, и за да стигне дотам, ѝ бяха необходими поне 30–40 минути. Не, тук не ѝ харесваше. Предпочиташе Вале Короната.

Огледът трая четирийсет и пет минути.

— Добре, говори с Фиама — каза Енрико. — Ще купя тази изгоряла къща, но няма да дам повече от трийсет хиляди.

— Ами ако общината поиска трийсет и пет? — Кай нямаше представа колко струва руината и спомена тази сума само за да прецени по-добре какво е готов да даде Енрико.

— Тогава няма да я взема.

Кай въздъхна шумно и изруга вътрешно. Принципноста на Енрико го подлудяваше. Знаеше, че няма да му е лесно да преговаря с Фиама. С мъжа ѝ, кмета, нещата бяха по-прости. Той беше мек и добродушен. След две бутилки вино щеше да му продаде и собствения си дом. Фиама беше съвсем друга. В целия Валдарно говореха, че е ужасно неотстъпчива и човек може да си счупи зъбите с упоритостта

й. А преговорите щеше да води тя. Както винаги, когато ставаше дума за пари.

Ане каза на Кай, че ще остане във Вале Короната още два-три дни, и той наложи върху лицето си един от дежурните си изрази: „Ти си знаеш най-добре“. Тъкмо този израз му се налагаше да използва най-често в професията си. Обеща на Енрико да говори с Фиама възможно най-скоро, качи се в джипа и потегли.

Денят беше топъл. Лавандулата ухаеше така силно, че Ане усещаше аромата чак до стария орех. Лавандула, розмарин, салвия... тук всичко цъфтеше и ухаеше, щурците пееха и Ане имаше чувството, че за първи път в живота си постъпва правилно.

От час и половина Енрико беше в къщата и медитираше. По някое време пристигна Алдо, работник в маслиновите гори на Дудова, и спря мотопеда си точно пред вратата на кухнята. Енрико се показа от прозореца на спалнята. Алдо се ухили с беззъбата си уста, Енрико кимна.

— *Buonasera, Aldo. Perché sei venuto? Ch'è successo?*

Енрико се държеше учтиво, но не особено любезно. Не понасяше да го изненадват. И явно не разбираше, че вината е единствено негова, защото в къщата нямаше телефон.

Алдо явно разполагаше с много време. Все така ухилен, слезе бавно от мотопеда и изтупа праха от работния си панталон. После внимателно огледа Ане. За разлика от Енрико, който никога не се притесняваше от подобни неща, тя веднага осъзна какво си мисли сега Алдо. Жената на Енрико беше в Германия, а тук на терасата седи друга, по къси панталонки и сандали, с лятна шапка на главата и книга в ръка. Изобщо не изглеждаше като гостенка, нито като посетителка, наминала за малко. И сега Алдо беше много доволен, че ще има какво да разправя на приятелите си, когато се прибере в Дудова.

— *Carla mi ha chiamato* — каза Алдо. В същия миг главата на Енрико изчезна от прозореца и след миг той се появи на стълбата. Не

тичаше, а летеше. Когато искаше, беше бърз като двайсетгодишен младеж.

Добре че Алдо не ни видя заедно, помисли си Ане. Ако бяхме слезли по стълбата двамата, щеше да изглежда още по-лошо. Единият горе, другият долу — това беше що-годе приемливо.

Алдо обясни как Карла му се обадила и го помолила да предаде на Енрико, че днес в шест следобед ще пристигне на гарата в Монтеварки. Енрико трябвало да иде да я вземе.

— *Certo* — отвърна Енрико. — Естествено. Разбира се, че ще ида да я взема. Благодаря ти, Алдо. Много мило, че си дошъл специално да ме предупредиш.

— Няма нищо — промърмори Алдо. — Пък и това е единственият начин да ти съобщим нещо, нали?

Ане повярва, че е усетила смайване в гласа му. Какво ли си мислеше сега? Тези тъпи немци! Защо живеят без телефон в тази усамотена долина? Така вредят не само на себе си, а и създават проблеми на съседите си.

Енрико изчезна в кухнята и след секунди се върна с бутилка просеко. Връчи я на Алдо и се усмихна.

— Поздрави жена си от мен! И още веднъж много ти благодаря.

Сега вече Алдо засия с цялото си лице. Грабна бутилката, прибра я в кутията на багажника, кимна кратко на Ане, възседна мотопеда и си замина.

— Аз ще тръгвам — каза Ане. — Ще се върна в хотела в Сиена. Не е много скъп, а стаята е добра. Но ще поддържаме връзка, нали? Ще помоля да ми изпратят парите от Германия и следващата или последващата седмица ще подпишем договора. Добре ли е така?

— Дума да не става! Ще останеш тук! Имаме две къщи. Това е достатъчно за трима души, нали? Ще си спестиш парите за хотела.

Енрико говореше така властно, че Ане се почувства неудобно.

— Ами Карла? — Ане се опитваше да си представи жената на Енрико, но не успяваше. — Какво ще си помисли тя, когато ме завари тук? Сигурна съм, че този Алдо ще разкаже на цялото село как е видял в дома ти чужда жена. Карла няма представа, че искам да купя къщата. Ако сте сами, ще й кажеш новината по-щадящо.

— Няма нужда да я щадя — отсече Енрико.

— Не мислиш ли, че тя ще е много шокирана да ме завари тук?

— Не — отвърна уверено той и Ане потръпна. Гласът му бе прозвучал като ледени кубчета, падащи в празна чаша.

Енрико си остана все така спокоен.

— Тя няма да ти създава трудности, повярвай.

Ане сведе глава. Какво да прави сега? Да си замине ли, или да остане?

Енрико явно усети колебанието ѝ и се опита да обясни:

— Най-добре е веднага да се запознаеш с Карла. Тя обича тази къща. Обича градината си. Цветята, билките, подправките. Всичко това е нейно дело. Това са нейните деца. Ще иска да знае на кого оставя делото на своите ръце. Ако те хареса, по-лесно ще се раздели с къщата и градината.

— О, мили боже! — Ане нервно избърса запотеното си чело. Сега още по-силно желаше да си замине. Да, тя искаше да купи тази къща, но не чрез такъв психотерор.

Обърна се и влезе във воденицата. По дяволите, това си беше работа на Енрико. Нека той реши проблема както намери за добре. Тя нямаше нищо общо. Гледай по-леко на нещата, заповяда си сърдито. Не си спала с този тип и няма защо да те мъчат угризения на съвестта. Ако ти не купиш къщата, ще я купи друг. В крайна сметка ти е все едно как ще реагира тази непозната Карла.

Ане си повтори тези думи много пъти, но не си повярва. Накрая извади мобилния си телефон и се качи на билото, за да се обади на Харалд и на майка си.

Харалд тъкмо беше в обедна почивка. В микровълновата се притопляше готово ястие: печени кюфтета с картофи и брюкселско зеле за гарнитура.

— Отвратително ядене — оплака се той. — По-ужасно от болничното. Но какво да се прави?

Ане се опита да пренебрегне обвинението в думите му. В действителност мисълта, че му липсва като готвачка, я ласкаеше.

Каза му, че почти е купила къщата, защото вече е подписала предварителния договор. След това направи пауза и зачака обвинения, предупреждения или поне лекции — но не чу нищо такова.

— Убеден съм, че постъпваш правилно — отвърна меко Харалд.

Ане се стъписа. Беше си подготвила дълга защитна реч и сега не знаеше какво да каже.

— А ти как си?

— В момента е спокойно. В кабинета идват главно туристи със слънчеви изгаряния или настъпили морски таралеж. Толкова е спокойно, че бих могъл да затворя за малко и да дойда при теб.

Ане не повярва на ушите си. Беше очаквала всичко, само не и такива тонове. Мъжът ѝ гукаше като гълъб.

— По-добре почакай, докато купя къщата. Енрико и Карла ще се изнесат и тогава можеш да дойдеш. Сигурно ще има нужда от разни поправки, за които ще ми трябваш.

— Намерението ми не беше да дойда като преносвач на мебели — изръмжа Харалд. Мекотата му в миг изчезна.

— Не исках да кажа това.

Всъщност Ане искаше да каже точно това и Харалд го знаеше. Прекрасно беше да има до себе си човек, който умее да слага нови крушки, да сменя газовите бутилки, да сглобява етажерки. Но в момента най-важното беше Харалд да не пристигне в Италия и да започне да я разубеждава за къщата. Той трябваше да дойде едва когато всичко е уредено и вече не може да се върне.

— Тогава ми се обади, когато приключиш с покупката. Ще дойда веднага, стига да не избухне епидемия от летен грип.

— Много си мил.

Двамата отново замълчаха смутено и след малко Ане приключи разговора. Явно нямаха какво да си кажат.

Ане вървеше бавно към къщата и си припомняше подробности от историята с Памела. Днес смяташе, че се е държала детински, че реакциите ѝ са били преувеличени. Днес не би потопила скъпия саксофон в аквариума. Днес щеше да седне пред тоалетката, да се гримира грижливо, да си сложи най-яркото червило, което никак не харесва на съпруга ѝ, и да излезе, за да си потърси мъж. Ще си намери някого и ще го отведе в леглото. Една нощ, а може би две или три — зависи дали ще е добър любовник. Каквото ти на мен, такова и аз на теб. Ти нямаш представа колко боли.

Преди десет години тя изведнъж бе изгубила всичко важно за нея. Сина си, а след това и съпруга си. Нямаше приятелка, нямаше сестра. Памела не беше виновна. Памела беше нищо и никой. Памела не беше истинска приятелка. Ане само я използваше. Вероятно тя го знаеше, затова нямаше скрупули. Памела беше невероятно удобна приятелка, без претенции, винаги на разположение. Памела беше като кученце, което зарадвано върти опашка дори когато чужд човек го извежда на разходка.

Историята с Памела отшумяваше бавно. Харалд и Ане престанаха да си говорят. Никой не задаваше въпроси от рода на: „Откъде идваш по това време? Откога мина полунощ!“. Или: „Толкова дълго ли трая прегледът на госпожа Ханзен?“. Или: „Откога ходиш на боулинг? Нали по-рано не се интересуваше от подобни занимания?“. Ане не казваше нищо, Харалд не казваше нищо. Името Памела не се споменаваше в дома им. Ане я зачеркна напълно от живота си. Понякога дори я забравяше. За Ане Памела вече не съществуваше.

Пред Харалд Памела се показваше от чувствителната си страна. Или от сдържаната. Няма значение. Понякога двете качества се припокриваха. Да, тя беше бясна заради саксофона, но най-страшното беше, че Ане я бе ударила. Това унижение беше непоносимо. Въобще не се сещаше, че и тя е унизила приятелката си, и то много повече.

Ане стоеше далеч от Памела и бившата ѝ приятелка нямаше възможност да ѝ каже колко я мрази и презира. Но поне Харалд ѝ беше подръка. Той продължаваше да я посещава, опитваше се да ѝ обясни поведението на жена си, даже ѝ купи нов саксофон. Тя обаче имаше глупостта да прехвърли гнева си и върху него. Той си остана женен за Ане и постепенно загуби привлекателността си. Памела се гневеше, че той продължава да живее с жена си. Харалд се опитваше да ѝ обясни, че двамата са се отчуждили тотално, но тя не му вярваше. Господин докторът беше съпруг на луда, склонна към насилие. Господин докторът не смееше да се откаже от тази луда; Памела отдавна беше наясно, че трудно ще победи, но продължаваше да греши и в крайна сметка загуби любовника си. Един ден му омръзна да слуша остротите и злостните ѝ думи. Омръзна му и хората по улиците да го гледат накриво. Той вече не беше баща, изгубил детето си в чужбина, а мъж, който спи с жена, пренебрегвана от всички по време на общи забавления като бала на пожарната.

Харалд не направи сцена. Просто престана да ходи при Памела. Връзката им угасна също така безшумно, както беше започнала. Ане го забеляза доста късно. Когато дискът с произведения на Хиндемит изчезна от шкафа.

По това време Ане живееше като робот. Усмиваше се, когато някой влизаше в кабинета, усмиваше се, когато пациентът си отиваше. Вземаше кръв, изследваше урина, попълваше картони, канеше пациентите: „Заповядайте, госпожо Еди-коя си...“. По сто пъти на ден отваряше вратите на първа и втора кабина: „Моля ви да се съблечете до кръста...“, но само след минути вече не знаеше кой в коя кабина е влязъл. Записваше часове, говореше по телефона, даваше добри съвети, слушаше клюки, но вечерта не можеше да каже кои пациенти са идвали днес.

Готвеше същите количества храна, както досега, но те се оказваха огромни, защото Феликс вече го нямаше, а тя не ядеше. Харалд не се оплакваше. Вечер се прибираше от кабинета, стопляше си яденето и по няколко дни ядеше едно и също. Без да мърмори. Сигурно и той като нея не забелязваше какво яде. След обяда лягаше на дивана в дневната, скръстваше ръце, затваряше очи и не помръдваше. Ане не беше в състояние да прецени дали мъжът ѝ спи, размишлява, или е умрял.

В три следобед започваха домашните посещения. В четири и половина Харалд се връщаше в кабинета. Понякога се случваше нещо непредвидено и той закъсняваше. Пациентите проявяваха разбиране, защото знаеха, че ако един ден някой вдигне 40 градуса температура, докторът със сигурност ще го посети в дома му.

Харалд излизаше всяка вечер. Не издържаше да стои вкъщи. Мълчанието го подлудяваше. Ане не го питаше къде отива и кога ще се върне — това просто не я интересуваше. Телефонът му оставаше постоянно включен. Пациентите и Ане винаги можеха да го намерят. Но тя не се обаждаше. Веднъж се улови, че е забравила номера му, и се почувства неловко, когато трябваше да отвори бележника си, за да даде номера на една съседка, чийто мъж страдеше от силни болки в корема.

В неделя редовно посещаваха родителите на Ане в Хамбург, в малката им къща в близост до летището. Ане не понасяше бученето на самолетите: на всеки пет минути излитащ или кацащ самолет прекъсваше разговора, чашите на масата тракаха и звънтяха, но

родителите ѝ бяха свикнали и вече не чуваха шума. Не че бяха оглушали, но живееха отдавна тук и бяха престанали да забелязват самолетите. Очевидно човек свиква с всичко, казваше си тя и се чувстваше донякъде утешена.

Въпреки това ѝ беше трудно да издържи цял следобед в къщата на родителите си. Защото разговорът неизбежно стигаше до Феликс — нищо че и тя, и Харалд се опитваха да го избягнат и сръчно заобикаляха всяка потенциално опасна тема. Въпреки това майката на Ане всяка неделя избухваше в сълзи и започваше да задава въпроси, на които никой не можеше да отговори. Това продължаваше около половин час. Докато майка ѝ хълцаше, баща ѝ грабваше някое списание и започваше да го разлиства. Устата му се опъваше в тънка линия, устните се скриваха. Харалд се взираше в покривката на масата и разбъркваше кафето си, макар да го пиеше без захар. Бъркаше двайсет минути и дори повече, докато майката на Ане спре да плаче.

Майка ѝ можеше да плаче — Ане не можеше. Майка ѝ се утешаваше с парче черешов сладкиш — Ане не можеше.

Нямаше с кого да поговори, но и не искаше да говори с никого. Чувстваше се като при земетресение: в продължение на седмица по телевизиите не се говори за нищо друго, всички проявяват съучастие — а после катастрофата се забравя, нищо че засегнатите продължават да страдат от последствията. Това е така и така ще си остане, защото всяко страдание изнервя хората, които не са пострадали. Те просто не искат да слушат непрекъснато за чуждите болки. Никой не издържа на такова мъчение. Един ден съчувствието се превръща във враждебност и агресия. Никоя приятелка не би понесла да слуша месеци и години наред как е изчезнал Феликс. Затова Ане изобщо не се опитваше да говори и оставаше сама с мислите си. Най-много се радваше на минутите преди заспиване. Тогава посвещаваха всичките си мисли на Феликс и никой не ѝ пречеше да мисли за него. И всеки път се молеше да сънува момчето си, да прекара известно време с него.

Случи се една зимна вечер в края на януари. В събота. Ане не помнеше точната дата. Навън беше ужасно студено и духаше силен вятър. Бурята виеше около къщата, старият кестен пред прозореца на кухнята скърцаше застрашително. Ане се страхуваше, че дървото може да се стовари върху покрива. Това не я тревожеше особено, но не би понесла ударът да разбие прозореца на детската стая. Каква страшна

представа: леденият вятър да нахлуе в стаята на Феликс и в леглото му, и то през нощта!

Ане седеше в стаята си и се взираше в екрана на компютъра. Ровичкаше в интернет, но скоро ѝ омръзна и реши да слезе на долния етаж, за да погледа телевизия, докато има ток.

В дневната седеше Харалд. В първия миг Ане се стресна — нали беше събота, защо не бе отишъл в кръчмата да играе скат? Харалд седеше в креслото и я гледаше. Не държеше чаша, нито вестник или книга, нито даже дистанционното, нищо. Просто седеше и я гледаше. Ане се почувства несигурна, но не го попита какво става. Взе вестника с програмата, хвърли поглед върху първата страница и поиска да мине покрай него, за да включи телевизора. В този миг той улови ръката ѝ, дръпна я и я сложи в скута си. За първи път след дълги, дълги месеци. Прегърна я със силните си ръце и я притисна до гърдите си. Усещането беше невероятно. Ане се почувства така, сякаш безкрайно дълго се е носила в океана и най-сетне се е появил спасителят ѝ. Изтеглил я е в лодката, загърнал я е в топло одеяло и е раздвижил кръвта в измръзналите ѝ крайници. Искеше да остане сгушена в обятията му часове и дни, но това трая само минути. И двамата не казаха нито дума. Накрая Харалд просто я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята.

Никой не смееше да твърди, че щастието се е върнало в дома на селския лекар, но двамата отново си говореха — поне за най-важните неща във всекидневието. Напрежението отслабна, атмосферата се разведри. Вече никой не изпитваше чувството, че къщата ще експлодира само защото един от двамата е казал „добър ден“ или на вратата е позвънил съседът. Ане вече не се страхуваше, че ще срещне Харалд сутринта в кухнята или в банята, и скоро дори започна да му се усмихва за поздрав.

Постепенно си припомни какво означава понятието „у дома“ и престана да се носи в безвъздушното пространство на тъгата. Отново имаше тяло, отново беше жена. Харалд я направи жена.

След като пак прие къщата като свое гнездо и своя крепост, Ане започна да чисти. Изтърка подовете, изпра килимите, боядиса стените в бяло, изми всички шкафови, избърса праха, свали завесите, изпра ги и изми прозорците. И с всеки ден се чувстваше по-добре.

Понякога спираше да работи и охкаше тихо, защото усещаше теглене в долната част на тялото. Неприятно, необичайно чувство.

Отдавна не беше усещала нещо подобно. Всеки път отиваше в тоалетната, за да провери дали не ѝ е дошъл мензисът, и оставаше разочарована. Постепенно в главата ѝ покълна мисъл, която отдавна бе забравила. Която по време на следването ѝ причиняваше кошмари. Докато не се запозна с Харалд и за първи път изпита чувството, че е намерила търсения мъж. Отказа се от следването, омъжи се за Харалд и роди Феликс. Внезапно всичко стана нормално и легално, а не мръсно и забранено. Вече беше майка, получила благословия от родители, приятели, познати и от държавата. Успокояващо чувство. След раждането започна да взема хапчета, а когато ги спря, двамата с Харалд си бяха създали сексуални практики, които изключваха бременността. Ане се чувстваше добре и смяташе, че това важи и за Харалд.

Мисълта, че нещо му е липсвало, се появи за първи път след историята с Памела.

А сега това постоянно теглене и това странно усещане. Менструацията ѝ закъсняваше със седмица. През онази бурна януарска вечер двамата, естествено, не бяха внимавали. Бяха твърде заети да се опознаят отново, да се сблизят, да разпалят угасналия огън на любовта си. И когато страстта запламтя, двамата забравиха всичко друго. Ане се събуди в прегръдките му, обляна в сълзи. Най-сетне се бе върнала към живота.

Минаха още осем дни и Ане си направи тест. Сложи лентичката на бюрото си и заходи нервно напред-назад, неспособна да чете или да прави нещо смислено. Опита се да разбере какво иска. Да или не, положителен или отрицателен резултат, нещо ново или всичко постарому. Не знаеше. След пет безкрайни минути се върна в стаята. Сърцето ѝ биеше в гърлото, лицето ѝ пламтеше, коленете ѝ омекнаха. Чувстваше се като обвиняема, която очаква решението на съдебните заседатели: виновна или невинна.

Един поглед беше достатъчен. Тестът беше пределно ясен. Виновна. Човек не биваше да се самозабравя, защото винаги имаше последствия. Феликс бе изчезнал, но тя щеше да има друго дете. Не изпита никакво чувство. Само стъписване.

В неделя двамата с Харалд излязоха на разходка. Господин докторът и съпругата му обиколиха селото за първи път след година и половина прекъсване. Ако селските клюкарки продължаваха да си

шепнат за Памела, сега щяха да млъкнат. Разходката беше официално обявено одобряване. Ане пламенно се надяваше, че телефонът на Харалд няма да звънне и той да се върне в кабинета, защото старият Кнут си е счупил крака, защото Йохан е паднал от трактора или малката Майке има възпален апандисит. Тя трябваше да говори с него. Сега, веднага. Най-добре на дигата, с поглед към морето. Или към брега. Към дюните.

Брегът не беше наводнен. Харалд я прегърна и двамата тръгнаха бавно по дигата. Отдясно се простираха зимните ливади, тук-там пасяха овце. Отдясно се виждаше само сиво-кафява кал. Ане каза на Харалд какво се е случило.

Той я зяпна, сякаш внезапно е станала зелено човече, слязло от летяща чиния, после нададе див вик, протегна ръце към небето, като че искаше да свали добрия Бог на земята и да го прегърне, засмя се тържествуващо, вдигна Ане на ръце и я завъртя като въртележка с вериги.

— Това е невероятно! Страхотно!

Пусна я и се затича надолу по дигата. Засилваше се все повече и повече, докато накрая — напълно изтощен, сияещ и тежко дишащ — спря пред оградата на пасището.

Господин докторът ще се омаже с овчи тор, помисли си Ане и тази представа я разсмя до сълзи. Защото Харалд беше разумен, трезв човек, който стои здраво на земята и не е склонен към емоционални изблици.

Харалд беше на седмото небе. Радваше се, правеше планове, мечтаеше. Щастието му беше пълно. Феликс беше забравен. Ще започнат всичко отначало, с ново дете. Пак ще бъдат щастливи. И този път ще внимава. Денонощно ще е нащрек. Няма да допусне да му отнемат детето. Ще бъде до него, ще го гледа как расте. Един ден ще следва, после ще има семейство, внуци ще подскачат на коленете му. Това дете ще умре след него. Дълги години след него, както е редно.

Ане мълчеше. Харалд говореше ли, говореше, но нещо у нея се противеше на всяка негова дума. А когато започна да разправя как ще преустроят стаята на Феликс, тя взе решение. Знаеше, че ще разбие сърцето на мъжа си, но не можеше да постъпи другояче.

Харалд слезе в работилницата, за да измайстори нова люлка, но Ане му каза, че няма да има бебе. Той остави инструментите и

разтърси глава, сякаш можеше по този начин да подреди хаотичните си мисли. Явно я е разбрал, но не беше в състояние да каже нито дума.

Започна нов период на мълчание, прекъсван само от кратки забележки, остри въпроси и гневни заповеди. „Обаждал ли се е някой?“ „Защо не си купил хляб? Нали ти казах!“ „Искам да опразниш зимната градина! Имам нужда от място.“ „Къде е сметката за тока? Бях я оставил на масата!“ „Слушай ме и ще разбереш какво ти казвам!“

Харалд тъгуваше за същество, което не познаваше, Ане тъгуваше за сина си, когото бе обичала цели десет години. Той тъгуваше за живот, който щеше да започне, а тя за живот, който е изгубен завинаги.

Ане постоянно мислеше, че един ден Феликс ще се върне вкъщи. Затова мястото му в дома им трябваше да си остане само за него. Харалд беше готов по-скоро да повярва, че в градината ще падне метеорит, отколкото че един ден Феликс ще застане на прага жив и здрав.

Вероятно тя бе заминала за Италия само за да му докаже, че ще намери сина си. Жив или мъртъв. Вероятно искаше най-сетне да тегли чертата и да сложи край. За да спаси брака си! Но дотам имаше дълъг път.

Кай смяташе да мине за малко през къщи, за да се избърсне и да облече чиста риза, затова натисна газта. До Сиена имаше доста път. Щеше да изгуби поне час и половина, но знаеше, че Фиама много държи на външния вид и на първото впечатление. Да, Фиама беше костелив орех. Хората говореха, че е непредвидима и на моментни настроения, а това беше много лошо. Дали ще го приеме любезно и ще се въодушеви от идеята му, или само след пет минути ще го изхвърли от къщата си — това беше въпрос на късмет.

Кай се надяваше, че днес Фиама по изключение не е станала с левия крак, но за всеки случай се отби в един скъп магазин близо до жилището си и купи бутилка грапа за кмета и саксия с бели маргарити за жена му.

Скрита под планина от завивки — истинско мъчение в лятната горещина, Алора спеше дълбоко. Кай я раздруса леко, тя размаха ръце и крака, ала щом отвори очи и го позна, цялата засия и рече „алора“, което трябваше да означава „Здравей, какво ще правим днес? Все едно, аз ще остана целия ден при теб“.

Кай я разбра много добре и отговори:

— Не, миличка, сега ще те откарам вкъщи. И без това трябва да говоря с Фиама. Облечи се и тръгваме.

Очите на Алора засвяткаха. Гневни, но и изпълнени със страх. Той явно искаше да се отърве от нея. Но тя не каза нищо. Навлече роклята си, отиде в кухнята, отвори хладилника, извади една бутилка, вдигна я и я изпразни на един дъх.

Кай се появи едва на последната глътка.

— Ти да не си полудяла! — изкрещя той. — Това беше вино!

Алора вдигна рамене, пусна бутилката на плочките, ритна масата, оригна се шумно и излезе с несигурни крачки от кухнята.

От този момент нататък тя изпълняваше нарежданията му, без да каже нито дума.

Точно когато пристигнаха в Сан Винченти, кметът изскочи от къщата си, качи се в малкия си зелен фиат и потегли със скърцащи

гуми. Кай паркира джипа точно пред къщата, Алора слезе и моментално изчезна. Това беше добре дошло за него, защото не искаше тя да присъства на разговора. Не се знаеше как ще реагира, когато научи, че той смята да продаде къщата на скъпата ѝ баба.

Кай удари с чукчето по вратата и наложи на лицето си най-шармантната си усмивка. Човек никога не знаеше дали не го наблюдават отвътре.

Само след секунди вратата се отвори с трясък и Фиама изгърмя „Buongiorno“, с глас, който удряше като чук по ламарина.

Кай поздрави с най-изискания си тон и Фиама моментално се усмири.

Тя носеше тясна рокля на цветя, а дългите ѝ черни коси бяха вдигнати на темето и приличаха на разрушено птиче гнездо. Ярочервените устни придаваха строгост на гордата фигура.

— Какво искате? — попита грубо тя.

— *Mi scusi, signora* — започна предпазливо той. — Казвам се Кай Грегори и работя като посредник по продажба на недвижими имоти в Сиена. Имам въпрос към вас. Става дума за Каза Мерия, къщата на починалата Жулиета.

— Давам ви пет минути — изгърмя Фиама. — Нямам повече време. Но влезте, за бога, не е нужно цялата улица да ни слуша.

Кай се усмихна сърдечно, каза „Permesso“ и последва Фиама в къщата. В коридора ѝ връчи маргаритите и грапата.

— За вас и за съпруга ви.

— Благодаря — отвърна кратко тя и остави подаръците на скрина. — Заповядайте.

Введе го в дневната и седна на дивана, чиято дамаска беше с шарка на цветя като роклята ѝ. Цветовете бяха толкова ярки, че Кай примигна смутено. Фиама потъна в меките възглавници, а когато кръстоса крака, коленете ѝ отидоха по-високо от гърдите.

Ама че неудобен диван, помисли си Кай и приседна на облегалката на едно кресло.

— Хубаво ви е тук — рече той и Фиама се усмихна поласкано.

— Започвайте — изкомандва тя и лицето ѝ отново помрачня.

— Става въпрос за изгорялата къща на починалата Жулиета. Доколкото знам, къщата и земята са собственост на община Сан Винченти. Имам клиент, който би желал да купи руината.

— Как се казва?

— Енрико Пескаторе. Немец, който от много години живее в Италия и вече е възстановил няколко стари къщи. Само със стари материали. Работи много грижливо, с много любов.

Фиама махна пренебрежително. Какво я интересуваше красотата?

— *Porcamiseria!* Пак немец. Немците и американците са навсякъде. Това е отвратително. Искате ли нещо за пиене?

— С удоволствие. Чаша вода, моля.

Фиама опита да се надигне от дивана. Наложил се да се разкрачи, за да се изправи, и Кай не знаеше накъде да гледа. Чувстваше се ужасно неудобно и се проклинаше, че е поискал чаша вода.

— Всъщност немците купуват преди всичко изоставени стари къщи, разположени далеч от населените места. Толкова усамотени, че никой италианец не ги иска — заговори той, за да преодолее смущението си. — Преустройват къщите, превръщат ги в истински бижута. Понякога си мисля, че те полагат повече усилия от италианците, защото много повече осъзнават колко красива е италианската земя. Италианците, които живеят тук от рождението си, я познават каквато е, и не я оценяват.

Фиама отиде в кухнята и донесе гарафа с вода и две чаши.

— Ама че глупости говорите!

Кай потръпна. Тази жена беше невероятно груба. Като не знаеше как другояче би могъл да си помогне, той мина веднага в атака.

— Искате ли да продавате?

— Естествено.

Фиама надигна чашата и изпи водата на един дъх.

— И колко ще искате за руината?

— Двайсет и пет хиляди — отговори Фиама и отново се отпусна на дивана. — Но няма да я продам на немец.

Кай се зарадва на ниската цена — очакваше тя да поиска повече, но Фиама въпреки това щеше да му създаде трудности. Пое дълбоко въздух и се помоли да измисли нещо, за да я убеди.

— Случаят е различен — започна меко той. — Бащата на Енрико бил италианец и се казвал Алфредо Пескаторе. Жена му била германка. Живеели близо до Палермо. Алфредо работел по строежите. Един ден паднал от скелето и загинал. Тогава жена му взела децата и

си отишла в Германия. Но Енрико никога не забравил родната Италия. Копнеел да се върне у дома, но осъществил мечтата си едва след като минал трийсетте. Обичал Тоскана, затова решил да се занимава с реставрация на стари къщи и руини.

— Аха. Значи всъщност е италианец. — Фиама си запали невероятно тънка цигара, която приличаше по-скоро на сламка и изглеждаше ужасно в грубите ѝ пръсти, отрупани с едри пръстени. — Не знаех това.

— Енрико обича Италия като своя родина. А възхитителната му съпруга е социално ангажирана. Сигурен съм, че ще помогне и на Сан Винченци.

Този аргумент попадна на добра почва. Фиама беше много чувствителна към социалните ангажименти, затова се замисли сериозно. Кай разбра, че тя се размеква.

— Вижте, млади човече — рече Фиама и стана от дивана, — казах пет минути и четири вече изтекоха. Хайде, от мен да мине, този Енрико може да купи руината. За трийсет хиляди. Увеличавам сумата само защото не го познавам.

— Разбрано. — Кай се ухили триумфално. Фиама беше проклето същество, но в крайна сметка и двамата спечелиха.

Тя приглади роклята си, опита се да оправи разбърканата си прическа, но без никакъв успех, и се засмя.

— Забравих как ви беше името, млади човече.

— Кай. Кай Грегори. Живея в Сиена. Там е офисът ми.

— Кай... *Porcamadonna*... Какво е това име? Според мен е по-скоро съкращение. Как е цялото ви име?

— Не, не, уважаема, не е съкращение, а име. Немско име — добави бързо той и изведнъж се почувства несигурен.

Фиама отново се засмя.

— Е, добре, Кай... Ще ви кажа нещо. Ако не бяхте толкова мил и усърден, ако нямате тези чудни сини очи, сигурно нямаше да продам руината на онзи Енрико.

Фиама застана пред креслото в целия си ръст и през главата на Кай пробягаха мисли за бягство. Кой знае какво ще ѝ хрумне, ако не си отиде веднага.

Тя се наведе към него и дъхна в лицето му.

— Какво ще кажете за една хубава глътка? Не мислите ли, че имаме повод за празнуване?

— Разбира се — отвърна той колкото можеше по-спокойно. — Но не смятате ли, че е малко рано за алкохол? Едва единайсет, а и трябва да шофирам.

Фиама избухна в смях.

— Вижда се, че не сте италианец.

— Нали казахте, че бързате?

Фиама донесе бутилката от коридора.

— Човек не бива да бърза, когато сключва сделка. — От блестящия тъмнокафяв шкаф извади две чаши за шампанско и ги напълни догоре. Седна до Кай, намести пълния си бюст на височината на очите му и бутна чашата в ръката му. Той го възприе едва ли не като изнасилване.

— *Salute!*

Чукнаха се и пиха. Кай се опита да призове мислено Моника Бенедети. Най-хубавото би било тя да му се обади точно в този момент. Напрегна се, но телефонът му не иззвъня.

— Винаги сте добре дошли в Сан Винченти, Кай — рече Фиама, произнасяйки „а“ и „й“ поотделно, което прозвуча твърде необичайно.

— Много сте мила, синьора... — Той трепереше вътрешно.

— Фиама. Наричайте ме Фиама.

— Добре, Фиама.

— Знаете ли, мъжът ми постоянно е зает и много пътува...

— Със сигурност ще дойда пак. Първо трябва да подпишем предварителния договор... Но сега трябва да тръгвам, в офиса ме чака много работа... — Кай извади от джоба си визитна картичка. — Заповядайте, Фиама. Можете да ми се обаждате по всяко време.

Тя взе визитката и я мушна в деколтето си.

Кай допи грапата, остави чашата върху малката масичка на сини и бели плочки и стана. Подаде ръка на Фиама, но тя посочи бузата си.

— Много ви благодаря.

Кай я целуна по двете бузи и се поклони.

— Радвам се, че дойдохте — изгука тя.

— Ще се видим пак. Скоро — рече Кай, вече на път към вратата. — Чао, Фиама.

Възхитена от тази проява на интимност, тя се усмихна и му махна за довиждане. Кай прекоси градинката с бързи крачки, качи се в колата си и напусна къщата, сякаш бягаше. Също като кмета, който бе излязъл малко преди идването му.

Енрико посрещна Карла на перона в Монтеварки, прегърна я и я целуна по бузата.

— Имам за теб една добра и една лоша новина.

Тя го погледна страхливо и малко скептично.

— Какво се е случило?

— Продадох Вале Короната — отговори с усмивка той. — Или почти я продадох. След няколко дни отиваме при нотариуса.

Карла пребледня като смъртник и Енрико се запита дали причината е в неговите думи.

— Кажи ми и добрата новина — помоли тя с треперещ, но и студен глас.

— Жената, която ще купи имота, е много мила.

— Как да го разбирам?

— Както ти го казвам. Аз никога не заобикалям истината, винаги говоря направо. Ти го знаеш много добре.

Карла го погледна и той прочете съвсем ясно изписалото се в очите ѝ послание: *ти си подлец*.

— В момента тя живее при нас във воденицата — продължи спокойно Енрико. Вече не се интересуваше от реакциите ѝ. Вече бе казал най-важното. Карла трябваше да научи всичко. — Тя е германка. Разделила се е със семейството си в Германия и е дошла в Италия с намерение да остане. Влюби се във Вале Короната веднага щом я видя. Надявам се, че не се сърдиш, задето я поканих да живее във воденицата, докато се изнесем. Иначе трябваше да живее в хотел, а тя няма много пари. Щом плати поисканата от мен цена, ще е разорена. — Енрико избухна в тих смях.

Карла не се засмя.

— А ние къде ще живеем?

— Вече съм намерил една прекрасна руина. Ще ти хареса. Следващата седмица ще отидем при нотариуса. Смятам, че след около четири седмици ще съм приготвил една или две стаи, където да се настаним временно. Останалото ще възстановя на спокойствие.

Карла млъчеше и Енрико нежно я притисна до гърдите си.

— Сега е лято, Карла. През лятото винаги сме навън. Ако желаеш, можем да спим под открито небе. — Взе багажа ѝ и я подкани: — Да вървим. Става късно.

Тя тръгна млъчаливо след него и той без мъка проникна в мислите ѝ. *Защо правиш това, без да ме попиташ? Без да обсъдиш решението си с мен! Защо винаги ме поставяш пред свършен факт? Защо поне не поговориш с мен, след като си решил да промениш живота ни из основи?* Да, точно това си мислеше Карла, но не смееше да го изрече. Тя не беше в състояние да му отправя обвинения, а и беше толкова разочарована от него, че всяка дума би била нищожна, незначителна.

Всяка друга жена би грабнала багажа си и би взела следващия влак обратно за Германия. Само не Карла. От много години тя правеше всичко, което той искаше от нея. Стоически понасяше капризите му, промените, които предприемаше. Нощем, докато седеше в стаята си сам, в абсолютен мрак, той се питаше дали това е силата, или слабостта на Карла. Още не бе намерил отговора. Най-важното за него беше тя да не се променя.

— Как е баща ти?

— Зле — отговори тихо Карла. — Мъчно му е, че го оставих...

По-добре да си бях останала в Германия, след като си продал любимата ми долина... това искаше да каже тя, но не посмя.

Енрико кимна. Бе чул последното изречение съвсем ясно, сякаш тя го бе произнесла гласно. С годините се научи да чува всичко, което тя премълчаваше, преглъщаше или мъчително се опитваше да смели.

Когато пристигнаха в долината, Ане бе наредила масата за вечеря под стария орех. Енрико реши да остави двете жени да се оправят сами. По-добре да стои настрана.

Карла поздрави Ане любезно и дистанцирано. Ане непрекъснато се опитваше да покаже солидарността си с нея и се стараеше да говори топло и сърдечно. Въпреки това атмосферата се натегна.

Карла ровичкаше в салатата си, като че ли гъмжеше от червеи, а по едно време се задави с парче сирене, сякаш беше от гума. Когато най-сетне го преглътна, промърмори някакво извинение и изтича в къщата.

— Няма ли да отидеш при нея? — попита тихо Ане.

Енрико поклати глава.

— Всичко е наред. Няма смисъл да я тревожа.

Ане се качи по външната стълба и надникна през остъклената врата на спалнята. Карла седеше на леглото и плачеше. Ане почука плахо.

— Аз съм, Карла. Мога ли да вляза?

Карла я изгледа гневно, изтри очите си, стана и дръпна завесата пред вратата. Отказът беше от ясен по-ясен. След това отново захълца. Ане бавно заслиза обратно по стълбата.

Енрико не се притесняваше. Нека Карла се наплаче, това ще я утеши. Той беше напълно доволен. Знаеше, че постъпва правилно, като продава Вале Короната на Ане. Един ден Карла ще разбере и ще му прости. Както винаги му беше прощавала.

Кай познаваше много добре доторе Бартолини, нотариуса в Монтеварки, и уреждаше чрез него всички сделки с недвижими имоти. Дватаматa говориха няколко пъти по телефона, нотариусът състави договорите за покупко-продажба, а Кай обсъди всеки пасаж с Ане. Тя му благодари сърдечно, записа си някои неща върху копията, но не се замисли особено върху съдържанието, защото вярваше и в Кай, и в Енрико. Абсолютно.

Енрико отказа да прочете договора.

— Недоверието е лоша основа за сделка — заяви той. — Ако очаквах да ме измамят, нямаше да живея в тази страна.

— Фиама е хитра — възрази Кай. — Промени няколко параграфа и мисля, че трябва да ти ги обясня.

— Ще ги чуя, щом нотариусът прочете договора — спря го Енрико. — Имам си по-важна работа и не желая да се занимавам с юридически глупости. Много по-добре би било да уредим въпроса само с едно ръкостискане.

Този човек се е побъркал напълно, помисли си Кай. Безумен мечтател. Много добре знаеше, че Енрико няма да разбере почти нищо от заплетените изрази в договора, да не говорим, че доторе Бартолини гъгнеше и се запъваше.

Двата договора бяха подписани в един и същи ден, непосредствено един след друг. Ане бе облякла лека лятна рокля на бледорозови цветчета, която много подходеше на настроението ѝ. От изчезването на Феликс не се беше чувствала така лека и щастлива. В ръчната ѝ чанта имаше заверен чек от банката за 180 хиляди евро — в пристъп на великодушие Енрико беше намалил цената с още двайсет хиляди.

Енрико носеше тъмен кадифен панталон и риза с цвят на патладжан. Косата му беше прясно измита и се къдреше покрай ушите. Той не каза почти нищо. Само подаде ръка на всички присъстващи и се усмихна.

Прилича на италианец, помисли си Ане. При удобен случай ще го разпитам за родителите му. Във вените му със сигурност тече римска или неаполитанска кръв.

В договора за покупко-продажба беше вписана фиктивна сума от шейсет хиляди евро, за да се спестят данъци и разходи за нотариуса.

— Това не бива да те притеснява. Навсякъде в Италия правят така — обясни Кай на Ане. — И то открито, пред очите на нотариуса.

Тя се уплаши, но и се развесели.

— *Dunque* — заяви Бартолини, усмихна се широко, изгледа поред присъстващите над ръба на очилата си и започна да чете. Коментираше всяко второ изречение, започвайки всяка забележка с „*dunque*“, нещо като „и така“ — очевидно любимата му дума.

Ане не разбра нищо. Докато траеше четенето, придружавано с многословни обяснения, тя се отдаде на мечтите си и зачака момента, когато Вале Короната най-сетне щеше да ѝ принадлежи.

— *Dunque* — обяви Бартолини. — *Altre domande?*

Кай погледна въпросително Ане и Енрико. Енрико поклати глава, Ане повтори жеста му.

Нотариусът попита дали двамата са съгласни със сумата 180 хиляди евро, провери обстойно заверения от банката чек, сложи го на масата и подкани Енрико, по-точно Алфред Фишер, и Ане Голомбек да се подпишат. След това тържествено разкъса на парченца двата временни договора, в които се упоменаваха действителната сума. Фотокопията нямаха валидност пред съда.

Енрико прибра чека в джоба на панталона си. Просто така, сякаш беше обикновено парче хартия. Сърцето на Ане заби лудо. Лицето ѝ пламтеше от радост. Най-сетне Вале Короната ѝ принадлежеше. Там щеше да започне нов живот.

Пред вратата тя прегърна Енрико с искрена нежност. Най-сетне, най-сетне имаше късмет. Късмета да срещне този странен, но прекрасен мъж.

Ане седна в едно кафене и изчака Енрико да подпише договора с Фиама. Накрая Фиама покани всички на чаша просеко. Тя бе начервила обилно устните си и когато целуна Кай и Енрико по бузите, им останаха червени отпечатыци, което развесели Ане. Фиама фамилиарно потупа Кай по дупето, притисна се до него и пошепна в ухото му:

— Твоят приятел Енрико ми харесва. Даже много. Каза ми, че бил половин италианец, но той почти не говори италиански. Акцентът му е ужасен!

Тя разроши грижливо фризираните си коси и отново заприлича на себе си.

Кай вдигна рамене.

— Трябва да попиташ него. Аз нямам представа защо италианският му е толкова лош.

Фиама кимна и се запъти към Енрико с чаша в ръка, като полюшваше хълбоците си.

— Как е жена ви? — попита и го погледна дълбоко в очите.

— Добре е — отвърна Енрико. — Но сутринта се почувства неразположена и предпочете да си остане вкъщи.

— Откъде знаете толкова добре италиански? — продължи с въпросите Фиама и го дари с широка усмивка.

В първия момент Енрико се смути. Знаеше, че италианският му никак не е добър. Дали Фиама се шегуваше, или просто искаше да бъде мила? За щастие Кай му бе разказал историята, с която я заблуди.

— Баща ми беше пристанищен работник в Палермо — заразказва той без колебание. — Родителите ми имаха мъничко жилище край морето, но аз не го помня. Виждал съм го само на снимки. Бях само на три години, когато баща ми се влюби в собственичката на заведение за пържена риба и мама се върна обратно в Германия. Беше толкова гневна и обидена, че упорито отказваше да си говорим на италиански.

— А аз си мислех, че баща ви е станал жертва на злополука — промърмори объркано Фиама.

— О, не! — Енрико я дари с най-очарователната си усмивка. — Той избяга с другата жена. Но за майка ми все едно беше мъртъв. Разбирате ли, тя се срамуваше, че мъжът ѝ я е изоставил, затова разказваше на всички за смъртоносна злополука. И аз съм разказвал тази история, без много да се замисля.

Фиама остана много впечатлена от тежката съдба на изоставената съпруга и напълно разбра лъжите ѝ.

— Бедничкият! — въздъхна тя. — Миналото ви е ужасно. Имате ли връзка с баща си?

— Не, той умря преди десет години — обясни Енрико. — Паднал контейнер и го премазал.

Фиама замлъкна. Значи младият агент по недвижими имоти все пак бе казал истината. Досега вярваше, че я е лъгал. Но Енрико очевидно говореше истината и историята му я трогна до сълзи.

— От време на време ще ви посещавам в Каза Мерия. Нали нямате нищо против? — попита нежно тя и плъзна пръст под окото си, за да провери дали гримът ѝ не се е размазал.

— Разбира се, че нямам нищо против — увери я Енрико. — По всяко време сте добре дошли в новия ми дом.

Той, естествено, лъжеше. Обещанието на Фиама беше най-ужасната заплаха. Той не понасяше изненадващи посещения, особено когато строеше нов дом. Ане също беше фактор на несигурност. Навярно ще се чувства самотна във Вале Короната и ще скучае. Тогава ще си казва, че не би било зле да отиде на гости на Карла. Имаше само един изход: ще остава телефона си включен денонощно, с надеждата евентуалните посетители да се обаждат, преди да дойдат. Страшно мразеше телефонен звън. Включеният телефон криеше и друга опасност: Карла ще започне да телефонира, да се уговаря с чужди хора, да се среща с тях и да си говорят глупости. Това беше недопустимо и той беше длъжен да го предотврати. Все още нямаше идея как ще се справи. Опасяваше се, че никога повече няма да живее така спокойно, както във Вале Короната, и това го изнервяше. Май направи грешка, като продаде долината.

Карла сложи масата, донесе бутилка вино и приготви *panzanella* — селско ядене от остатъци, любимо на Енрико. Състоеше се от стар бял хляб, накиснат във вода, изстискан и натрошен, после смесен с домати, лук, целина, босилек, сол, пипер, оцет и зехтин. Получаваше се нещо като лятна хлебна салата със свеж, пикантен, леко кисел вкус, която засищаше много добре. По принцип *panzanella* се приготвяше с риба тон, но Енрико не я понасяше и Карла беше принудена да не я слага в салатата. Той се отвращаваше от бруталния индустриален риболов и не искаше да се чувства виновен за страданията и смъртта на рибите.

— Направихте ли го? — попита хладно Карла, когато Енрико и Ане се върнаха във Вале Короната.

— Да, всичко мина без проблеми. — Енрико изглеждаше облекчен.

Карла се обърна примирено към Ане:

— Желая ви всичко хубаво.

Ане я прегърна и тя го прие безучастно.

— Толкова съм щастлива... Но ме е срам, че ти страдаш...

— Няма нищо — промърмори Карла. — Човек не може да има всичко. — Наля по малко вино в чашите и подкани другите: — Да пием за продажбата. И за това, че сега сме бездомници.

— Глупости! — възкликна Енрико. — Сега сме собственици на чудесна руина, изгоряла до основи.

Той очевидно хареса иронията си, но Карла остана сериозна. Тримата се чукнаха и отпиха по глътка.

— О, забравих да ти кажа, че във воденицата има змия — обърна се Карла към Енрико. — Затворих вратите, за да не излезе. Надявам се да я хванеш, преди да сме изпили цялата бутилка.

— Не е ли по-добре да я беше оставила да излезе? — Ане не разбра логиката на Карла. — За бога, как ще спя там довечера?

— Ще свикнеш. — Карла се усмихна за първи път от няколко дни. — Това е част от живота във Вале Короната.

Тя влезе в къщата и скоро се върна с две бутилки, пълни с вода.

— Много е просто. Затворя ли вратите, знам, че змията е вътре. Ако ги оставя отворени, никога няма да съм сигурна, че змията е излязла. Не мога да седя с часове и да се взирам във вратата, нали? Но не се безпокой, Енрико ще я намери.

Ане кимна. Разбираше защо Карла се държи така. И тя би постъпила по същия начин.

— Каква е змията? — поинтересува се Енрико. — Смок или усойница?

Карла вдигна рамене.

— Не я видях ясно. Знам само, че беше много дълга. Вероятно е смок. От онези, дето все се сърдят. — Тя се обърна към Ане: — Смоците от този вид нападат веднага и хапят ужасно. Раните от такова ухапване зарастват трудно, но смокът поне не е отровен.

Енрико стана, отиде в мазето и се върна с голяма картонена кутия и дълга тояга. Преди да влезе във воденицата, махна на Ане да го последва. Тя се поколеба.

— Как ги убиваш? Нима с тази тояга? Не е ли по-добре с лопата?

— Изобщо не ги убивам — отвърна Енрико. — Улавям ги и ги отнасям обратно в гората. И се надявам да не се върнат скоро.

Ане въздъхна. Тази нощ няма да спи добре.

Енрико претърси воденицата метър по метър, ъгълче по ъгълче.

— Остани на вратата — нареди той на Ане. — И ме извикай, ако змията излезе.

След двацет минути Енрико най-сетне намери змията, свила се между сандъче с книги, дървен кош и ръба на камината. В това положение нямаше как да я напъха в кашона, затова я подплаши и започна да я побутва с тоягата, докато тя се разви и побягна. Мина покрай високата етажерка, изви се около глинена статуя на лъв и се опита да пропълзи по килима в посока към стълбата. Енрико ѝ преряза пътя и тя нямаше друг изход, освен да се мушне в кашона. Той го грабна, излезе на бегот от воденицата и изчезна в гората.

Ане отиде при Карла и се отпусна тежко на един от столовете под ореховото дърво.

— Понякога е добре да има мъж вкъщи — промълви Карла, докато си вземаше мънички парченца целина от салатата.

— А понякога е добре да няма — отвърна Ане и Карла се засмя.

Ане последва примера ѝ. Ледът беше счупен.

Слънцето залезе и в долината внезапно стана хладно. След вечеря Ане и Карла облякоха дебели якета и обуха плътни чорапи, за да поседят още малко навън. Енрико остана бос, по риза и къси панталони, и заяви, че изобщо не му е студено. Не валише, но вечерният вятър идваше на тласъци и се наложи да сложат камъни върху покривката на масата, за да не отлети. Короната на ореха шумеше и напомни на Ане за ветровитите дни край морето.

Карла свари чай и донесе от кухнята масленки. Енрико бе дръпнал стола си назад и седеше със затворени очи, сякаш медитираше или мечтаеше. Карла наля чай на всички и се обърна с очакване към Ане.

— Защо си тук? Защо купи Вале Короната? Аз все още се опитвам да се помирят с мисълта, че се налага отново да започна живота си отначало, на ново място... Щом Енрико държи да построи още една къща, няма да му преча... Но много ми се иска да разбера защо жена като теб желае да се скрие в този мрак и в тази самота. Без мъж, който да гони змиите от къщата.

— Преди десет години изгубих сина си — заговори тихо Ане. — Казваше се Феликс. Десетгодишен. Дребно, крехко русо момче. Бяхме на почивка в Ла Пекора, недалеч оттук.

— Знам къде е Ла Пекора — настави Карла. Очевидно нямаше намерение да прекъсва разказа. — Енрико я е реставрирал.

Енрико отвори очи. Ане го погледна, но той не отговори на погледа ѝ, а се взря някъде в мрака.

— Случи се през хиляда деветстотин деветдесет и четвърта година, на Разпети петък. Феликс си играеше навън, край потока, на стотина метра от къщата. Повикахме го за вечеря още преди да падне мрак, но той не се отзова. След няколко минути се разрази страшна буря. Застудя, заваля проливен дъжд, вятърът виеше, а Феликс беше излязъл само по къси панталонки и тениска. Мъжът ми Харалд веднага тръгна да го търси. Прекара навън цялата нощ. Останахме в Италия още две седмици. Търсихме навсякъде. Денонощно. Не го намерихме.

— Какво направи полицията? — попита Карла, очевидно разстроена от разказа на Ане.

— Полицайте дойдоха още на следващата сутрин с кучета и претърсиха цялата гора. Водолази се спуснаха в езерото... Нищо. Търсиха няколко дни, но не откриха дори една следа от Феликс. Нищичко, разбираш ли? Ни най-малко указание. Никой не беше видял нищо. Не намериха дори дрехите му. След две седмици се върнахме в Германия. Оттогава живея без Феликс...

— И не издържаш — довърши изречението Карла. — Съзнанието, че не знаеш какво се е случило с него, те убива...

Ане кимна.

— И си дошла тук, защото вярваш, че ще разкриеш тайната? Все едно по какъв начин.

Ане отново кимна и сведе глава към пода.

Карла сложи ръка върху нейната. Нямаше нужда от повече думи. Ане се взираше в свещта, около която се въртяха комари и изгаряха в пламъчето. След малко описа великденската почивка на семейството си в Италия и разказа какво дете беше Феликс.

Щом свърши, изтича във воденицата, за да донесе снимка.

Енрико знаеше много добре за кого говори Ане. Никога нямаше да забрави онзи Разпети петък, когато бурята буквално набута момчето в ръцете му. Това е невъзможно, повтаряше си изумено той, това не може да бъде. Наистина ли съм продал къщата на майката на онова момченце? Каква лудост! И сега тя ще живее тук... близо до детето си...

Ане се върна и сложи снимката на масата.

— Така изглеждаше тогава. Само да знаех дали е още жив... Дали е бил убит още на Разпети петък и заровен някъде, дали са го похитили. Може да е бил продаден от търговци на деца, да са го включили в международна организация за детско порно. Всичко е възможно. Сега щеше да е на 20 години. Не мога да тъгувам за детето си, не мога да го оплаквам... и няма да намеря покой, преди да знам какво му се е случило.

Карла дълго се взираше в снимката.

— Никога не съм виждала това дете. Спомням си, че през хиляда деветстотин деветдесет и четвърта година точно по Великден бях в Германия. Баща ми получи инфаркт.

Тя подаде снимката на Енрико и той я погледна със смръщено чело.

— Не познавам това момче. Но ако искаш, ще ти помогна в търсенето.

Никой не познаваше малкия Феликс така добре като него. Двамата бяха прекарвали насаме няколко дни, вече не си спомняше точно колко. Два ли бяха, или три? А може би дори четири?

Седмица преди Великден случайно бе видял малкото момче да си играе край потока близо до Ла Пекора. От този ден нататък го наблюдаваше с часове и постоянно носеше в джоба си шишенцето с етер. Искаше да е подготвен за подходящия момент. Момчето го възхищаваше. С каква съсредоточеност мъкнеше камъчета и парчета дърво, за да прегради течението на потока и да си построи къщичка край езерцето, което сам бе създал. Работеше неуморно, газеше в студената вода с тънките си бели крачета, често си тананикаше доволно. Все една и съща песничка, непозната за Енрико.

На Разпети петък Феликс навлезе доста дълбоко в гората, за да събере още дърва. Работеше с такова усърдие, че бурята го изненада и не чу виковете на майка си.

Енрико се появи в момента, когато момчето беше мокро до кости, трепереше от студ и се опитваше да се скрие от гръмотевиците и светкавиците. Не смееше да прекоси поляната, за да се прибере вкъщи. Енрико изникна от мрака като спасител на малки момченца и Феликс веднага му повярва. Не създаде никакви затруднения. Съгласи се да се качи в колата му и да изчакат бурята да премине. Това момче не беше недоверчиво като Бенямин. Изобщо не мислеше за бягство. Енрико дори не го хвана за ръка. Малкият просто отиде с него до колата му, почти тичайки, и бързо влезе на сухо и топло.

Бурята ми донесе късмет, каза си тогава Енрико. Дълго беше размишлявал как да измъкне момчето от играта край потока и не очакваше, че ще стане толкова лесно.

— Ще те откарам до дома ти — предложи той и малкото момче засия.

Старият джип, отдавна продаден за старо желязо, потегли в обратната посока и тогава вече беше много късно за Феликс.

Само след минути момчето разбра, че непознатият няма да го закара до дома му, и лицето му побеля от страх.

— Не се притеснявай — рече Енрико, спря рязко и притисна върху лицето на Феликс напоената с етер кърпа.

Главата на момчето падна тежко върху облегалката и Енрико измина необезпокоявано дългото разстояние през гората. Стигнаха до Вале Короната и той пренесе момчето във воденицата. Карла я нямаше. Наоколо нямаше никой. Двамата бяха съвсем сами и имаха всичкото време на света.

— Защо мълчиш? — попита Карла. — Какво ти е?

Енрико я погледна стреснато.

— Това не може да бъде — заговори бавно той. — Не е възможно едно дете да изчезне и да не го намерят. Не и тук, в тази област. Не вярвам, че в гората се разхождат търговци на деца, или режисьори на порнофилми, за да дебнат малки момчета. Не мога да си представя, че някъде наблизо живее мистериозен детеубиец. Защо тогава не убива по-често? Защо никой не намира трупове?

— Как да ги намери? — попита тихо Ане. — Тук навсякъде има самотни къщи, а към всяка къща принадлежат по няколко декара земя. Ако убиецът зарови трупа, никой няма да го намери.

— Тук почти не минават хора — допълни Карла. — Човек може да копае с часове, без никой да го забележи. В Германия е много по-трудно.

— Права си — излъга Енрико. — Не бях помислил за това.

Дискусията започна да му доставя удоволствие. Играеше си с огъня и това го възбуждаше.

— Как мислиш, какво се е случило с Феликс? — попита го Ане. — Щом смяташ, че моите предположения са нереални... Имаш ли по-добра идея?

— Според мен е било глупава случайност. Синът ти се е озовал на лошо място в лошо време. Може би е станала злополука с някой от местните работници по лозята и маслиновите насаждения. Може някой да е прегазил момчето с трактора, може кучето на някой пастир да го е нахапало до смърт — особено ако Феликс е хукнал да бяга и е паднал. При такова събитие човек неизбежно ще си има проблеми, нали? Нищо чудно да рискува цялото си съществуване. Затова извършителят е решил да скрие тялото на Феликс. Твърде вероятно е да го е заровил. Или да го е хвърлил в някоя стара цистерна.

— Това не ми помага. — Ане си запали цигара. Първата за деня. — Това са само предположения. Докато не видя тялото на детето си, ще мисля, че е живо.

— Напълно разбирам, че го търсиш — промълви замислено Енрико, — но не ми е ясно защо реши веднага да купиш къща. Може би търсенето ще те отведе някъде далеч.

— Възможно е. Но през изминалите години чувството все ми казваше, че трябва да се върна в Италия. Копнеех за тази страна. Сигурна съм, че Феликс е някъде тук. Преди десет години се прибрахме в Германия и буквално го изоставихме. Сега искам най-сетне да съм близо до него.

Много бързо бих могъл да сложа край на търсенето, каза си Енрико, но няма да го направя. Нищо подобно няма да направя.

— Знаеш ли, сетих се за двамата слабоумни синове на Джакомо — намеси се в разговора Карла. — Вече минаха четирийсетте, а продължават да обикалят района с мотопедите. Винаги се появяват там, където най-малко ги очакваш. От време на време помагат на горските работници, но щом им омръзне, се оттеглят някъде с бутилки бира. Никога не слизат в селото — родителите се срамуват от синовете си и са им забранили да се мяркат пред хора. Понякога изчезват за два-три месеца и хората казват, че са ги отвели в психиатричната клиника в Сиена.

Енрико махна пренебрежително.

— В нашия район се разхождат доста странни птици. Ако бяхме в Германия, отдавна да са ги затворили в лудницата. Тук трябва да отидеш доброволно. Никой не може да те принуди. Родителите се грижат за децата си, а старите луди просто ги оставят на мира. Според мен синовете на Джакомо са безобидни. Не са способни да убият дори муха.

— Аз пък не съм толкова сигурна. Не знаеш какво става в главите им. Едва когато се случи нещо страшно, хората си казват, че е трябвало да го предвидят.

— Какво да направя? — попита безпомощно Ане. — Да ида при този Джакомо и да питам синовете му дали на Великден хиляда деветстотин деветдесет и четвърта година са отишли в Ла Пекора и са убили сина ми ли? Това е невъзможно!

— Поне бихме могли да се осведомим дали по това време са били в клиника, или не.

— Помня, че Харалд окачи обяви със снимка на Феликс и разпита хората от всички съседни села. Никой не каза, че е забелязал

нещо подозрително. Сякаш бяха омагьосани. След няколко дни една старица се сети, че зърнала малко русо момче в сиво порше. Това беше всичко.

— Собственикът на магазина за хранителни стоки в Кастелнуово Берарденга кара сребърносиво порше — рече Енрико. — Никой не знае откъде е намерил пари да си купи такава кола. През повечето време поршето стои в гаража зад къщата и търговецът го гледа като писано яйце. Излиза с колата най-много веднъж в месеца и отива във Флоренция. Толкова бавно кара, че другите шофьори полудяват. А местните хора се питат какво търси във Флоренция.

— Откъде знаеш тази история? Защо не си ми я разказал?

— Защото не желая да преразказвам всички глупости, които съм чул в магазина за строителни материали. Не искам да си губя времето — отвърна раздражено Енрико.

— Как се казва човекът с поршето? — попита Ане, която не смяташе да се отклонява от темата.

— Енцо Мартини. Но не съм съвсем сигурен. Ние рядко ходим в Кастелнуово Берарденга.

— Какво да правя? — попита отново Ане, която бе започнала да разбира, че действителността е много по-различна от представите ѝ.

Каква наивница съм била, повтаряше си тя. Много лесно беше да си каже: отивам в Италия да търся детето си. Ще започна оттам, където Феликс изчезна преди десет години. Ще намеря следа, която ще ми подсказва какво се е случило.

Каква красива приказка. И какво знаеше сега? Знаеше кой притежава сребърносиво порше. Знаеше, че някъде наблизо живеят двама слабоумни, които обикалят горите и е възможно да са попаднали на сина ѝ. И толкоз. Това не ѝ помагаше с нищо. Тези неща ставаха във филмите и романите, не в реалния живот.

Ане беше отчаяна. Каква безсмислица. Защо се държеше като идиотка? Защо не си остана у дома? Май Харалд отново ще се окаже прав. Трябваше да роди второто им дете и да започне нов живот. Сега щеше да е на осем. Може би пак щеше да роди момче. Като Феликс.

— Ти не можеш да направиш нищо — прекъсна мислите ѝ Енрико. — Само полицията би могла да поднови търсенето. Но не мога да си представя, че след десет години ще открият в поршето някаква следа от сина ти.

— Уморена съм. Ще си легна. — Ане се изправи. Отчаянието заплашваше да я надвие. Трудно ѝ беше да се движи. — Лека нощ. Благодаря ви за всичко.

Тя влезе във воденицата и се заключи. Изведнъж ѝ стана страшно при мисълта, че много скоро ще остане съвсем сам в долината.

Ане заспа веднага. И сънува сън. Лежеше завързана върху операционна маса. Ярките лампи на тавана я заслепяваха и трудно различаваше фигурите с шапки и маски, които се навеждаха над нея. Изпитваше страх. Панически страх. Опита се да разхлаби коланите, които я стягаха. Усещането за безпомощност я подлудяваше. *Кои са тези? Какво правят с мен?* Опита се да извика, но чу само хъркане. Фигурите я обкръжиха. Ане не виждаше лицата им, но беше сигурна, че се хият. *Аз съм здрава, за бога, защо съм тук?* Очите ѝ се напълниха със сълзи. Дано събуди съжалението им.

Изведнъж го позна. Енрико свали маската от устата си, свали и очилата и плю върху стъклата. После разтри на каша жълтеникавата, непрозрачна, почти твърда плонка.

— Майка ти претърпя злополука — обясни той и отново си сложи очилата, защото не искаше Ане да вижда очите му. — Ще ти присадим сърцето ѝ.

Очите на Ане се разшириха от ужас, силната светлина я направи сляпа, лампите се завъртяха, все по-бързо и по-бързо, докато се образува вихрушка и всичко изчезна в мъничка червена точка.

Те искаха да я убият.

— Защо? — изплака тя. — Аз съм здрава. Дайте сърцето ѝ на друг човек!

— Не прочете ли завещанието ѝ?

Този въпрос я уплаши и тя се почувства, сякаш току-що са запалили кладата под нея.

— Но аз съм здрава! — Ане се задушаваше, но не беше в състояние да се раздвижи. — Аз съм още млада. За какво ми е сърцето на стара жена? Енрико, помогни ми! Не ми причинявай това!

— Тя искаше така. За да станеш като нея.

— Не!

Ане нямаше повече сили. В този миг позна и очите на Харалд. Зениците святкаха триумфално. Тя затърси трескаво някакъв изход.

— Харалд, ако ми помогнеш, ще остана при теб. Ще продам къщата в Италия. Кой знае, може пък да си имаме друго дете. Ще опитам, обещавам ти.

Скритата под маска фигура с очите на Харалд поклати глава и не каза нито дума. Маската пред устата му изобщо не се движеше, сякаш не му беше нужно да диша. Безмилостен, Енрико заби иглата във вената ѝ. Направи го непоносимо бавно.

Той беше нейният палач. Главата ѝ се замая. Езикът ѝ изскочи от устата.

Мъртва съм, помисли си тя. Виж ти, колко просто било.

Ане се събуди, окъпана в пот. Тениската ѝ беше залепнала за тялото. Усещаше леко течение близо до пода, което идваше от неуплътнената врата. Процепът между вратата и пода беше широк сантиметър или дори два. Ане се разтрепери. Стана и запали лампата. Някъде навън кресна уплашена птица. Ане извади от чантата си чиста тениска и я облече. После вдигна тежкия капак в пода, закачи го за стената и бавно заслиза по примитивната дървена стълба към долната стая.

Тук цареше пълен мрак. Ане изруга, защото нямаше фенерче. Закле се, че още утре ще си купи фенерче и винаги ще го носи в джоба си. Тази долина беше черна дупка. Без лампа беше изгубена.

Светлият кръг отгоре осветяваше само първите стъпала. Непременно трябваше да смени всички крушки в двете къщи. Енрико беше купил от най-слабите, за да пести ток. Пък и не обичаше светлината.

Ане стигна до края на стълбата и трескаво заопипва стената, за да намери ключа за осветлението. При това се молеше да не стъпи върху някой от скорпионите, които се настаняваха във всеки процеп, полепваха по таваните и търсеха убежище в обувки, пуловери и домакински кърпи. Ане се закле, че още утре рано сутринта ще почисти цялата воденица с прахосмукачката и ще се отърве от всички скорпиони, паяци и стоножки, които бяха достигнали огромни размери. Карла не беше привърженичка на подобни акции. Тя не убиваше паяци, скорпиони и стоножки — защото Енрико не ги убиваше. Понякога изнасяше скорпионите, намерили убежище в чаша или в тенджерата, в градината, но повечето пъти ги оставяше където са.

През последните години гадинките се разпространяваха необезпокоявани и скоро щяха да завладеят къщите.

Оскъдната светлина едва освети малката тераса пред естествения басейн. През нощта водата беше черна и леко се къдреше под поривите на вятъра. Ане помисли за змиите, жабите и саламандрите, които се криеха в черната вода и в гъстата растителност на брега. *Един ден ще построя на това място истински басейн, каза си тя, ще го боядисам в светлосиньо и ще пусна чиста вода. Малко хлор и помпа за пречистване на водата ще прогонят проклетите змии и жаби. Сутрин ще ставам и ще скачам в басейна, напълно сигурна, че змиите няма да се увиват около глезените ми, а жабите няма да ми скачат по главата.*

Тази мисъл я развесели, макар да знаеше, че преустройството ще струва много пари. Първо трябваше да премахне стария басейн, а после да повика специалисти да построят новия. С водопровод, вентили, помпи, пясъчни филтри... Новият басейн трябваше да стане по-голям от стария.

Е, това беше въпрос на бъдеще. Щеше да струва цяло състояние, а тя вече нямаше никакви пари.

Ане отиде в банята и седна на тоалетната чиния. Изпишка се и едва тогава видя, че няма тоалетна хартия. Не намери дори кърпичка или нещо подобно. Скочи сърдито, готова да се развика. Това беше едно от нещата, които не понасяше. Добре че беше четири и половина. Най-късно след два часа ще може да вземе душ.

Наведе се и пи студена вода направо от крана. От виното беше ожадняла. Замисли се защо всяка нощ във воденицата я измъчват кошмари, но не намери отговор. В последно време лошите сънища идваха рядко, понякога след месеци, а тук всеки път се будеше, обляна в пот.

Вероятно първо трябва да свикна с тишината и мрака, утеши се тя, но лошото чувство остана. Отново я обзе страх как ще издържи да живее тук сама. Нещо в тази къща я плашеше — тя го усещаше съвсем ясно, но не знаеше какво е.

Утоли жаждата си и се почувства доста по-добре. Може би трябваше да остане будна, да почете нещо, докато се разсъмне, но когато си легна, усети, че е много уморена, и затвори очи.

Енрико и Карла са истински приятели, помисли си тя, преди да заспи. Добре че ще живеят наблизо. Успокоително е да имаш място, където можеш да отидеш по всяко време и да намериш човек, който ще ти помогне. Как бих живяла тук без Енрико и Карла, помисли си Ане и се усмихна на патетичността си. После потъна в неспокоен сън.

Ане излезе от мелницата в осем и петнайсет, недоспала, с тъмни кръгове под очите. Карла вече беше сварила кафе.

— Имам ли време да взема душ преди закуската? — попита Ане. Карла кимна.

— Няма проблеми. Енрико също не е готов. Събира инструментите в колата, защото иска още днес да започне с преустройството на Каза Мерия.

Ане се прозя и се върна с несигурни крачки във воденицата.

След петнайсет минути се чувстваше освежена и спокойна и зае мястото си на масата за закуска.

— Непрекъснато мисля за онова, което ни разказа снощи — подхвана Карла. — Преди да дойда с Енрико в Италия, работех в детска градина. Децата са нещо прекрасно. Разбирам как се чувстваш и какво си изстрадала.

— Стана ми добре, след като ви споделих — отвърна тихо Ане.

Кафето беше силно и горещо и я стопли.

— Можеш да ми разказваш за Феликс винаги когато имаш желание да говориш за него. Когато усещаш, че е добре за теб да говориш. Ще те изслушам с готовност. Много ми се иска да знам всичко за него.

— Момент! — Ане скочи. — Работи ли малкият сидиплейър на бюрото във воденицата?

Карла кимна. Ане влезе в мелницата и остави вратата широко отворена. Много скоро се понесе висок глас, звънкият сопран на малко момче.

„По бреговете на Мексико Ривър пътува колата ми, а аз съм щастлив и доволен, защото съм каубой. Роден съм в Западен Тексас, познавам конете отрано, а там, на края на гората, е скъпата на сърцето ми фермерска къща. Щом вечер пламнат огньовете, каубойското ми сърце затуптява по-силно, започвам да мечтая за старата любов, за вярност, копнеж и болка. Един ден, когато отида в отвъдното, когато

настъпи последният ми ден, заровете ме, братя каубои, на брега на реката.“

Ане се бореше със сълзите си, думите ѝ идваха на пресекулки.

— Любимата му песен. Непрекъснато я пееше. Всеки ден. Понякога му се карахме. — Тя се усмихна унило. — Сега бих дала всичко, за да го чуя как я пее...

— Пусни я пак — помоли Карла. — Отдавна не бях чувала толкова хубав детски глас.

— Бяхме го записали на касета, после помолих да ми направят диск, за да не се изгуби.

Ане пусна плейъра отново.

Преживяването беше ужасно. Щом чу ясният детски глас, Енрико се обърна и за миг повярва, че вижда как Феликс подскача по планинския склон и върви право към него. Побърза да призове разума си на помощ, за да му каже, че това е невъзможно, и се успокои. Погледна отново към склона — там наистина нямаше никой.

Дишането му се ускори, стана му горещо. Все още чуваше този красив детски глас. И сега съзнателно затаи дъх, за да чува по-добре. Веднага позна песента. Феликс я пееше край потока. Тъкмо тя бе привлякла вниманието му към момчето.

Енрико седна на предната седалка и затвори очи. Думите на песента се запечатаха в сърцето му: „... мечтая за старата любов, за вяност, копнеж и болка. Един ден, когато отида в отвъдното, когато настъпи последният ми ден, заровете ме, братя каубои, на брега на реката“.

Ане стана и прибра сидиплейъра във воденицата.

О, Феликс, помисли си Енрико, по дяволите, Феликс, откъде можех да зная, че тази жена е твоята майка!

Енрико поседя още малко, докато дишането му се успокои, стана и бавно се запъти към къщата.

Закусиха и Енрико потегли. Карла смяташе да пере и да чисти. Ане попита дали да помогне, но Карла отказа. Ане остана с чувството, че предпочита да е сама.

Тогава тя реши да отложи унищожаването на насекомите за по-късно и тръгна пеша към Ла Пекора. Искаше непременно да разкаже на Елеоноре, че е купила Вале Короната и сега са съседки.

Пътят беше уморителен. И много стръмен. Ане не беше свикнала с такива преходи и правеше дълги почивки. Точно когато бе седнала на един камък, телефонът ѝ звънна. Кай.

— Искаш ли тази вечер да празнуваме?

— Искам. Къде да се срещнем?

— Ще те чакам в седем на Кампото. Какво ще кажеш? Наблизо има хубав малък ресторант. Не е за туристи, не е прекалено скъп, кухнята е превъзходна.

— Радвам се — отговори Ане и затвори.

И веднага ѝ хрумна мисълта, че не би било зле тази вечер да сложи четката за зъби в ръчната си чанта. Сърцето ѝ заби развълнувано, почувства се като момиче преди първа среща. И енергията ѝ се върна. Изкачи планината с много по-бързи крачки отпреди.

Елеоноре тъкмо вареше кайсиев мармалад. Зарадва се, че Ане е решила да ѝ погостува, и ѝ пожела хубав живот във Вале Короната.

Двете седнаха на терасата и продължиха да чистят кайсиите. И тогава Елеоноре зададе същия въпрос като Карла предишната вечер.

— Какво те накара да се заселиш в тази самотна долина?

Както и предишната вечер, Ане без колебание разказа историята на Феликс, спомена дори предположенията, които бяха изказали Карла и Енрико.

И тогава научи от Елеоноре нещо изключително важно: в областта имало и други изчезнали деца. През 1997 г. изчезнало 11-годишно италианче, Филипо, което отивало на училище с автобуса и трябвало да прекоси гората. Една сутрин просто не се появил в клас. През 2000 г. пък изчезнал Марко, 13-годишен, но доста дребен и крехък за възрастта си. Уговорил се да се види с приятелите си на брега на някакво езеро в близост до Ченина, но те го чакали напразно. И Марко, и Филипо изчезнали безследно. Никога повече не се появили. Не намерили и телата им.

Елеоноре обичаше да чете криминалета, затова се интересуваше от загадъчните случаи с изчезнали деца в областта.

Значи не можеше да се изключи, че наоколо върлува детеубиец. Човек, който отвлича деца, убива ги и скрива телата на сигурно място, където никой не може да ги открие. В този миг надеждата на Ане угасна — Феликс със сигурност беше мъртъв. Но как така Енрико и Карла не знаеха нищо за другите две изчезнали деца?

Ане пристигна на „Пиаца дел Кампо“ в Сиена с цял час закъснение и силно раздразнена. Този следобед всичко вървеше наопаки. Разговорът с Елеоноре продължи по-дълго от очакваното, тръгна си ненавреме и пристигна в долината твърде късно, преуморена, прашна и запотена. Въпреки това реши да си вземе горещ душ, да си измие косата, да я изсуши и тогава да потегли за Сиена.

Оказа се обаче, че в долината няма ток, а следователно и течаща вода — водната помпа не работеше. След кратка, но силна буря главният бушон изгорял, а Карла не знаеше къде Енрико държи ключа за електрическото табло. Енрико продължаваше да работи в Каза Мерия и според Карла нямаше да се върне преди залез-слънце, а това означаваше най-рано към девет.

Ане беше готова да се разкреци. Толкова се радваше на вечерта с Кай, а сега щеше да отиде при него мръсна, лепнеща от пот. Прииска ѝ се да се качи на билото, където имаше обхват, да му звънне и да се откаже от срещата, но имаше чувството, че не е способна да направи и крачка, камо ли пък да изкачи билото.

Изми се набързо с водата от естествения басейн, проклинайки Карла за незнанието и несамостоятелността ѝ. Карла обаче не виждаше проблем. Според нея на света имало и много по-страшни неща от липсата на ток. Във Вале Короната такива неща се случват често, заяви спокойно тя.

Ане не се впусна в дискусии. Облече чисти дрехи, гримира се набързо, сложи в чантата си грим, крем за лице и четка за зъби и потегли.

По каменистия черен път малко преди Дудова насреща ѝ излезе камион, който караше право към нея и съвсем естествено очакваше тя да се върне по стръмния, пълен със завои път, докато се открие възможност за разминаване. Ане изпита желание да изскочи от колата и да каже на горския работник, че най-простото е камионът да влезе за малко в маслиновата гора, но ѝ липсваха италианските думи. Човекът сигурно я беше взел за туристка и бе решил да се покаже. Още не я

познаваше. Още никой не знаеше, че тя е новата собственичка и обитателка на Вале Короната.

Разминаването ѝ струваше още пет минути и когато най-сетне зави по асфалтовото шосе към Сиена, часовникът показваше седем без двајсет.

За Ане Сиена беше най-красивият град на света с един-единствен малък недостатък: липсваха места за паркиране. Вече знаеше, че може да паркира около Стадио Комунале и отиде пеша до Кампото, но тази вечер всички улици към стадиона бяха задръстени. Ане спря колата и нервно погледна часовника си. Седем и пет. Ще мине доста време, докато стигне до Кампото. Дано Кай прояви търпение.

Паркингът пред стадиона се оказа затворен. Утре щяло да има футболен мач и феновете обикаляли наоколо в търсене на билети.

— Явно няма да стане — мърмореше си под нос Ане. — Добрият Бог протяга ръка над мен, за да ме предпази от морални прегрешения и плътски грехове. Явно нищо няма да стане, дяволите да ме вземат!

Тя удари гневно по волана, включи алармата и безогледно си проби път през чакащата опашка от коли.

Зелен светофар, още един — Ане преминаваше кръстовище след кръстовище, без да знае къде се намира. Усещаше обаче, че се отдалечава от центъра.

Когато се озова зад градските стени, реши да спре и да погледне картата. Наложил се обаче да мине през още три кръстовища, докато открие табела с името на улицата. „Виале Джузепе Мадзини“ — най-отгоре на картата. Ане зави със свистящи гуми, за да се върне през Портата Оливе и да стигне до „Палацо Салимбени“, но улиците бяха съвсем различни от отбелязаните на картата. Накрая се озова на Портата Камолия, която се намирал далеч зад стадиона и на голямо разстояние от Кампото.

Почти седем и половина. Ане беше на път да полудее. Най-добре да обърне колата и да се върне в новия си дом. Ще седне под ореховото дърво и ще отвори бутилка вино, за да полее този проклет ден. Точно тогава телефонът ѝ иззвъня. Светна зелено, камионът зад нея даде сигнал. Ане натисна копчето на високоговорителя и изкрещя, без да погледне дали се обаждат Кай, без да чуе какво има да ѝ каже:

— Идвам! Все някога ще дойда, ако намеря място за паркиране и успея да стигна оттам до Кампото!

И изключи телефона.

Продължи да се лута още четвърт час и накрая паркира на „Пиаца дела Либерта“, пак близо до стадиона. Тръгна към Кампото и след два̀йсет минути изтощителен марш пристигна на срещата в осем и десет. По лицето ѝ се стичаха вадички пот, спиралата оставяше тесни сивкави ивички по напудреното лице.

Кай я очакваше край фонтана. С отворена риза, с навити ръкави на лекото лятно сако, с ръце в джобовите. И май си свирукаше някаква песничка. *Проклет да е, колко добре изглежда само, помисли си Ане, а аз ще се появя като някоя стара вещица, три дни обикаляла на метлата си в бурята.*

Кай я видя отдалеч, махна ѝ и се засмя.

— Едва не полудях — каза вместо поздрав Ане. — Само ако кажеш нещо за вида ми, ще впия нокти в гърлото ти.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я натисна да седне на едно стъпало.

— Седни и си почини, а после ще решим какво да правим.

— Така не мога да ида на ресторант! Цялата лепна! Във Вале Короната нямаше ток, а аз се върнах чак от Ла Пекора и не можах даже да си взема душ. — Ане го погледна и изведнъж избухна в смях. — Днес всичко върви наопаки!

— Добре тогава, каня те на душ и хладна напитка на терасата в жилището ми. Какво ще кажеш? Само няколко минути пеш. След това ще идем да вечеряме.

— Сигурна съм, че не съм в състояние да направя дори една крачка, но предложението ти е чудесно.

Тя се изправи бавно и раздвижи ръце и крака.

— Да вървим. Надявам се, че имаш поне едно кресло, в което да се настаня по-удобно, отколкото на тези стълби.

Тя каза „кресло“, но мислеше за леглото му.

Кай се зарадва, че Ане взе душ, вместо да влезе във вана. Като Алора, защото щеше да е принуден да ѝ предложи течен препарат за пране вместо соли за вана. Тя се справи учудващо бързо и излезе на

терасата, загърната в неговия синьо-зелен халат. Настани се удобно в един лежащ стол и въздъхна.

— Каква благодат!

Кай я гледаше и се учудваше как може една жена да изглежда толкова прекрасна в неговия огромен халат за баня. Пригответи ѝ кампари и сода с лимон, а за себе си наля уиски.

— Наздраве! Желая ти щастлив живот във Вале Короната.

Ане кимна безмълвно. Изпи питието си на малки глътки, наслаждавайки се на почивката.

— Фантастично — прошепна тя. — Гледката от жилището ти е невероятна. Моята долина прилича повече на Германия, но това тук е Италия.

— Вече съжалявам, че не ти показах и други обекти. От повечето къщи се разкрива чудна гледка и може би това ще ти липсва.

— Може би, може би, може би... — повтори замислено тя. — Човек никога не знае какво ще му липсва един ден. В долината има нещо, което ме привлича като с магия. Това място ме завладя. В него има нещо специално, което не съм в състояние да опиша. Когато отидохме там, изпитах чувството, че съм идвала и друг път. Сякаш познах къщата... Не, Кай, мисля, че постъпих правилно. Съдбата ме отведе в онзи малък рай. Ще живея там и ще чакам. — Тя разбърка питието си със сламката. — Знаеш ли какво, Кай, сега ще идем в леглото и там ще ти разкажа защо съм в Италия и какво очаквам от това място.

Тя стана и се усмихна. Улови ръката му и го поведе към спалнята.

Кай загуби ума и дума. Естествено, беше очаквал вечерта да завърши в леглото — но не си и помисляше, че инициативата ще дойде от Ане. Последва я без съпротива, с лудо биещо сърце. Кръвта шумеше в ушите му. Беше толкова развълнуван, сякаш му беше за пръв път.

Отначало Енрико само усещаше, че не е сам на строежа. Чуваше шумолене, въпреки че беше пуснал бетонобъркачката и тя бучеше оглушително. Освен това запълваше дупките между едрите камъни с цимент и при всяко движение се чуваше плясък и стържене. Първо си помисли за змия, но змиите не понасяха строителни работи да нарушават спокойствието им и бързо се оттегляха. Не се сети за нито едно животно, което не би побягнало, и това го обезпокои.

Стана по-предпазлив, по-бдителен, по-често се оглеждаше. Въпреки това постоянно имаше чувството, че някой го наблюдава. Даже когато стоеше пред гърмящата бетонобъркачка и хвърляше лопати пясък в отворената ѝ паст, усещаше поглед в тила си.

Наоколо нямаше хора. Ловният сезон беше закрит, в гората не растяха гъби, а италианците не излизаха просто да се разхождат. Периодът беше благоприятен. Той трябваше да побърза със строежа. Когато човек нямаше разрешение да строи, най-добре беше да постави властите пред свършен факт и да се надява на милост. Знаеше, че ще се наложи да плати глоба, но в крайна сметка ще легализират построеното от него и няма да го съборят.

Никога досега не беше искал разрешение за строеж и винаги имаше късмет. Мразеше дългата ръка на италианския закон в лицето на някой дребен и дебел чиновник да му предписва как да построи къщата си. Дълбоко презираше дребните духом, които се стремяха да действат в съгласие със закона, да се придържат към предписанията и да вземат десетки разрешения — и в крайна сметка да построят къща, каквато искат, само защото такава са им разрешили.

Той беше човек на изкуството, а изкуството беше до голяма степен спонтанност. Сутрин на закуска решаваше дали да направи прозореца висок или нисък, тесен или широк — или да сложи на мястото врата. Всяко от решенията му беше естетическо и един прост чиновник никога не би могъл да проумее каква амбиция го движи.

Вече два пъти беше водил Карла със себе си, за да опознае Каза Мерия. Първия път тя не се въодушеви особено. Пожела тераса на

южната страна, а той държеше на северната. Беше й все едно, че терасата ще се вижда от пътя — за нея най-важно беше слънцето.

— Няма да е проблем да сложим чадър за слънце, нали? Така ще седим навън и през пролетта, и през есента, когато от северната страна е вече хладно.

Според Енрико хладната северна страна беше по-добра, защото терасата няма да се вижда от пътя, а погледът към дълбоката клисура и тъмната гора ще го успокоява. Постоянното търсене на слънце и топлина беше специфична женска черта — той предпочиташе да седи в сянката. Ако му стане студено, ще облече дебел пуловер.

Нека Карла си говори, нека се аргументира колкото ще — в крайна сметка той строи къщата и ще сложи терасата където му харесва. Тя нямаше влияние върху него — също както чиновниците и италианските закони.

Само веднъж, преди десет години, когато реставрираше Вале Короната, се появи сериозен проблем. Тъкмо когато заливаше с цимент дъното на естествения басейн, пристигна висш чиновник от надзорната строителна служба и разигра истински театър, защото Енрико нямал разрешение да строи басейн.

Енрико отлично си спомняше как изпадна в дива паника. Никога не се беше чувствал толкова несигурен и уплашен. Слепоочията му пулсираха, умът му отказваше да работи. Владееше го една-единствена мисъл: „Да спечеля време!“.

Остави лопатата и наложи на лицето си най-очарователната си усмивка. Покани чиновника на чаша хубаво вино и му подари две бутилки грапа „Ди Брунело“ — не харесваше това питие, но винаги държеше по няколко бутилки вкъщи за подкуп.

Обясни, че решил да придаде малко стабилност на естественото езерце, защото преливало при всеки дъжд и водите заливали долината. Даже влизали във воденицата и няколко пъти унищожили важни научни документи. Вътре било толкова влажно, че той получил астма, а приятелката му се оплаквала от болки в коленете.

Нямал представа, че подобна мярка, която ще се отрази добре на долината, на къщата и на природата, се нуждае от специално разрешение. Работил бързо и упорито, за да предотврати по-сериозни щети — а и да зарадва приятелката си, която обичала този басейн и плувала в него през всеки сезон. Ако не се бил намесил, малкият

естествен басейн в долината щял да бъде разрушен завинаги от водната стихия. Бил готов да се закълне, че никога повече няма да излее и една кофа цимент, без предварително да е поискал разрешение. Защото уважавал италианските закони — те били справедливи и смислени, доколкото той като немец можел да прецени. За съжаление все още учел италиански и знаел твърде малко за италианското законодателство. Всяка вечер зубрел думи по два часа и слушал записи, за да се усъвършенства.

След това показа на „госта“ си, който в провинциална Италия е по-важен от кмета и всички се плашат от него, създадената от нищото къща, а после и снимки от жалката руина.

Чиновникът остана много впечатлен от словоохотливия германец, който беше вложил много пари и труд, за да реставрира стария имот, който имаше вкус и очевидно се стараеше да му угоди.

След два часа се сбогуваха. Чиновникът благодари за подаръка, отказа се да налага наказание и да събаря естествения басейн, нарече Енрико свой приятел и си замина, убеден, че светът ще стане по-добро място за живеене, ако има повече хора като Енрико.

Оттогава Енрико си живееше на спокойствие във Вале Короната и правеше каквото си ще. Смяташе да работи по същия начин и в Каза Мерия.

Само че там някъде имаше човек, който го наблюдаваше.

Това беше най-лошото, което можеше да си представи. Докато непознатият не се покаже, той не би могъл да му поиска сметка, да го прогони или да го нападне.

Чак след три седмици видя за първи път сянката ѝ да изчезва между дърветата. И глава, която просветна като ярка точка между клоните.

След два дни я видя по-ясно. Тя стоеше зад един кипарис, усукваше кичур от русата, почти бяла коса и го дъвчеше, а тъмните ѝ очи неотстъпно го следяха. Явно нямаше намерение да бяга. Зяпаше го, сякаш възнамеряваше да го закове за стената, издигната тази сутрин. Енрико не знаеше дали погледът ѝ сигнализира страх, или агресия. Вероятно и двете.

— *Buongiorno* — поздрави той, опитвайки се да бъде любезен, макар че му се щеше да подгони с лопатата това същество, което от доста време го наблюдаваше, досаждаше му и го объркваше.

Тя не отговори. Само изръмжа предупредително като куче.

— Махай се! — извика той. — Нямах работа тук!

Алора бавно поклати глава, притисна две ръце върху сърцето си, после презрително се изплю на земята.

— Алора — пошепна тя, почеса се между краката, седна на един пън и продължи да фиксира Енрико. Абсолютно неподвижна, с пронизващ поглед, непрекъсван дори от примигване.

В една от стаите на приземния етаж, където подът все още беше от утъпкана глина и нямаше таван, Енрико бе събрал инструменти и градински уреди, които му трябваха постоянно. Сега изнесе оттам една вила, вдигна я и тръгна срещу Алора.

Гъвкава като котка, тя скочи от пъна, стрелна се настрана, избягна умело удара с вилата и изчезна в гората, крякайки като ранена маймуна.

Енрико никога не беше виждал това странно същество и не вярваше, че го е прогонил завинаги. Остави вилата и се запита дали е в състояние да убие тази по свой начин красива белокоса вещица. Да, щеше му се да я набучи на острите върхове на вилата, но...

Алора тичаше. Тичаше както никога досега. Този човек, и то преди много години бе помислила за ангел, затова не се осмеляваше да го докосва, се опита да я набучи на вила. Усещаше пронизваща болка в гърдите, имаше чувството, че железните върхове на вилата горят плътта ѝ, и бягаше да се спаси от болката.

Не знаеше от колко време тича — от час или повече, не я интересуваше. Болката в гърдите се засилваше. Умирам, повтаряше си тя и очакваше сърцето ѝ всеки момент да престане да бие. Ала то продължаваше да тупти неуморно и по-силно, кръвта пулсираше зад челото ѝ.

Внезапно Алора спря. Изохка и се опита да успокои дишането си. След няколко секунди се овладя и застана неподвижно. Само носът ѝ се размърда, а ноздрите се издуха като на кон. Беше помирисала трюфели.

Алора падна на колене и започна да души като куче. Един стар дъб, чиито издънки се протягаха на всички страни и миризмата стана толкова силна, че тя трябваше да си покрие носа, преди да започне да рови.

Изрови от пръстта великолепен летен трюфел, едър колкото глава на котка, обсипан с големи черни брадавици. Алора се облегна на дъба, изпружи крака и заръмжа доволно. Вече нямаше болки. Радостта, че е намерила любимата си гъба се оказа по-силна от болката.

Първо облиза гъбата грижливо, изплю пръстта и сдъвка няколко дъбови листа, за да прогони горчиво-киселия вкус на горската почва. Едва тогава ухапа гъбата и задъвка с огромна наслада. През цялото време мислите ѝ бяха при Енрико, нищо че не знаеше името му.

Сигурно бяха минали десет години, откакто го срещна за първи път по време на скитанията си. От онзи момент нататък започна да го следи, защото го намираше неземно красив. По-красив от всички други мъже, които я канеха в леглата си. Гледаше го как газиреката гол, за да стигне до мястото, където водата се събира като в мраморна вана.

Докато той се миеше, тя се мачкаше между краката до пълно изтощение, лягаше на тревата и заспиваше.

Той беше първият човек, пред когото изпита нещо като срам. Не смееше да се приближи към него, да го заговори, не се показваше пред очите му. За нея той беше нещо много специално. Силен и красив мъж. Ангел.

Преди десет години, когато Енрико превърна запустялата Вале Короната във фантастична къща, Алора ходеше там почти всеки ден и го наблюдаваше как работи. Чакаше момента, когато той събличаше прашните дрехи и започваше да се мие в потока. Той беше винаги сам. Носеше камъни, чували с цимент, цели греди. Обикновено тичаше, сякаш товарът изобщо не тегнеше на раменете му.

При падането на мрака Енрико си отиваше. Тогава Алора влизаше в къщата, милваше прясно измазаните стени и си представяше, че плъзга ръка по кожата му. Незамазаните каменни блокове, които стърчаха от стената, бяха неговите мускули, ръцете, задникът му... Алора сядаше на стълбата, която водеше от кухнята към горния етаж, и си представяше, че той ще се появи тихичко и ще седне до нея.

Ала Енрико никога не идваше нощем. Алора знаеше, че той живее на сечището над Дудова в ръждясал микробус и вечеря с една руса жена. Бдителният ѝ поглед не пропускаше нищо.

Щом Енрико завърши две помещения в къщата, русата жена дойде да живее в долината. Сложиха маса и два стола пред вратата към кухнята и вечеряха там. Щом паднеше мрак, запалваха свещ. Обикновено мълчаха. Алора не можеше да чуе малкото, което си казваха, защото горското ѝ скривалище беше твърде далеч.

Щом навън захладнееше или свещта угаснеше, двамата влизаха в къщата и лягаха на стар матрак, сложен направо на пода. Алора често ги наблюдаваше през прозореца, но не ги видя да се докосват.

Сигурно защото той беше недосегаем. Друга причина не ѝ мина през ума.

Жената беше винаги там. Рядко се отдалечаваше от долината. Садеше цветя, хранеше котки. Първо бяха две, после пет, после десет. Алора вече не можеше да обикаля къщата и да се чувства близо до него. Ядоса се на жената и започна да идва по-рядко — а и мъжът вече не се миеше в потока, след като направи банята.

Така минаха няколко месеца. Микробусът изчезна, къщата се напълни с мебели и съдове. Веднъж или два пъти месечно Алора отиваше до Вале Короната и прекарваше няколко часа в скривалището си, за да гледа какво правят двамата. Мъжът седеше на двора и четеше, жената все още се занимаваше с растенията. Вече си беше направила истинска градина, в която растяха розмарин, салвия и лавандула. Маргаритите избуяваха, а царските свещи бяха прекрасни. Енрико бе направил тосканска стълба към горната тераса, а жената беше поставила на всяко стъпало саксия с различни по цвят герании. В сандъчетата на прозорците цъфтяха теменужки, в керамични съдове растяха магданоз, босилек и лук за рязане. Слънчогледи, рози и хризантеми образуваха естествената граница към планинския склон — Вале Короната беше истинско цветно море.

През пролетта Алора отиде да види цъфналите лалета и зюмбюли, но жената я нямаше. Алора почака доста, но непознатата не се появи дори когато притъмня и стана хладно.

Алора дойде и на следващия, и на по-следващия ден, но жената явно бе заминала. Алора беше готова да се разкрещи от радост. През някой от следващите дни ще влезе в къщата и ще легне на матрака, където спеше ангелът.

Забеляза, че мъжът е променил течението на потока. Малкото езеро, където се събираше падащата вода, преди да продължи пътя си бавно, задържана от издадените скали, беше пресушено. Прекрасното езерце, обрасло с диви растения, осеяно с покрити с мъх камъни, заобиколено от мочурлива трева, изглеждаше мъртво и безутешно. Алора потръпна от отвращение и цялото ѝ тяло настръхна. Близко до празното езеро бяха нахвърляни чували цимент, покрити с полиетилен. Зад тях се виждаше купчина пясък, а бетонобъркачката чакаше да влезе в действие.

Алора не разбра какво означава тази гледка, но тя я изпълни с тъга.

Наближаваше Великден и тя имаше много работа в Сан Винченти. На Велики четвъртък трябваше да изчисти църквата: да избърше праха от фигурите на светците, да смени покривката на олтара, да измие лампите, да излъска пейките, да избърше изповедалните, да измете и да измие пода. Бяха ѝ наредили да сменя цветята всеки ден. На Велики четвъртък трябваше да постави в

олтарното помещение само зелени растения, на Велики петък махна цялата украса, а преди нощта срещу Великден Фиама лично отиде с колата си на пазара, за да купи огромни количества цветя.

Алора изчисти и сакристията, събра проядените от молци свещенически одежди в чували, намери бутилка вино и я изпи до дъно. Това я приспа и тя лежа свита на кълбо на една пейка, докато Фиама не я събуди с плесници.

Още не беше измела малкия площад пред църквата, нито бе изскубала тревата и плевелите между камъните на калдъръма.

Не само в църквата и на площада, в дома на кмета също беше започнало голямото чистене и Фиама от сутрин до вечер гонеше Алора като фелдфебел по къщата и по двора. Алора нямаше шанс да избяга и да провери какво става в долината. Защото пътят дотам беше почти два часа и половина, макар че тя повече тичаше и подскачаше, отколкото ходеше.

По време на месата за Великден Алора стоеше в малката църква, скрита зад една колона, и се взираше като хипнотизирана в светлината на великденската свещ, която държеше в ръце.

— Мили Боже, закрилай свещеника и кмета, геометъра, търговеца на строителни материали и ангела от долината. Направи така, че да доживеят до сто години, без да им се случи нищо. Нека всички в Сан Винченци и наоколо да живеят добре. Направи така, че да не идват земетресения, пожари и потоп, и внимавай някоя звезда да не падне от небето...

Така се молеше Алора, но забрави да включи в молитвата себе си и Фиама.

Щом свърши да се моли, тя се опита да улови погледа на свещеника, но той не я погледна. Дори не й намигна. Алора остана малко разочарована и реши възможно най-скоро да се промъкне в леглото му и да му стопли гърба.

На Велики понеделник Фиама нямаше задачи за нея. Никой не й обръщаше внимание и тя хукна да види ангела.

Долината я посрещна с необичайна атмосфера. Всички прозорци и врати на двете къщи бяха затворени — това никога не се беше случвало. Мъжът и жената ги нямаше. Алора се вслуша напрегнато и й се стори, че чува тихо хленчене, почти като плач на котенце.

Тя пхна пръст в носа си и зачака. Понякога хленчът замлъкваше за няколко минути, после отново започваше. Изведнъж прозвуча високо, пронизително скърцане и Алора се разтрепери. По тила ѝ бавно пропълзя страх. Какво беше това? Дали просто да иде и да почука на вратата? Не посмя. Ангелът не беше човек, при когото просто можеш да отидеш и да кажеш „алора“. У ангела имаше нещо, което я плашеше. Сякаш беше обвит с невидима бодлива тел, която разраняваше кожата на посмелия да се приближи.

За първи път през главата ѝ мина мисълта, че може би ангелът съвсем не е ангел.

Слънцето отдавна беше залязло. Падна нощта. В гората се стъмваше бързо — много по-бързо, отколкото в открито поле. Алора не мислеше да се връща. Продължаваше да се взира във вратата на воденицата. Фенерите вляво и вдясно от рамката бяха угасени, в къщата също беше тъмно.

По някое време Алора престана да различава къщата и осъзна, че е загубила представа за времето. Вече не можеше да се върне в Сан Винченти. Налагаше се да пренощува в гората. Изведнъж чу вик. Продължителен вик, който не искаше да спре. И в този момент Алора разбра, че не вика котенце, а човек.

Тя си запуши ушите и стоя така, докато викът заглъхна. Настана мъртвешка тишина. От воденицата не проникваше нито звук. Алора разтърка очите си — те пареха, сякаш е седяла твърде близо до огъня и през цялото време се е взирала в пламъците.

Беше като парализирана. Седеше в дупката си, неспособна да се помръдне. Студът бавно пълзеше по босите ѝ крака. Алора се зарови по-дълбоко, натрупа около себе си клони, листа и мъх — всичко, до което можа да се добере, без да се измъква навън. Обгърна краката си с ръце, положи брадичка върху коленете и продължи да чака. Дишаше равномерно, сърцето ѝ вече биеше по-бавно. Ала беше напълно будна и всичките ѝ сетива бяха концентрирани върху тихата воденица. Но оттам не се чуваше нищо повече. Нито звук. Прозорците и вратите останаха затворени. Мъжът не излезе.

Кукумявката изкрещя. Точно така беше крещяла и през нощта, когато почина старата Жулиета. Любимата ѝ *nona*.

На следващата сутрин Алора не знаеше дали цяла нощ е бдяла, или по някое време е задрямала.

На разсъмване чу скърцането на дървената кухненска врата. Първите слънчеви лъчи тъкмо се появиха над билото, когато мъжът излезе от къщата. На ръце носеше безжизнено момченце — точно както тя беше носила своята *попа*. Главата на момчето висеше над лявата ръка на мъжа, устата му беше отворена, русите коси се движеха от вятъра. Дясната ръка на мъжа беше под коленете на детето, крачетата му се полюляваха безсилно, докато убиецът го носеше към пресушеното езеро.

Мъжът внимателно положи тялото на дъното на езерото и малко след това бетонобъркачката се завъртя с оглушително бръмчене. Алора не издържа и побягна. Мъжът, когото никога повече нямаше да нарече ангел, не я забеляза.

Крайниците ѝ бяха сковани, дъхът ѝ идваше на тласъци, мислите се надпреварваха в главата ѝ и ѝ беше трудно да тича. Докато стигне до Сан Винченти, минаха три часа. Никой не я попита къде е била през нощта.

Тя се прибра в стаята си и се мушна в леглото, без да измие мръсотията от ръцете и краката си. Зави се презглава и се опита да проумее какво е видяла, но не успя.

Затова заключи случилото се в сърцето си и не каза на никого. И никога повече не отиде във Вале Короната. От десет години не беше стъпвала там.

Ароматът и вкусът на трюфела замаяха сетивата на Алора. В продължение на минути тя не мислеше за нищо и беше напълно щастлива. Но после пак се сети за мъжа, който строеше къщата на нейната *попа*, и гневът се надигна в стомаха ѝ като пареща киселина, която оставя горчив вкус. Опита се да се наслади на последната хапка от трюфела, задържа я в устата си, без да я гълта, но мисълта за онзи човек не престана да я тормози.

Той я нападна с вилата. Опита се да я набучи на зъбците. Точно така изглеждаше сатаната със своя тризъбец в една от свещените книги в църквата. Отдолу пишеше: „Сатана, светът и плъховете му не могат да направят нищо повече, освен да ми се подиграят. Остави ги да се подиграват, остави ги да се смеят, Господ ще ги обезвреди“. Дон Матео ѝ прочете изречението няколко пъти и тя го запомни.

Сега бетонобъркачката се въртеше пред дома на баба й. Както някога пред Вале Короната.

Алора помисли малко и изскърца със зъби. После каза „алора“ и думата прозвуча като обещание.

Само няколко дни след тази случка Енрико завърши две стаи в Каза Мерия. Дойде време двамата с Карла да се нанесат в новия си дом. Покривът беше добър, стените бяха измазани, беше сложил и паркет. В едната стая имаше маса, два стола и шкаф, върху който беше поставена газова бутилка за готвене и леген вместо мивка. Във второто помещение сложиха матрака. Карла нареди саксии с цветя, окачи на стената картина с изглед от Тоскана, а по прозорците — няколко от герданите си, за да прибави към обстановката своя лична нотка. Съдовете и хранителните продукти нареди в няколко щайги покрай стената, а на масата сложи свещи.

Енрико поръча резервоар с 2000 литра вода. От него излизаше дълъг маркуч и висеше зад каменната стена, за да го използват като душ, но и за миене. Карла нареди върху един издаден камък сапун, шампоан, четки и паста за зъби и окачи на близкото дърво огледало и кърпи за ръце. Така показва добрата си воля да се примири с временната баня, със спартанския живот и с новата ситуация.

Енрико заяви, че сегашното положение му било напълно достатъчно, за да живее добре. Най-добре било да не вземат мебелите от Вале Короната. Вещите го натоварвали. Продад Вале Короната главно защото искал поне няколко месеца да се наслаждава на това прекрасно състояние, когато щели да живеят само с най-необходимото.

Карла не каза нито дума. Той знаеше, че тя не мисли като него. Тя обичаше своето малко бюро, където пишеше писма, рисуваше, учеше италиански или бродираше. Обичаше етажерката с малкото книги, които притежаваха, и се нуждаеше от своя дървен шкаф, за да прибира в него дрехите си, спалното бельо и кърпите. Страдаше от всяка касетка, с която трябваше да се задоволява.

Енрико я помилва по косата — толкова леко, че едва я докосна — и рече:

— Не се бой, Карла, аз ще завърша тази къща. Ще имаме кухня и баня, спалня и дневна. Ще докараме от Вале Короната всичко, което ти

е нужно. А когато следващия път заминеш за Германия, ще ти построя даже басейн.

Карла се усмихна. Той правеше всичко това за нея. Сестра й никога нямаше да разбере, че това е любов.

Карла и Енрико се нанесоха в двете полуготови стаи в Каза Мерия, Ане остана сама във Вале Короната и през първата седмица не видя и не чу жив човек, нито размени дума с някого.

Една сутрин в девет и половина чу вой на мотор. Тъкмо беше взела душ, косата ѝ беше още мокра, носеше най-старите си джинси и лека блузка на цветя. Затаила дъх, тя стоеше неподвижно и пламенно се надяваше, че се е излъгала.

Ала когато шумът се засили, гърлото ѝ се сви от страх. *Някой идва, каза си тя, не ставай глупава. Няма от какво да се страхуваш, това е напълно нормално. Сигурно някой е излязъл на разходка. Или двама влюбени си търсят усамотено местенце за пикник. Ако изпадаш в паника при всяко приближаване на кола, по-добре се върни в Германия или поне иди на лекар. Може би някой се е заблудил. Или някой идва при теб — да те види, да ти съобщи нещо. Нали няма как да се свържат с теб по телефона.*

Напълно нормално беше през гората да се движат коли. Никой не се побъркваше от страх само от шума на мотор. Единствено тук, във Вале Короната, този шум изглеждаше като заплаха.

— Здравей, Ане! — извика Кай, щом слезе от черния джип. — Надявам се, че не идвам твърде рано и в неподходящ момент, но ти от цяла вечност си сама в тази забравена от бога долина и нито веднъж не се обади. Разтревожих се за теб и закопнях да те видя. — След тази реч той пое дълбоко дъх и се засмя извинително.

— Не е цяла вечност, а само една седмица. Но ти си прав, тук човек губи представа за времето.

— Изглеждаш великолепно. Самотата ти се отразява добре. — Кай я целуна по двете бузи.

— Благодаря за цветята.

Ане не повярва в комплиментите му. Чувстваше се едва ли не грозна с тези стари джинси и с мократа коса.

— Ако свариш кафе, аз ще се изсуша набързо.

Двамата влязоха в къщата и тя хукна по тясната стълба към спалнята.

Кай влезе в кухнята и се огледа. Съвършена чистота. Ане не беше променила почти нищо, но помещението изглеждаше много по-добре. Сигурно защото всички лампи бяха запалени, докато при Енрико винаги беше тъмно.

На мястото, където преди висеше снимката на Карла, сега бе окачена снимка на Феликс от плажа на остров Крит. Момчето беше по бански, долната му устна бе издадена напред, смееше се весело и с гордост, но и с малко ирония стягаше мускулите на тъничките си ръце. Снимката беше от почивката на семейството в Гърция. Девет месеца преди изчезването на Феликс.

Снимката трогна Кай по специален начин. Излъчваше жизнерадост, решителност, кураж... Ясно показваше какво крехко, но щастливо дете е бил Феликс. Кай отдавна си блъскаше главата как би могъл да помогне на Ане в безизходното ѝ търсене, но не можеше да измисли нищо. От изчезването на Феликс беше минало прекалено много време.

Ане се върна в кухнята с чисти дрехи и изсушена коса. Кафеварката вече съскаше, а Кай разбиваше млякото в малка каничка.

— Да идем на терасата — предложи Ане и нареди на таблата чашки за еспreso, захар, бутилка минерална вода и кошничка с плодове.

По това време под ореховото дърво все още беше сенчесто и хладно.

— Съжалявам, че толкова дълго не се появих при теб — заговори Кай. — Но имах много работа. Продадох една къща в Греев, Кианти, и една край морето в Кастильоне дела Пеская. Постоянно пътувах дотам и обратно. Като тръгнеш от Сиена към морето, губиш половин ден.

— Знам, знам...

— А ти? Как живееш тук съвсем сама?

Ане му изглеждаше доста променена. Спокойна, вглъбена. Но и малко бледа, което беше необичайно за горещото лятно време.

— Справям се. Не много лесно, но се справям.

— Разказвай.

— Необичайно е. Невероятно тихо. Докато Карла и Енрико бяха още тук, можех да говоря... нищо че понякога мълчахме с часове. И

изведнъж настана пълна тишина. Пълна липса на човешки глас. Чувствах се малко странно, но не се страхувах истински. Мислех, че нощем ще ме обзема паника, но това не се случи. Спя като мечка и се будя едва след като се развидели.

Ане не разказа на Кай, че продължава да я мъчи страх от нещо неизвестно. И този страх едва не я подлудява. Дни наред се опитваше да го преодолее. По цял ден вършеше нещо, за да забрави къде е, но това не ѝ се удаваше. Отиваше в кухнята, правеше си еспресо и забравяше да го изпие. Переше и пресаждаше цветя, само и само да прави нещо. Скубеше плевелите между камъните в двора, макар да се чувстваше глупаво. Сядаше на терасата пред спалнята с книга в ръка и се опитваше да чете, но само след петнайсет минути оставяше книгата, защото не успяваше да се съсредоточи. Излизаше на разходка и страхът от идващата нощ се засилваше с всяка крачка.

Щом слънцето изчезнеше зад планините и паднеше здрач, тя влизаше в къщата, сядаше край кухненската маса и трепереше от страх пред дългата вечер, която я очакваше. До скоро, когато Карла и Енрико още бяха тук, тримата седяха под стария орех, ядяха, пиеха, смееха се и разговаряха и долината ѝ се струваше същински рай. Сега, когато остана сама, тук стана ад.

Тишината и самотата бяха като дебела завивка, която я обгръщаше цялата и ѝ пречеше да диша. Докато живееше с Енрико, не се чувстваше така.

Наблизо нямаше нито едно живо същество. Не се чуваше нито звук. Само потокът неуморно се плискаше ден и нощ.

Беше грешка да купи Вале Короната така прибързано. Огромна, непростима грешка. Ден след ден Ане осъзнаваше това с болезнена яснота.

— Много се радвам — рече сърдечно Кай. — Опасявах се, че вече съжаляваш за решението си. — Взе ръката ѝ и добави: — Днес съм свободен през целия ден. Хайде да предприемем нещо заедно. Време е да излезеш от тази долина.

Ане кимна с безкрайна благодарност. В момента не можеше да си представи нищо по-добро.

През последните четири седмици двамата се срещаха няколко пъти и тя оставаше да нощува при него. Той беше добър любовник и приятен събеседник. Забавляваха се и Ане забравяше поне за няколко

часа защо е дошла в Италия. С Кай тя се чувстваше сигурна и свободна, много по-млада и жизнена, истинска жена. *Все добри причини да запазя тази връзка*, казваше си често Ане. Понякога се питаше дали е влюбена в него, но все още не беше сигурна. Когато копнееше за Кай или се радваше на предстоящата среща, решаваше, че е влюбена. Може би жените на нейната възраст се влюбват другояче, не като момичетата. Тя познаваше добре механизмите на връзката и нищо не можеше да я изненада.

Денем не искаше да му пречи да работи, но вечер я обземаше лудо желание да му се обади. Само че за тази цел трябваше да излезе навън в мрака и да се изкачи на билото, а тя не смееше. Подлудяваше я дори само фактът, че в долината нямаше обхват и телефонът никога нямаше да звънне.

— Мисля, че имам нужда от телевизор — каза изведнъж тя, без никаква връзка с предишния разговор. — Ужасно е, когато не чуваш човешки глас. Дори да е само гласът на водещия новините. Освен това искам да знам какво се случва по света. Ако някъде пуснат атомна бомба, няма да разбера.

— Аз ще се погрижа. Познавам човек, който слага сателитни чинии.

След дълго мълчание Кай попита предпазливо:

— Правиш ли нещо по въпроса с Феликс? Гледах снимката в кухнята... прекрасна е.

Ане кимна.

— И аз я намирам прекрасна. Но не съм предприела нищо. Може би не е зле да се свържа със семействата на другите две изчезнали момчета. Не знам дали ще ми кажат нещо важно, но е добре да опитам. Ще ми помогнеш ли? Моят италиански не е достатъчен за такива разговори.

— Разбира се. Въпросът е само как да се доберем до адресите. Ще попитаме свещеника. Или карабинерите...

— По-добре да влезем в някое заведение. Там винаги има хора, готови да се разприказват.

— Права си. — Кай захвапа една ябълка. — Идеята е страхотна. Но сега ми кажи къде искаш да те заведе днес. В Монталчино? В Пиенца? Или в Сан Джиминяно? Била ли си вече там?

— Хайде да отидем в Монталчино — реши Ане и стана. — Ще купя малко вино. Но имам едно условие.

— Ще го изпълня.

— Щом се върнем, ще нощуваш при мен във Вале Короната. Съгласен ли си?

— Съгласен съм, разбира се.

Кай се наведе и я целуна по устата. Ане се усмихна зарадвано и отнесе таблата в кухнята.

Алора много държеше да знае сега кой живее във Вале Короната, след като мъжът с вилата и русата жена се бе нанесъл в дома на нейната *попа*. Освен това беше любопитна да разбере дали през всичките тези години, когато не се беше мяркала там, са настъпили промени.

На път към Вале Короната стъпи на стъкло. Седна на един пън, засмука големия пръст на крака си и изруга тихо. После стана и продължи напред, докато престана да усеща болка.

Долината си беше същата. Тиха и спокойна. Цветята си бяха по местата. Розмаринът, лавандулата и салвията бяха станали огромни храсти и човек можеше да си къса листа направо от прозореца на кухнята.

Алора намери без проблеми старото си скривалище и се пъкна в дупката. Може би някой спеше в къщата. След малко стана и направи няколко крачки встрани, за да вижда и мястото за паркиране. Там стоеше малък стар фиат, чиито гуми бяха обрасли с плевели. С тази кола явно не пътуваше никой. И в къщата нямаше никого.

Алора се приведе и прекоси горичката срещу къщата, която свършваше при потока. През цялото време не изпускаше къщата от поглед. От време на време спираше и се ослушваше. Нищо. Никакъв звук. Никакво движение.

Днес прозорците и вратите бяха затворени както някога, но поне не се чуваше онова страшно хленчене.

Алора стигна до малкия паркинг и оттам до къщата. Първо се изкачи по външната стълба и надникна в спалнята. Леглото под огромна мрежа за москити беше грижливо оправено и покрито със завивка от красиво избродиран бежов лен. На скрина срещу леглото бе поставено огледало, пред него бяха наредени гримове.

Алора продължи обиколката си. Не можа да надзърне в дневната, защото ѝ беше необходима стълба. Гостната също беше подредена и тя не беше в състояние да определи дали през последните дни някой е спал в леглото, или не.

Алора долепи лице о кухненския прозорец и изведнъж се вцепени. Облиза леко пращното стъкло, за да вижда по-добре, и ужасът ѝ нарасна. На снимката над диванчето позна малкото момче, което мъжът, наричан от нея „ангел“, бе изнесъл от къщата и погребал под бетона на пресушеното езерце, сега отново пълно с вода. Сърцето ѝ заби лудо. Опита се да разбере защо снимката на това дете виси в кухнята, но не беше в състояние да разсъждава разумно. Главата ѝ се усещаше като натъпкана с памук. Обзета от гняв и отчаяние, тя заблъска с чело по стъклото, все по-силно и по-силно, но не усещаше никаква болка. Едва когато стъклото се счупи и по лицето ѝ потече кръв, мислите се върнаха в главата ѝ. Тя се казваше Алора, денят беше слънчев и горещ. Намираще се в гората, в долината, къщата беше празна. Край нея нямаше никой.

Алора отчупи няколко стърчащи от рамката стъкла, за да не се нарани още, и се промуши през отвора.

В мивката видя две използвани чаши за еспreso. Сутринта някой е пил кафе.

Алора направи онова, което правеше в гората: коленичи и започна да души. Усети лек аромат, който ѝ хареса. Помириса също гниеца салата в кофата за боклук, сирене в хладилника, прах по етажерката за съдове и плесен над мивката. Помириса изгорените паяжини в контакта, използван наскоро, почистващите препарати по пода, влагата на завесите. Помириса единствения гралясал орех в кошничката и специфичната миризма на жена в леглото.

Накрая се върна в кухнята и внимателно откачи снимката на Феликс от стената.

Мъжът не беше тук — Алора беше абсолютно сигурна в това. Докато седеше в храстите и наблюдаваше, русата жена упорито събираше камъни и ги трупаше в ръчната количка, после ги откарваше до пътеката, изсипваше ги и ги подреждаше внимателно, за да се получи калдъръм. Явно смяташе да павира цялото пространство пред къщата. Денят беше горещ и Алора изпитваше съчувствие към русата жена. От Каза Мерия до Сан Винченти имаше дълъг път. За да отиде в Сан Винченти тя се нуждаеше от толкова време, колкото и да сготви министроне за старата Жулиета. Супата се вареше дълго, защото баба й нямаше зъби и мачкаше картофите и морковите само с езика и небцето. Алора си представи, че русата жена ще свърши с павирането едва когато остарее и се сбръчка като баба й. И тогава ще умре. Точно затова съжаляваше непознатата.

Постепенно я обзе нетърпение. Докато русата жена се занимаваше с тези глупави камъни, тя не можеше да влезе в къщата. А целта й беше да сложи снимката на масата и мъжът да я види веднага щом влезе в стаята. Все още не беше разбрала какво точно се е разиграло в къщата и защо детето е умряло, но знаеше, че това е негово дете. Той го носеше на ръце, той го сложи в езерото, значи детето му принадлежеше. Затова снимката трябваше да е при него. Тя не беше на жената, която се е настанила във Вале Короната. Жената беше чужда там. Снимката трябваше да иде при мъжа с вилата. Да, Алора се страхуваше от него и му се гневеше. Но си представяше, че ако някой има снимка на баба й, тя ще иде и ще му я вземе. Алора се грижеше за старата Жулиета, докато беше жива, а когато умря, я отнесе в църквата. Тя обичаше своята *попа*. Сигурно и мъжът с ангелско лице е обичал онова дете.

Представи си колко хубаво би било да носи до сърцето си снимка на Жулиета и очите й се напълниха със сълзи. Това би означавало, че баба й не е съвсем умряла. Вече й беше трудно да извика образа й в сърцето си, да си припомни как точно изглеждаше, да я вижда пред себе си. Не си спомняше например какъв е бил носът й. Май беше

доста дебел и извит, с едри пори, прилични на малки дупчици... но не беше съвсем сигурна.

Точно така, мястото на снимката беше при мъжа. Нищо че той беше сатана. Алора не смееше да му я даде направо, защото се страхуваше, че пак ще я нападне и ще я набучи на вилата. Най-добре беше просто да сложи снимката на масата и да изчезне.

Жената продължаваше да реди камъни. Алора се прозя, в устата ѝ влезе муха и тя се опита да я изплюе, но вече я бе глътнала и започна да се дави. Жената явно чу нещо, защото спря да работи и се огледа. Алора спря да диша. Мъчеше я силен напор да се изкашля и тя се опитваше да го потисне, но едва не се задуши. Винаги бледото ѝ лице стана яркочервено и засъхналата кръв по челото вече не си личеше.

В този момент жената се протегна, раздвижи болезнените си крайници и бавно се запъти към къщата.

Алора се закашля с все сила и изплю мъртвата муха в храстите. Бръкна под ризата си и извади снимката — топла и леко влажна. Разгледа я внимателно, плъзна пръст по ръцете на момчето и се усмихна.

В този момент жената се появи отново с книга в ръка и заобиколи къщата. След малко Алора чу жалното скърцане на куките, на които беше окачен хамакът.

Най-сетне щеше да свърши онова, за което бе дошла. Стана и безшумно се промъкна в къщата.

Всички прозорци на джипа бяха отворени и Ане се наслаждаваше на топлия вятър. Лятото беше горещо и възвишенията, полята, ливадите бяха сухи и кафяви, а причудливо оформените варовикови скали изглеждаха още по-сиви. Като цяло тази уникална местност предлагаше почти мрачна гледка.

— Виждала ли си Крета през пролетта? — попита Кай. — Тогава е най-красива. По възвишенията расте свежа трева, а младите жита се движат като вълните на океана. Фантастична гледка. Къщите в Крета се продават почти само през пролетта.

— С нетърпение чакам да дойде пролет.

Ане затвори очи и се опита да задържи този прекрасен миг. Всички проблеми изглеждаха безкрайно далеч и тя се радваше, че пътува през Тоскана, без да мисли за Феликс. Мисълта за него беше като бодил в плътта, винаги болезнен на пипане. Днес обаче беше ден, в който можеше да забрави болката.

— Искаш ли да разгледаш бенедиктинския манастир Абация ди Монте Оливето Маджоре? Тъкмо минаваме покрай него.

— Да, разбира се.

Кай караше уверено по острите завои. Джипът сякаш се беше сраснал с пътя. Ане не обичаше да я вози друг, предпочиташе да шофира сама, защото усещаше всяка проява на несигурност и не можеше да понася, когато шофьорът измъчваше колата. Непрекъснато имаше чувството, че подушва опасност, регистрираше и най-дребните грешки на човека зад волана и почти никога не се отпускате. С Кай беше различно. С него беше напълно сигурна. Даже ѝ се искаше да го помилва, но се отказа.

Стигнаха до абатството, а на паркинга отпред вече бяха спрели пет големи автобуса.

— О, не! — простена Ане. — Няма да търпя тълпи от туристи да обикалят манастира. Друг път ще дойдем. Най-добре през зимата, когато няма никого.

— Разбира се.

Кай изглеждаше облекчен. Явно и той не понасяше туристите.

Завоите продължиха чак до Буонконвенто — средновековно градче, оградено с впечатляващо висока и в отлично състояние стена. Само след няколко метра се отделиха от шосето и завиха към Монталчино. Пътят се изкачваше в продължение на километри и постепенно се приближаваха към градчето на върха.

Кай паркира точно пред замъка, разположен на най-високата точка и поведе Ане през тесните улички. Често спираха, за да се насладят на прекрасната гледка към долината. Ръката му почиваше на рамото ѝ. *Изглеждаме като женени от години, помисли си развеселено Ане. Никои не знае, че съм омъжена за друг мъж, който по това време си гледа часовника и си мисли: „Още трима пациенти и най-сетне обедна почивка. Дано госпожа Бьоме не е много словоохотлива...“.*

Градчето я възхити. Не беше малко като Амбра, нито голямо като Сиена, но в него кипеше живот.

— Ако трябва да живея в град, най-добре да е като този — изказа мислите си Ане. — Много харесвам Сиена, но там човек постоянно се обърква.

Влязоха в малка остерия и се настаниха на маса на балкона, чийто парапет се тресеше заплашително, а отдолу имаше петдесетметрова пропаст. За сметка на това оттам се виждаше цялата долина и гледката беше фантастична.

— На връщане ще минем покрай Сант' Антимо — рече Кай и с наслада захапа парче хляб, намазано с пастет. — Това е една от най-прекрасните църкви, които съм виждал. Според легендата е създадена от ангели само за една нощ. Ангелите носили колоните на главите си, а камъните — в ръце.

— Ти не изглеждаш такъв, но всъщност си един безнадежден романтик, нали? — попита Ане.

— В Италия станах такъв. Някога бях различен. Някога бях суетен бизнесмен. Два пъти месечно ходех на фризьор, купувах само най-скъпия афършейв и въпреки че разполагах с луксозно обзаведена кухня, много рядко си притоплях в микровълновата по някое готово ястие. Докато ядях, преглеждах борсовите новини или говорех по телефона с банката. След вечеря отивах в някой изискан бар и се наливах с джин-тоник, докато ми се замаеше главата. Познанствата и

любовните ми връзки по правило траеха от десет вечерта до три сутринта. За облеклото ми се грижеха в пералнята, банята ми беше с черни плочки, а единствените ми домашни любимци бяха грипните вируси, които веднъж годишно носех от офиса вкъщи. — Той се опита да се усмихне, но не се получи. — Това не звучи романтично, нали?

Ане избухна в смях.

— Страхотно! А аз бях вярна и грижлива съпруга и майка, която всеки ден слага масата по три пъти, храни куче, котка и морско свинче, избира подходяща вратовръзка за мъжа си и изважда златните копчета за маншети при всяко отиване на театър. Освен това бях медицинска сестра, санитарка, секретарка и счетоводителка, а вкъщи пишех домашни с Феликс. Аз лъсках кухнята, метях пътеката, събирах ябълки, купувах коледни подаръци за цялото семейство. Никога не си позволих да погледна настрана, към друг мъж, защото се страхувах, че ще се разчуе. Моята романтика беше лятна почивка на Канарските острови и зимна в Алпите. И разходки по брега. Всъщност ние се разхождахме само когато трябваше да обсъдим някакъв проблем.

Сега Кай се засмя.

— Страхотно! Но все още не разбирам откъде имаш пари, за да си позволиш да купиш Вале Короната. За да живееш тук сама, също ще ти трябват пари. Имаш ли ги? Ще можеш ли да живееш тук, без да правиш нищо?

Келнерката донесе макарони със сос за двамата.

— Получих пари от кръстницата си, която почина от рак на костите преди около година. Тя си нямаше никого освен мен. Много добре се разбирахме. Когато се разболя, се грижих за нея до края. Нямах представа, че е спестила толкова много пари.

— Ами кабинетът на мъжа ти? Ще се справи ли без теб?

Ане вдигна рамене.

— Откъде да знам? Надявам се да се справи. Ако остана тук по-дълго, Харалд може да си назначи сестра. Реших за известно време да забравя брака си, разбираш ли? Харалд също е виновен за решението ми.

— Друга жена ли имаше?

— Да. Но основната причина е Феликс. Откакто детето ни изчезна, бракът ни се обърка. Двамата тъгувахме по различен начин, но никой не искаше да признае, че другият има това право. Аз исках да

знам какво се е случило, а Харалд не искаше — поне след като мина известно време. В началото болката му беше толкова силна, че беснееше от гняв и непрекъснато трябваше да прави нещо. По двайсет часа на ден обикаляше наоколо, задвижи всички лостове, за които се сети, за да открие Феликс. През това време аз седях вкъщи като парализирана и чаках. Не бях в състояние да правя нищо. Не можех да се движа. Той не разбра какво ми е. След няколко месеца при мен не настъпиха промени. Постоянно си представях какво бих могла да направя, за да намеря Феликс. Искях да дойда в Италия. Харалд обаче не издържа. Един ден реши, че историята е приключила, и заживя според мотото, че човек не бива да полудява заради нещо, които не може да промени.

— Много остра формулировка.

— Да, прав си. Искях да кажа, че ние се отдалечихме твърде много един от друг. И стана невъзможно да се съберем отново.

— Разбирам те.

След кратко мълчание Кай попита:

— Искаш ли месо? Или риба?

Ане поклати глава.

— Благодаря, ядох достатъчно. Но бих изпила едно кафе.

Кай махна на сервитьорката.

— Не тук. Ще прием кафе във Фиаскетерия. Щом си дошла в Монталчино, непременно трябва да посетиш това кафене.

Карла не издържа дълго в хамака. Беше ужасно горещо. Затвори книгата, която Енрико ѝ бе дал да прочете, и въздъхна. „Престъпление и наказание“ от Достоевски. Каква скука. Имената на героите бяха ужасно сложни и тя не успяваше да ги запомни, а езикът, на който говореха, беше прекалено надут и възторжен за вкуса ѝ. С много мъка беше стигнала до 53-та страница и тъкмо бе дочела писмо от 13 страници, което се състоеше само от един абзац. Дотук не разбираше нищо. *Само се мъча*, каза си Карла, *но какво бих могла да направя?* След няколко дни Енрико ще започне да ѝ говори за книгата ще ѝ задава въпроси и ще се усмихва уморено, когато тя не може да отговори. Карла мразеше, когато той се държеше така. Много пъти беше готова да му каже, че е безкрайно нагъл и че нарочно ѝ задава въпроси, на които тя не може да отговори. Когато искаше нещо, Енрико правеше ужасни неща, за да ги постигне. Тази проклета книга беше цели 730 страници. Никога няма да я прочете.

Ще ми трябват години, каза си уморено Карла. *Не мога да прочета повече от три страници на ден, защото ми става скучно и редовно заспивам.* Знаеше обаче, че Енрико е чел книгата безброй пъти. Четеше я отново и отново, сякаш на света нямаше никакви други книги. Знаеше цели страници наизуст и през дългите зимни вечери често ѝ рецитираше някои пасажки. Веднъж Карла задряма и той го забеляза едва когато дишането ѝ се промени и тя захърка тихо. Без да каже дума повече, Енрико грижливо вдигна книгата от масата и отиде да си легне. След това дни наред не ѝ говореше. Накрая Карла не издържа и му обеща, че ще седне и ще прочете книгата. Крайно време беше да изпълни обещанието си, но не виждаше как ще успее. Колко пъти беше проклинала вечерта, когато неволно заспа... Ако това не се беше случило, щеше да си спести тези непоносими 730 страници.

Карла стана и се запъти към къщата. Чувстваше се замаяна. Горещината ѝ тежеше като зимно палто в претоплено помещение. Когато мина от ярката слънчева светлина към тъмната хладна кухня, тя

примигна и остана на прага, докато очите ѝ привикнаха към полумрака.

След няколко секунди я видя, защото се намираше точно пред нея. Снимката на Феликс лежеше върху грубата дървена маса и буквално светеше върху тъмнокафявата повърхност. Снимката, която доскоро беше висяла във Вале Короната. Тя я гледаше често и всеки път разбираше как се чувства Ане и какво е преживяла, когато детето ѝ не се е завърнало вкъщи.

Карла погледна смаяно снимката и тежко се отпусна на близкия стол. Приглади назад влажните си коси и усети, че ръката ѝ трепери. Какво става тук? Защо снимката се намира на нейната маса? Малко преди да полегне в хамака, тя влезе в кухнята и изпи чаша вода. Много добре си спомняше, че на масата нямаше нищо. Кой е влизал тук? Защо е оставил снимката?

Ане? Не, невъзможно. Щеше да я види и чуе. От хамака пътят се виждаше съвсем ясно. Освен това Ане щеше да се обади. Щеше да я повика, да си поговорят малко, да изпие чаша вода. И защо ѝ е да донесе снимката в новата им къща? Със сигурност не за да я покаже, защото знаеше, че и Енрико, и Карла вече са я виждали. Ане нямаше причина да се лиши от тази снимка. Тя се радваше, че я има, че е окачена в кухнята на Вале Короната и главно че може да я гледа, без да рухне. Значи не е била Ане. Кой тогава?

Енрико? Не. И той нямаше причина да го стори. Винаги когато се връщаше вкъщи, Енрико даваше сигнал. Защо би отишъл да вземе снимката от Вале Короната и тайно да я сложи на масата в кухнята? Не, в това нямаше никакъв смисъл.

Само че... освен нея, Енрико и Ане никой не познаваше Вале Короната и Каза Мерия. Може би Кай, но той нямаше нищо общо с тях. Кай също нямаше причина да пренесе снимката от едната къща в другата.

Рамката липсваше. Карла се сети, че снимката беше поставена зад стъкло. Може би то се е счупило. Да, възможно е. Но това не обясняваше тайнствената ѝ поява. Нямаше как да е прелетяла десетки километри от едната долина до другата.

Прониза я болка в главата. Карла стана и пи вода направо от гарафата. Водата беше възтопла, но това не я притесни. Пи много, за да се отърве от главоболието и да прочисти ума си.

Тук ставаше нещо. Нещо се е случило. Нещо, което имаше връзка с Ане и сина ѝ. Откакто тази жена беше близо до тях, бе настъпила промяна — Карла я усещаше, но не знаеше каква е.

Енрико го нямаше. Никога не беше до нея, когато се нуждаеше от него. Тя трябваше да му разкаже цялата история, да чуе обясненията му. Той, който винаги знаеше всичко. Който имаше обяснение за всичко и никога не се объркваше. Той не вярваше в мистика, не вярваше в случайности и свръхестествени неща. Не понасяше парапсихологията. Да не говорим за магията, за вещиците и телепатията. Вярваше само в себе си и в онова, което виждаше и чуваше, което пипаше и се опитваше да проумее. Карла почти се зарадва на тайнствената поява на снимката, защото искаше поне веднъж да го види загубил ума и дума, останал без дъх, неразбиращ, без отговор, без нито една разумна мисъл, без идея как да обясни този феномен.

Обзе я гняв. Не знаеше как да убие времето, докато той най-сетне се завърне.

След малко взе снимката и я отнесе в съседната стая. Скри я между две илюстрирани книги за Тоскана и отиде до прозореца. В далечината, на най-високия хълм, блестеше Монтебеники. *Снимката на Феликс, помисли си отново тя, по дяволите, как се е появила в моята къща? Това е вест, но колкото и да се мъча, няма да я проумея.*

На връщане Ане и Кай купиха две бутилки по 17 литра монталчино. Във Вале Короната щяха да го напълнят в бутилки и да ги запечатат. Ане спа почти през целия път. Събуди се едва когато джипът навлезе в маслиновите плантации.

— О, нима вече пристигнахме? — попита сънено тя. — Колко хубаво. Явно съм наваксала следобедния си сън.

— Значи довечера и през нощта ще си бодря!

Кай се ухили многозначително и Ане отговори на усмивката му. При това усети леко присвиване в долната част на корема и ѝ стана приятно. Това беше ясен знак, че тя се радва да спи с него.

Докато в Дудова слънцето още грееше и старите мъже бяха излезли на улицата, за да си побъбрят, Вале Короната вече тънеше в мрак. Макар че денят беше ужасно горещ, в долината беше хладно и влажно и Ане изпита чувството, че са я увили в недосъхнала хавлия.

— Вале Короната не е Тоскана — промълви замислено тя. — Италианското лято не стига дотук.

— Какво е тогава Вале Короната?

— Бяло петно на картата — отговори с усмивка тя. — Рай, открит едва от мен.

Кай спря джипа пред кухнята, за да не се налага да носят тежките бутилки.

Ане веднага видя счупеното стъкло на кухненската врата. *Някой е влизал*, помисли си тя и потрепери. Слава богу, че тази нощ няма да е сама. Кай трябваше да остане при нея, докато поправят вратата.

Ане слезе и се запъти към вратата на кухнята. В този момент забеляза засъхналите кървави следи по земята. Вдигна глава и погледна към кухнята. В продължение на няколко секунди остана неподвижна, после изпищя пронизително.

Магазинът за строителни материали беше пълен с хора и Енрико се замисли дали да не дойде отново на следващата сутрин. После обаче си каза, че ще изгуби половината предобед в покупки, а това би било още по-неприятно. Затова остана и се постара да запази спокойствие. Занаятчиите от околността бяха приключили с работата за днес и бяха дошли да си купят материали за следващия ден, да заменят повредени инструменти — и да си побъбрят. Много от тях се опитаха да го въвлекат в разговора. Енрико се държеше любезно, но на разстояние и отговаряше едносрично.

— Значи си купил Каза Мерия, къщата на старата вещица? — поинтересува се горският работник Марио.

Енрико кимна.

— Оная, дето я изгориха? — попита Пиетро.

— Не са я изгорили. Първо умря, после лудата подпали къщата.

Енрико вече беше чувал за „лудата“, но не знаеше коя е. Пък и не го интересуваше, искаше само да го обслужат.

— Решил си да вдигнеш къщата отново, така ли?

Енрико отново кимна.

— Имаш ли вече разрешително? — полюбопитства Марио.

— Още не.

По дяволите, колко мразеше подобни разговори! Знаеше, че всичко, което се случва в магазина за строителни материали, моментално се разпространява из селото.

— Но вече строиш, така ли?

— Още не.

Енрико се усмихна и погледна в друга посока. Имаше на разположение повече от два месеца. Едва щом започнеше ловният сезон, покрай къщата щяха да минават ловци и да видят, че е наново построена. Но той щеше да ги покани да изпият по чаша вино и се надяваше, че никой няма да прояви злоба и да го издаде на властите.

Италианците решиха, че немецът има трудности с езика, и го оставиха на мира. Енрико търпеливо изчака още половин час, докато

го обслужат, и успя да купи голяма част от винтовете, необходими му за прозорците.

На връщане към Каза Мерия зад него се появи черен джип. Енрико се обърна, водачът на джипа даде сигнал и Енрико позна Ане и Кай. Махна им за поздрав и увеличи скоростта. Джипът направи същото.

Енрико изруга тихо. Какво искаха тези двамата? Нима смятат да му гостуват? Не обичаше непредвидените посещения. Сутринта беше започнал работа в седем, изгуби много време при търговеца на строителни материали и се изнерви до крайност. По-добре да беше мъкнал камъни, отколкото да виси в онзи магазин. В момента единственото му желание беше да захвърли работните дрехи и да измие мръсотията и потта от тялото си. Нямаше никакво намерение да води глупави разговори и да се държи учтиво.

Явно никога повече няма да се върне времето във Вале Короната, когато никой не ме познаваше, никой не ме посещаваше и няхах официален адрес, каза си гневно той.

Карла посрещна двата автомобила пред къщата. Засмя се и прегърна Ане и Кай за добре дошли.

— Хубаво е, че сте решили да наминете — рече тя, опитвайки се да придаде малко бодрост на гласа си. Трескаво размишляваше дали изненадващото посещение има нещо общо със снимката на кухненската маса.

— Изглеждаш потисната — отбеляза меко Енрико и Ане кимна. Той се обърна към Карла, помилва я по рамото и отново посвети вниманието си на гостите. — Разположете се удобно. Аз ще взема един душ и след пет минути ще съм отново при вас. Искам да знам какво се е случило.

Ане и Кай седнаха под старо смокиново дърво. Карла го беше харесала и беше сложила там пейки и малка маса.

Домакинята влезе в къщата да донесе вино, а Кай и Ане се спогледаха учудено.

— За толкова кратко време Енрико е свършил страшно много работа — отбеляза Ане. — Работи като животно. Наблюдал ли си го някога? Всичко върши тичешком.

Кай улови ръката ѝ и заговори настойчиво:

— Какво търсим тук, Ане? Енрико и Карла не са влезли с взлом във Вале Короната.

— Прав си, но все отнякъде трябва да започнем. Може би имат идея. Подозрение. Не мога да седя във Вале Короната и да се правя, че нищо не се е случило!

Ане се държеше с Кай доста грубо и се обвиняваше за това, но не посмя да му каже, че ѝ е неприятно да гледа как Енрико се облива с вода и се сапунисва. Той очевидно не се притесняваше, че тя го вижда.

Карла се появи с вода, вино, маслини, сирене и малко хляб.

— За съжаление нямаме нищо повече — каза тя и сложи таблата на масата.

— Предостатъчно е — успокой я Ане. — А и ние не сме гладни.

Кай изкриви лице в опит за усмивка. Той умираше от глад.

Енрико се появи по къс панталон и тениска. Седна на един стол и продължи да бърше мократа си коса.

— Какво има? Случило ли се е нещо?

Карла разля малко минерална вода, защото ръцете ѝ трепереха неудържимо, но никой не го забеляза.

— Първо искам да ти задам един въпрос, Енрико — започна Ане. — Защо каза, че в областта не са ставали убийства на деца? Истината е друга. Освен моя Феликс съвсем наблизко са изчезнали още две момчета. Филипо и Марко. Първият на единайсет, вторият на тринайсет години. След такава случка хората говорят за нея седмици наред. В заведенията, в магазините, на пазара, на площада, навсякъде. Помня как беше с Феликс. Наистина ли не сте чули нищо за убийствата?

— Аз не знаех. Наистина — пошепна Карла и на бузите ѝ избиха трескави червени петна.

— Аз обаче знаех — рече тихо Енрико и сведе глава към земята. — Възможно е Карла да не е разбрала, защото и двата пъти случайно беше в Германия.

— Знаел си и за изчезването на Феликс?

Енрико кимна.

— Когато изчезна Феликс, Карла пак ли беше в Германия?

— Да — отвърна Карла. — Нали онази вечер ти казах, че баща ми получи инфаркт.

Ане кимна. Да, тя беше споменала за баща си. После се обърна към Енрико. Очите ѝ святаха гневно, гласът ѝ прозвуча пронизително:

— Защо не ми каза за другите две изчезнали деца?

— За да не те плаша, Ане. — Енрико говореше сърдечно, с подчертано съчувствие. — Ти си имаш достатъчно грижи и проблеми. Но главното е, че не исках да ти отнема надеждата един ден да видиш сина си жив. Вероятно съм допуснал грешка. Да, възможно е да съм постъпил неправилно. Затова те моля да ме извиниш. Прости ми, Ане.

Гневът моментално се изпари от сърцето ѝ и тя попита засрамено:

— Значи ти не вярваш, че Феликс може да е още жив?

Енрико поклати глава. Карла притисна ръка върху устата си, готова да заплаче. Ане обаче продължи да пита настойчиво:

— Значи в областта върлува убиец на деца, който през две-три години отвлеча момче, убива го и скрива трупа толкова добре, че никога не го намират?

— Да, възможно е — отговори Енрико, не смеейки да я погледне.

Около масата се възцари мълчание. След малко Ане пое дълбоко дъх и съобщи:

— Мисля, че днес убиецът е проникнал във Вале Короната.

— Какво? — Енрико усети как му се завива свят и се постара да се съсредоточи върху дишането си.

Ане трескаво затърси в чантата си кутията с цигари. Кай се възползва от случая да разкаже какво са видели:

— Днес бяхме в Монталчино. Когато тръгнахме, всичко във Вале Короната беше спокойно, но когато се върнахме, прозорецът на кухненската врата беше счупен. По пода имаше кръв. Вероятно влезият се е порязал на счупеното стъкло. Навсякъде претърсихме. Обърнахме къщата с главата надолу. Всичко си е там. Нищо не липсва. Няма следи от ровене.

— В чекмеджето на кухненската маса имаше пари. Никой не ги е пипал — допълни Ане.

— Липсва само една снимка. Снимката на Феликс, която беше окачена над масата в кухнята. Само тя е открадната. Само снимката. — Кай погледна въпросително Карла и Енрико. — Какво означава това според вас? Ние не разбираме.

Карла скочи, промърмори някакво извинение и се втурна към къщата.

— Какво й е?

— Нямам представа.

Енрико нямаше никакво желание да мисли за жена си. Той беше объркан, смутен. По-точно потресен. Не понасяше да попадне в ситуация, когато не може да вижда положението ясно и не разбира какво се случва.

— Не виждам смисъла — продължи глухо той. — Кой би проникнал с взлом във Вале Короната само за да открадне една снимка?

— Точно това искам да знам! — Ане пушеше трескаво. — Но мога да си представя, че е бил убиецът. Човекът, убил Феликс. Може случайно да е минал край Вале Короната и от любопитство да е надникнал в кухнята. И тогава е видял снимка на момчето, което е убил преди десет години. И е пожелал да я има. На всяка цена. За спомен. Като трофей. Откъде да знам? Убийството вече е избледняло в паметта му, но изведнъж споменът се е върнал. Отново е изживял случилото се тогава, видял е какво е извършил, насладил се е на деянието си. И ще продължи да си спомня и да се възхищава на себе си, защото вече има снимка на Феликс. Само така си обяснявам, че не е потърсил пари и не е взел лаптопа ми.

Карла се върна под смокиновото дърво. Явно беше измила лицето си със студена вода, защото бузите й пламтяха.

— Какво точно е станало? Кажете ми, моля.

Кай повтори накратко обясненията на Ане.

Карла кимна и седна.

— Добре ли си? — попита Ане.

— Нищо ми няма — отвърна тихо тя и се опита да се усмихне.

Енрико усети как сърцето му за миг спря, а после продължи да бие неравномерно. Какво ставаше тук? Май някой от тримата насреща му знаеше прекалено много.

— Обадохте ли се в полицията? — попита Карла.

— Заради една снимка, която струва двацет евро? Ще кажат, че сме луди! — Кай поклати глава.

— Във Вале Короната има нещо, свързано с Феликс, но не го разбирам — заяви Ане и отново запали цигара.

— Ако е бил убиецът — заговори успокоително Енрико, — това е била такава невероятна случайност, че не мога да си я представя. По принцип не вярвам в случайности. Не вярвам и в съдбата, която по тайнствен начин направлява пътя ни, а ние не сме в състояние да се съпротивляваме. Не. Това е въображение. Всеки път, когато не можем да си обясним какво става, включваме в играта случайността и се успокояваме. Трябва да има разумно обяснение за изчезването на снимката. Ще ми се да вярвам, че то е съвсем просто. Жалко, че не се сещаме какво е.

— Какво може да се крие зад това разбиване на прозореца? Кажете ми! Дай просто, разумно обяснение! Знаеш ли колко ще се зарадвам да го чуя! Само не ми излизай насреща с философски разсъждения! Искам да знам какво се е случило във Вале Короната и какво общо има това със сина ми!

Енрико сведе глава. Карла и Кай също. Една безкрайна минута изтече в мълчание.

— Случвало ли се е и друг път някой да проникне във Вале Короната? Или нещо подобно на влизане с взлом?

Карла поклати глава.

— Не, слава богу. Но съм чувала за няколко усамотени къщи, където са ставали кражби. Виновниците са главно наркомани. Търсели ценни вещи, за да ги продадат и да си набавят дрога. Взели по няколко бутилки вино и офейкали. За щастие при нас не се появи никой. Енрико винаги е казвал, че просто не могат да намерят Вале Короната. Защото е скрита. Но явно се е лъгал.

Аз не се лъжа, каза си гневно Енрико. Аз никога не се лъжа.

Появи се малка котка и скочи в скута му. Той я помилва и я пусна на земята, но тя отново се покатери в скута му. Този път Енрико я остави да си седи и продължи да я милва.

— Ако желаеш, Ане, Карла и аз можем да ноцуваме при теб във Вале Короната. Докато страхът ти изчезне. Или докато откриеш какво се е случило.

— Не е нужно. Тази нощ аз ще остана при нея. А ако желае и през следващите дни — възрази енергично Кай. Беше му все едно какво си мислят Енрико и Карла, но двамата изобщо не реагираха.

— Има много деца, които изглеждат като Феликс. Може би някой се е объркал — предположи предпазливо Енрико.

— Може би, може би, може би! — Ане скочи. Лицето ѝ пламтеше. Тя грабна чаша вино и я пресуши на един дъх. — Може би някой е убил моя Феликс просто по невнимание. Може би е искал да убие друго дете, но е попаднал на Феликс. И ме остави без дете. Моля те, Кай, откарай ме вкъщи, защото главата ми ще се пръсне.

Кай стана и я подкрепи.

— Много ви благодаря, че я изслушахте — каза той на Енрико и Карла. — Ще се обадим.

После внимателно поведе Ане към колата.

— Тя се е побъркала — заговори Енрико веднага щом останаха сами. — Но това е разбираемо. Първо трябва да свикне с тишината, със самотата и мрака. Животът сред природата е съвсем различен от този в града. В такава ситуация човек често вижда неща, които не съществуват, и си въобразява какво ли не.

— Обаче снимката е изчезнала! Това не е плод на въображението ѝ!

Карла се учуди и се ядоса, че Енрико отказваше да проумее очевидното.

— А ти знаеш ли? Била ли си там? Тя се намира в специална ситуация. Вале Короната е твърде далеч от цивилизацията. Преживяването е съвсем ново за нея. Освен това майките, преживели болезнена загуба, често правят странни неща. Може би тя сама е свалила снимката от стената и я е унищожила, за да сложи край на болката си. Защото не иска постоянно да си спомня за Феликс. Защото е тук, за да започне нов живот. Не я ли разбираш?

— Ами счупеното стъкло на вратата? Ами кръвта по пода? Ако е искала да се отърве от снимката, е щяла да я хвърли и готово. Защо ѝ е било да чупи прозорец и да влиза с взлом в собствената си къща? Теорията ти е неправдоподобна. Освен това трябва да ти покажа нещо.

Карла стана и изтича в къщата.

Тя е права, каза си Енрико. Ане иска да се чувства сигурна и не би счупила прозореца на кухнята само за да се отърве от снимката. Това е дело на луд човек, а Ане не е луда. Енрико размишляваше трескаво, но не успяваше да открие какво се е случило.

Карла се върна при него и безмълвно сложи снимката на масата.

Енрико се стъписа както никога в живота си.

— Ти? — попита беззвучно той. — Ти си отишла във Вале Короната и си счупила прозореца, за да влезеш в кухнята и да вземеш снимката? Да не си полудяла?

Карла се усмихна уморено.

— Днес павирах алеята към къщата. По едно време ми стана много горещо и влязох в къщата да пия вода. Пих от гарафата, която стои на масата в кухнята. После излязох и легнах в хамака, за да почета малко. Четох не повече от петнайсет минути. И под дървото беше горещо, затова реших да вляза. И намерих тази снимка на масата в кухнята.

Енрико повярва във всяка дума на Карла. Изведнъж му стана студено. Никога през живота си не се беше чувствал толкова безпомощен и безсилен.

— Защо не каза на Ане, че знаеш къде е снимката?

— Защото и тя, и Кай веднага ще си помислят, че съм била аз! Както ти преди малко! Звучи логично, нали? Щом снимката е при мен, значи аз съм я взела. Това е единственото възможно обяснение. Никога, никога няма да им кажа, че снимката е тук. Ти също не им казвай, Енрико, моля те!

Той кимна.

— Отивам да си легна — продължи Карла. — Чувствам се смъртно уморена, а и смятам, че тази вечер няма да разберем нищо повече. Хайде да спим. Дано утре, когато се събудим, ни хрумне нещо, което днес сме пропуснали.

Карла вече се чувстваше доста по-добре. Даде снимката на Енрико, а с нея му прехвърли и отговорността. Нервността ѝ се изпари. В този момент даже ѝ беше все едно как снимката е попаднала в тяхната къща. Искаше само да спи и да забрави ужасната случка.

— Да, права си, и аз ще дойда след малко — отвърна Енрико, без да я погледне. Пожела ѝ „Лека нощ“, но не я целуна по бузата както обикновено.

Карла се прибра и си легна.

Енрико духна свещта и остана да седи в тъмнината.

Трябваше да размисли. Нещо се е случило. Контролът се беше изплъзнал от ръцете му. Някой знаеше какво прави той и си играеше с него. И в момента този непознат беше поне с един ход напред.

Нощта беше хладна, но той не влезе в къщата да си вземе пуловер. Мислите му се надпреварваха.

Постепенно песните на щурците заглъхнаха. След около час се възцари тишина. И тогава Енрико разбра кой си играе с него.

Ане. Естествено. Неслучайно бе купила точно къщата, в която той беше убил сина ѝ. На света няма случайности. Той трябваше да се сети по-рано какво става. Как така не му направи впечатление, че тя толкова бързо избра Вале Короната? Никой не купува къща така прибързано. Човек оглежда различни имоти, избира, колебае се, преди да реши. Ане видя само неговата къща и веднага каза, че я иска. Защото е дошла в Италия само за да купи Вале Короната. Посредникът беше прикритие. Средство към целта. Начин да се добере до него, без да направи впечатление. Да се представи като обикновена купувачка. И той се хвана на въдицата. Довери ѝ се. А трябваше да помисли малко повече, преди да продаде.

Ане знаеше всичко. Знаеше, че синът ѝ е мъртъв и че той го е убил. Приятелството ѝ беше само лицемерие. Любезността ѝ беше само фасада, зад която кипеше омраза. Защо е чакала толкова дълго, докато му разкаже, че търси сина си? Защото се е страхувала, че ако знае истинската причина, той няма да ѝ продаде къщата. Разбира се, че нямаше да ѝ я продаде. В никакъв случай.

Ане беше хитра. Искаше доказателства. Оставяше го да се мятат като риба на сухо, опитваше се да го изнерви, да подкопае увереността му. Наслаждаваше се на властта си над него. Искаше да му демонстрира, че е изгубил контрол над живота си. Искаше да види страха му. Един ден ще разруши басейна и ще представи доказателството.

Номерът със снимката беше великолепен. Тя се справи сръчно и наистина успя да го извади напълно от равновесие.

Енрико помнеше сутринта, когато натовари колата с инструменти и най-неочаквано чу ясният детски глас да пее край потока. Любимата песен за пиратите. А после Ане пусна записа на същата тази песен. В първия миг се уплаши, стана му страшно. Как не се сети веднага, че тя е започнала да упражнява психотерор над него! Толкова очевидно беше.

Един въпрос обаче остана: Откъде Ане знае всичко за него? Ако го е проследила на онзи Разпети петък преди десет години, ако е

видяла как синът ѝ се е качил в колата му, е щяла веднага да отиде в полицията. Ако е чула или видяла Феликс във Вале Короната, също е щяла да отиде в полицията, за да спаси детето си. Значи не го е видяла.

Оттогава бяха минали десет години. Десет години без въпроси, без разследване. Пълна тишина. Той си живееше необезпокоявано. Дори изчезването на Марко и Филипо не насочи подозренията към него. Никой не дойде да го разпита. Полицията не го закачаше. А сега майката на едно от момчетата се появи буквално от нищото и му показва, че е наясно с нещата. Защо още не е отишла в полицията? Защо още не са дошли да го арестуват и не са пресушили басейна? Какво иска тя — да го измъчва ли? Да се наслади на отмъщението си?

Той трябваше да намери отговор на тези въпроси, за да си възвърне душевния мир. Ане със сигурност не подозираше, че Енрико е открил тайната. Това беше неговото предимство. Сега и той ще направи своя ход. Тази жена не е в състояние да го матира. Няма да ѝ позволи. Никога не е губил, и този път, няма да изгуби.

На другата сутрин Карла стана много рано. Излезе от къщата и завари Енрико да седи в същото положение, в което го беше оставила вечерта. Тя примигна сънено срещу бледата утринна светлина и реши да не си блъска главата с тази нова загадка, а първо да свари кафе.

— Времето се променя — каза Кай, докато пътуваха обратно към Вале Короната. — Вятърът се усилва. Утре непременно ще вали дъжд.

Той беше избрал по-дългия път от Каза Мерия до Вале Короната, който минаваше само през гора. Нямаше никакво желание да го срещнат карабинери и да му направят проба за алкохол. На минаване през Сан Винченти внимателно се огледа да не би Алора да седи в някоя канавка, но не я откри никъде. После пое по стръмния черен път към Монтебеники, но не влезе в селото, а малко преди крайпътното заведение зави надясно по неравен път, чието състояние бързо се влошаваше. След около два километра минаха разклонението за Ла Пекора и Кай погледна изпитателно Ане, но тя продължаваше да се взира право напред с каменно лице.

Изведнъж Ане изпищя. Кай натисна рязко спирачките и в следващия миг пред колата премина в тръс цяло стадо диви свине.

Кай въздъхна и продължи бавно през гъстата борова гора. Прекоси Ил Падиљоне и се спусна по острите завои към Дудова. Оттам зави по тесния път към Вале Короната.

— Вале Короната вече не е свещено място — заговори замислено Ане. — Някой я оскверни. Някой влезе в къщата ми. Сигурно е обиколил всички стаи, ровил е в дрехите ми, докосвал е леглото ми, гледал се е в огледалото ми и е използвал четката ми за коса. Да, вярно, не е счупил нищо, но въпреки това усещам промяната. Вече не е както преди. Ужасно е да знам, че някой е влизал в дома ми без мое позволение. Разбираш ли ме?

— Напълно. Ако намерим няколко дъски, още тази вечер ще закова кухненската врата.

Ане извади от шкафа бутилка червено вино и я отвори. Кай събра парчетата стъкло и закова отвора с две дъски.

— Не е особено красиво — отбеляза с усмивка той, — но поне ще се чувстваш сигурна.

— Питам се дали убиецът наистина е открил снимката случайно... — Ане очевидно размишляваше на глас. — Ако е така,

сигурно е получил шок. Надникнал е в някаква си кухня и е видял снимка на една от жертвите си. Представяш ли си? Не ми се вярва, че е било случайност. Енрико е прав. Защото Феликс изчезна в Ла Пекора. Вале Короната е затворена долина. Никой не би дошъл тук просто ей така, разхождайки се. Какво общо има Вале Короната с Ла Пекора?

Кай вдигна рамене.

— Във всички случаи сега убиецът знае коя съм и защо съм тук. И това ми създава не особено приятни усещания. Дяволите да го вземат! Има и друга възможност: той през цялото време е знаел коя съм и защо съм тук, затова целенасочено е дошъл във Вале Короната. Може би просто да се поогледа, да разбере дали вече съм открила нещо. Видял е снимката и не е устоял. Трябвало е да я има. И тази втора възможност ме кара да се чувствам още по-зле.

Лицето на Ане пламтеше.

— Страх ме е, Кай. Умирам от страх. Защото знам, че съм близо до истината. Защото знам, че убиецът е някъде тук, наблизо — и продължава да се движи свободно. Като си помисля, че ми предстои да прекарам нощта в тази проклета къща, ми става лошо. Не вярвам, че ще мога.

Кай седна при нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Дай малко по-спокойно. Теорията ти, че снимката е открадната от убиеца, може и да е вярна. Това е най-логичното, което мога да си представя. Въпреки това то е само теория. Може и да не е убиецът! Не се задълбавай прекалено много в тази мисъл. Забелязваш ли, че непрекъснато говориш за убиеца? А тази сутрин изобщо не беше сигурна, че Феликс наистина е мъртъв. Ами ако е още жив? Нима погребя и последната си надежда? И защо? Само защото някой е откраднал снимката му?

— Сега вярвам, че той е мъртъв. Знам, че синът ми е мъртъв. Вече не се надявам, че един ден ще се върне при мен като млад мъж. Не вярвам и не се надявам.

— Днес ли повярва? Заради тази мистериозна история?

— Да — кимна решително Ане. — Това беше знакът.

След половин час си легнаха. Ане се сгуши в Кай и благодари на небето, че не е сама. Нищо че доскоро си беше представяла вечерта и нощта по съвсем различен начин.

Ане се събуди в шест сутринта. Първо се вслуша в равномерното дишане на Кай и в тихото шумолене на стария орех пред прозореца. Скоро се обадиха първите птици, а щом светна зората, цвърченето се засили. *Само допреди няколко дни тази къща беше моят рай*, помисли си меланхолично тя. *Тук се чувствах абсолютно сигурна, а сега копнея да се върна в родината.*

В главата ѝ се въртеше само един въпрос: Какво общо има Ла Пекора с Вале Короната? Каква е връзката между двете места? Къде се крие тайната? Защо убиецът от Ла Пекора е дошъл тук? Ще говоря с Елеоноре, реши тя. Елеоноре знае много неща. Може би ще намери обяснение.

Щом стана седем, Ане събуди Кай. Той отвори очи, прозя се и я прегърна.

— Знаеш ли какво ще направя сега? Ще скоча в басейна при всички онези гущери, саламандри и змии и ти ще дойдеш с мен!

— В никакъв случай! — Ане се изтръгна от ръцете му и побягна към вратата. — Щом искаш, скачай, но аз ще взема душ.

Кай излезе от басейна само след минути. Зъбите му тракаха, лицето му изразяваше гняв.

— Ама че гадост! Водата е леденостудена, защото просто минава през басейна, а и нещо постоянно се увиваше около краката ми. Може да са били само водорасли или растения, но много се уплаших. Не мога да разбера как Енрико се е къпал тук всеки ден. Непременно трябва да разрушиш това нещо и да си построиш истински басейн. Без животни, без тиня и без водорасли. Никога повече няма да вляза в това отвратително езеро!

Кай влезе при Ане под душа и плъзна пръст по тялото ѝ.

— Представи си как плуваш под вода и нещо се увива около теб...

Тя го прегърна и силно го притисна към себе си.

— Стига, Кай, не ме плаши!

Той също я прегърна и се долепи до нея. Ане затвори очи и се наслади на топлата вода, която обливаше лицето ѝ. Ласките му бяха съвсем естествена част от тази наслада. Тя се изгуби в удоволствието и за малко забрави измъчващия я страх. Забрави даже че живееше в къща, която от ден на ден ставаше все по-зловеща.

След закуска Кай се извини и потегли към Сиена. Ане знаеше, че има куп срещи, и не го помоли да се върне при нея вечерта. Макар да се чувстваше несигурна, държеше да покаже, че може да бъде самостоятелна. Не желаше да се държи като тийнейджърка и сама да се подлага на натиск. Ала когато колата му изчезна зад билото, тя вече съжаляваше, че не са уговорили следващата си среща.

Сега пред нея се издигаше висока планина от време и страх. Не можеше да остане във Вале Короната. Наслага набързо съдовете в мивката, сложи в портмонето всичките си налични пари, заключи грижливо вратите и прозорците, обходи отново всички стаи, за да се убеди, че не е забравила нещо, и напусна къщата. Откакто Кай бе потеглил към Сиена, не беше минал и четвърт час.

— Мили боже! — въздъхна Елеоноре. — Почти не си спомням какво беше тогава. Много бързо забравям...

Тя дишаше тежко, посивелите ѝ коси лепнеха по челото, ала трапчинките на двете бузи придаваха на лицето ѝ младежко безгрижие.

— Май ми дойде твърде много... Цяла сутрин съм скубала плевели, без да мога да се спра. Понякога ме обзема диво желание за работа и все гледам да го използвам докрай!

Елеоноре се засмя и избърса лицето си с прашния ръкав на якето.

— Първо ще пием по една студена цитронада и тогава ще помисля какво може да означава всичко, което ми разказа.

След две минути тя излезе на терасата с две големи чаши леденостудена кладенчова вода, в която беше изстискала половин лимон.

— Ла Пекора и Вале Короната? Ами... Каква е връзката? Според мен няма връзка. Едното няма нищо общо с другото, да не говорим, че между двата имота се издига висока планина.

Елеоноре седна и подаде едната чаша на Ане. Студената вода с лимон беше невероятно освежаваща.

— Кога купи Ла Пекора?

— През лятото на хиляда деветстотин деветдесет и шеста година. Пино и Саманта бяха обявили къщата за продажба чрез една агенция. Прочетох обявата и веднага се влюбих в мястото. Сигурно съм се чувствала като теб. И аз съм жена, която бързо взема решения.

Лицето ѝ пламтеше, но като цяло тя изглеждаше силна и здрава и Ане неволно ѝ завидя.

— Познаваше ли Вале Короната?

— Не. Видях я едва когато Енрико започна да преустройва къщата ми. Искях да я направи така, че да давам една част под наем. Един ден той ме покани на вечеря във Вале Короната.

— Значи Енрико е единственото свързващо звено — прошепна Ане. — Той е преустроил Вале Короната и Ла Пекора. Но това не ни помага особено.

— И аз така мисля.

— Защо не си останала доволна от него? Това ме учудва, защото според мен той е страхотен.

— Виж, онова, което той прави, изглежда добре. И толкоз. Енрико е естет. Търси само външното въздействие. Като занаятчия той е дилетант. Като поживееш още малко в онази къща, ще разбереш какво искам да ти кажа. Скоро ще дойде зимата, а тогава често вали по цели седмици. Тогава ще стане студено и влажно, защото прозорците не се затварят добре и под вратите влиза вода. Или отоплението ще спре, да не говорим за топлата вода, защото Енрико никога не е виждал как работят водопроводчиците и е купил от най-евтините тръби. Той просто нарежда тръбите една след друга, свързва ги както може — повече лошо, отколкото добре. А помийната яма прелива, защото отточните тръби не вървят надолу, а нагоре. Един ден ще разбереш, че дренажът му не става за нищо, че покривът не е изолиран правилно. Ще видиш как по стените започва да избива мухъл. Ще се вбесиш, че не можеш да използваш камината, защото повече пуши, отколкото топли — според Енрико камината е каменен цокъл и дупка в тавана, но това съвсем не е достатъчно. По дяволите, мога да ти изброя още десетки подобни проблеми!

— Ти май си му сърдита...

— Естествено, че съм му сърдита! Той работеше като луд. На бегом. Раз-праз, и готово! Изобщо не се стараеше да изпипва нещата. За съжаление тогава не го забелязах. Правеше грешки, но ги замазваше с цимент и поставяше отпред красив камък. И ми продаде цялата тази купчина камъни като свое „изкуство“! И аз го харесах. Вярвах във всяка негова дума. Но като заживях в къщата му, тя започна да се руши. Един ден едно, друг ден друго — накрая разбрах, че той е просто един лъжец и измамник! Затова винаги работи сам, без помощник! Сигурна съм, че не е учил за строител. Гледал е тук-там и си е въобразил, че може да строи. Това е. Той, естествено, никога няма да признае, че е дилетант. След него през къщата минаха десетки майстори, докато стане горе-долу добре.

— Всичко това стана през хиляда деветстотин деветдесет и шеста, така ли?

Елеоноре кимна.

— Сигурно е бързал толкова с Ла Пекора, защото през ноември започна да строи друга руина. Казва се Каза Ласконе и се намира над Бадия а Руоти. Познаваш ли мястото?

Ане поклати глава.

— Аз съм била там няколко пъти. На пръв поглед изглежда, че се е постарал доста повече със строежа на Каза Ласконе, но при него човек никога не е сигурен. Отвън всичко изглежда страхотно.

— Ти си първият човек, който няма добро мнение за Енрико. Това ме учудва.

Елеоноре вдигна рамене.

— Искаш ли чаша вино?

— Не, благодаря. Много е горещо. После трябва да слеза в Сиена. Знаеш ли какво е станало с Каза Ласконе?

— Купи я един белгиец. Както винаги, Енрико я продаде безумно евтино. Сигурно защото са го мъчили угризения на съвестта за зле свършената работа. — Елеоноре се изкиска злобно. — Наскоро чух да говорят в селото, че белгиецът бил бесен, защото басейнът му постоянно губел вода. Май ще се наложи да го разруши. — Тя погледна съчувствено Ане. — Не ти го пожелавам, но смятам, че ще си имаш сериозни проблеми с Вале Короната.

Ане изведнъж се развесели.

— Ти си невероятна! Моля те, продължавай да разказваш.

— После в Тоскана стана все по-трудно да се намират евтини руини и да се строят нови къщи. Цените се повишиха неколkokратно. Знам това от Карла — разговаряли сме много пъти, когато се срещаме в пощата или на пазара. Енрико търсил даже в Умбрия, макар че предпочитал да си остане в нашата област. Защото Карла не искаше да напусне Вале Короната. При никакви обстоятелства. Вероятно разбираш колко се учудих, когато той ти продаде къщата, без много да му мисли.

— След всичко, което ми разказа, и аз се учудвам.

— Енрико отново извади късмет. Явно е чул приказките в селото и е разбрал за една руина под Солата. Казва се Ла Рокия. Продадох му я съвсем евтино и той я построи наново. Не знам какво е направил, защото никога не съм ходила там. И никой друг не е ходил. Не съм чула някой да го е посещавал, докато е строил. Съвсем малко хора знаят къде се намира къщата. Мисля, че ако тръгна, няма да я намеря.

Доколкото знам, Енрико случайно срещнал някакъв човек във Флоренция, който се заинтересувал от къщата и веднага я купил. Това станало преди две години. Така... а сега строи някъде край Сан Винченци, доколкото чух?

— Да, и вече живее там. Само след четири седмици се нанесоха в първата готова стая.

— Ето, виждаш ли! — Елеоноре презрително изкриви уста. — Така работи той. Там, където солидните строителни фирми изпращат по петима души персонал и работят по шест месеца, Енрико се справя за три, и то сам! Да видим колко ще издържат строежите му.

— Не ми е разказвал за миналото си — рече замислено Ане. — Явно не обича да говори за себе си. Какво знаеш за него?

— Съвсем малко. Знам само онова, което той разправя навсякъде. Някога бил мениджър в Германия. Само че моят инстинкт ми казва, че това не е вярно. Ако този човечец е бил мениджър на голяма фирма, аз съм английската кралица!

— Защо смяташ така?

— Виждала ли си някога как се подписва? Той не пише, а рисува буквите! Като човек, който се е подписвал най-много три пъти в живота си. Ако е бил мениджър, е трябвало да се подписва поне по трийсет пъти на ден. Води счетоводството си с молив на карирана хартия, а папките му приличат на тетрадки на второкласник. Този човек няма ни най-малка представа за компютри, интернет и тем подобни. Цялата модерна комуникация минава покрай него, без да остави следи. Такъв човек може да оцелее в гората, но не би могъл да ръководи фирма. Като го слушаш какво говори — той знае всичко, може всичко, всичко вече е правил. Но като се вслушаш внимателно, като го огледаш от всички страни, започваш да разбираш, че всичко е лъжа. Той се преструва. Не, това не е съвсем точно... Той има мания за величие! Този човек е луд. Той никога няма да каже: „Това не го разбирам, не знам как да го направя...“. Точно обратното. Той казва: „За една седмица ще ти построя небостъргач заедно с мост над Тихия океан“.

Ане слушаше изумена.

— Не знам какво да мисля... Дали говориш така, защото си му бясна заради къщата, или наистина го познаваш много добре?

— Не е нужно да вярваш във всяка моя дума, Ане. Нямам намерение да те убеждавам в правотата си. Аз просто съм си създавала мнение за този човек и вярвам в него. Да, той е мило момче. Винаги любезен, очарователен... Застанеш ли срещу него, веднага попадаш под влиянието му и започваш да вярваш във всичко, което ти казва. Толкова го харесваш, че си готова да му дадеш и последната си риза. Но останеш ли отново сама, забелязваш как те е измамил. Затова аз реших никога повече да не се забърквам с него. Не понасям да ме лъжат.

Ане мълчеше. Думите на Елеоноре я объркаха напълно. Приятелката ѝ беше абсолютно права. Тя имаше пълно доверие в Енрико и наистина беше готова да направи всичко за него. Наистина ли се е излъгала в този човек? Или Елеонора просто беше злобна и обичаше да говори лошо за хората, макар да съумяваше да го скрие зад фасадата на съчувствието и приятелството?

— Май не е зле да изпия чаша вино — промълви смутено Ане.

Елеоноре се засмя, стана и изчезна в кухнята. След малко се върна с бутилка вино и две чаши и рече:

— Какъв прекрасен ден! Времето е чудесно, ние с теб сме здрави и бодри, нямаме грижи. Хайде да се наслаждаваме на живота. Виното няма да ни навреди.

Ане се засмя и започна да ѝ разказва за влизането във Вале Короната и за мистериозното изчезване на снимката на Феликс.

Точно в два Ане потегли обратно към Вале Короната. Чувстваше се леко замаяна. Виното я правеше тромава и сънлива. Веднага щом се убеди, че никой не е влизал в къщата, тя се прибра в спалнята и си легна.

Не знаеше колко време е спала, когато я събуди рев на мотор — толкова близо, че направо я оглуши. Ане скочи и моментално ѝ се зави свят. Все пак успя да стигне до прозореца и гледката я изуми: точно пред кухненската врата, която тя бе оставила незаключена, стоеше джип. Толкова близо беше, че водачът можеше да влезе направо от стъпалото, без да докосне земята.

Мъж с армейски ботуши, военен панталон и яке „Бомбър“ стоеше широко разкراчен наред двора и се хилеше предизвикателно. Ане отвори прозореца и попита на развален италиански какво търси той в имота ѝ. Вълнението я накара да забрави и малкото думи, които знаеше.

Джипът бе влязъл на нейна земя. Малкият двор между кухнята и воденицата беше лятната ѝ дневна и неочакваното нахлуване си беше чисто престъпление срещу частната собственост.

Мъжът веднага усети несигурността ѝ и се ухили още по-дръзко. Разкрачи се още повече и опря ръце на хълбоците. Явно се чувстваше победител.

Ане видя само две пронизващи светлосини очи. *Боже, какъв зъл човек, помисли си тя, само как ме гледа! Какво да правя сега?* Енрико отново се оказа прав. През нощта тук беше по-сигурно. Тогава можеше да изчезне в мрака, докато сега нямаше никакъв шанс — той щеше да я последва, а и със сигурност беше по-бърз и по-силен от нея.

— *Vattene!* — извика дрезгаво тя. — Махай се от къщата ми! *Mia casa!*

Придружи думите си с гневен жест, като протегна ръка и посочи с показалец към гората. Мъжът обаче поклати глава, бръкна в джоба на якето си, извади пакет цигари и си запали една, сякаш разполагаше с цялото време на света.

Ане му обърна гръб, слезе на бегом по стълбата, промуши се покрай джипа и излезе на двора. Най-сетне се изправи пред ухиления натрапник, който очевидно се наслаждаваше на ситуацията.

Като я видя пред себе си, той заговори. Твърдо, агресивно, бързо. Всяка дума звучеше като плесница, но тя не разбра нищичко.

— *Non ho capito niente* — рече тя и мъжът повтори тирадата си, но без никакъв резултат.

— Пак не разбрах — заяви Ане колкото можеше по-твърдо. — А сега изчезвайте, или ще повикам полицията! — Дано този тип не знаеше, че тя няма обхват, нито домашен телефон. — Ако имате проблем, напишете ми писмо!

Най-сетне гневът ѝ взе връх и тя скръсти ръце под гърдите. Ако в ръцете си имаше спрей за отбрана, със сигурност щеше да го използва.

Мъжът пое дълбоко въздух и изкрепя нещо неразбрано. Удари с длан по вратата на джипа, направи крачка към Ане и заплашително размахна юмрук под носа ѝ. Ане отстъпи назад и опря гръб о стената на воденицата. Мъжът вонеше на алкохол. Ама че гаден тип, помисли си тя, ама че примитивна свиня, ама че тъп задник! Не! Това сигурно беше кошмар! Тя трябваше да се събуди.

Мъжът ругаеше — това беше повече от ясно. После изведнъж млъкна, върна се при колата, отвори предната врата и скочи вътре. Смъкна стъклото на прозореца и ѝ извика, че ще дойде пак. Ако е нужно, ще идва всеки ден, докато тя разбере за какво става дума. Той имал право да е тук. Имал право на път, затова щял да минава през двора ѝ колкото пъти му се наложи да отиде в своя имот.

Най-сетне джипът потегли. Прекоси двора, но след няколко метра спря. Непознатият се подаде навън и отново прониза Ане с гневен поглед. Но не каза нищо повече и не слезе от колата. Даде газ, мина през потока, в непосредствена близост до басейна, и изчезна в гората.

Ане стоя дълго на двора, заслушана в шума на мощния двигател. Без да съзнава какво прави, зариваше с крак следите в чакъла, оставени от джипа. Последните изречения на грубияна бяха повече от ясни. Но какво искаше да каже с това, че имал „право на път“? Дали пък нещо с договора не е наред? Може би Кай е пропуснал някоя подробност? Може би не ѝ е обяснил или превел клауза от договора? Или са я измамили?

Ане влезе на бегом в къщата и извади от малкото бюро в стаята с камината договора за покупко-продажба. После грижливо затвори всички прозорци и врати, заключи и хукна към колата си.

Отново се бе появил някой, който ѝ внушаваше страх. Но сега най-важното беше да разбере какво не е наред с договора. Сега, веднага. Защото мъжът сигурно ще се появи отново. Тогава тя трябва да знае какво да му отговори и да изяснят евентуалното недоразумение.

Едва на път към Сиена Ане се сети, че изобщо не е попитала мъжа с джипа как се казва и дали действа от свое име, или е дошъл по чуждо поръчение.

Този път Ане влезе в Сиена през Порта Романа и почти веднага намери място за паркиране пред психиатричната клиника „Свети Никола“ — величествена, внушаваща респект сграда. Пристигна точно в пет без десет и се зарадва, че ще изненада Кай. Дано вече се е прибрал вкъщи.

Ане слезе надолу по „Виа Рома“, без да бърза. Оживлението в града се увеличаваше. Някои магазини отваряха едва сега след дългата сиеста.

Ане влезе в едно магазинче и купи бутилка червено вино, тортелини, салатата с рукола и сто грама прошуто, за да го добави към салатата. Щом ще се изтърси неочаквано при Кай, поне да купи нещо за вечеря. Знаеше, че в ергенския хладилник обикновено няма нищо. Кай предпочиташе да вечеря в малката тратория на ъгъла, отколкото да си готви сам. Не се притесняваше, че това му излиза доста солено — даже в скромно заведение човек не можеше да се навечеря за по-малко от 12 евро.

Ане излезе на „Пиаца дел Кампо“ и ѝ се прииска да поседи малко на слънце, но реши да не го прави. Ако Кай не си е вкъщи, ще излезе пак и ще дойде тук. Неволно ускори крачка. Двамата се бяха разделили само преди няколко часа, а тя вече гореше от нетърпение да го види отново.

Откакто беше с Кай, Харалд почти не се появяваше в мислите ѝ. Искаше ѝ се да е по цял ден с Кай. Представата, че той би могъл внезапно да изчезне от живота ѝ, я ужасяваше. Дните във Вале Короната бяха безкрайни, без Кай Италия щеше да изглежда празна и студена. Той ѝ липсваше и тя си го призна съвсем искрено. Липсваше ѝ през деня, когато беше сама в онази каменна къща, а още повече ѝ липсваше през нощта.

Като си помисли за предстоящата вечер, Ане се почувства истински щастлива и почти забрави странния посетител във Вале Короната и същинската причина за идването си в Сиена.

Щом зави по „Виа деи Роси“, тя спря за момент и вдигна глава към прозорците на Кай. Къщата беше в сянка и всички прозорци бяха отворени. Кай си е вкъщи, каза си зарадвано Ане — знаеше, че винаги когато напуска жилището си, той затваря прозорците.

Входната врата беше само притворена. В коридора миришеше на мухъл. Интересно, първия път не бе усетила тази миризма — сигурно защото мислеше само за леглото и не обръщаше внимание на нищо друго.

Сърцето ѝ биеше лудо, бузите ѝ пламтяха. Най-сетне натисна звънеца. Минаха няколко секунди, после се чу затваряне на врата, а след него някакъв тропот — сякаш някой претърсваше чекмедже с ключове и други метални дреболии. Ане чакаше напрегнато. След двайсетина секунди позвъни отново и вратата се отвори почти по същото време.

Шокът беше толкова силен, че Ане спря да диша. Пред нея стоеше жена, чиято възраст ѝ беше невъзможно да определи. Бялата, невероятно гъста коса стърчеше на всички страни и правеше тясното лице да изглежда още по-малко и почти прозрачно. Жената беше боса и увита в същия халат, който Ане беше облякла през първата вечер при Кай.

Лъвица, каза си Ане. Бяла лъвица, но аз в никакъв случай няма да избягам.

— Добър вечер — поздрави тя с преувеличена учтивост. — Тук ли е Кай?

Без да изчака отговора на лъвицата, тя мина покрай нея и влезе в коридора.

— Алора — поздрави равнодушно Алора и затвори вратата.

Ане повика няколко пъти, отвори вратите на банята, дневната и спалнята. От Кай нямаше и следа. Накрая реши да влезе в кухнята.

На масата стоеше голяма кутия с мюсли — Алора явно се готвеше да закуси. Имаше още бурканче с мармалад, кутия с мляко, гарафа с вода, чаши, купчина използвани съдове и прибори, плик сушен грах и салфетки.

— Какво става тук? — попита остро Ане. — Къде е Кай и коя си ти?

— Алора — отвърна ухилено непознатата.

На челото ѝ имаше рана. Без да бърза, тя отиде до мивката и обели коричките от раната. По лицето ѝ потече кръв.

Ане едва не повърна. Какво правеше тази жена!

Когато обаче реши да остави донесените продукти на шкафа до хладилника, Алора изтълкува движението ѝ като нападение. Тя се хвърли напред като пантера и светкавично заби зъби в лакътя на Ане.

Ане изпищя. Алора изсъска като разярена змия, скочи на масата, преобърна кутията с мюсли и млякото, стъпи с единия крак в мармалада. Без да престава да съска, тя изгледа гневно Ане и ѝ показва с жестове, че ей сега ще скочи от масата върху нея.

— Престани! — извика Ане и отбранително вдигна ръце. — Престани с това безумие! Искam само да говоря с теб!

Но Алора не спря да съска и да заплашва. Продължи дори когато Ане напусна жилището на бегом. Крясъците на лъвицата не престанаха даже когато Ане излезе на улицата. Сега обаче звучаха като виковете от болка на ранено животно.

Ане караше много бавно, защото не беше в състояние да се съсредоточи върху шофирането. Понякога се питаше дали спирачката е вляво или вдясно, къде е газта и тем подобни. Излезе на магистралата, един камион спря точно пред нея и тя изпадна в паника. Опита се да удари спирачка, но вместо това даде газ и едва овладя колата. Когато най-сетне спря, по челото ѝ се стичаше пот и замъгляваше погледа ѝ.

Свършено е с мен, каза си тя. Вече за нищо не ставам. Веднага трябва да се върна вкъщи. Животът ми напълно излезе от релсите. Ще се прибера, ще се скрия в леглото и ще се опитам да разбера какво се случва. Дано намеря нещо, което да ми вдъхне малко сигурност. Имам нужда от опора.

Този следобед ѝ нанесе тежък удар. Увереността ѝ рухна. Тя се беше влюбила в Кай, вярваше му, той я правеше щастлива, вече не се чувстваше самотна. Всичко това свърши в един миг. Очевидно Ане бе приела на сериозно една незначителна връзка, но той мислеше другояче. Не смяташе отношенията им за важни, освен нея имаше и други жени, спеше с една дива лъвица и даже ѝ позволяваше да остава в жилището му, докато него го няма. Лъвицата носеше халата му, спеше в леглото, където двамата бяха правили любов, и на всичкото отгоре не беше наред с главата. Очевидно не беше в състояние да произнесе дори едно свързано изречение. Значи Кай беше без особени претенции. Спеше с всякакви жени. Точно така — той беше един проклет мачо, а тя, наивната глупачка, се хвана на въдицата му.

Ане пропусна отклонението за Бучине и се наложи да удължи пътуването с почти 40 км. Имаше чувството, че никога няма да се прибере у дома.

Когато най-сетне стигна във Вале Короната, тя обиколи за пореден път всички стаи и провери дали всяко нещо е на мястото си. Искаше да е сигурна, че в нейно отсъствие никой не е влизал в къщата ѝ. Това постепенно се превръщаше в ритуал.

Щом приключи с обиколката, Ане се изтегна в лежащия стол под ореховото дърво и се заслуша в плискането на водата, която падаше в

басейна по каменни стъпала. Изведнъж изпита диво желание да се обади на Харалд. Най-добре да го помоли да дойде за няколко дни. Той беше абсолютен реалист и щеше да види долината по съвсем друг начин, много по-различен от нейния. Тя ще му разкаже всичко и може би Харалд ще успее да я върне на земята. Ане имаше две къщи в една самотна долина. И толкоз. Никаква тайна. Никой, който да се опитва да ѝ стори зло. И един очарователен агент по продажба на недвижими имоти, с когото прекара няколко прекрасни нощи, но той не се закле да ѝ бъде верен, нито ѝ е задължен нещо. Ане реши да не премълчава историята с Кай пред Харалд, защото мъжът ѝ виждаше нещата каквито са, не друго. Точно това ѝ беше необходимо сега.

Тя реши да си почине още пет минути и да се качи на билото, за да позвъни на Харалд. След пет минути вече спеше дълбоко.

— Ане, събуди се — изрече чужд глас и тя скочи.

Край нея цареше черен мрак. Пред нея стоеше мъж и осветяваше лицето ѝ с джобно фенерче. Ане различи само очертанията на тялото му, но след миг позна гласа.

— Аз съм, Кай! Какво правиш навън, по дяволите?

Тя се огледа сънено и постепенно си припомни какво се е случило. Заспала е под ореха и не е включила външните лампи.

— Колко е часът? — попита тихо тя.

— Почти единайсет. Почакай, ще вляза да запаля няколко лампи.

Ане се надигна и се огледа. Беше спала в неудобна поза и сега всички кости я боляха, освен това мръзнеше. Беше само по тениска, а нощите в долината бяха студени. В този миг лампите светнаха и малкият вътрешен двор заедно с част от градината и басейна се обля в светлина.

Ане стана, протегна се и се приготви да влезе в къщата, за да си облече жилетка. Точно тогава иззад сянката на външната стълба излезе лъвицата. Застана до розовия зокум и примига уплашено.

В гърдите на Ане моментално се надигна гняв.

— Какво става тук? — изсъска тя и се обърна към Кай, който тъкмо излезе на терасата. — Защо си ми довел това асоциално същество? Каква мръсна игра играеш с мен?

— Доведох я, за да разбереш какво става. Сега ще ти обясня.

— Кажи ѝ да седне в колата ти. Макар да нямам никакво желание, ще поговоря с теб. Не ме засяга какво вършиш в жилището си, но не мисли, че ще покана любовницата ти в къщата си!

Ане говореше с необичайна острота, въпреки че цялата трепереше от нощния студ.

Кай се усмихна с разбиране.

— Нима си започнала да ревнуваш само защото това нещастно същество е дошло при мен да се изкъпе и да се наяде? Познавам още една хубава жена, която преди известно време ми заяви, че имала спешна нужда от един хубав душ!

— Точно така. Затова знам с какво завършва банята в твоето жилище!

Ане се въртна и влезе в къщата. Кай я последва бавно. Облегна се на касата на вратата със скръстени ръце и я изчака да се обърне към него.

— Ясно ми е, че се сърдиш. Разбирам ревността ти. Но не биваше да се държиш така лошо с нея. — В гласа му звучеше гняв. — Когато се прибрах вкъщи, приличаше на зомби. Лицето ѝ беше обляно в кръв!

— И какво от това? Проблемът не е мой! Не съм я докоснала! Не се бой, няма да убия това жалко същество!

— Кухнята приличаше на бойно поле. Мармалад, мюсли, мляко — всичко на пода! Алора беше напълно объркана. На шкафа намерих пакета с твоите продукти. Смяташ ли, че Алора се е наранила сама и е опустошила кухнята?

— Невероятно! Наистина ли смяташ, че съм способна да я набия? — изсъска вбесено Ане. — Да, тя скочи на масата и разбута всичко. През цялото време ревеше като разярена лъвица. Защото е луда, затова! Аз не съм ѝ сторила нищо, но тя се хвърли върху мен и ме ухапа! Хубави приятелки си имаш!

— Не ти вярвам! Алора не побеснява ей така, без причина. Ако наистина е направила това, което казваш, значи си я уплашила до смърт.

— Я ми кажи, аз обвиняема ли съм, или какво? Защо вярваш на нея, а не на мен? Престани да ми говориш глупости, ако обичаш. Обвиненията ти са тъпи и безпочвени. Защо си дошъл? За да ми крещиш и да ме обвиняваш в какво ли не, така ли? Спести си го!

Върви си, но не забравяй да отведеш и онова животно! Ще се справя и сама!

Ане прехапа устни, за да не се разреве с глас.

В този момент дрезгав глас поздрави:

— Алора.

Белокосата лъвица стоеше на прага, клатеше глава, размахваше ръце и тихо повтаряше „Алора“. Странно, но този път Ане веднага разбра какво означаваше тази дума: „Стига толкова, моля ви, престанете да се карате!“.

Кай и Ане се обърнаха към нея и напрегнато проследиха жестовите ѝ. Алора неколкратно удари с глава въображаема кухненска врата, а после посочи раната си. Кай разбра пръв.

— Значи ти си била? Ти си разбила вратата на кухнята о челото си!

Алора кимна и се усмихна.

— Но защо? Какво си търсила в къщата?

Алора посочи стената, където доскоро висеше снимката на Феликс.

— Откраднала си снимката?

Алора отново кимна. На лицето ѝ беше изписано напрежение.

— Но защо?

Алора опря длани една в друга, сякаш искаше да се помоли, и въздъхна.

— Имаш ли и друга снимка на Феликс? — обърна се Кай към Ане. — Донеси я, бързо!

Ане хукна нагоре по стълбата и след секунди се върна с малка снимка, на която Феликс седеше зад бюрото си, пишеше домашни и дъвчеше химикала.

Кай грабна снимката и я показа на Алора.

— Познаваш ли това момче?

Алора кимна. Ане се облегна тежко на стената. Коленете ѝ омекнаха и тя едва се държеше на крака.

— Виждала ли си го и друг път?

Алора кимна.

— Внимавай какво те питам, Алора. Защо открадна снимката на момчето?

Алора направи гримаса, която означаваше: и аз не знам.

— Защото си го познавала и си искала да си спомняш за него?

Алора кимна отново и се усмихна измъчено.

— Къде си виждала това момче?

Алора не отговори. Вниманието ѝ бе привлечено от молеца, който беше паднал в чаша за вода. Тя се помъчи да го извади и изплака, защото се страхуваше, че насекомото ще се удави.

— Моля те, Ане, не казвай нито дума. Аз мога да говоря с Алора, но не е лесно.

Ане затисна устата си с две ръце. Цялата трепереше от напрежение. Тази луда жена знаеше нещо за сина ѝ! Наистина ли?

Алора извади молеца от чашата и въздъхна облекчено. Тогава обаче зад лавандуловия храст изпъзля дебел гущер и се повлече трмаво по чакъла. Алора нададе ликуващ вик, хвърли се към гущера, грабна го и започна да го милва.

— Господи, какъв ужас! — прошепна задавено Ане.

— Алора обича животните. Обича всяко живо същество. Не е в състояние да убие и муха. Не прави разлика между себе си и животните.

Тя пусна гущера на чакъла и заследи движенията му. Изцяло съсредоточена в новото си занимание, забрави напълно Ане и Кай.

— Казва се Алора, защото произнася само тази дума — обясни шепнешком Кай. — Живее в Сан Винченци при Фиама, която преди много години я взела от някакъв дом. Отначало живееше при старата Жулиета и ѝ помагаше, докато тя не умря. И знаеш ли къде беше домът им? — Ане поклати глава. — В Каза Мерия. Новата къща на Енрико.

Алора изчака, докато гущерчето се скри между цветята в лехата, и въздъхна доволно.

— Сигурно е минало много време, откакто си видяла това момче? — поде отново разпита Кай.

Алора кимна.

— Какво правеше момчето? Играеше ли си?

Алора го погледна учудено и поклати глава.

— Какво правеше тогава?

Алора продължи да клати глава.

— Само ли беше?

Ново поклатяне на главата.

— Кой беше с него? Някакъв мъж?

Алора поклати глава.

— Кой тогава? Някакво животно?

Алора пак поклати глава, този път някак по-енергично.

— Жена ли?

Поредно поклащане на главата.

— Нищо не разбирам — въздъхна тежко Кай.

— Почакай малко! — Ане изтича в къщата и се върна с бележник и молив. Подаде ги на Алора и погледна умолително Кай.

— Виж, Алора — обясни любезно той, — опитай се да нарисуваш момчето и човека, който е бил с него. Ще можеш ли?

Алора кимна. Тримата влязоха в кухнята и седнаха. Алора стисна молива с все сила и започна да рисува бавно и внимателно. Изтегляше линиите с несигурни пръсти и все не беше доволна. Ане и Кай не виждаха нищо, защото след няколко щриха Алора късаше листа.

— Продължавай, Алора — опита се да я окуражи Кай. — Не е нужно картината да е красива. Искаме само да разберем какво си видяла.

— Алора — промълви унило тя. Въздъхна силно и продължи да рисува. Този път не скъса листа и завърши рисунката си.

Ане и Кай видяха голямо лице, увенчано с рога. За лицето бе залепнало дълго, тънко тяло. Фигурата беше с панталон и държеше в ръка вила.

Кай гледаше като втрещен.

— Това е дяволът — пошепна уплашено той. — Алора нарисова дявола.

Алора кимна и се усмихна.

— Алора. — В гласа ѝ прозвуча гордост.

— Това не ни помага — изсъска гневно Ане.

— Спокойно, ще продължим. Имай търпение.

Алора погледна нежно Кай, седна в скута му и го целуна страстно по устата.

— И това ли можеш да ми обясниш? — попита изнервено Ане.

— По-късно. — Кай изтри устата си с ръкав и бутна Алора да се върне на стола си. — Сега не е време за целувки, Алора, сега трябва да разберем какво се е случило с малкото момче. Това е важно, разбери! Ане е майката на момчето и е много разтревожена за него. Не знае къде е изчезнал синът ѝ. Ти знаеш ли къде е?

Алора кимна.

Сърцето на Ане спря да бие.

— Къде е той, Алора? Кажни ни, моля те!

Алора стана и излезе тичешком от кухнята. Босите й крака стъпваха леко и умело. Тя прекоси двора и изчезна зад воденицата. За малко се изгуби, но после отново се появи. Застана на ръба на басейна като призрачно сиво видение. Бялата й коса блестеше под лунната светлина. Пръстът й сочеше право към черната вода.

Тоскана, 2004 г.

Оставаше им още съвсем малко. Бетина видя твърде късно табелата за Валдарно, взе завоя с голяма скорост и едва успя да овладее колата. Гумите изсвистяха и червеният пасат се залюля застрашително. Все пак Бетина спря.

— Ти да не си се побъркала? — извика уплашено Марайке.

— Не мога повече — изохка Бетина. — Писна ми да шофирам!

— Хайде да се сменим!

— Няма смисъл, остава ни още съвсем малко. По-добре гледай картата, за да не се объркаме в самия край на дългото пътешествие.

Бетина плати за преминаването, промърмори уморено „Grazie, buonasera“, зави надясно и прекоси с висока скорост индустриалния квартал на Монтеварки.

Бяха тръгнали от Берлин в петък сутринта и пътуваха цели два дни. Първата нощ преспаха в хотел „При старата поща“ в Холцкирхен, Бавария, почти на границата с Австрия. Еда и Ян харесаха вечерята: Мариновано печено с кнедли, но селището не им допадна, защото почти нямаше какво да се види и къде да се отиде. Четиримата поиграха домино, после двете деца се прибраха в стаята си да гледат телевизия, а Марайке и Бетина останаха в салона да изпият по една бира.

След час и половина и те се прибраха в стаята си, която беше точно над стаята на Еда и Ян. Марайке спря за миг пред вратата им и се вслуша, но вътре цареше пълна тишина и тя се успокои.

Легнаха си; Марайке скръсти ръце и се загледа в тавана. Не преставаше да мисли за работата си. Бетина се притисна до нея и нежно загриза крайчето на ухото ѝ.

— Не се опитвай да отгатнеш какво се случва точно в този момент. Няколко дни няма да разследваш престъпления. Сега аз съм

твоят престъпник. Специалността ми е нежно сексуално прелъстяване на безпомощни жертви, неспособни да се отбраняват.

Бетина вдигна нощницата на Марайке, устните и езикът ѝ започнаха да се плъзгат по меката кожа. Марайке се засмя и въздъхна доволно. След малко се обърна към Бетина и нежно я прегърна.

Еда беше облякла къса фланелка, която откриваше коремчето ѝ, украсено с пиърсинг, и пълничката талия. Тя стегна корема си, както се беше научила, свали слушалките от ушите си и се огледа пренебрежително.

— Наистина ли искате да почиваме в тази пустош? Вие не сте наред!

— Почакай малко, още не сме стигнали — опита се да я успокои Бетина. — Няма да почиваме в града, а в планината. Къщата е сред гора.

— Супер! — извика дванайсетгодишният Ян, без да отделя поглед от екрана на своя геймбой.

Еда отново сложи слушалките на ушите си и извъртя очи.

— Карай на ляво — рече Марайке. — Не направо към Монтеварки, а на ляво към Леванте. Така ще скъсим пътя.

Тя хвърли бърз поглед към Бетина и се засмя вътрешно. С тези очила приятелката ѝ приличаше на сериозна, усърдна библиотекарка. Но те я правеха още по-привлекателна.

Зад Бучине местността стана по-„селска“, а след като минаха през Амбра, дойде и отклонението към Монтебеники.

И внезапно се озоваха в Тоскана. Меки възвишения със средновековни села, маслинови гори, безкрайни лозя. Тук и там величествени каменни къщи, пред които растяха кипариси. Табели на пътя указваха, че къщите предлагат подслон и храна.

— Крайно време беше — въздъхна Бетина.

Малкото село Монтебеники отговаряше напълно на представите и мечтите ѝ.

Скоро видяха и табелката за Ла Пекора. Бетина мина покрай остерията „L’Orgiaia“ и зави надясно по черен път. Отляво се издигаше стена, отдясно зееше дълбока пропаст.

— Какво ще правя, ако някой се подаде отсреща?

— Ще се върнеш до селото — отговори Марайке и се засмя на ужасеното лице на приятелката си.

Лесно намериха отклонението за Ла Пекора. Бетина караше съвсем бавно, защото пътят беше осеян с дълбоки дупки и широки бразди, издълбани от дъждовете.

Елеоноре ги чакаше пред къщата.

— Добре дошли в Ла Пекора. Радвам се, че пристигнахте здрави и бодри.

Марайке и Бетина разгледаха с въодушевление каменната къщичка с наклонени стени, стари греди на тавана и огромна тераса с възхитителна гледка към околните долини и планини. Всичко беше точно според представите им.

— Е, млади човече, харесва ли ти при мен? — обърна се Елеоноре към Ян. Момчето кимна малко несигурно. — Тук можеш да караш колело и да се разхождаш из гората, да си играеш на потока и да плуваш в езерото. Истински рай за момче като теб.

Ян засия. Точно това искаше да прави. Вече беше сигурен, че го очаква страхотна ваканция. Още тази вечер ще отиде да види потока и ще изследва околността.

Кай остана във Вале Короната през целия уикенд. В събота двамата с Ане слязоха в Амбра и научиха адреса на Филипо Торели, изчезнал през 1997 г. Момчето беше живяло в Ла Скатола с родителите си и по-малките си брат и сестра.

Рафаела Торели имаше разкошна сива коса, хваната на тила с дървена шнола. Висока най-много метър и петдесет, тя имаше мънички детски ръце, на които брачната халка изглеждаше като чужда. Носеше дълга черна рокля и единствените цветни петна по нея бяха ярколилавите сенки, с които беше гримирала очите си.

Рафаела посрещна сдържано двамата чужденци, които искаха да научат нещо за Филипо и обстоятелствата около изчезването му. Отпусна се едва когато чу, че германката също е изгубила детето си и иска да знае какво се е случило.

През едно топло лятно утро, седмица преди голямата ваканция, Филипо излязъл от дома си както обикновено. До спирката на училищния автобус в Бадия а Руоти имал около двацет минути път. Там се качвал на автобуса, който откарвал децата до училището в Амбра. Онази сутрин бил в много добро настроение, защото чакал с нетърпение следобеда — любимата му кучка Елизабета си имала малки и понеже били навършили четири седмици, смятал да ги изведе навън, за да си поиграят на слънце.

Както всяка сутрин, Филипо тръгнал по черния път, обграден от ниви и ливади. Срещнал овчаря Роберто и двете кучета се хвърлили към него с радостен лай. Филипо ги помилвал и продължил към спирката. Лиза, собственичката на дома за агротуризъм „Каза Емануела“, която ставала винаги по това време, си спомнила, че чула радостния лай на кучетата. Обаче не погледнала през прозореца, а веднага отишла в банята. Не видяла Филипо, но предположила, че е минал покрай къщата ѝ в обичайното време.

Лиза не могла да каже дали малко след седем покрай двора ѝ е минала кола. През същото лято Енрико започнал да строи Каза Ласконе — къща, разположена на възвишението над Каза Емануела, и

по няколко пъти на ден минавал оттам с вехтия си бус, пълен със строителни материали. Лиза не обърнала внимание дали е минал и тази сутрин, защото си имала друга работа.

На път към спирката Филипо минавал и покрай имота на търговеца на строителни материали, който по това време на деня бил напълно пуст, защото цялото семейство отивало в магазина. Само старото им куче със сплъстена козина, пълна с бълхи, теглело въжето и лаело бясно всеки път, когато минавал Филипо. Онази сутрин обаче никой не чул лая на кучето. Нито пешеходци, нито шофьори — никой не видял Филипо да минава покрай кучето на търговеца.

По-нататък Филипо трябвало да мине покрай кошара със свине и да прекоси малка гора. Автобусната спирка се намирала точно на изхода на Бадия а Руоти.

Момчето не стигнало до спирката. До днес нямало никаква следа от него. Никакъв признак на живот. Оттогава минали седем години.

Рафаела се прекръсти три пъти и заключи, че не вярва синът ѝ да е жив.

После, напълно изненадващо, тя хвана ръката на Ане и я заведе в дневната. На перваза на камината стоеше снимка в черна рамка. Филипо. Дребно момче, отметнало глава назад, се смееше с пълно гърло и се виждаха неравните му зъби. Кучешките зъби бяха доста изпъкнали. Косата му беше късо подстригана и той приличаше на най-веселото отроче на семейство Симпсън.

— *Bello?* — попита през сълзи Рафаела и помилва снимката.

— *Molto bello* — отговори шепнешком Ане и погледна умолително Кай.

Хайде да си вървим, казваше погледът ѝ, *няма да издържа още дълго, а и не научихме нищо важно.*

Рафаела остави снимката на мястото ѝ и излезе от стаята с високо вдигната глава.

Би било неучтиво да отклонят поканата на домакинята да пият по кафе, затова всички се настаняха в кухнята.

— Когато Филипо изчезна, братчето и сестричето му бяха още малки — продължи да разказва Рафаела. — Вече са го забравили. Синът ми Мануел наскоро навърши единайсет. Точно колкото беше тогава Филипо. Всяка сутрин, когато тръгва за училище, си спомням как изчезна Филипо и умирам от страх, че Мануел няма да се върне.

Това е ад, казвам ви. Нищо не мога да направя. Моля се и чакам да чуя как влиза в двора и рита старата лейка, за да се изтъркаля по чакъла. Всеки ден я слагам на същото място, за да чуя звука. Едва тогава животът ми продължава.

Карабинерите търсили цял месец, каза накрая Рафаела. Претърсили полята и горите, водолази влезли в езерата, разпитали приятели, роднини, познати, съседи, разговаряли със съучениците и учителите на Филипо, разпитали почти всички жители на Бадия а Руоти. Нищо, нищичко. Сякаш земята се разтворила и погълнала Филипо. Не намерили чантата му, нито дрехите му. Никаква следа.

Рафаела разказа как след три години изчезнало още едно дете. Малкият Марко. Търсили го още по-дълго, още по-усърдно — все пак той бил третото момче, изчезнало в областта през последните шест години. Но и в случая с Марко не се намерили свидетели, видели или чули нещо. Полицията била напълно безпомощна.

Откакто изчезнал Марко, майка му престанала да говори. Не продумвала на мъжа си, нито на роднините и приятелите си, дори на полицията не казала и дума. Затова Рафаела не вярвала, че майката на Марко може да им помогне с нещо.

Кай и Ане ѝ благодариха сърдечно и се сбогуваха.

— Нищо не научихме — въздъхна Ане, когато излязоха. — Само си изгубихме времето. Изчезват деца, а никой не вижда и не знае нищо. Направо да полудееш!

— Хайде да се поразходим — предложи Кай. — Ще ти покажа Каза Ласконе. Къщата, построена от Енрико. Стана много хубава.

Ане посочи сандалите си.

— Не съм готова за разходка сред природата.

— Не се притеснявай, пътят не е лош. Ще вървим не повече от десетина минути. Наблизо е.

Къщата я впечатли силно. Висока, внушителна, прилична на монумент сред маслиновата гора в подножието на склона. Фасадата беше увенчана със свободна тераса, носена от колони, от която се разкриваше фантастична гледка към долината на Амбра. От задната страна имаше още една тераса, полускрита сред овощни и маслинови дървета. Гледката към гората и дълбоката клисура, стигаща чак до отсрещната планина и малкото селище Рапале, беше още по-

романтична. Под терасата имаше каменен басейн, който в момента беше празен.

— Какво се е случило тук?

Ане стъпи на ръба и погледна към дъното на басейна, където с червени тухли беше изписано името КАРЛА.

— Откъде да знам? Сигурно е искал да увековечи любовта си към Карла. Нещо като паметник...

— Това е глупост! — възмути се Ане. — Сложил е името на любимата жена на дъното на басейна в къща, в която не е имал намерение да живее! Нали я е построил само за да я продаде. Това е слабоумие! Аз не бих купила къщата, ако знам, че дъното на басейна е изписано име на жена, с която нямам нищо общо.

Кай вдигна рамене.

— Енрико често прави странни неща. Хората не го разбират. Аз също го смятам за малко луд, но безобиден. Човек не бива да приема думите му на сериозно. Освен това мисля, че се надценява. Хората като него са доста интересни. Помня, че когато Енрико правеше басейна, Карла беше в Германия. Тогава той ми каза, че е сложил името ѝ на дъното, за да я изненада. Ей така, без да се замисли. Глупава идея, така е. Може би е пийнал повечко.

— Защо басейнът е празен?

— Защото пропуска вода. Белгиецът, който купи къщата, в момента не е тук. Ще дойде през есента и тогава ще търсят дупката. Вероятно ще се наложи да разрушат басейна и да излеят още един пласт бетон. Това ще го направи още по-плитък.

— Да, спомням си, че Елеоноре ми разказа за този басейн...

Двамата обиколиха къщата с бавни стъпки.

— Тук се е постарал — отбеляза замислено Кай. — Повече, отколкото във Вале Короната. Може би е събрал опит.

— Изпитвам необясним страх — призна Ане, когато потеглиха обратно. — Не знам на какво се дължи. Страх ме е не само когато съм във Вале Короната. Познаваш ли чувството, когато вървиш по цъфнала поляна, обляна от слънчева светлина, и надлъж и нашир не се вижда жива душа? Топло е, наоколо хвърчат пеперуди, свирят щурци, би трябвало да си напълно щастлив, а ти имаш ужасно предчувствие, че

ей сега ще се случи нещо. Цъфтящата поляна става заплаха. Отчаяно търсиш начин да избягаш, да отидеш на място, където можеш да се скриеш, но не намираш нищо. Нито дърво, нито храст, нито колиба, нищичко! И вече си убеден, че цъфтящата поляна е смъртоносен капан, по-опасен от празно стълбище посред нощ. Имал ли си такива мисли?

— Не — отговори Кай и я погледна загрижено. — Никога. Не бива да ставаш истерична, Ане. Никой не иска да ти стори зло. Никой не те заплашва. Ти си собственица на прекрасна къща и е време да започнеш да ѝ се наслаждаваш.

— Как да се наслаждавам, като усещам, че всичко, което правя и което се случва в тази къща, има нещо общо с Феликс? Даже вятърът, който се носи над долината и гали лицето ми, има нещо общо с Феликс!

Кай не каза нищо повече. Ане плака тихо, докато стигнаха до паркинга, където все още стоеше малкият фиат, междувременно напълно скрит от плевели и високи треви.

И Ане, и Кай знаеха, че той не може да остане вечно във Вале Короната и да ѝ помага да преодолее страховете си. Кай бързо откри, че нахалният мъжага с джипа е бил Карло, работник на Филоти, собственика на земите над долината. Правото на път в областта беше записано от столетия, но Филоти никога не се беше възползвал от него. Освен това Енрико бе прокарал друг път през гората, за да може Филоти да стига до земите си, без да минава през вътрешния двор. Значи появата на Карло във Вале Короната е била чист тормоз. *Ако това се случи още веднъж, лично ще говоря с Филоти, който е разумен, приветлив човек, обеща Кай.*

Ане се успокои и почти повярва, че следващия път ще устои на атаките на Карло.

Когато остана сама, тя започна да се упражнява отново да се държи нормално. Или поне що-годе нормално. Сякаш във Вале Короната не се е случвало нищо. Купи си телевизор, пералня и фризер. Изпра куп панталони, блузи и пуловери и ги окачи на въжетата на горната тераса. Когато прането ѝ се развяваше от вятъра, тя имаше усещането, че си е „вкъщи“. Купуваше големи количества храна и ги замразяваше, за да не се налага да напуска долината само за да си купи хляб и сирене. Най-приятно ѝ беше вечер в дневната: сядаше в креслото и гледаше филми. Поне тогава се чувстваше уютно в самотната си къща, а и си създаваше някаква връзка с родината.

Така мина една седмица, откакто бе открадната снимката на Феликс. Ане стана рано, отвори прозореца и се изненада колко хладно беше утрото. В този миг видя Алора. Лудата стоеше от другата страна на басейна, облечена в дълга до глезените бежова рокля, която блестеше в оранжево под яркото слънце. Бялата коса беше разресана и залепена за главата. Алора бе засенчила очите си с ръка, сякаш изгревът на слънцето я заслепяваше. Красива, недействителна, крехка фигура, която Ане неволно оприличи с Мадоната.

Сигурно се е окъпала в басейна, помисли си Ане, като видя косата на Алора, сигурно не се притеснява да влезе още рано сутринта

в гадната зелена вода.

Ане блъсна рамката на прозореца и Алора веднага регистрира шума. Погледна нагоре, усмихна се и изрече обичайното си „Алора“. Ане за първи път видя развалените ѝ зъби и се учуди, когато тази неприятна гледка я трогна по необясним начин.

Алора остана на мястото си до басейна, неподвижна като ангелска статуя. Не се помръдна дори когато Ане нареди масата под ореховото дърво за двама. Ане донесе кафе и я повика:

— Ела да закусим заедно, Алора! — И ѝ махна с ръка.

Алора се раздвижи бавно и се запъти към нея. Едва сега Ане видя, че „гостенката“ ѝ е крила зад гърба си букет червени диви рози — не букет, а по-скоро наръч рози с къси и дълги стъбла, със и без листа.

Алора спря, наведе се над водата и започна да къса цветовете на розите и да ги хвърля във водата.

Движени от изтичащата в басейна изворна вода, цветовете затанцуваха по тъмнозелената повърхност и накрая се събраха пред тесния отток.

— Алора — прошепна благоговейно лудата и тръгна по пътеката към къщата. Прекоси вътрешния двор, седна на стола срещу Ане и я погледна несигурно.

— Заповядай — покани я любезно Ане. — Какво искаш? Кафе? Мляко? Хляб? Мармалад? Пресни смокини?

Алора пи мляко направо от каната и се оригна доволно. После взе лъжицата и започна да гребе мед направо от двулитровата пластмасова кофичка. Лицето ѝ сияеше и тя мляскаше с наслада като мечка, попаднала на пълен кошер.

— Можеш да идваш при мен, когато искаш, Алора — рече Ане. — Винаги си добре дошла. Разбираш ли ме?

Алора кимна и продължи да се тъпче с мед. Ане усети гадене.

— Яж колкото искаш — каза тихо тя, стана и отиде в тоалетната.

Ще я разпитвам за Феликс, каза си решително тя, при всяко идване. Бавно и внимателно. Без натиск. Искam да разбера защо хвърля рози във водата и защо ни показва басейна, когато я попитахме къде е Феликс. Само да можеше да говори! Нима намеква, че Феликс е в басейна! Това е невъзможно! Но какво означават жестовете ѝ?

Ане се върна на двора напълно уверена, че ще изтръгне тайната на мълчаливата Алора. Вече бе подготвила първите въпроси, които щеше да ѝ зададе. Само че Алора вече я нямаше под ореха. Заедно с нея беше изчезнала и двулитровата кофичка с мед.

Кай и Ане бяха сами в офиса. Моника си беше отишла рано, твърдейки, че ужасно я боли глава. Кай обаче знаеше, че секретарката му се е запознала с някакъв сицилиански фризьор и е обещала да му покаже града. Още вчера бе разбрал, че нещо става, защото Моника беше боядисала косата си и носеше повече грим от обикновено. Днес през целия ден беше неспокойна и нервна и трудно се задържаше на едно място. Постоянно правеше грешки, не намираше нужната папка, два пъти си изтри ноктите и ги лакира наново. Когато най-сетне си отиде, Кай въздъхна облекчено.

Той извади от хладилника бутилка просеко и напълни две чаши. Ане разтвори върху бюрото му карта на областта, на която беше отбелязано и най-малкото селце, както и всички по-големи имоти. Тя набоде червени карфици по всички места, където бяха изчезнали деца, и сини върху родните им селища.

— Виж какво се получава! — възкликна тя. — Филипо е живял в Ла Скатола и е изчезнал малко преди Бадия а Руоти. Разстоянието е по-малко от един километър. Марко е живял в Ченина и е изчезнал край езерото, на разстояние по-малко от два километра. Феликс изчезна в непосредствена близост до Ла Пекора. Сега да свържем тези места: Ла Пекора, Вале Короната, Ла Скатола, Ченина, езерото... сравнително малка площ, не мислиш ли? Убиецът е действал в един кръг от около двайсет километра. Това означава, че той седи тук като паяк в убежището си, чувства се напълно сигурен и вероятно пак ще удари някой ден. Тук, в тази област. Съвсем близо до мен.

— Полицията би трябвало да го е разбрала.

— Може би да, а може би не. Нямам представа как работи тукашната полиция, но съм почти сигурна, че отдавна са забравили изчезването на Феликс. И още нещо, Кай. Феликс изчезна през хиляда деветстотин деветдесет и четвърта година, Филипо през хиляда деветстотин деветдесет и седма, а Марко — през двехилядната година. На всеки три години по едно момче. Точно през три години. Миналата година обаче никой не е изчезнал. Защо? Дали убиецът се е преместил,

или е бил възпрепятстван от някакви обстоятелства? А може би следващото убийство ще стане много скоро?

Кай вдигна рамене и ѝ подаде едната чаша.

— Пийни една глътка, за да мислиш по-добре.

Ане отпи от виното и веднага остави чашата на бюрото. Бързаше да развие теорията си.

— Искам да помислим какви връзки съществуват между тези селища. Кой лица се срещат и на трите места. Кой най-често е срещал децата по пътя, по който са минавали всеки ден? Може би пекарят, който снабдява с хляб Монтебеники, Ченина и Бадия а Руоти? Или свещеникът, който обслужва трите общини? Или земемерът, който отговаря за всички имоти в областта? А може би началникът на строителната служба, който редовно обикаля наоколо, за да види дали някой строи незаконно?

— Или пък агентът по недвижими имоти, който продава къщи и руини и постоянно развежда клиенти? Стига, Ане, така поставяш под подозрение всеки, който живее в едно от трите селища. Тук хората са постоянно на път — ходят си на гости, събират гъби и така нататък, и така нататък. Няма как да избереш двама или трима души. Това е абсолютно невъзможно.

Ане не му позволи да я отклони от идеята ѝ. Разсъждаваше сериозно и концентрирано, лицето ѝ пламтеше от напрежение.

— Искам да ми кажеш през кои години Енрико е строил нови къщи. Помниш ли?

— Трудно ми е да назова точните години. — Кай въздъхна примирено и кимна. — Мога да проверя, защото аз му посреднича при всички покупки.

— Направи го.

— Сега ли? — Кай я погледна стреснато. — Мислех, че ще отидем да вечеряме. От сутринта съм изпил три бутилки минерална вода и не съм хапнал дори бисквитка! От една глътка вино ми стана лошо!

— Моля те, провери. Трябва да знам.

Кай бързо намери каквото търсеше, сложи си очилата и недоволно запрелиства папката.

— И така: през хиляда деветстотин деветдесет и втора година е започнал да строи Вале Короната. Преустройството на Ла Скатола е

през хиляда деветстотин деветдесет и шеста. Също през хиляда деветстотин деветдесет и шеста година е купил Каза Ласконе, а през хиляда деветстотин деветдесет и девета се е сдобил и с Ла Рокия. Останалото го знаеш.

— Добре. — Ане се замисли. — Марко е изчезнал през двехилядната година. Знаеш ли кога Енрико е продал Ла Рокия?

Кай отново отвори папката.

— През февруари две хиляди и втора.

— Вероятно си е объркал сметките и му се е наложило да продаде Вале Короната. Защото досега е живял там, докато е строил другите къщи.

— Не бих се учудил. — Кай изхъмка презрително. — Енрико винаги продава евтино. Не пита за обичайните цени, не се интересува от мнението ми. Всеки път бях бесен и се кълнях, че никога повече няма да правя сделки с него, но не удържах на думата си. Той е дяволски инат. С проклетата си упоритост свали цените на недвижимите имоти в цялата област. Ако не беше толкова тъп, сигурно щеше да разполага с много пари.

— Според мен той не е тъп, Кай. Сигурно има друга причина да продава толкова евтино. Може би го е страх, че няма да намери купувач?

Кай си наля още просеко.

— Много пъти съм се опитвал да разбера защо постъпва така, какво мисли и какво го вълнува, но не съм стигнал до разумно обяснение. Знам само, че нищичко не разбира от сделки. Но никой не може да проникне в главата му.

— Строил е близо до местата, където са изчезнали децата. Всеки път, когато е изчезвало дете, Карла е била в Германия.

— Стига, Ане, моля те! Не си въобразявай всякакви глупости. Енрико е странен тип, но иначе е мил, отзивчив и не е в състояние да нарани даже муха. Не се опитвай да изкараш убиец всеки човек, който ти се изпречи на пътя, защото ще се побъркаш. И когато наистина намериш убиеца, никой няма да ти повярва. Както ти казах преди малко, може да е бил всеки. Пекарят, свещеникът, Енрико и агентът по недвижими имоти са еднакво подозрителни.

— Прав си — призна съкрушено Ане. — Просто размишлявах. Енрико ми е приятел и не мога да си представя, че е в състояние да

убива деца. Въпреки това... — Тя заби жълти карфици върху местата, където Енрико беше строил къщи. Всичките се намираха в радиуса от двайсет километра, където бяха станали убийствата. — Ето, виждаш ли — пошепна тя.

Новините бяха към края си и Ане се питаше дали да гледа американския трилър, който започваше в единайсет. Точно тогава от шосето дойде сигнал на кола. В първия момент тя се уплаши до смърт, но веднага се сети, че човек, който иска да я нападне, няма да ѝ даде сигнал, че идва. Най-вероятно беше Енрико — той съобщаваше по този начин за себе си.

Ане включи външното осветление, излезе от къщата и го изчака да прекоси двора. Вече минаваше единайсет и Енрико вероятно имаше сериозна причина да дойде по това време. Пътят през гората и денем беше труден, да не говорим за безлунна нощ като тази.

— Здравей, Енрико — посрещна го любезно Ане.

— Здравей, как си? — попита ведро той, сякаш беше най-естественото нещо на света да се появи по това време в една самотна къща, където живее сама жена.

— Добре съм. Случило ли се е нещо?

— О, не, нищо. Искях да те видя. Това е всичко.

Ане се стъписа, но реши да не реагира.

— Заповядай, влез — покани го тя. — Навън вече е доста хладно.

— Наистина ли? Аз обичам да седя навън. Понякога прекарвам цялата нощ под открито небе.

Двамата влязоха в дневната.

— Къде е Карла? — попита Ане.

— Отдавна заспа. Цял ден нарежда камъни, за да оправи входната алея, и беше много уморена. Не чу, че излязох с колата. Просто трябваше да дойда тук, разбираш ли?

Ане кимна. Ситуацията беше повече от странна, но тя реши да крие стъписването си.

— Искаш ли чаша вино?

— С удоволствие.

Ане донесе бутилка и две чаши и седна срещу Енрико. Допреди малко ѝ се спеше, но сега беше будна и нащрек.

— Е, свикна ли вече с Вале Короната? — попита мило той.

— До известна степен. Ако не се беше случило това със снимката на Феликс, щеше да ми е по-лесно.

Енрико кимна.

— Мистериозна история. Имаш ли представа кой може да е бил?

— Не, никаква. Нищо не разбирам. Вероятно до края на живота си няма да открия злосторника. Както и никога няма да разбере какво се е случило с детето ми.

Ане се чудеше на лекотата, с която лъжеше. Най-лесното беше да разкаже на Енрико за Алора, но по някаква незнйна причина реши да си мълчи. Това стана съвсем несъзнателно.

— Често мисля за теб — заговори тихо Енрико. — Представям си как живееш тук. Сама, в мълчание и в мрак. Особено когато работя, ти си винаги в мислите ми. Възхищавам ти се. Ти си силна жена, Ане, няма много като теб. Но ме е страх, че може да ти се случи нещо. Затова дойдох. Все по-често се будя нощем и ми се иска да скоча в колата и да дойда, за да се уверя, че си добре.

Ане се усмихна.

— Аз съм възрастна жена, Енрико. Знам как да си помогна. Освен това Кай идва често.

Тя се чувстваше поласкана от загрижеността му, но в същото време в сърцето ѝ покълна лошо чувство. Непременно трябваше да разбере какво цели Енрико.

— Хубаво е, че се намерихте. Аз много харесвам Кай, ценя го. Той е мил човек.

Дрън-дрън, помисли си сърдито Ане. Енрико не се интересува от никого друго, освен от себе си. Кай му е напълно безразличен.

— Смятам да прочистя басейна — съобщи Ане и със задоволство забеляза как Енрико трепна. В следващия миг обаче той се усмихна.

— Откъде ти хрумна тази мисъл?

— Изнервя ме, че не виждам какви гадини плуват вътре. Страх ме е да се изкъпя. Една сутрин Кай опита, но излезе само след минута. Няма да търпя повече това положение. Ще ми кажеш ли как да източа водата? Опитах, но не намерих нищо. Няма кран, няма тръба навън, нищо.

— Изчакай до пролетта. Скоро ще дойде есента и вече няма да има смисъл. Ще стане много студено, за да се къпеш в басейна.

— Вероятно си прав, но искам да знам как се изпуска водата. Вероятно си предвидил нещо за такъв случай.

— Кога смяташ да се върнеш в Германия?

— Не знам — въздъхна Ане и зарея поглед из кухнята. — Понякога се будя с намерението веднага да си събера багажа и да замина. После си казвам, че ще издържа още няколко седмици. А има и дни, когато съм твърдо решена да прекарам тук остатъка от живота си. Наистина не знам.

— Ще ти направя едно предложение. — Енрико изпи чашата си на един дъх. Ане никога не го беше виждала да пие така и много се изненада. — Забрави басейна. Ще ти трябват много време и сили да го изчистиш. Чака те мръсна работа. Дни наред ще стоиш в тинята и ще ринеш мръсотията с лопата. Това не е за теб, Ане. Няма да издържиш да прекарваш часове сред змии и всякакви други гадини. Аз ти обещавам да почистя басейна, докато ти си в Германия. Щом се върнеш, ще имаш чист басейн и бистра вода.

Ане не беше напълно убедена.

— Благодаря ти, но аз искам да сложа помпа и да увеличи малко площта на басейна. Първо ще говоря с Харалд. Надявам се да ми даде малко пари. Глупаво е, че разполагам с естествен басейн, а не мога да го използвам.

— За да сложиш помпа, трябва да разрушиш целия басейн и да го изградиш наново. Ще ти трябва разрешително и преустройството ще трае цяла година. Имотът ти ще се превърне в строителна площадка и новият басейн ще струва цяло състояние. Това ли искаш?

— Защо не? Не съм мислила по този въпрос.

— Докато се стигне дотам, аз ще почистя басейна за теб. Съгласна ли си?

— Не искам да работиш за мен, Енрико, не е почтено!

— О, това не бива да те притеснява.

Той взе ръката ѝ и започна да милва малкото ѝ пръстче. Ане го възприе като интимно докосване и се стресна, но не издърпа ръката си.

— Много мило от твоя страна, но си имаш достатъчно работа в Каза Мерия.

Енрико само се усмихна.

— И така, има ли отточна тръба, или не?

— Има, разбира се. На дъното. Някъде в първата третина пред водопада. Трябва да я търсиш и да ровиш в тинята, докато я напишаш. Трудна задача. Водата е много студена. Тръбата е затворена с капак, който се отвърта трудно. Аз имам инструменти, но човек, който не познава басейна, няма да се справи в тинята, защото няма да вижда нищо.

Ане усети как я обзема гняв.

— Страхотно. Очевидно си намерил много практично решение да запазиш басейна.

— За мен той е по-скоро езеро. Искях да се напълни с водорасли и с всякакви растения, да се насели с водни животни. Не съм имал намерение да изпускам водата и да чистя дъното. Беше случайност, че сложих отточна тръба. Първоначално смятах да бетонирам цялата повърхност.

— Супер — промърмори примирено Ане. — Значи засега да забравя басейна.

— Нали ти обещах, че ще го изчистя? Даже може да измисля нещо, за да пускаш водата сама.

Ане кимна. Беше много ядосана от идиотските измислици на Енрико и вече не се притесняваше, че той ще свърши мръсната работа вместо нея.

Тя напълни отново чашите и изнесе празната бутилка. Енрико се изправи тихо и застана зад нея. Ане го усети едва когато я хвана за раменете и внимателно я обърна към себе си.

— Усетих го още първия път, когато ти се появи в двора на Вале Короната.

— Какво? — попита задъхано Ане. Не можеше да си представи, че Енрико иска нещо от нея, и не знаеше какво да прави.

— Усетих, че между нас ще възникне нещо много специално. Ние с теб сме сродни души, различни от другите хора. — Той плъзна пръсти по веждите ѝ, очерта контурите на бузите, спусна се по шията и стигна до гърдите. — Мисля, че ти си единствената, която разбира защо съм живял във Вале Короната, а аз съм единственият, който разбира защо искаш да живееш тук. Тук и никъде другаде.

Ане се освободи от ръцете му и се върна на масата. Нямаше никакво желание да се впуска в интимности с Енрико. Дързостта му я разгневи.

— Защо?

Вместо да отговори, той попита:

— Имаш ли нещо против да нощувам във воденицата?

Точно от този въпрос се беше опасявала. Разбира се, че имаше нещо против, но не беше в състояние да му откаже. Защото той ѝ позволи да живее във воденицата, докато сключат договора за продажба.

Енрико усети колебанието ѝ.

— Виното ми се качи в главата. Ще ми е трудно да шофирам през гората в този мрак.

Ставаше все по-лошо. Ане усети как я обля студена пот. Защо този човек просто не я оставеше на мира?

— Разбира се, че можеш да нощуваш във воденицата — отговори глухо тя. — Но аз съм сложила матрака в долното помещение, защото в момента не ми е нужен.

— Няма проблем — кимна спокойно Енрико.

— Какво ще каже Карла, когато види, че те няма?

— Докато тя се събуди, аз ще съм се прибрал. Обикновено се налага да я будя, иначе ще спи до обед. И това се е случвало.

Ане кимна и духна свещта.

— Трудно е да продадеш къща, която си построил с двете си ръце — заяви изведнъж Енрико. — Все едно детето ти е пораснало и е заминало в друга страна. Някъде, където е недостижимо. Преди теб имах трима клиенти за Вале Короната, но аз отказах да я продам.

— Кай не ми е казал нищо за това!

— Защото клиентите не бяха потърсили неговата агенция. Аз бях дал обява в местното вестниче в Амбра. С код.

— И защо не продаде Вале Короната на някого от тримата?

Енрико вдигна рамене.

— Откъде да знам? Инстинктът ми подсказваше, че не са истинските. Няма да оценят Вале Короната и — това е най-важното — мястото им не е тук. Но когато се появи ти... — той направи ефективна пауза и се усмихна многозначително, — ... веднага разбрах, че къщата е очаквала именно теб.

— Би било хубаво, ако си прав — отвърна тихо Ане.

— Това е магично място — промълви Енрико.

— Забелязвам го всеки ден.

Значи и Енрико е усещал, че Вале Короната е нещо много специално. Тази мисъл я успокои.

— Човек трябва да общува внимателно с това място, Ане. Не бива да нарушава магията му, иначе мирът, който лежи над тази долина, ще бъде нарушен.

Енрико стана и я прегърна.

— Спи добре! Благодаря ти, че ми даде убежище!

Целуна я съвсем леко по бузата и излезе от стаята. Ане го изчака, докато включи осветлението във воденицата и спусна завесите. После се качи в спалнята и си легна. Казаното от Енрико не преставаше да занимава ума ѝ. Как би могла да наруши мира в долината? Може би, като организира шумно празненство? Или извика секачи да махнат няколко дървета? Или като разруши басейна?

Утре ще го попитам какво е имал предвид, реши тя и заспа спокойно.

На разсъмване Ане се събуди от шумните птичи песни и излезе в двора, но Енрико вече го нямаше. Воденицата изглеждаше непроменена, матрактът бе облегат на вратата към банята. Ане огледа навсякъде, но така и не разбра дали Енрико е нощувал там, или не.

Докато Бетина буквално се пръскаше от енергия, Марайке изпадна в летаргия и не желаше нищо друго, освен да спи или да дреме в шезлонга на терасата. Тази сутрин Бетина стана още в седем, и то с бързина, която при Марайке щеше да предизвика силно замайване, едва ли не колапс. Бетина отиде под душа и бодро запя едно от най-известните парчета на Хулио Иглесиас. Марайке я слушаше в полусън и се питаше дали песента изразява просто радост от живота, или цели да събуди децата по един крайно груб начин. Тя стана едва когато усети миризмата на горещо кафе. Не искаше да нервира приятелката си.

Октомврийският ден беше необичайно топъл. Марайке излезе на терасата по къси панталонки и тениска. Бетина вече беше сложила масата. Марайке я целуна по бузата и Бетина засия.

— Това е истински късмет — отбеляза весело Марайке. — През октомври да закусваме на терасата! Фантастично е, нали? Времето в Германия сигурно е ужасно.

— Какво ще кажеш днес да се поразходим към Гросето и да стигнем до морето? Ще походим по плажа, ще хапнем риба в някое хубаво заведение.

— Супер! — засмя се Марайке. — Наистина, Бетина, идеята ти е страхотна, но аз предпочитам да си остана вкъщи. Не мога да си представя, че ще пътувам час и половина натам и час и половина обратно. А и на плажа сигурно ще има много хора.

Бетина едва скри разочарованието си. Цялото ѝ въодушевление от слънчевия ден угасна.

— Нямах представа, че съм толкова изтощена — опита се да обясни Марайке. — Едва тук разбрах, че имам нужда от почивка. Очевидно в Берлин съм живяла дълго време свръхсилите си. Сега искам само спокойствие. Иначе каква полза от отпуската?

Бетина кимна унило.

— Ти ме разбираш, нали?

— Да, да, разбирам те. Тогава ще отида сама с децата. — Но в гласа ѝ нямаше убеденост.

След петнайсет минути се появи Еда, намусена и скучаеща както винаги. Беше сплела част от косата си на тънки плитчици, които стърчаха на всички страни. Зад нея се появи Ян с неизменния геймбой. Взираше се в екрана и не виждаше къде стъпва.

— Божичко! — извика Бетина, когато видя как се е нагласила Еда. — Кога успя да се направиш на маймуна? Сигурно си се мъчила с часове!

— Снощи — отговори доволно Еда. — Не можах да спя.

— Добро утро, мили дечица. Вземи си филия бял хляб, Ян. Искаш ли яйца, Еда?

— На диета съм!

Марайке изохка, но не отвърна.

— Какво ще кажете да идем на морския бряг? — попита Бетина.

— Страхотно! — извика Ян.

— Ама че гадост — простена театрално Еда. — Само това оставаше — да ме караш да се разхождам с часове по брега!

— Добре е за фигурата ти — заяви ухилено Марайке.

След час Марайке беше сама. Почете десетина минути и влезе в къщата да си обуе дълъг панталон. Докато лежеше в шезлонга, ѝ стана хладно. След още десет минути на терасата се появи Елеоноре. Носеше ръкавици и ножица за рози, но Марайке веднага разбра целта на посещениято ѝ и се засмя вътрешно. Елеоноре беше любопитна и искаше да си поговорят. Рязането на розите беше само претекст.

— Добро утро — поздрави Елеоноре. — Надявам се, че не ви преча. Трябва да орежа розите. Идва есен и искам да съм готова. Ще побързам.

— Изобщо не ми пречите — увери я с усмивка Марайке.

Елеоноре поработи пет минути в мълчание и разпитът започна.

— Приятелката ви ми разказа, че работите в полицията...

— Правилно ви е казала.

— Разследвате ли случаи на убийство?

— Да.

— Сигурно е много сложно.

— Права сте, сложно е.

— Колко време минава, докато намерите убиеца? Най-общо, разбира се.

Марайке простена вътрешно. Това беше въпрос само заради въпроса. Също толкова абсурден като постоянния въпрос на журналистите към актьорите как успяват да научат наизуст толкова дълги текстове. Въпреки това реши да остане любезна.

— Зависи. Понякога залавяме убиеца още на втория ден, друг път минават години. Разследването е важно, но понякога имаме нужда и от малко късмет.

— Разбирам...

Марайке затвори книгата. Случаят беше благоприятен.

— Ще ви попитам нещо, Елеоноре — започна предпазливо тя. — Чувала съм, че през последните десет години в тази област са изчезвали деца. Знаете ли нещо за съдбата им?

Елеоноре кимна, остави ножицата и приседна на едно стъпало.

— Изчезнаха три малки момчета. Никой не разбра какво е станало с тях. Изчезнаха по време на игра или на път към училище и сякаш потънаха вдън земя. Полицията не откри никакви следи. Няма нито един заподозрян. Страшно, нали?

— Къде точно се случи?

— Тук, наблизо. Едно от момчетата даже е живяло в тази къща. Родителите му са немци, били са тук на почивка. Момчето си играело на брега на потока и изведнъж изчезнало.

— И никой не е чул нищо? Вик, шум?

— Нищичко. Но аз знам историята, така да се каже, от първа ръка. Наскоро майката на момчето купи къща тук наблизо. Защото иска да разбере какво се е случило със сина ѝ. Трябва да знае дали е умрял и как.

Марайке се опита да скрие възбудата си.

— Всъщност нямах намерение да работя по време на отпуската си... Исках да си почивам, да мързелувам... но мисля, че не би било зле да поговоря с тази жена.

— Разбира се. Не можем да ѝ се обадим, но тя винаги си е вкъщи. Какво ще кажете за малка разходка? Или да отидем с колата?

— Не, не, малко движение ще ми се отрази добре. — Марайке скочи с учудваща енергия. — Почакайте, ще отида да си взема якето.

— Съжалявам, че те нападаме така — заговори задъхано Елеоноре, когато пристигна в долината, следвана от Марайке, — но искам да ти представя госпожа Косвиг. Тя гостува при мен и пожела да се запознае с теб.

Точно сега ли? — запита се сърдито Ане. Елеоноре беше, както винаги, директна и не се церемонеше много. Ане за пореден път бе изчистила цялата къща и парцалът още беше в ръцете ѝ. Трепереше от умора и беше изтощена до смърт.

Вчера следобед бе слязла в селото и се възползва от случая, за да прослуша гласовата си поща. Харалд бе оставил съобщение, че пристига в Италия. Точно в пет трябваше да го вземе от летището във Флоренция. Искаше да представи Вале Короната в най-добра светлина, затова се захвана да чисти.

Елеоноре изглеждаше така, сякаш само кофа ледена вода би могла да я спаси от колапс на кръвообращението, докато жената, която дискретно стоеше на заден план, оставяше впечатлението, че преходът от Ла Пекора до Вале Короната не я е напрегнал ни най-малко. Усмиваше се открито и явно не желаше да се натрапва. Ане веднага изпита симпатия към нея.

Ане прегърна Елеоноре и подаде ръка на Марайке.

— Заповядайте, седнете. Ще донеса нещо за пиене.

Върна се с чаши, бутилки с газирана и негазирана вода и купичка лимонови резени, а Елеоноре тъкмо обясняваше особеностите на долината.

— Искате ли да ви разведа и да ви покажа имота? — попита вежливо Ане.

— С удоволствие ще разгледам.

Марайке остана възхитена от долината и беше любопитна да види повече.

Ане въведе гостенката си в къщата. Обиколиха всички стаи, излязоха и тръгнаха по течението на потока. Разгледаха басейна и водопада, стигнаха чак до паркинга. На връщане Ане вече знаеше, че

Марайке е криминален комисар и почива в Ла Пекора с приятелката си и с двете им деца.

Със сигурност не идва при мен случайно, разбра веднага Ане. Най-вероятно я е изпратило небето. Тази жена ще ми помогне да намеря сина си. Ане имаше чувството, че е търкулнала камъче, което бързо набира скорост и се превръща в могъща лавина, която помита всичко по пътя си.

По молба на Марайке Ане разказа подробно за изчезването на Феликс преди десет години. Описа действията на полицията и срещата си с майката на едното от другите две изчезнали момчета. Призна, че е купила Вале Короната само за да тръгне по следите на сина си, не премълча и влизането в кухнята и открадването на снимката. Но не спомена Алора, която често идваше и хвърляше рози в басейна.

Марайке слушаше внимателно и не я прекъсна нито веднъж. Ане се взираше в яносините очи на гостенката си и беше сигурна, че тя запомня всяка дума, казана от нея, съхранява я в паметта си и никога няма да я забрави. Въпреки че Марайке не реагираше, Ане се чувстваше напълно разбрана.

— Имам ли надежда? — попита тихо тя, след като свърши да разказва.

Марайке поклати глава.

— Съжалявам, но не вярвам. Няма надежда.

Ане кимна.

— И аз съм на път да повярвам в същото.

Тя стана, влезе в къщата и след малко се върна със снимката на Феликс и с карта, която разпростря пред Марайке и Елеоноре. Марайке си спомни, че и по телевизията бяха говорили за пространствената близост на изчезванията.

— Предполагам, че той живее тук — заговори решително тя. — Тук, сред вас. Сигурно е някой от любезните съседи, когото всички познават, но не са близки с него. Човек, който буди доверие и е надежден член на малката община. Познава добре областта и се движи свободно. На всеки няколко години излиза на лов. Наоколо има предостатъчно самотни къщи и не му е трудно да скрие тялото на сигурно място. Или даже да го унищожи. И понеже не са открити никакви следи, понеже няма заподозрени, никой не си помисля да разкопае имота си. Децата изчезват завинаги.

Елеоноре хвърли тържествуващ поглед към Ане. *Чуй това!* — казваха очите ѝ. *Тази жена може да ти помогне!*

— Понякога си мисля, че ако Феликс беше изчезнал в Германия, убиецът отдавна щеше да е заловен и наказан. Но италианците не правят нищо! Не се замислят, не разследват, не търсят. Бездействат. През последните десет години нито веднъж не ми се обадиха от италианската полиция, нито ми писаха. Просто нищо не се случва и това ме подлудява!

Марайке кимна.

— Аз пък съм убедена, че разследването продължава, но не ви държат в течение. Вероятно тукашните колеги работят по друг начин. Онова, което ме притеснява, е, че убиецът подбира жертвите си напълно случайно. Почти съм сигурна, че те му се изпречват на пътя. Той не ги търси, те сами идват. Откъде да започне в такъв случай разследването? Откъде да започне търсенето, след като убиецът не оставя никакви следи? Вероятно полицията не познава дори местата, където са извършени престъпленията — ако децата наистина са убити. Щом няма местопрестъпление, няма и ДНК материал. — Марайке въздъхна примирено. — Много трудно се откриват убийци, които нямат връзка със своите жертви. В града е по-лесно, защото убиецът е принуден да остави трупа някъде. Няма как да се отърве от него. Тук е друго. Това затруднява разследването.

Марайке пое дълбоко въздух и кимна съчувствено на Ане.

— Боя се, че не мога да ви помогна. Отпуската ми скоро ще свърши.

— Да, да, разбира се. Не съм и очаквала.

— Как мислите — включи се в разговора Елеоноре, — дали пак ще се случи нещо? Дали ще изчезне още едно дете?

Марайке се замисли за момент.

— Да, смятам, че да. Разбира се, убиецът не си е купил вечен живот. Може да загине при пътна злополука, да получи инфаркт или да падне от дървото, докато бере маслини. Всичко това е възможно и слага край на серията от убийства. Но ако е още жив, той ще продължи да убива. Просто изчаква подходящия момент. Търпеливо чака съдбата да прати в ръцете му поредното момченце.

— Божичко! — простена Ане.

Елеоноре пиеше вече четвърта чаша вода с лимон и лицето ѝ постепенно си възвръщаше нормалния цвят.

— Хората в областта би трябвало да са по-предпазливи. Да следят децата си, да не ги пускат сами в гората или край езерото. А ако пътят до училище минава през необитавано място, да ги карат с колата и да ги вземат от вратата на училището.

— Тук никой не се замисля, че убиецът е наблизил! Изчезналите деца отдавна са забравени, а никой не се е сетил за тригодишния ритъм.

— Това трябва да се промени, и то по най-бързия начин. Пресата да раздуха отново старите истории. Въпреки че... — Марайке размишляваше трескаво. — Има убийци, които буквално чакат да се появят съобщения за тях в пресата. За тях е удоволствие да нанесат своя удар точно когато всички говорят, че предстои ново убийство, и навсякъде цари страх. И когато отново не намерят трупа, убиецът се смее доволно и се чувства още по-велик и неуловим. Наслаждава се на могъществото си, защото е демонстрирал пред полицията, че тя е безсилна. И понеже това му харесва, ще продължи да убива — така ще докаже на целия свят, че е всемогъщ. Интервалите между убийствата ще се скъсяват. Убиецът ще изгуби чувство за мярка и ще се опияни от властта си — заключи Марайке и остави салфетката, която несъзнателно беше мачкала в ръцете си.

— Почти съм убедена, че си имаме работа точно с такъв тип. Много скоро ще се опияни от своята мания за величие. Защото никой не върви по следите му. Той живее в непосредствена близост до местопрестъпленията, но никой не го подозира. Това си е истинска сензация. Извършителят е убеден, че убийствата успяват само благодарение на изключителната му интелигентност. Смята се за по-умен от всички хора на света. — Марайке запали цигара и издуха дима право нагоре. — Да, наистина е по-добре да не включваме пресата. Колкото по-спокоен се чувства убиецът, толкова по-добре. Иначе ще реши, че трябва отново да покаже колко е гениален.

— Това звучи разумно — кимна Ане. — Но ме отчайва, защото означава, че не можем да направим нищо.

— Можем само да се надяваме, че той няма да продължи да убива. Или че следващия път ще допусне грешка. Може би все пак някой го наблюдава. Дано да е така.

Ане гледаше право пред себе си и очевидно мислеше за нещо. След малко Марайке попита:

— Ще позволите ли да използвам тоалетната?

— Разбира се. — Ане ѝ показва вратата и Марайке изчезна в къщата.

— Тя е страхотна, нали? — попита гордо Елеоноре.

— Да. Би било прекрасно, ако се заеме със случая, но не е редно да разваляме отпуската ѝ.

След малко Марайке се върна и зае отново мястото си край масата. Беше решила да им каже всичко.

— В Германия също разследвам сериен убиец на деца. Само че той е доста по-различен от тукашния. Немският убиец също предпочита малки момчета, горе-долу на същата възраст като италианските деца, но се е разпрострял по цялата територия на страната. Местопрестъпленията се намират на стотици километри едно от друго. Освен това не крие телата, а ги оставя специално подготвени за полицията. Изгражда цяла сцена и поставя трупа така, сякаш детето е още живо. Дава ни всевъзможни улики, буквално ни ги тика в ръцете, но все още не сме го разкрили. Първото убийство стана през хиляда деветстотин осемдесет и трета година. За мен е непоносимо да знам, че онзи тип все още се разхожда свободно и се надсмива на полицията, която не е в състояние да го залови.

— Никога не съм чувала за такъв убиец — пошепна Ане.

— Последното убийство е отпреди петнайсет години. След него онзи престана да убива — незнайно по каква причина. Дано вече не е между живите. Това би било най-доброто, но много ми се иска да съм сигурна. Имаме ДНК-то му, но това изобщо не ни помага. Той не е регистриран никъде, не е осъждан, не се е проявил с нищо. Това е необичайно за сексуалните убийци.

— През колко години е убивал в Германия?

— Също през три.

— Явно убийците обичат този интервал — отбеляза Елеоноре.

— Искате ли по чаша вино? — попита Ане.

— За мен не! — извика Елеоноре. — Иначе няма да се върна жива в Ла Пекора.

През следващия четвърт час говориха за италианския климат, за храната, за виното и за италианците. На тръгване Марайке помоли Ане

да ѝ даде снимка на Феликс — така, за всеки случай. Ане донесе снимка и обеща, че през следващата седмица ще мине да види дамите в Ла Пекора. Марайке я помоли да не казва на приятелката ѝ Бетина за изчезналите в областта деца, защото била алергична към убийствата на деца и най-вече към случаите по време на отпуска в чужбина. Ако научи, че се занимавам с местните убийства по своя воля, без да ми е възложено служебно, ще ми откъсне главата — обясни с усмивка Марайке.

Ане обеща и ги изпрати чак до билото. Радваше се, че Марайке ще мисли върху изчезването на Феликс и другите деца, и се надяваше да стигнат до някоя, поне мъничка, следа.

Когато се върна вкъщи и видя часовника, Ане се ужаси. Почти три! Ако искаше да пристигне на летището в пет, трябваше да побърза. Събра кофите, парцалите и четките, раздигна масата, среса набързо косата си, заключи грижливо входната врата и хукна към паркинга, където я чакаше колата ѝ.

Самолетът трябваше да кацне в пет и пет. Ане влетя в чакалнята на летище Веспучи в пет и шест и с облекчение прочете на таблото, че полетът закъснява с половин час. Настана се удобно в малкия бар, изпи едно еспreso и се опита да почете.

Залата за посрещачи беше необичайно малка, грозна и изобщо не отговаряше на очакванията, с които туристите кацаха във Флоренция. Подхождаше по-скоро на някоя незначителна пустинна държава, отколкото на един от най-красивите градове в Италия.

Няколко италианци разговаряха на висок глас, без да се притесняват, че всички ги слушат. Дребна чернокоса италианка носеше огромна табела, на която пишеше „Госпожа Кюперсберг“. Ане неволно се засмя. Нито един италианец не би могъл да прочете и да произнесе правилно това име. Италианците не бяха в състояние да произнесат дори съвсем обикновени немски думички.

На малкия екран най-сетне светна съобщение, че самолетът от Мюнхен е пристигнал. Само след няколко минути Харалд излезе през плъзгащата се врата.

Изглежда страхотно — беше първата мисъл на Ане. Много по-добре от преди. Явно му се е отразило добре, че няколко седмици не е ял манджите ми.

Той видя Ане сред посрещачите и се засмя като хлапак.

— Здравсти — поздрави я, когато се приближи.

Ане също му отговори със „здравсти“. И двамата бяха смутени и не знаеха какво да си кажат. Накрая Харалд я прегърна и я целуна по бузата.

— Хубаво е, че си тук — пошепна тя и улови ръката му. — Да вървим, защото съм оставила колата на забранено за паркиране място точно пред залата за излитаци. С нетърпение очаквам да видя израза на лицето ти, когато влезем в долината.

Харалд наистина остана много впечатлен от Вале Короната.

— Боже, колко романтично място — рече той, докато вървяха към къщата. — Фантастично! Не си го представях така. Започвам да разбирам защо си се влюбила като ученичка в това парче земя.

Той остави чантата си под стария орех и влезе в къщата. Обходи бавно всички стаи, опипваше стените и вратите, таваните и подовете. Провери как се затварят вратите и прозорците, но не каза нито дума.

— Добър ли е покривът? — попита той, щом приключи с обиколката.

— Мисля, че да, но засега не е валяло много.

— Къщата не е особено добра — отбеляза спокойно Харалд. — Вратите и прозорците явно са поставени от дилетант. Въпреки това е красива. Има атмосфера. Поздравявам те за твоя имот.

Каза „твой“, не „наш“ — отбеляза веднага Ане.

Харалд я прегърна, тя въздъхна и се облегна на гърдите му. Чувстваше се щастлива от одобрението на мъжа си и едва сега разбра колко ѝ е липсвал.

Тя беше приготвила салата с риба тон и боб и свари макарони по арабски. Харалд обичаше доматиен сос с люти чушлета.

Докато вечеряха, Ане пожела да научи какво става в родната Фризия и Харалд ѝ разказа подробно за болните жители на градчето. Ане попита за Памела, но той ѝ отговори, че не я е виждал от седмици и даже не знаел дали не е заминала някъде. Странно, но Ане веднага му повярва.

Докато Харалд разказваше, в сърцето ѝ се надигна копнеж по дома и тя реши да се върне в Германия най-късно след месец. Съзнаваше, че не би могла да прекара зимата съвсем сама в долината.

Всъщност Ане нямаше намерение още първата вечер да разкаже на Харалд какво е преживяла в Италия, но след като изпиха две бутилки вино, езикът ѝ се развърза. Харалд зададе съвсем обикновения въпрос: „Е? Научи ли нещо за Феликс?“ — и тя се разприказва. Не скри нищо от него. Описа връзката си с Кай, лудата Алора и полицайката, с която се бе запознала днес. Най-подробно разказа за открадването на снимката и за своите предположения.

Харалд я слушаше мълчаливо — също като Марайке — и по челото му се вдълбаха две отвесни бръчки. Други две се проточиха от ноздрите към ъгълчетата на устата и Ане много се учуди, защото

никога досега не ги беше забелязвала. Лицето му изразяваше не само сериозност, но и строгост и това я обезпокои.

Тя свърши; Харалд мълча известно време, разтриваше кокалчетата на пръстите си и дъвчеше горната си устна. После заговори:

— Сериозно ли ми казваш, че си купила тази долина просто така, защото ти е харесала от пръв поглед, а сега се оказва, че се намиращ на мястото, където живее убиецът и където може би е погребан Феликс? Нашето момче лежи под басейна? Това е безумна идея. Измислила си цялата тази история само защото някаква си луда или слабоумна, която не може да говори и да чете, хвърля рози във водата! Защо ми разказваш всичко това? Искаш ли да знаеш какво мисля?

Ане кимна.

— Мисля, че ти си лудата, скъпа моя. Вече не си наясно с действителността. Знам, случва се хора, които живеят сами, да изперкат. По цяла нощ се взират в тъмната гора и се вслушват във виковете на совите. Следят танците на злите вещици, на дяволите и призраците около басейна. Да, тук е прекрасно, но те моля да не ми пълниш главата с тези глупости.

— Ти не си разбрал нищо, нищичко!

В гърлото на Ане беше заседнала буца и тя говореше с мъка.

— Напротив, Ане, разбирам те, но аз съм реалист, а ти си истеричка. Това е всичко. Ако излезеш на разходка в гората и видиш купчина листа, ти ще започнеш да ги разравяш, защото смяташ, че отдолу лежи труп. Ти виждаш само трупове. Навсякъде. Това не е признак на душевно здраве, мила моя.

Ане се беше зарадвала, че след пристигането на Харалд двамата си общуват непринудено, спокойно и хармонично, но се оказа, че се е лъгала. Той разруши хармонията. Прииска ѝ се да го изгони от къщата. Не можеше да легне в едно легло с него. Искаше да остане сама. Той идваше от друг свят и не беше в състояние да разбере нейния. Край. Всичко свърши. Между двамата повече нямаше връзка. Миналото не можеше да се върне.

— Вече знаеш къде са банята и спалнята — каза просто тя и се запъти към стълбата. Нямаше намерение нито да си маха грима, нито да си измие зъбите. Искаше само да легне и да заспи, за да не се пита защо мъжът ѝ не може да разбере, че тя търси причината за

изчезването на Феликс и е на път да разгадае тайната. Само така щяха да решат общия си проблем. За него тя беше просто жена, която си е изгубила ума.

След около половин час Харалд влезе в спалнята и веднага видя, че възглавницата на жена му е мокра. Ане беше плакала, докато заспи.

Той се мушна тихичко под завивката, угаси светлината, прегърна Ане и целуна косата ѝ.

— Утре сутринта всичко ще изглежда другояче, любов моя. Утре ще помислим какво да правим оттук нататък. Не се притеснявай за нищо.

Ала Ане спеше дълбоко и не чу тези думи.

На следващата сутрин тя се събуди рано, но мястото до нея беше празно. Ала си личеше, че леглото е било използвано, освен това Харалд бе навил завивката на „салам“, както правеше винаги, и я беше избутал в края на леглото.

Ане стана и погледна през прозореца. Харалд стоеше на ръба на басейна само по шорти и се взираше замислено във водата. Ане наметна халата си и отиде при него. Той я видя да идва, усмихна се и посочи басейна.

— Ама че гадост! Човек може да влезе в тази помия само ако много му се иска пиявиците да му изсмучат и последната капка кръв. Какво ти каза онзи Енрико за отточната тръба?

— Твърди, че е някъде в предната третина. Не можа да ми обясни точно къде. Каза, че човек трябва да се гмурне, да напипа капака в тинята и после с много сила, или най-добре с подходящ инструмент, да го завърти. Сигурно междувременно е целият в тиня и не може да се раздвижи.

— Любимият ти Енрико е побъркан — промърмори пренебрежително Харалд. — Как е могъл да построи такъв непрактичен басейн? Това е идиотщина. Моля те, Ане, свари по едно силно кафе, а аз ще видя какво мога да направя.

— Наистина ли ще се гмурнеш да търсиш капака? — попита ужасено тя и го огледа недоверчиво. С тънките си бледи крака Харалд изобщо нямаше вид на гмуркач.

— Да не съм луд! И с десет коня не можеш да ме завлечеш до тази дупка! Имаш ли някакви инструменти?

Ане му показва навеса зад банята и местата, където бяха натрупани камъни, строителни отпадъци, греди, желяза и тем подобни. Енрико или не е имал желание да ги изнесе, или е смятал, че едно или друго ще му влезе в работа по-нататък.

Докато Ане правеше закуска, Харалд се ровеше в отпадъците.

Когато изнесе таблата, тя видя, че е намерил дълъг железен прът и ровичка с него по дъното на басейна. Повика го да закусят, но той само махна с ръка и продължи да търси. След малко през тялото му премина тръпка като от удар. Очевидно беше намерил нещо и усещаше съпротива.

Харалд продължи да забива пръта в дъното на басейна с все сила и да ругае все по-ядно. Ане го наблюдаваше от масата под ореха. *Сигурно съжалява за онова, което ми наговори вчера, помисли си тя, иначе нямаше да се занимава с басейна. Трудно е да се говори с него, но за щастие понякога сам стига до правилното решение.*

Ане тъкмо си намаза филийка с мармалад, когато Харалд нададе ликуващ вик. В същото време от тръбата в стената на басейна потече силна струя зелена вода.

Харалд се засмя доволно и се запъти към масата.

— Ще си измия ръцете и ще облека нещо топло — каза той, — после ще закусим на спокойствие, докато помийната яма се изпразни. Тогава започва голямото чистене. Както виждаш, има моменти в живота, когато човек е принуден да си послужи с груба сила. Знаеш ли къде има магазин, за да купим нов капак за тръбата?

Ане кимна и Харалд влезе в кухнята.

Сгушена в скривалището си, Алора наблюдаваше къщата и двора. Там отново се бе появил непознат мъж и тя не посмя да отиде при Ане. Най-вече защото и този мъж правеше странни неща с басейна. Каменната грамада се изпразваше бързо — също както някога, когато дяволът бе излязъл от къщата с детето на ръце.

Алора изпитваше страх. По гърба ѝ лазеха студени тръпки и скоро обхванаха цялото тяло. Треперейки, тя се долепи до дървото. И днес бе донесла рози, но не посмя да ги хвърли във водата. По-добре

да ги накъса на парченца. Инстинктът ѝ казваше да чака и да разбере какво ще се случи по-нататък.

Чакането продължи цели четири часа. Едва тогава Ане и непознатият мъж излязоха от почистения басейн, натоварени с метли, парцали, маркуч, лопати и куп четки. Отнесоха всичко в малкия навес зад банята и влязоха в къщата. Скоро се появиха отново, облечени за излизане: Ане с джинси и пуловер, мъжът с кафяв кадифен панталон и кожено яке. Заключиха грижливо, слязоха до паркинга, качиха се в колата и потеглиха нанякъде.

Алора отлично чу как Ане каза на мъжа:

— Първо ще опитаме в Амбра и ако не намерим, ще идем в Монтеварки. Там има няколко магазина.

Слънцето вече стоеше високо над долината. Алора клекна на ръба на басейна и търпеливо изчака дъното да изсъхне. После се зае за работа.

Карла се обади в два и петнайсет и съобщи, че е пристигнала благополучно в Хамбург и веднага отива в болницата, за да види баща си за последен път.

— Добре — отговори Енрико. — Бъди смела. Ще чакам да се обадиш пак утре вечерта.

— Да, разбира се, че ще се обадя — отговори шепнешком Карла. — И те моля, не забравяй, че те обичам.

С тези думи тя затвори и Енрико моментално изключи телефона си. Имаше на разположение ден и половина спокойствие. До следващото обаждане.

Всичко бе станало много бързо. Вчера по обед изведнъж се появи Фиама. *Значи все пак изпълни заплахата си да ме посети, старата мръсница*, помисли си Енрико и се усмихна любезно.

— Фиама! Колко е хубаво, че ни идвате на гости — поздрави я той. — Какво да ви предложи?

Тя вървеше по новата алея и внимателно се оглеждаше. Страшно обичаше да зяпа чуждите къщи. Попиваше като гъба всеки интересен детайл и си съставяше представа за човека, който живееше в къщата. От няколко дни се канеше да дойде тук и да види как живее красивият полуиталианец, но не се сещаше за подходящ претекст, с който да обясни любопитството си. Тази сутрин случайността ѝ дойде на помощ. Пощальонът от Амбра пристигна при кмета с телеграма в ръка, за да попита как да стигне до Каза Мерия. Досега Енрико и Карла винаги вземали пощата си направо от станцията.

Фиама буквално грабна телеграмата от ръката му и заяви, че хората, които живеят в Каза Мерия, са ѝ приятели, затова щяла веднага да отиде там с колата и да им предаде телеграмата. Пощальонът кимна доволно и си замина обратно за Амбра, а Фиама бързо се запъти към спалнята, за да поднови грима си и да облече нещо подходящо за случая.

Фиама и Енрико седнаха под старата смокиня.

— Изглеждате фантастично — излъга Енрико и Фиама се зарадва неимоверно много. Този мъж ѝ харесваше все повече.

Карла донесе сок от праскови и вода за разреждане.

— Прекрасно сте се устроили — отбеляза Фиама. — Просто не мога да повярвам как толкова бързо сте построили наново старата руина. Аз мога да преценя, защото отлично знам какво беше тук, когато в къщата живееха старата Жулиета и Алора.

— Алора ли? — учуди се Енрико. — Мисля, че не я познавам.

— Възможно е — засмя се Фиама, — но със сигурност сте я виждали. Невероятно мършава, изглежда доста по-млада, отколкото е в действителност, с бяла коса като слама и знае една-единствена дума: „Алора“.

Най-сетне Енрико разбра. Значи вещицата, която го наблюдаваше по време на строителството и която той заплаши с вилата, се казваше Алора. Сега, след като знаеше, че тя е живяла тук, разбираше защо го е гледала, докато работи.

— Тази есен времето е великолепно — продължи замечтано Фиама. — По-прекрасно от лятото. Човек би трябвало да прекарва всяка минута навън.

— Права сте, но ние имаме още много работа. Енрико е обещал да завърши строежа до зимата — намеси се в разговора Карла. Фиама ѝ стана несимпатична от първия миг и тя не се опитваше да го скрие.

— О, така ли? — Фиама се усмихна сладко на Енрико. — Тук е толкова хубаво, че почти забравих за какво съм дошла. Заповядайте! Пощальонът от Амбра ми предаде телеграма за вас. Карла Роде — прочете бавно тя. — Това сте вие, нали?

— Да. — Карла взе телеграмата, отвори я и прочете двете кратки изречения. — От сестра ми е — обърна се тя с потъмняло лице към Енрико. — Баща ми е починал. Трябва да отида в Германия. — Стана и бавно се запъти към къщата.

Енрико преведе на Фиама какво е казала Карла.

— Божичко, какъв ужас! Много съжалявам! — Фиама стана, ядосана, че посещението ѝ приключва така бързо и внезапно.

— Като дойдете следващия път, ще ви покажа къщата — предложи с усмивка Енрико. — Най-добре през пролетта, когато ще е напълно завършена.

Фиама кимна и се запъти към колата си. *Ама че глупава история*, повтаряше си тя, *пропиях такъв хубав шанс!* Сбогува се с Енрико сърдечно, почти свойски.

— Поздравете очарователната си приятелка — заключи многозначително тя и потегли.

Карла мълчеше и криеше лицето си. Бързо събра багажа си и излезе от стаята.

— Докога ще останеш там? — попита Енрико.

Карла вдигна рамене.

— Колкото е нужно. Мама има нужда от мен. Ще решим дали да остане да живее сама в къщата. Наистина не знам колко време ще се забавя. Но със сигурност няма да ме има три или четири седмици.

— Ще ти построя басейн — опита се да я ободрят той. — Когато се върнеш, ще е готов и още през пролетта ще можеш да плуваш в него.

— По-добре е първо да завършиш къщата — отвърна сухо Карла. — За мен е по-важно да имам удобна баня и хубава кухня. Басейнът да остане за следващата година.

— Аз пък си мислех, че ще се зарадваш! — рече Енрико и изписа на лицето си обида.

— Радвам се, естествено.

— Добре тогава.

Дискусията приключи. Разбира се, че ще построи басейн. Няма да пропусне такъв благоприятен случай.

Карла успя да стигне навреме в Монтеварки и взе нощния влак, с който щеше да стигне до Мюнхен, без да се прекачва. Оттам щеше да вземе първия влак за Хамбург.

Енрико остана на перона и продължи да маха на Карла, докато влакът изчезна в далечината. Най-сетне отново беше сам.

Той обиколи двора няколко пъти, търсейки подходящо място за басейна. Проверяваше къде се намира слънцето, дали наблизо има дъб, чиято шума постоянно ще пада във водата, дали почвата е достатъчно твърда. Винаги съществуваше опасност басейн, построен на склон, да се хлъзне надолу след силни и продължителни дъждове или просто с течение на времето.

Най-сетне намери най-доброто място: не много далеч от къщата, равно и открито. Очерта правоъгълник и заби колчета. Тъкмо когато

започна да опъва конопените въжета, чу приближаващи се гласове. Ако продължава така, ще променя плановете си, помисли си гневно Енрико. Каза Мерия е като гълъбарник. Всеки ден идват разни нахалници. Затова ли се беше отказал от Вале Короната?

Той се опря на лопатата и се вгледа внимателно в хората, които вървяха насреща му.

Може би всичко щеше да стане другояче и да завърши щастливо, ако онази сутрин Марайке не се беше спънала на път към банята. От малката спалня на първия етаж до банята водеше тясна извита стълба, чиито стъпала бяха с различна височина и дълбочина.

Марайке беше по чехли, сънена и невнимателна. Спъна се на предпоследното стъпало, падна лошо и нарани левия си глезен.

Елеоноре веднага ѝ предложи да я откара при докторката в Амбра, за да видят дали няма нещо счупено, а Бетина реши да излезе на дълга разходка с децата. Предишната вечер бяха решили да отидат всички заедно в Сиена, за да разгледат катедралата, „Пиаца дел Кампо“ и евентуално още няколко църкви, а в най-лошия случай и няколко музея. Еда и Ян, естествено, не бяха особено въодушевени и промяната в плана ги изненада много приятно.

Към девет и половина Марайке, подкрепяна от Елеоноре, доуцука до колата, за да отидат на лекар в Амбра. Горедолу по същото време тръгна и Бетина с децата. Всеки от излетниците носеше в раницата си бутилка вода и достатъчно храна, защото възнамеряваха да направят дълга обиколка.

Бетина носеше подробна карта на гората и беше начертала маршрут през Монтеварки към Сан Винченти, после направо през долината до Монте ди Рота, след това връщане в Ла Пекора през Каза Чингале.

Елеоноре и Марайке седяха почти два часа в чакалнята на лекарката. Когато най-сетне им дойде редът, тя хвърли само бегъл поглед на подутия крак и ги прати в болницата на Монтеварки, в отделението за спешна помощ. Обясни им, че кракът трябва да се види на рентген и евентуално да се гипсират.

След три часа Марайке излезе от болницата с патерици. Рентгенът не показва счупване, затова бинтоваха здраво глезена и я пратиха да си ходи вкъщи с добрия съвет да вдига стъпалото на възглавница и да се щади.

— Слава богу, че не е счупен — каза Елеоноре по обратния път.

— Странно е, но имам чувството, че не мога да направя нито крачка — отвърна мрачно Марайке. — А това е крайно неприятно за хора с моята професия.

До Сан Винченти излетът премина без произшествия. И Ян, и Еда се държаха необичайно добре и почти не мърмореха. Еда приказваше почти без прекъсване и многословно хвалеше приятеля си Мики, който бил вече в дванайсети клас и искал да следва информатика. Мики имал ужасно акне, бил метър и деветдесет и пет висок и все още не умее да координира движенията на крайниците си. Когато го заговаряли, ставал яркочервен и се срамувал, че е жив. Но всичко това не пречело на Еда да е силно влюбена в него и да го смята за най-прекрасния човек на света. Голяма работа, че не си отварял устата — нито за разумен разговор, нито за целувка.

Бетина беше трогната от готовността на момичето да говори за любимия си и оцени високо това доказателство за доверие. Помнеше, че на възрастта на Еда се бе влюбила с цялото си сърце в учителката си по химия и беше толкова отчаяна, че започна да заеква и да фъфли. В сравнение с нея Еда беше в много по-добро положение. Трябваше да почиват цели три пъти, защото телефонът на момичето звънеше — обаждаше се, естествено, Мики (тя го наричаше „Майки“). Всеки път Еда изтичваше в храстите, шепнеше влюбено в продължение на десет минути и се връщаше с пламнало от щастие лице. Бетина се опита да си представи какво може да е толкова вълнуващо в тези дълги монолози, но не успя.

Зад Монтебеники Ян намери малка костенурка. Помилва бронята ѝ и започна да я чеше под главата, която тя подаде с готовност, защото ѝ беше приятно. Ян изпадна в блаженство и когато Бетина му разреши да вземе костенурката, едва повярва в щастието си. Натъпка джобовите си със зеленина за вечеря на костенурката и я понесе като рохко яйце. Когато Еда отново се скри в храстите, за да се чуе с Мики, двамата с Бетина обсъдиха как да нарече костенурката.

Прекошиха Сан Винченти. Бетина се чувстваше доста уморена, но Ян и Еда изобщо не усещаха умора, защото бяха твърде заети с любимците си.

Точно на изхода на селото Бетина тръгна по черен път, който според нея трябваше да ги поведе в правилната посока. На картата беше отбелязан друг път, започващ от средата на селото, но тя не го откри никъде.

След около половин час изведнъж се озоваха пред къща, скрита зад малък хълм. Бетина изобщо не очакваше да види къща на това място и бе обзета от неприятното чувство, че е попаднала в частен имот. Ян и Еда бърбореха весело, докато тя се оглеждаше с надеждата да види някого, на когото да се извини за нахлуването и който да я упъти.

— Не викайте толкова — помоли тя, докато минаваха покрай къщата.

Енрико седеше под смокиновото дърво с кръстосани крака и се усмихваше ведро.

— Здравейте! — поздрави той. — Каква приятна изненада! Тук много рядко идват хора. Виждам, че ви мъчи жажда.

Бетина се смая от сърдечното посрещане и се учуди, че непознатият им говори на немски.

— Откъде знаете, че сме немци?

— Вижда се — засмя се Енрико. — Освен това чух част от разговора ви. Моля, заповядайте, седнете.

— Благодаря. — Бетина прие поканата с удоволствие, Ян и Еда също се зарадваха, че ще си починат.

Енрико донесе вода, плодов сок и солети, каквито винаги имаше вкъщи, в случай че хлябът свърши.

Последва непринуден, приятен разговор, в който се включиха дори Ян и Еда. Енрико веднага им стана симпатичен. Бетина разказа, че са дошли на почивка в Ла Пекора, а Енрико обясни, че по случайност познава добре мястото, защото Ла Пекора е една от къщите, които е преустроил и подновил.

Бетина узна, че новият ѝ познат е архитект, решил да се махне от Германия, в момента за съжаление сламен вдовец, понеже жена му заминала при родителите си. Енрико разказа за своя живот в самота, за желанието си да забрави завинаги света на големия бизнес и да оцелява с малко собственост и по възможност без постиженията на цивилизацията като радио, телевизия и компютри, че се старее да пести ток и вода.

Ян и Еда го зяпах, сякаш бяха попаднали на извънземен. Как е възможно да се живее без телевизор и компютър? Това е безумие! Подобен живот им изглеждаше абсолютно невъзможен. Бетина обаче остана възхитена от странния немец.

Ян пусна Хари — така бе кръстил костенурката — да се поразходи във високата трева зад къщата, но нито за секунда не я изпусна от поглед. Страхуваше се да не я загуби, защото тя се движеше учудващо бързо. Енрико му показва листа от глухарче — любимата храна на костенурките — и нарязва ябълка на тънки парченца, които Хари жадно погълна.

— Ако искаш, ела ми на гости през някой от следващите дни — покани го сърдечно Енрико. — Ще ти направя ограда за костенурката, за да я пускаш свободно в Ла Пекора и да не се налага постоянно да я следиш. Ужасно е все да те е страх, че ще ти избяга.

— Наистина ли? — попита плахо Ян. Не можеше да повярва, че този напълно чужд човек е готов да направи толкова много за него.

— Наистина — отговори нежно Енрико и го помилва по косата.

По някое време Бетина погледна часовника си и се стресна. Разговорът беше продължил три часа и тя бе забравила за времето. Обратният път беше много дълъг, а Бетина се чувстваше напълно изтощена. След тази дълга почивка имаше чувството, че не е в състояние да направи нито една крачка.

Енрико предложи да ги закара до Ла Пекора. Бетина се почувства едва ли не виновна, но той я увери, че това не му струва нищо, и тя прие предложението.

Докато пътуваха, Енрико каза:

— Бих се радвал да ме посетите още веднъж, преди да си заминете. Толкова приятно ми беше да прекарам следобеда с вас. — Погледна Ян в задното огледало и му намигна.

Ян се ухили. Еда беше заспала до него.

— С удоволствие ще наминем — каза Бетина. — Ще доведе и Марайке.

— Елате, когато искате. Няма да ми пречите.

Двамата вече си говореха на „ти“ и Бетина го бе приела съвсем естествено. Имаше чувството, че разговаря с човек, когото познава от години.

Енрико спря на отклонението за Ла Пекора.

— Не ми се сърдете, но няма да ви закарам до къщата. Отдавна не съм виждал Елеоноре, а тя е много мила и когато ме види, ще ме задържи до късно вечерта. Предпочитам да се върна вкъщи и да почета.

— Разбирам — засмя се Бетина. — Много мило, че ни докара дотук. Много, много ти благодаря. Дано някога ти се реваншираме.

— Със сигурност — отговори с усмивка Енрико, обърна колата и си замина.

Вечерта Марайке и Бетина дълго седяха на терасата. Марайке беше вдигнала крака си на едно столче и беше необичайно мълчалива. Вятърът се засилваше и свещите трепкаха. Бетина разказваше за Енрико. Марайке никога не я беше виждала толкова въодушевена от мъж и много се учуди.

— Непременно трябва да се запознаеш с него — заключи Бетина. — Необикновен човек. Сигурна съм, че ще ти хареса. Не е ли прекрасно, че срещнах толкова интересен тип в тези далечни планини?

Харалд и Ане се върнаха във Вале Короната още по светло. Бяха претърсили всички магазини за строителни материали и Харалд купи два капака, които според него трябваше да станат.

— Цялата тази система е глупава — заяви сърдито той, когато сложи капаците на задната седалка на колата. — Не може всяка година да избиваме капака, за да чистим басейна. Великият майстор строител, построил тази къща, очевидно не мисли дългосрочно. Главното е било да завърши басейна. Не го интересува какво ще се случи след година.

— Май си доста зле настроен към него...

— Не, защото не го познавам. Може да е много мил. Засега съдя за него само по онова, което е построил, и не съм особено въодушевен.

Двамата хапнаха пица в Бучине — петдесет сантиметра в диаметър, тънка като хартия и пестеливо гарнирана, но с превъзходен вкус.

— Сега имам нужда от една студена бира — въздъхна Харалд, докато пътуваха към долината. — Сигурно имаш в хладилника.

— Съжалявам, но забравих да ти купя.

— Разкажи ми за Кай — помоли най-неочаквано Харалд. — Що за човек е?

— Не сега — отвърна тихо Ане. — Не мога и не искам да говоря за него. Ще ти кажа само, че е страхотен. Весел, забавен, добър приятел.

Тя слезе от колата и се запъти право към басейна. Харалд извади от багажника чантата ѝ и зеленчуците, които бяха купили по пътя.

Ане застана на ръба на басейна и се взря като замаяна към дъното. Стоеше неподвижна, сякаш хипнотизирана.

— Ане! — извика стреснато Харалд. — Какво има?

Тя не реагира. Той я повика още няколко пъти и всеки път повишаваше глас, но Ане дори не вдигна глава. Стоеше като вкаменена, сякаш улучена от мълния.

Харалд захвърли каквото държеше в ръка и се втурна към жена си.

Сложи ръка на рамото ѝ и погледна към дъното на басейна. Бетонът беше изсъхнал и имаше светлосив цвят. В средата беше изобразено момче в естествен ръст. От камъчета с различна големина, от цветя и пръст беше оформена фигура с всички подробности. Момчето беше с къси панталонки и тениска и имаше руса коса. Жълтите цветчета около лицето му я показваха съвсем ясно.

— Все още ли смяташ, че съм истерична и си въобразявам разни неща? — попита глухо Ане. Лицето ѝ беше абсолютно бяло. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

— Не. Да се махаме оттук.

Харалд я прегърна и бавно я поведе към къщата. Тя не се противеше. Очевидно не съзнаваше какво става. Той я настани в кухнята и ѝ наля чаша вода.

— Изпий я, моля те. Бяла си като платно.

Седна до нея и взе ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

— Хайде сега да помислим. Бавно и внимателно. Не се бой, вече не мисля, че си истеричка. Виждам с очите си, че тук става нещо лошо. Можеш ли да ми обясниш какво означава тази фигура?

Ане поклати глава.

— Възможно ли е да е идвала онази луда жена, която не може да говори и е откраднала снимката?

— Разбира се, че е възможно. Тя се появява от време на време. Казах ти, че хвърля рози във водата.

— Знаеш ли какво мисля?

— И аз мисля същото.

— Не искам да повярвам.

— И аз. Но какво друго би могло да означава странното ѝ поведение? Веднага трябва да разкопаем басейна, Харалд, иначе ще полудея. Трябва да знам дали в бетона има нещо, или не.

— И как си го представяш?

— Откъде да знам? — ядоса се Ане. — Трябва да разрушим проклетия басейн и толкоз! Не е построен за вечността!

Харалд се замисли.

— Ако започна да го разбивам с кирката, ще работя седмици. Трябва ни багер. Това е единствената възможност.

— Ще докараме багер.

— Това означава, че следващото лято няма да си имаш басейн.

— Въобще не ме интересува!

— Ако разрушим основите, ще трябва да подадеш заявление за ново строителство и да ти направят истински басейн, не това благо. Това ще трае месеци, а може и година. Ще се наложи да оберем някоя банка, защото басейните струват скъпо. Да не говорим за неприятностите със строителите. Ако всичко върви добре, ще го завършат след две години.

— Не ме интересува! Как бих могла да вляза в този басейн, като си мисля, че... че... — Ане отчаяно търсеше думи, с които да изрази страха си от неизвестното. — Винаги ще си представям, че вътре има нещо.

— Добре. Познаваш ли човек, който има багер?

— Не. Но ако нямаш нищо против, ще се кача на билото и ще се обадя на Кай. Той работи със строителни бригади и съм сигурна, че ще ми намери най-добрия багерист в околността.

— Щом имаш добри приятели, всичко в живота ти се удава — засмя се Харалд. — Направи го. Обади се на Кай. Много държа да разкрием тайната на тази долина.

Марайке имаше силни болки и цяла нощ не можа да спи. Към четири сутринта събуди Бетина и я помоли да ѝ намери обезболяващо. Приятелката ѝ донесе хапче и чаша вода и веднага заспа отново.

Марайке лежеше будна и размишляваше. Чудовището, което си разиграваше коня в областта, или беше толкова нагло и убедено в способностите си, че изобщо не помисляше да бяга или да смени местожителството си — или имаше семейство и беше обвързано с мястото. Тъй като досега нямаше сериозни следи — ако можеше да се вярва на онова, което ѝ бяха разказали Ане и Елеоноре — тя беше склонна да мисли, че престъпникът убива децата в своя дом и ги заравя някъде наблизо. Той разполагаше с достатъчно време, никой не го следеше, чувстваше се абсолютно сигурен. И най-вероятно нямаше семейство.

Италиански съпруг и баща, който убива малки деца — според Марайке това беше пълен абсурд. Много по-вероятно беше убиецът да е самотник, който живее далече от хората и разполага с достатъчно възможности да крие труповете.

Ако аз живеех тук с децата си, нямаше да имам и една спокойна минута, каза си Марайке. Легна по гръб, опита се да се отпусне и да диша равномерно, но пак не можа да заспи.

В седем тя слезе по стълбата по задник, увита в халата си, и стигна до терасата. Слънцето тъкмо изгряваше. Марайке пое дълбоко дъх и прогони призраците на нощта от съзнанието си. Всичко беше прекрасно. Бетина и децата им бяха здрави и живеяха добре. В момента бяха на почивка в едно прекрасно място, а кракът ѝ щеше да се оправи много скоро. При нужда щеше да излезе за известно време в болнични. Досега никога не беше боледувала и имаше право да си почине.

Бетина стана в осем и направи закуска.

— Мисля, че трябва отново да отида в болницата — каза ѝ Марайке. — Този крак ме боли твърде силно и искам да го прегледат

още веднъж. Може да са пропуснали нещо. Само с щадене, студени компреси и вяра в доброто няма да се справя.

— Права си — съгласи се Бетина. — Няма проблеми, ще те закарам.

— Не, недей, по-добре е пак да отида с Елеоноре. Тя познава добре онази ужасна болница, която според мен е голяма колкото атомна централа, Федералната агенция по труда и Франкфуртската борса едновременно. Освен това говори италиански и знае как да се оправя с докторите. Ние с теб щяхме да побеснеем.

— Добре, щом казваш — засмя се Бетина. — Тогава няма да мърдам никъде. Ще си почивам на терасата и ще те чакам.

— А какво ще правят Ян и Еда?

— Нямам представа. Ще ги попитаме.

Ян и Еда слязоха на закуска сънени, в лошо настроение и заявиха, че нямат никакви желания за деня.

В девет Марайке се качи в колата на Елеоноре и двете потеглиха към Монтеварки. Бетина се настани на терасата и отвори любовния роман, който си беше купила специално за почивката. Още след десетина страници избухна в сълзи.

Еда седеше в кухнята и пишеше писмо на Мики. Ян си играеше с Хари, който постоянно се опитваше да му избяга, и скучаеше.

— Може ли да покарам колело? — попита по едно време Ян.

Бетина свали очилата за четене и го погледна изненадано.

— Да караш колело ли? Откъде ти хрумна тази идея?

— Елеоноре има маунтинбайк. Стои до вратата към кухнята отзад. Каза ми, че ако искам, мога да го карам.

Бетина изпита съчувствие към скучаещото момче.

— Добре, но къде би могъл да отидеш? По пътя надолу и обратно?

— Бих могъл да отида при Енрико. Той ми каза, че ако му отида на гости, ще ми направи ограда за Хари. Ще я направим двамата, за да стане по-бързо, а после ти ще дойдеш да ме вземеш.

Бетина се замисли. Идеята не беше лоша. Ян ще е на сигурно място при Енрико. Ще се занимава с нещо смислено. А тя ще изчака Марайке да се върне от болницата и двете ще отидат с колата до къщата на Енрико. Така и приятелката ѝ ще се запознае с този интересен мъж.

— Ще намериш ли пътя?

— Естествено! — отговори обидено Ян. — Само направо към Монтебеники, после към Сан Винченти и веднага след Сан Винченти надясно. Не бих могъл да се объркам!

— Да, така е — въздъхна Бетина. — Добре, от мен да мине, тръгвай. Но бъди внимателен, чуваш ли! Не карай бързо. И внимавай на завоите, защото лесно може да се подхлъзнеш.

— Добре, разбрах! — извика въодушевено Ян, хвърли се към Бетина и я целуна по бузата. — Браво на теб! И гледай добре Хари, докато ме няма!

Бетина кимна. Ян сложи костенурката в големия леген и натрупа наоколо листа от глухарче. После се затича към задната част на къщата, за да вземе колелото. Върна се само след секунди, метна се на седалката и махна за сбогом.

— Чао, Бетина!

— Рано следобед ще дойдем да те вземем, разбрахме ли се?

— Ще ви чакам!

— И поздрави Енрико от мен.

— Естествено!

Ян натисна педалите и се понесе като вихър по тесния път.

Бетина затвори очи и се наслади на топлите лъчи на есенното слънце, които галеха кожата ѝ. Все още не бе забелязала, че мобилният телефон на Ян лежи забравен до стария леген с костенурката.

Багерът изкачваше с мъка стръмния склон към Вале Короната. Кай го следваше с джипа. Когато Кай и Харалд си подадоха ръка, те се погледнаха за миг и погледите им казаха: „Аз знам за теб и ти знаеш за мен, но сега не е моментът да се скараме“.

Ане се чувстваше леко уплашена и се стараеше да скрие уплахата си с трескава активност: свари кафе, сложи масата под ореха и непрекъснато тичаше навън и навътре.

Кай обясни на багериста какво трябва да направи и мъжът се залови за работа. Лопатата на мощната машина се забиваше в цимента и отчупваше големи парчета.

Ане, Харалд и Кай стояха безмълвни на ръба на басейна и се взираха съсредоточено в разровеното дъно.

Ане първа видя парче плат, на което беше изобразена Айфеловата кула. Нададе вик и се вкопчи в пуловера на Харалд, за да не се строполи в басейна.

— Това е тениската на Феликс, видях я, онази с Айфеловата кула, която му донесохме от Париж! — изплака тя. — Носеше я точно на Разпети петък!

Харалд бутна Ане в ръцете на Кай и заповяда:

— Дръж я здраво!

Багеристът продължаваше да работи невъзмутимо. Носеше наушници, а и машината вдигаше такъв адски шум, че не бе чул нито вика на Ане, нито последвалото го вълнение.

— Спрете! — изкрещя Харалд, но багеристът продължи работа. Тогава Харалд изтича до отсрещната стена на басейна и размаха ръце като лоцман, който нарежда на самолета да спре.

Багеристът изключи двигателя и свали наушниците.

— Малко почивка! — извика на италиански Кай.

Мъжът вдигна рамене, слезе от машината и запали цигара. Все още не бе забелязал какво лежи на дъното на басейна.

Харалд скочи в басейна, грабна кирката и започна парче по парче да отделя натрошената бетонна плоча. Постепенно откри цялата

тениска, късия панталон и накрая цялото тяло на детето си. Циментът беше консервирал трупа. Вече нямаше съмнение. Бяха намерили Феликс.

Ане не плачеше. Скръстила ръце пред гърдите си, тя се взираше в тялото на сина си и почти не дишаше. Кай бе обгърнал раменете ѝ и я държеше здраво. Харалд се облегна тежко на стената на басейна и се опита да проумее какво вижда. Наистина ли мъртвият му син лежеше пред него? Багеристът изохка тихо и пошепна едва чуто:

— Боже мой...

Ане се свлече на земята. Силите я напуснаха. Сведе глава, но замайването ѝ трая само миг. После изведнъж вдигна глава и погледна втренчено Кай. Лицето ѝ беше восъчнобледо.

— Енрико го е убил — изрече беззвучно тя. — А аз през цялото време му вярвах...

Багеристът смачка цигарата между палеца и показалеца си и изведнъж хукна да бяга. Точно зад басейна започваше тясна пътека, която се издигаше към билото. Никой не му обърна внимание.

Ане, Харалд и Кай се взираха в малкото телце и се опитваха да повярват, че Феликс наистина е бил бетониран в басейна на Вале Короната.

Ане първа се отърси от вцепенението. Слезе в басейна и внимателно попипа трупа. Най-сетне сълзите ѝ потекоха.

Харалд изтри лицето си с ръкава на якето, отиде при Ане и се опита да я вдигне.

— Сега ще отидем при онзи. Ще ми покажеш къде живее. Искam първо да го погледна в лицето, а после ще го убия.

Харалд излезе от басейна. Точно тогава багеристът се завърна задъхан от билото и съобщи:

— Обадох се по телефона. Те идват. Карабинерите идват.

Ане го гледаше, без да разбира. Кай кимна, но Харалд побесня.

— Какво си направил, задник такъв? Повикал си полицията? Какво те засяга това? — Лицето му пламна. — Тук лежи нашият син. Ние го търсим от десет години, а ти викаш карабинерите? Това е мой проблем, не твой, слабоумнико! — Гласът му се пречупи. — Ей сега ще отида да намеря убиеца на това малко момче и ще му отрежа яйцата. После ще повикам карабинерите. Аз ще го направя, разбираш ли? Ще го направя, когато аз реша. Може след половин час, може след

два часа, може и утре сутринта. Ще го направя, когато аз искам, разбра ли, италиански глупако?

Ане никога не беше чувала Харалд да крещи така. Той се нахвърли върху багериста, който не бе разбрал нито дума, сграбчи го за яката и го раздруса. Кай побърза да се намеси.

— Престани, чуваш ли! Човекът не е виновен. Направил е онова, което смята за правилно. Според мен точно така трябва да постъпим. Това е работа на полицията. Ще почакаме да дойдат и ще видим какво ще стане по-нататък. Знам, че искаш да извиеш врата на Енрико, разбирам те и няма да ти попреча, уверявам те.

Харалд се взря в лицето на Кай, сякаш виждаше призрак. След малко кимна.

— Да, да, добре, добре. Щом казваш... Да, да. — И рухна на земята.

Елеоноре и Марайке се върнаха в Ла Пекора към два следобед. Кракът на Марайке беше гипсиран — прегледът с ултразвук бе установил, че ахилесовото сухожилие е скъсано. Марайке беше в добро настроение — сега поне знаеше какво ѝ е и че ще прекара три седмици в гипс.

Марайке изрази учудване, че Ян не е дотичал да я посрещне както обикновено, и Бетина обясни, че момчето отишло с колелото при Енрико, новия ѝ познат, за да сковат заедно ограда за Хари. Обещала му следобед да отидат да го вземат.

— Какво? — изкрещя Марайке. — Пуснала си го да тръгне сам? Да пътува с километри, за да отиде при някакъв си мъж, когото познаваш едва от вчера? Ти си напълно луда!

Бетина остана смаяна от избухването на Марайке.

— Изобщо не разбирам какво ти стана изведнъж! Защо се разкрещя така? Ян тръгна с колелото — и какво от това? Той е достатъчно голям да кара колело. Тук навсякъде има пътища и пътеки, така ли е? В Берлин също отива с колелото на футбол, но ти не крещиш по мен, че му позволявам. Според мен в Берлин е сто пъти по-опасно. Освен това Ян отиде при човек, когото познавам и който е много мил. Къде е проблемът? — В гласа на Бетина звънна гняв.

Марайке се отпусна на най-близкия стол и вдигна гипсирания си крак, който пулсираше болезнено.

— Проблемът е — започна тихо тя, — че точно тук, в тази област, в радиус от двайсет километра, върлува убиец на деца. Три малки момчета на възрастта на Ян са изчезнали безследно. Елеоноре ми разказа за тях, вчера говорих с майката на едно от децата. Не ти казах, защото щеше да се ядосаш, че мисля за работа дори когато съм в отпуска.

— Ако ми беше казала, нямаше да му позволя да отиде сам! — изфуча Бетина.

Еда стоеше на вратата към кухнята и слушаше внимателно караницата на двете си майки.

— Впрочем, аз споделям мнението на Бетина — обади се тя. — Осмелявам се да твърдя, че Енрико е окей. — Погледна Марайке и попита предизвикателно: — Не смяташ ли, че преувеличаваш? Започнала си да виждаш убийци зад всяко дърво! Според мен това е болестно състояние.

— Дано да си права. Дано да преувеличавам и да си въобразявам разни глупости. Имате ли номера на Енрико? Ще се успокоя, когато чуя, че Ян е пристигнал при него жив и здрав.

— Енрико няма домашен телефон — обясни Бетина. — Има само мобилен и го включва, когато е необходимо. Не позволява никой да го безпокои. Искане да го оставят на мира. Изобщо не обича телефоните.

— Проклятие!

Марайке удари с длан по облегалката на стола. Спомни си до какво заключение бе стигнала през нощта и се разтрепери. Не обича телефоните! Арогантен самотник, който не желае никой да се бърка в живота му. Да, Бетина беше казала, че жена му е заминала в Германия при родителите си, но можеше ли да е сигурна, че това е вярно? Ами ако Енрико лъже?

— Да вървим да вземем Ян — помоли Марайке. — Сега, веднага!

— Какво? — Бетина погледна часовника си. — Още няма три! Казах на Ян, че ще отидем следобед. Той ще се ядоса и...

— Виж, може да имам професионално заболяване и наистина да виждам убиец зад всяко дърво, но аз искам двете с теб да тръгнем веднага, Бетина! — изрече Марайке с необичайна настойчивост.

— Добре де, щом толкова настояваш. Отивам да си взема чантата — отвърна остро Бетина и влезе в къщата.

Еда се появи с розовата си раница на гърба.

— И аз идвам.

— Не — отсече Марайке. — Ти оставаш тук. Не ми се сърди. Искане въщи да има някой, ако с Ян се разминем някъде по пътя.

Еда кимна и остави раницата си на земята. Седна на един камък и се загледа в далечните хълмове с такава тъга, че Марайке едва не се заплака.

Наближиха Каза Мерия и Бетина натисна клаксона.

— Не искам да ги уплаша. Тук много рядко минават хора — обясни тя. Спря точно пред къщата и слезе. — Енрико! Ян!

Никакъв отговор.

Марайке с мъка се измъкна от колата, взе патериците и закуцука след Бетина.

— Няма никой — обясни тихо Бетина. — И колата на Енрико я няма. Много странно...

В гърдите на Марайке се надигна паника. *Спокойно*, заповяда си тя, *сега не бива да реагираш като майка. Ти си полицай и знаеш какво трябва да направиш.*

— Първо ще обиколя къщата — обясни тя. — Внимателно се оглеждай и ми кажи веднага, щом нещо ти направи впечатление. Търсим нещо различно от вчера.

Бетина тръгна напред, Марайке закуцука след нея.

— Нищо — изохка след малко Бетина. — Не виждам разлики. Но и вчера не съм се оглеждала за подробности. Нямах представа...

— Добре, добре — опита се да я успокои Марайке, когато видя, че приятелката ѝ преглъща.

После отиде до най-близката врата и натисна бравата. Вратата се отвори.

— Стой отвън и ме повикай, ако някой се приближи. Ще огледам какво има вътре.

Марайке влезе в къщата, а Бетина започна да се разхожда напред-назад, оглеждайки се на всички страни.

Марайке трепереше с цялото си тяло, но успя да претърси къщата бързо и съсредоточено, както работеше винаги. Патериците ѝ пречеха, но не много. *Дано само не се наложи да бягам с тях, защото съм загубена*, помоли се безмълвно тя.

Започна с кухнята. Намери само един шкаф с плашещо малко храна — само най-необходимото. Лавица за съдове, под мивката парцал и почистващ препарат. В едното чекмедже прибори, в другото

свещи. И толкоз. На масата няколко скици. Никакви пари, никакви списания, нито дори забравена книга. Никъде не се виждаше сандъче с разни дреболии. Стори ѝ се невъзможно в тази кухня да яде и пие човек. И да живее.

В недовършената дневна Марайке намери щайга със спално бельо и кърпи, както и няколко книги. „Престъпление и наказание“ от Достоевски, „Одисей“ от Джеймс Джойс, „Братът на Шлафе“ от Роберт Шнайдер и „Граф Монте Кристо“ от Александър Дюма. Иначе помещението беше празно. Камината не беше използвана.

В съседната стая веднага си личеше, че е пребивавала жена. На масата, която служеше и за бюро, стоеше ваза с още свежа роза. Значи жената е заминала наскоро. Две писалки, няколко химикалки и моливи в красива кристална чаша, хартия за писма, до нея купчина списания, документи и няколко папки. Марайке прелисти набързо папките и внезапно извика тихо. Веднага позна момчето на снимката. Феликс, синът на Ане. Сниман на плажа, със стегнати мънички мускули.

Значи е бил той, каза си Марайке. Влязъл е във Вале Короната, откраднал е снимката и я е скрил между вещите на жена си.

Тя разрови сандъците, които стояха нераз опаковани в стаята на Карла, и се опита да стигне до някакво заключение.

Дали Енрико е скрил снимката в папката, защото не е знаел къде да я дene? Ако жена му не съществуваше, това беше неговото бюро. Много женска подредба. Значи той беше хомосексуалист, който убива малки момчета и вероятно злоупотребява с тях. Картината постепенно се оформяше.

По челото на Марайке изби пот. *Какво ставаше тук? Къде са Ян и Енрико?*

Тя отиде в спалнята, където намери само един матрак на пода, върху него яке и мъжки панталон. В къщата нямаше нито едно място, където Енрико да пази личните си вещи.

Накрая Марайке влезе в работилницата му. Учудващо добре обзаведена в сравнение с останалите помещения. Колкото и да ѝ беше трудно, тя претърси внимателно всяка кутийка с винтове, пирони и дюбели. Така я бяха учили преди много години в полицейското училище. Къде е най-добре да скриеш необикновен диамант? Сред други диаманти.

Къде ли може да са отишли? — питаше се през това време Бетина. Може би до магазина, за да купят винтове или дървен материал за оградката? Да, това е възможно. Но защо колелото на Ян не е тук? Енрико не би го взел в колата само за да купят няколко дреболии. Ако пък са решили да направят малка разходка пеша или с колела, защо колата на Енрико липсва?

Или пък Ян изобщо не е стигнал дотук, а Енрико е заминал някъде по работа?

Бетина въздъхна и започна да се моли с такава пламенност, каквато не беше изпитвала от детските си години.

По-късно тя не беше в състояние да каже дали е чакала половин час, или само няколко минути, докато приятелката ѝ излезе от къщата. Марайке държеше в ръка малка кутия. Бетина никога не забрави как изглеждаше лицето на Марайке в този момент, когато тя докуцука до нея и я погледна, без да каже нищо. Веднага ѝ стана ясно, че се е случило нещо ужасно. Ян е в смъртна опасност.

— След толкова години най-сетне имам доказателство. Разбира се, ще сме сигурни едва след като изследват находките в лабораторията — заговори глухо Марайке. — Но повярвай ми, Бетина, тук живее убиецът на деца, който отвлече и уби три малки момчета в Германия и поне още три в Италия. И ако не се случи чудо, нашият Ян ще е следващата му жертва. — Тя отвори кутиятката. — Погледни какво има вътре, Бетина. Това са трофеите му. Шест кучешки зъбчета върху парче кадифе. Сигурна съм, че това са зъбите на Даниел, Бенямин, Флориан, Феликс, Филипо и Марко.

Къщата, която Енрико му показва, беше със зазидани прозорци и врати и изглеждаше ужасяващо мрачна и мъртва. Макар да му стана страшно, Ян изпита и приятно вълнение. Най-интересното беше, че се промъкнаха вътре през малка дупка в един от зазиданите прозорци.

Помещението беше мрачно и влажно. Миришеше на мухъл и на нещо кисело — Ян си спомни, че у тях също се бе появила такава миризма и накрая се оказа, че зад етажерката с консерви е умряла мишка и бавно се е разложила.

— Почакай малко — каза му Енрико. — Отивам да взема нещо от колата. Няма да се бавя.

Той се промуши през дупката, а Ян клекна на пода. Не виждаше почти нищо и не усещаше дали глинеият под е влажен, или просто хладен. Доближи се до стената и се придвижи опипом. По лицето му полепна паяжина и той потръпна от отвращение. Опитва се да махне паяжината от косата си, но тя полепна по пръстите му като захарен памук по зъбите. Само че захарният памук беше сладък, а не гаден. Тъкмо когато се запита дали да не се промуши през прозореца навън, Енрико се върна. Запали една свещ и Ян видя какво е донесъл. Одеяло, кухненски кърпи, бутилка вода, бутилка грапа, въжета и клещи.

Свещта освети усмихнатото лице на Енрико.

— Искам да бъдеш тих — пошепна той. — Никой не бива да знае, че сме тук. Това е тайно място с магични сили. Човек трябва да остане тук цяла нощ и да си пожелае нещо. Това единствено желание непременно ще се изпълни.

Ян го погледна уплашено.

— Но аз не мога да остана! Бетина ще дойде да ме вземе!

— Къде?

— В твоята къща!

— И кога каза, че ще дойде?

— Следобед. Не знам точно. Може би в три или четири.

— Защо не ме предупреди за уговорката ви?

— Защото всичко стана много бързо. Ти ми каза, че ще отидем да видим нещо и ще се върнем. Не може ли да дойда пак друг път?

— Не.

— Но аз не мога да остана тук!

Ян се разтрепери. Знаеше, че Бетина и Марайке ще се разтревожат много. Веднъж бе видял Бетина да плаче и това беше страшно — не искаше никога повече да преживее подобно нещо. Еда бе отишла да нощува при приятелката си, но когато Марайке се обади у тях към единайсет, никой не отговори. Майка му звъня и в дванайсет, и в един и пак никой не отговори. Марайке седеше до телефона и мълчеше, а Бетина седеше на килима в дневната и плачеше. В два и половина Марайке помоли двама колеги за помощ и тръгнаха да търсят Еда. Ян остана при Бетина, която продължаваше да плаче отчаяно. Тъгата ѝ го трогна до сълзи.

Марайке се върна чак към пет. Беше намерила Еда и приятелката ѝ в някаква дискотека. Двете момичета изобщо не подозираха, че тайното им отиване на дискотека може да бъде разкрито.

Марайке отведе Еда в стаята ѝ и си легна, без да каже дума. Бетина отиде при Еда, прегърна я и се разплака още по-силно. Ян също се разплака и тайно се закле, че никога няма да направи нещо, което да доведе Бетина до такова отчаяние. Не искаше да я вижда разплакана, при никакви обстоятелства.

— Няма да стане — опита се да обясни той. — Просто е невъзможно. По-добре да дойдем пак утре. Бетина със сигурност ще ми позволи да нощувам тук с теб. Ще си донеса спалния чувал.

— Говориш прекалено много — отвърна Енрико. — Децата, които говорят много, ме нервират.

Ян замлъкна. Не беше очаквал такъв тон от винаги приветливия Енрико.

— Лягай на одеялото! — заповяда Енрико. — По корем!

— Защо?

Ян затрепери още по-силно. Не издържаше повече в тази зловеща къща. Страхът пълзеше с железни пръсти нагоре по гърба му.

— Направи каквото ти казвам!

Ян легна на одеялото. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

Енрико улови ръцете на момчето и ги изви на гърба. После се зае да ги овърже с донесеното въже. Ян се опита да се съпротивлява.

— Престани веднага! — изсъска Енрико. — Иначе ще ти причиня ужасна болка!

Без да бърза, той върза ръцете и краката на жертвата и затъкна устата ѝ с една от кухненските кърпи. После извади от джоба си нож и разряза дрешките на детето.

„Мамичко — помоли се мислено малкият Ян, — ела и ме измъкни оттук! Моля те, ела и ми помогни! Ти винаги знаеш къде са убийците и какви са. Имаш пистолет! Марайке! Бетина! Еда! Моля ви!“

Ян си спомни за Хари, който също беше пленник в стария леген. „Ако успея да се измъкна от тук, веднага ще те освободя, Хари — закле се той. — Няма да те взема със себе си в Германия, обещавам!“

Ян се опитваше да се пазари със съдбата и не можа да се сети за по-голяма жертва.

Енрико се наведе над него и момчето видя студените очи, осветени от свещта. *Защо не ме гледа?* — запита се детето. *Защо зяпа така странно?*

В този момент малкият Ян разбра, че няма да излезе жив от тази тъмна и страшна къща.

Марайке извади от джоба си мобилния телефон, за да повика полицията, когато на пътя се появиха две коли. Едната частна, другата на карабинерите.

В джипа седяха Кай и Харалд. Ане бе останала във Вале Короната. Марайке и Бетина узнаха как родителите са намерили трупа на сина си в басейна. Кай преведе думите на Марайке, която обясни на италианските си колеги коя е, че синът ѝ е отвлечен от вероятния сериен убиец и се намира в смъртна опасност.

Скоро след това започна най-голямата полицейска акция между Флоренция, Арецо и Сиена. Хеликоптери кръжаха над Вале Короната и Каза Мерия и търсеха колата на Енрико. Ала тя беше добре скрита под полуразрушения навес край старата къща, в която бяха убиецът и детето, и не се виждаше от въздуха. Само след час и половина пристигнаха полицейски кучета от Флоренция и започнаха да претърсват околността заедно с отрядите на карабинерите. Към шест военните от Пиенца влязоха в Амбра и се включиха в акцията в помощ на колегите си. Всички шосета към Рим и Милано бяха затворени с бариери. Поставиха контролни постове на всяко отклонение на магистралата. На всеки половин час обявяваха по радиото, че се издирва Енрико, националните телевизии помолиха населението за съдействие.

Търсещите се състезаваха с времето.

Ян не помръдваше. Енрико беше преполовил бутилката с грапа и наблюдаваше тялото под светлината на свещта. Още не беше свършил с момчето.

Ян лежеше толкова тихо, че за момент убиецът се уплаши да не би жертвата да му се е изплъзнала. Да е умряла ей така, незабелязано.

Енрико побесня от гняв. Малката гадина нямаше да му развали удоволствието и да го лиши от най-прекрасния миг. Той се стремеше към момента, когато пред него щеше да лежи само едно тяло на човек с пречупена воля, престанал да се бори за живота си. Човек, който се примирява със съдбата и без съпротива се пренася в отвъдното. Той — Енрико — трябваше да определи кога ще се стигне дотам. Това продължаваше само секунди, но те бяха секунди на най-висше блаженство. Тогава той живееше интензивно и цялостно и споменът за тези мигове поддържаше духа му месеци наред. Преживяното в тази къща го правеше спокоен и щастлив, даваше му възможност дълго след това да се чувства бог.

Енрико протегна крак и изрита момчето в бъбреците. Малкото тяло се изви болезнено. Значи момчето беше живо.

Енрико се облегна назад и стисна с все сили слабините си, за да се овладее. Бавно, стъпка по стъпка. Ян имаше нужда от почивка, иначе нямаше да преживее онова, което му се готвеше. А това би било много жалко.

Грапата го приспиваше. Можеше да си позволи да си почине няколко часа.

Знаеше, че полицията ще търси Ян, но беше уверен, че търсенето ще започне едва вечерта, след падането на мрака. Бетина му вярваше. Ще дойде в Каза Мерия и ще я завари пуста, но няма да заподозре нищо лошо. Бетина си въобразяваше, че малкият ѝ Ян е на сигурно място при своя голям приятел. Енрико се усмихна злобно. Бетина беше толкова мила, толкова безгрижна. Скоро не беше срещал такава глупачка. Полицаяте ще ѝ обяснят, че е безсмислено да търсят в тъмното. Значи истинското търсене ще започне едва утре сутринта.

Наистина е по-добре да поспи няколко часа. Ще стане в полунощ и ще продължи. Имаше предостатъчно време до разсъмване. Ще си прекара чудесно.

Енрико угаси свещта и веднага заспа.

Албано Лоренцо, началник на карабинерите, ръководеше голямата акция, която бе продължена веднага след разсъмване. Определи четири групи. Първата трябваше да претърси — както и предишния ден — околността на Каза Мерия, Сан Винченти, Монтебеники и Ла Пекора. Втората група отговаряше за областта около Ла Рокия, Солата и Ченина. Третата се зае с Каза Ласконе, Бадия а Руоти и малкото село Рапале. Четвъртият отряд започна да претърсва горите около Вале Короната и Дудова и надолу към Амбра. По тези места се намираха къщите, които Енрико беше реставрирал или строил наново: Вале Короната, Ла Пекора, Каза Ласконе, Ла Рокия и накрая Каза Мерия.

Марайке и Ане прекараха нощта в кабинета на полицейския началник. Кай беше с тях и превеждаше разказите им. Карабинерите вече знаеха всичко за убиеца на деца. Марайке показва на полицейския шеф трофеите на Енрико — кучешките зъби, намерени в къщата му — и изрази убеждението си, че италианският и немският убиец на деца са едно и също лице.

В три сутринта пристигнаха първите резултати от патологията във Флоренция, където бяха откарали тялото на Феликс. Вече бяха установили, че един от кучешките зъби на момчето е бил изтръгнат след смъртта му. Много скоро щяха да установят и дали някой от зъбите, намерени в кутията, принадлежи на Феликс.

Още през нощта Карстен Швирс изпрати по електронната поща най-важните резултати от разследванията, проведени в Германия. Лоренцо веднага повика Мариза Форели от Арецо — експертка и преводачка, която единствена беше в състояние да се справи с трудните термини на полицейските доклади. Тя пристигна само след час и веднага започна да превежда немските документи. За да не губят време, Мариза просто четеше на италиански написаното.

Рано сутринта Лоренцо вече разполагаше с достатъчно информация и изпрати четирите групи да огледат къщите, където беше

работил Енрико, и околностите им. Освен това нареди незабавно да разбият басейните в Каза Ласконе и Ла Рокия.

Тази нощ Джанкарло Понтичини не можа да поспи повечко и стана в ужасно настроение. Бяха го определили за шеф на четвъртата група, но той беше убеден, че е напълно излишно да претърси още веднъж Вале Короната, Каза Виня, Ил Нидо и езерото — вчера следобед бяха огледали всяка тревичка по брега отпред и отзад. Освен това Ил Нидо беше изоставена от години, вратите и прозорците ѝ бяха зазидани, там не ходеха даже златки и лисици. Джанкарло беше ловец и познаваше околността. Беше абсолютно сигурен, че ако има нещо необичайно, щеше да го е забелязал още вчера.

На всичкото отгоре Джанкарло никак не се разбираше с началника на карабинерите, не одобряваше действията му, надсмиваше се над решенията му. От вчера настояваше да претърсят гората около Сан Панкратио — тя била много гъста и там лесно можел да се скрие убиец с дете. Нали точно там преди няколко години бяха намерили кола с двама влюбени, извършили самоубийство! Полицаите откриха труповете чак след десет дни, защото колата беше добре скрита в една падина зад гъст храсталак. Джанкарло беше запомнил мястото и сега твърдеше, че то е съвършеното скривалище и най-доброто място за заравяне на труп.

Убеден в правотата си, той се обади на началника си по мобилния телефон и му заяви, че е напълно безсмислено да претърсват отново езерото и близките къщи. Много по-умно било да се заемат с областта около Сан Панкратио. Преумореният Лоренцо побесня. Развика се като луд и нареди на Джанкарло да изпълнява безпрекословно заповедите му и да си върши добре работата, иначе той, началникът, лично щял да се погрижи да го преместят в Палермо. Имал си причини да търсят точно там и не бил длъжен да му ги обяснява. Толкоз.

Джанкарло се примири със съдбата си. Знаеше, че Лоренцо разполага с важни връзки, и не искаше да се озове в Палермо. Вече остаряваше и нямаше никакво желание да се разправя с мафията.

Хората му претърсиха основно Каза Виня — полуразрушена изоставена къща, която собствениците използваша само веднъж

годишно, по време на брането на маслини. Карабинерите намериха само изгнили маслини, сухи люти чушки, плесенясал хляб и половин бутилка вино, станало на оцет. Нищо не показваше, че през последните седмици тук е влизал чужд човек.

Кучетата душеха по пътеките и храстите зад Каза Виня. Карабинерите се изкачиха по стръмния склон и стигнаха до отклонението за Каза Чингале — имение, оградено с висока ограда и охранявано от кучета. Никой не би могъл да се промъкне там, без да го забележат.

Отрядът се обърна на ляво и бавно прекоси долината в посока към езерото. Изнервеният Джанкарло се обади по телефона на жена си.

— Стресиран съм и искам да ми сготвиш нещо хубаво. Вече не мога да понасям това безсмислено търсене.

Прибра телефона в джоба си и тръгна бавно след кучетата и карабинерите, които се приближаваха към Ил Нидо.

Ян сънуваше, че се опитва да измъкне пръстите си през решетката — злата вещица дъвчеше показалеца му, фучеше в лицето му и крещеше: „Мръсна малка гадина, още си много тънък, не си се угоил както трябва!“.

Колко време ще лежи тук и ще чака вещицата да го изяде? Беше готов да прави всичко, което тя искаше от него, да яде и да пие, но тя не му даваше нищо. Около него имаше само студ и мрак. Толкова тъмно беше, че дори не можеше да преброи пръстите си. Как да надебелее в такава обстановка?

Ян се събуди изведнъж. В помещението цареше полумрак. Мъжът спеше. Момчето не посмя да си поеме дъх, за да не го събуди. Коремчето му се сви, в гърлото му се надигна гадене. Не знаеше дали му се вие свят, защото вече не различаваше горе и долу.

Марайке и Бетина. Двете му майки вече ги нямаше. Сигурно бяха умрели, иначе отдавна щяха да са дошли и да са го освободили от този затвор. Той беше още жив, но беше сам и това беше по-лошо от смъртта.

Ян се опита да се надигне, но не можа. Не беше в състояние да движи ръцете и краката си и скоро се сети защо. Мъжът беше лекар и го бе оперирал, защото в дупето му била пропълзяла змия и се забила дълбоко в коремчето му.

— Толкова боли! — изплака Ян и тялото му се изви като дъга. После отново загуби съзнание.

Енрико се стресна от дълбок сън и светкавично се изправи. Погледна навън през дупката и изохка отчаяно. Вече беше светло, значи той е проспал скъпоценното време, което му оставаше. Гневно удари главата си в стената и погледна към Ян, който лежеше по гръб съвсем близо до влажната стена. Вратлето му беше неестествено протегнато, устата леко отворена, пръстите свити като нокти на птица. Дишаше мъчително, ресниците му трепкаха.

Енрико инстинктивно усети, че не му остава много време, и се запита какво да прави. Да избяга и да остави Ян тук? Или да се опита да избяга с Ян? Но къде да отиде? Щом търсят детето, значи търсят навсякъде. За него няма да има сигурно място.

Няма да ме хванат, каза си той, за да се успокои. Никога досега не са ме хващали и този път също няма да успеят.

Внезапно тялото му се скоча и той застина неподвижен, за да чува по-добре. В далечината се чуваха гласове, които приближаваха бавно, много бавно. Лаеха кучета, от време на време прозвучаваше кратко изсвирване.

Енрико кимна и се усмихна. Вече беше много късно за бягство. Ако се покаже, ще го застрелят, а той много държеше сам да определи момента на смъртта си. Не искаше непредвидени злополуки, нямаше да позволи даже смъртоносна болест да го прати на оня свят. Единствено той имаше право да каже кога и как ще умре. В никакъв случай няма да позволи да го убият подивели карабинери, които жадуват поне веднъж да използват оръжията си срещу жива цел. Няма да им даде и Ян. Ян принадлежи на него, както другите момчета му бяха принадлежали до смъртта си. Ян няма да отиде в болницата, за да го прикачат към някакви си машини и насилствено да го върнат към живота. Ян ще отиде оттатък. Пред очите му. Малко по-бързо от другите. Ей сега ще му дари мир. Ще го спаси.

Ян не усети как ръката на мъжа се склочи почти нежно около тънкото му вратле и натисна. Как за малко разхлаби хватката, а после отново я стегна. Момчето не можа да се обърне към добрия Бог, нито да повика майките си, да помоли сестра си за прошка заради многото безсмислени караници между двамата. Ян не можа да се разплаче, нито да окаже съпротива. Не изпитваше болка и страх. Той беше напълно във властта на своя убиец.

По ирония на съдбата тъкмо Джанкарло беше човекът, който откри дупката в един от прозорците на Каза Ил Нидо зад избуялите къпинови храсти. Даде знак на колегите да останат по местата си, извади пистолета и пусна кучетата, които с див лай скочиха в тъмната вътрешност на къщата.

Джанкарло започна да брои наум — двайсет и едно, двайсет и две, двайсет и три... — и тъкмо щеше да прибере пистолета обратно в кобура, когато кучетата завиха сърцераздирателно, а после залаяха възбудено.

Джанкарло се промуши през дупката. Двама от колегите му го последваха с включени фенерчета. Пред очите им се разкри гледка, която нямаше да забравят до края на живота си. Облян от ярката светлина, Енрико се бе навел над тялото на момчето и изобщо не реагираше на онова, което се случваше около него. Кучетата го бяха наобиколили и ръмжаха, но нито едно не лаеше. Без да се замисли, Джанкарло се хвърли към Енрико и го дръпна назад. Убиецът се претърколи и даже се поклати предизвикателно. И тогава всичко стана много бързо. С опитна хватка Джанкарло сграбчи китките на Енрико и щракна белезниците.

Един от полицаите се зае с Ян.

— Бързо доведете лекар! — изкрещя той. — Момчето има пулс! Съвсем лек, но го усещам! Живо е, чувате ли, живо е!

— О! — прошепна разочаровано Енрико. — Не исках това.

И хладната му арогантност отстъпи място на истинско стъписване.

Марайке се върна в Ла Пекора, а Бетина и Еда седяха неподвижни като две гипсови фигури на терасата. Марайке не каза нищо и Бетина не попита нищо, защото изражението на приятелката ѝ показваше от ясно по-ясно, че не са намерили Ян. Никаква вест. Никаква следа. Енрико и Ян оставаха неоткриваеми.

Марайке седна и Бетина ѝ наля с треперещи ръце чаша хладко кафе.

— В момента нищо не можем да направим — заговори глухо Марайке. — Нищичко. Чакаме и се надяваме да намерят Ян. — Тя стисна чашата с две ръце, сякаш искаше да стопли пръстите си. — Ето защо онзи е престанал да убива в Германия. Дошъл е тук и е продължил. Скрил се е в планините и си е играл на аскет и велик строител. И никой е нямало да го заподозре, ако не беше направил една огромна грешка.

— Каква?

— Не биваше да продава къщата, в която е убил и погребал дете, на майката на жертвата.

— Добре, но защо Ян? Защо и Ян? — Бетина скочи и прегърна Марайке. — Дръж ме здраво — пошепна с пресекващ глас тя. — Мисля, че няма да издържа...

— Още не сме го изгубили — пошепна Марайке и притисна Бетина до гърдите си. Двете останаха така, докато иззвъня телефон.

Бетина и Марайке подскочиха. Еда им кимна и прие разговора.

— Не, Мики, сега не мога да говоря — обясни сериозно тя. — Линията трябва да остане свободна. Малкият ми брат изчезна и полицията го търси... Да, да, ще ти се обадя веднага щом го намерят. Тогава ще си говорим колкото искаме... Да, разбира се... Доскоро! Чао!

Еда прекъсна разговора и остави телефона си на масата.

Марайке седна при нея и я погали по косата.

— Надявам се скоро да можеш пак да си говориш с Мики — пошепна нежно тя.

В девет пристигнаха Ане, Харалд и Кай. Не издържали да стоят повече във Вале Короната, като знаели, че няма да научат какво става заради липсата на обхват.

Елеоноре глътна две хапчета за сърце и реши да нахрани малката група с печени сандвичи. Свари и прясно кафе. Изчезването на Ян и почти стопроцентовата сигурност, че дружелюбният, винаги готов да помогне Енрико е сериен убиец на деца, изцедиха силите ѝ докрай и сърцето започна да ѝ създава проблеми.

Ане мълчеше, но изглеждаше спокойна и овладяна. Неизвестността беше свършила. Синът ѝ беше мъртъв. Страдал е много, смъртта му е била ужасна, но всичко бе свършило. Тя вече не можеше да му помогне. Сега искаше само достоен гроб, където да го посещава. Да е сама с него, без никой да ѝ пречи. Там той ще продължи да живее в мислите ѝ и тя ще го вижда, какъвто беше преди онзи Разпети петък през 1994 г.

Харалд не беше в състояние да седи на едно място. Той, който бе положил Хипократовата клетва и живееше според принципите ѝ, сега мислеше за насилие и убийство. За първи път в живота си гореше от желание да убие човек. Беше му все едно, че ще отиде в затвора. Ако намереше Енрико, щеше да му извие врата без никакви угризения.

Слънцето се издигаше все по-високо. На терасата беше топло, както в разгара на лятото в Хамбург.

Телефонът на Марайке извъня точно в 11:23 ч. Лично началникът на полицията се обади. Марайке безмълвно подаде телефона на Кай. Страхуваше се, че няма да разбере какво ще ѝ съобщят, а и стомахът ѝ се свиваше от ужасно предчувствие. Не беше в състояние да чуе новината — каквато и да беше тя.

Кай долепи телефона до ухото си и заслуша. От време на време казваше „добре“, „разбирам“, „сигурно“, но през повечето време мълчеше и кимаше. Никой от останалите не се движеше. Даже вятърът спря да духа. За един момент земята престана да се върти.

Най-сетне Кай изключи телефона и се обърна към Марайке и Бетина. Очите му бяха силно зачервени, сякаш е прекарал поне три

нощи в пиене.

— Намерили са ги — съобщи тихо той. — В необитаема къща, празна от години, недалеч от Вале Короната.

— А Ян? Жив ли е? — пошепна задавено Бетина.

Кай кимна.

— Жив е, но е много, много зле. В кома е. Не е сигурно, че ще се оправи. В момента линейката е на път към болницата в Монтеварки.

Еда закри лицето си с ръце и захълца отчаяно.

— Ще ви откарам — предложи Елеоноре и стана.

Бетина и Еда хукнаха към колата, Марайке ги последва колкото можеше по-бързо с патериците си.

— Къде е онази свиня? — попита Харалд.

Кай вдигна рамене.

— Предполагам, че са го отвели в предварителния затвор в Арецо. Не знам точно.

Харалд удари с юмрук по масата и заходи напред-назад по терасата като тигър в клетка.

— Ян е жив — пошепна Ане. — В момента това е най-важното. Поне едно от децата е живо.

ЕПИЛОГ

Берлин, Моабит, ноември 2005 г.

Вече шест години живееше в Моабит. На партера, с гледка към задния двор. Трийсет и осем квадратни метра. Делеше жилището си с огромен брой хлебарки, мравки, дървеници и плъхове, които изяждаха остатъците от храната му, но иначе се държаха дружелюбно — очевидно бяха заинтересовани да не застрашават полезното и за двете страни съжителство. Само нощем понякога чуваше плъховете да цвърчат, когато се караха за някое вкусно късче. Обичаше да слуша цвърченето им — то го утешаваше, че не е съвсем сам на света.

Откакто живееше в Моабит, не бе почистил нито веднъж. Четеше вестници и ги захвърляше на пода. Бутилките от бира и опаковките от пица се трупаха навсякъде. Нито веднъж не беше изхвърлил боклук в контейнера. Междувременно хаосът бе станал повсеместен. Боклукът буквално му стигаше до главата, но той не се опитваше да промени това положение. Нахвърляните вещи и отпадъците заемаха цялата площ на жилището и той просто се опитваше да запомни местата, където е „заровил“ най-важните неща.

Имаше покрив над главата. Нищо повече. Понякога тази мисъл будеше задоволство.

Когато излизаше от къщи, винаги поздравяваше любезно и получаваше също толкова любезни отговори. Не говореше с никого и никой не го познаваше. Никой не знаеше нищо за миналото му, за съдбата му. Познаваха го като спокоен, приятен наемател с оредяла, чисто бяла коса, който изглеждаше поне на седемдесет, макар че в действителност беше едва на петдесет и четири. Другите наематели го уважаваха, защото не устройваше шумни празненства, никога не слушаше музика и не препълваше контейнерите за боклук.

Завесите на жилището му постоянно бяха спуснати. Никой не биваше да вижда къде се трупа боклукът, който не отиваше в контейнерите.

Ако наистина обичаше нещо на света, то това беше работата си. От три години беше чистач в районния съд. Най-чистият, най-подреденият, най-усърдният и най-надеждният колега.

Най-много обичаше да чисти огромната зала с високи сводове, където винаги беше хладно. Наслаждаваше се на екота на стъпките си рано сутрин, когато сградата беше пуста. Огромните колони, галерията, разположена на шеметна височина, гледката към входната врата и широкото стълбище с невероятно плоски стъпала, по които човек можеше да слиза тичешком — той имаше чувството, че работи на священо място, и това му вдъхваше усещането за свобода.

Обичаше и дългите коридори, чиито подове миришеха на восък и по които гумените му подметки буквално съскаха на всяка крачка. Не можеше да си представи по-прекрасна работа от тази да бърше с влажен парцал излъсканите маси в съдебните зали. А намирането на някой пращен ъгъл беше повече от щастлив случай. Той проверяваше всяка седалка, всеки пулт и съвестно предаваше на портиера всяко забравено дело, всяка химикалка и запалка, дори пакетчета с кърпици и полупразни кутии цигари.

Докато работеше в съда и вдишваше миризмата на почистващи препарати, той забравяше своето вонящо, препълнено с боклук жилище, където не правеше нищо друго, освен да седи и да зяпа в празното пространство — и да чака следващия работен ден.

Наричаше се Пит. Всички знаеха, че на Пит може да се разчита на сто процента. Той беше добър колега, но никога не отиваше да пие по бира с колегите си след работа. Никой от хората в съда не знаеше къде живее Пит, има ли семейство, деца. Никой нямаше и най-малка представа кой е той в действителност.

Тази сутрин всичко беше различно. Стреснатите плъхове се разбягаха на всички страни, част от тях се скриха зад планината от възглавници, когато Пит стана от дивана, на който спеше, още в четири сутринта. Целта му беше да потърси на спокойствие бялата си риза. Знаеше, че има чисто нова бяла риза, запазена в оригиналната ѝ опаковка. Коледен подарък от жена му, починала преди 18 години. Фигурата му не се беше променила оттогава. Даже беше отслабнал, защото почти не пиеше — парите не му стигаха за бира всеки ден.

През изминалите години не беше имал случай да облече бялата риза, но днес щеше да го стори. Непременно.

В пет и половина намери ризата на дъното на един шкаф, чиито горни рафтове се бяха счупили още преди много време. Трудно му беше да опразни шкафа, за да стигне до най-долния рафт. Планината от боклуци зад дивана нарасна с почти един метър, но той въобще не й обърна внимание.

Пит облече новата бяла риза и усети как в тялото му потече нова енергия. Сякаш в уморените му кости нахлу топла река. От години не се беше чувствал така окрилен.

Гореше от нетърпение да отиде на работа. Ако всичко мине добре, днес ще е най-важният ден в неговия жалък живот.

КРИМИНАЛЕН СЪД

Марайке трепереше от нерви. Днес щеше да започне процесът срещу Алфред Фишер, с рождено име Хайнрих, или Енрико Пескаторе, убиеца на осиновения ѝ син Ян. След спасяването си от зазиданата къща момчето не се събуди от комата и след пет дни почина в болницата в Монтеварки.

След смъртта на Ян Марайке се опита да задуши болката си с работа и подкрепи, доколкото можеше, разследванията на италианските си колеги. Полицайте отвориха басейните в Каза Ласконе и в Ла Рокия и откриха труповете на Филипо и Марко.

Следите от ДНК бяха сравнени с материал от Енрико, или Алфред Фишер. Изследванията не оставиха съмнение, че именно той е убиецът на децата. Намерените в къщата му кучешки зъби бяха идентифицирани за всяка жертва.

Докато Марайке работеше прекосили за предстоящия процес, Бетина изпадна в дълбока депресия. С все по-силни медикаменти се бореше с отчаянието и от месеци беше в болнични. Прие да се яви в съда като обвинителка заедно с Марайке, но беше толкова нестабилна психически, че накрая решиха да не участва.

Марайке ѝ се обаждаше по телефона по няколко пъти на ден, защото живееше в постоянен страх, че един ден Бетина ще се поддаде на вътрешния натиск и ще извърши нещо фатално.

Тази сутрин, само няколко минути преди началото на процеса, Марайке ходеше напред-назад по коридора, притиснала телефона към

ухото си, и се опитваше да вдъхне кураж на приятелката си. Алфред ще си получи заслуженото наказание, каза ѝ за хиляден път тя, това е абсолютно сигурно. Доказателствата са убедителни, самият той е признал престъпленията си, макар и без да се разкае. Да, осъждането на Алфред няма да върне убитите деца, но поне оттук нататък ще са сигурни, че този изрод повече няма да измъчва и убива невинни момченца.

Имаше още двајсет минути, докато отворят залата, но в коридора вече се тълпяха хора в очакване на началото на процеса.

Сигурно поради това Марайке не обърна никакво внимание на чистача, облечен в зелен работен комбинезон, който с наведена глава и бавни, уверени движения плъзгаше парцала по линолеума на пода. Да, за момент се запита дали не е безсмислено да се чисти сега, когато в коридора има толкова много хора, но моментално забрави тази мисъл.

Пит погледна часовника си. Време беше. Съблече работния комбинезон и го прибра в малкото помещение на чистачите. Погледна се за миг в огледалото и се запъти към вратата на залата.

Там стоеше Кобер, човек от охраната, познат на Пит от години. Пит поздрави любезно.

— Какво ти става? — учуди се Кобер и посочи бялата му риза. — Да нямаш рожден ден?

— Не — засмя се Пит, — но днес съм свободен, а случаят ме интересува. Не е редно да седна в залата с работно облекло, нали?

— Прав си — кимна Кобер. — Но ще се наложи да почакаш малко. Ще отвори вратата след десет минути.

Пред съдебната зала вече чакаха екипи от телевизиите и вестниците. Ане Голомбек, бащата на Даниел Дол и комисар Карстен Швирс дадоха кратки интервюта на двата най-големи телевизионни канала. Марайке обаче се постара да остане незабелязана от пресата и продължи да говори с Бетина, която хълцаше неудържимо.

Кобер отвори вратата към залата. Пит влезе пръв, след като го претърсиха и провериха с детектор за метал. Той се огледа и седна в края на дясната редица, до прозореца, съвсем близо до радиатора и пожарогасителя.

Марайке приключи телефонния разговор, без да е успяла да успокои Бетина, и влезе в залата последна. И тя седна отдясно, до адвокат Мертенс, който отговаряше за обвинителите.

Преди да заеме мястото си, Марайке кимна кратко и приятелски на Ане Голомбек. Ане също беше обвинителка и седеше три места по-нататък. През изминалите месеци двете не бяха престанали да поддържат връзка. Ане се беше върнала при съпруга си Харалд в Шлезвиг-Холщайн и оттогава се опитваше да продаде Вале Короната. Ала дори опитен посредник като Кай не успяваше да ѝ помогне. Споменът за случилото се в долината беше още пресен. Никой не искаше да купи къща, където е било убито дете. Марайке знаеше също, че Ане е бременна и много се радва на бъдещото си дете.

Въведоха обвиняемия и залата утихна. Алфред вървеше с високо вдигната глава. Не се опитваше да крие лицето си, а видимо се наслаждаваше на всеобщото внимание. Тенът му беше блед. Дългият предварителен затвор беше заличил здравия загар и той изглеждаше по-стар. Ала самочувствието му не беше пречупено.

Изясниха личните му данни и прокурорът започна да чете обвинението, а Алфред се облегна назад и заслуша спокойно.

Марайке се взря в студените сини очи и не се помръдна дори когато той отговори на погледа ѝ с почти развеселена усмивка. Този процес и осъждането на масовия убиец би трябвало да бъдат най-големият триумф в полицейската ѝ кариера, но тя ги възприемаше като най-голямото си лично поражение. В крайна сметка победител излезе убиецът. Защото уби сина ѝ Ян.

На последния ред седеше Карла. Носеше широка пелерина и беше увила главата си с вълнен шал. Само очите ѝ се виждаха. Никой не я бе познал. Алфред също не подозираше, че тя е тук.

Карла знаеше, че всичко, което говори прокурорът, е истина, но въпреки това отказваше да повярва. Тук, пред нея, седеше нейният Алфред, мъжът, заради когото се бе отказала от всичко и с когото беше живяла четиринайсет години. Мъжът с нежен глас, който обичаше и уважаваше природата, който се радваше на светулките и часове наред се взираше в небето, за да разпознава сменящи се фигури в облаците и да измисля вълнуващи истории.

Марайке не чуваше какво казва прокурорът. Познаваше всяка подробност. Стотици пъти си беше представяла страданията и жестоката смърт на децата — и на малкия Ян. По-добре да мисли за

нещо друго. Ако трябва да преживее всичко още веднъж, няма да издържи до края на процеса.

Тя се извърна леко и огледа залата. Видя много познати лица. Бащата на Даниел Дол изглеждаше много съсредоточен, избягваше да поглежда към Алфред и през цялото време четеше някакъв документ. Ане седеше с неподвижно, непроницаемо лице. И тя не удостояваше Алфред с поглед. Само от време на време въртеше брачната халка на пръста си. Родителите на Флориан Хартвиг през цялото време се държаха за ръце.

Близо до радиатора седеше мъж, който също ѝ се стори познат. Тя се опита да си спомни къде го е виждала, но не можа. Мъжът беше кръстосал крака, а лицето му беше опряно на ръката и не се виждаше добре.

Марайке не престана да поглежда към непознатия мъж и видя, че когато прокурорът стигна до случая с Бенямин Вагнер, той за миг промени позата си и вторачи поглед в обвиняемия. Най-сетне го позна. Петер Вагнер, бащата на Бени.

Точно когато прокурорът заговори за Феликс Голомбек, Марайке проследи как Петер Вагнер плъзна ръка зад пожарогасителя, извади нещо от там и светкавично го скри в джоба на якето си. Марайке спря да диша. Веднага разбра какво е сложил в джоба си Петер Вагнер. Не само подозираше, беше сто процента сигурна. Но не направи нищо. Остана да седи на мястото си, ала вече не изпусна Петер Вагнер от поглед.

За частица от секундата погледите им се срещнаха — Петер също оглеждаше залата, за да провери дали някой не е забелязал действията му.

Петер Вагнер позна комисар Марайке Косвиг и пронизващият ѝ поглед го стресна. Откога ли го зяпа така? В следващия миг обаче по устните ѝ се плъзна усмивка. Петер Вагнер се отпусна и отговори на усмивката. *Ако е забелязала нещо, отдавна да е скочила срещу мен,* каза си той.

И отново съсредоточи вниманието си върху Алфред.

Изчака още две минути, стана и бавно тръгна към изхода. По челото на Марайке изби студена пот. Петер беше съвсем близо. Спокойно би могла да го спре. За момент тялото ѝ се напрегна, сякаш се готвеше да скочи, но тя не го направи.

Петер Вагнер мина покрай пейката на обвиняемия и се обърна. В ръката си държеше пистолет. Направи две бързи крачки към Алфред и погледна право в бледосините очи, прозрачни като стъкло. Видя как в зениците им светна изненада, после ужас.

Петер се прицели и стреля.

Улучи Алфред точно в средата на челото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.